پیام زن

نشریه جمعیت انقلابی زنان افغانستان

شماره مسلسل ۵۳ و ۵۴ میزان ۱۳۷۹ - اکتوبر ۲۰۰۰

آزادی | دموکراسی | عدالت اجتماعی

- مصاحبه با زنان تباه شده شمالی
- احمد شاملو به جاودانگی پیوست
- لیونی سپی، خپل او پردی نه پیژنی
- تظاهرات اعتراضی «راوا» در اسلام آباد و واشنگتن

زرداد جنایتکار مولود گلبدین جلاد است!

این روزها بار دیگر صحت ادعای همیشگی «راوا» مبنی بر جنایت پیشگی و جانورصفتی کلیه سران احزاب بنیادگرا به اثبات رسید.

سرانجام سر صندوق مهر و لاک شده‌ای باز شد و تعفن متصاعد شده از آن مشام بسیاری را در جهان آزرد، دیگر نه صرفاً از زبان «راوا» که از زبان مهمترین رسانه‌ها، مردم دنیا با نام و جنایتهای یکی از گردانندگان حزب گلبدین خاین آشنا شدند و با برنامه «جهان سمپسن» در تلویزیون بی‌بی‌سی، دیگر برای هیچ کس شکی باقی نماند که داره‌های جهادی و از آن جمله باند گلبدین چه باند پلید و تبهکاریست و در آن چه موجودات وحشی که پرورش نیافته اند.

اما فقط زرداد به هیچ وجه کافی نیست. حالا که بی‌بی‌سی و دولت برتانیه ظاهراً «تازه» به وجود سگ دیوانه‌ای منسوب به یکی از بدنامترین، خطرناکترین و بی‌ناموس‌ترین احزاب جهادی در سرزمینش آگاهی یافته، باید رد پا را بگیرد و مسئله را تا آخر به پیش برد؛ باید بداند که حزب مذکور از این «سگ»های خون‌آشام فراوان دارد، که زرداد تنها نبود، زرداد بی‌حزب نبود، زرداد بدون کمک مادی و تسلیحاتی حزبش نمی‌توانست به «سگ هار» تبدیل شود و سگان

دیگر از خود بزاید و نه این همه مدت به زندگی پرتجمل و سرمایه گذاری در انگلستان مشغول باشد؛ پس آن که باید قبل از همه مورد تعقیب جدی قرار گرفته و به مجازات برسد، گلبدین و سایر مسئولان حزب زرداد هستند که هم اکنون فارغبال و با ملیون‌ها دالر سرمایه‌های شان در کشورهای مختلف در غرب خوش می‌گذرانند. اگر در مورد بی‌ناموس بیماری مثل زرداد هیاهو راه افتد ولی در رابطه با تبهکاری‌های گلبدین و دیگر سرکردگان باندش که به مراتب بیشتر از او دست شان به خون مردم آغشته است، سکوت اختیار شود، این در واقع ثابت می‌سازد که تعقیب و احیاناً محاکمه زرداد، جز خاک به چشم مردم ستمدیده‌ی ما زدن و توطئه‌ای جهت دور نگهداشتن گردن گلبدین و سایر همدستان وی از دار قانون، نخواهد بود.

بقیه در صفحه (۱۰۶)

مردم ما از خشکسالی می‌سوزند، باید طالبان را سوزانید!

آفات طبیعی بلاهای دیگریست که در پهلوی خاینان جهادی و طالبی از مردم مظلوم ما قربانی می‌گیرند. امسال در مناطق غرب، شمال غرب و جنوب غرب کشور ما طی چندین ماه باران نشد و آب دریاهایی که سابق تکافوی زمین‌های زراعتی را می‌کرد کاملاً خشک شد. مردم به امید دست یافتن آب به حفر چاه‌ها پرداختند که به علت نبود وسایل تخنیکی لازم تعدادی از مردم در جریان کار کشته و یا زخمی شدند.

کمک موسسات امدادی در مقایسه با وسعت فاجعه ناچیز و در واقع هیچ بوده و بخش اعظم آن طعمه‌ی اژدهای طالبی شد.

خشکسالی از آن حوادث طبیعی ایست که در هر کشوری و برای هر مردمی اتفاق می‌افتد. ولی در کشور ما زمانی دردناک می‌شود که قربانیان آن کسانی اند که جسم و جان شان قبلاً توسط خون آشامان دینی لگدمال شده و چشم شان به جز مرگ و وحشت و چور و چپاول و تجاوز چیز دیگری ندیده است. ◙

عکس از «پیام زن»

عضو «راوا» در حال صحبت با مردم در مناطق خشکسالی‌زده

پیام زن

نشریه جمعیت انقلابی زنان افغانستان
شماره مسلسل ۵۳و۵۴ میزان ۱۳۷۹ـ اکتوبر ۲۰۰۰

زرمینه که به تاریخ ۱۶ نوامبر ۱۹۹۹ در غازی استدیوم کابل توسط طالبان در محضرعام اعدام شد.

عکس از «پیام زن»

در این شماره:

RAWA
P.O.Box 374
Quetta
Pakistan

http://www.rawa.org
rawa@rawa.org

زنان در بند، روز جهانی زن را تجلیل نمودند

جمعیت انقلابی زنان افغانستان (راوا) امسال به مناسبت هشتم مارچ روز جهانی زن، محفل با شکوهی را در شهر پشاور برگزار نمود که در آن حدود ۱۵۰۰ نفر اکثراً متشکل از زنان و دختران و تعدادی از هموطنان ما که از سگ‌جنگی‌ها و وحشیگری‌های بنیادگرایان سفاک مجبور به ترک وطن گشته بودند، حضور داشتند.

علاوه بر اعضای «راوا»، شماری از هواداران آن که در کمپ‌های مهاجرین در پشاور و دیگر شهرهای پاکستان و افغانستان به سر می‌برند نیز دعوت شده بودند.

در حالیکه زنان سراسر جهان این روز را جشن می‌گیرند و از موفقیت‌های کسب شده و آینده‌ی درخشان خود سخن به میان می‌آورند، «راوا»، با استفاده از این فرصت خواست تا وضع وحشت‌بار و فجیعی را که زنان افغانستان بعد از روی صحنه آمدن جهادی‌ها و طالبان متحمل شده اند، برای حاضران بیان دارد.

دیوارهای سالون محفل با شعارها و پوسترهایی تزئین شده بودند که بیانگر نفرت عمیق مردم ما نسبت به بنیادگرایان جانی و آرزوی نیل به آزادی، دموکراسی، عدالت‌اجتماعی و حقوق زنان بود. نمایش عکس‌ها و صنایع دستی که از جانب «راوا» ترتیب داده شده بود توجه زیادی از مهمانان را بخود جلب کرد. نشریات «راوا» نیز در گوشه‌ای از سالون وجود داشت.

یک تن از فعالان «راوا» محفل را با سخنرانی خود آغاز نموده اظهار داشت که با وصف مشکلات فراوان اقتصادی، امنیتی و تهدیدهای پی در پی طالبان و برادران جهادی پاکستانی و افغانی آنان از برگزاری همچو محافلی دست نخواهیم برداشت. او در قسمتی از سخنرانی‌اش گفت: «برگزاری هشتم مارچ نباید جدا از افشای ماهیت اصلی بنیادگرایان باشد. هر آن جاکه تعفن بنیادگرایی بالا است، ستم بر زنان نیز آشکار است. ما باید علیه بنیادگرایان برخیزیم و بعد از این اجازه ندهیم که آنان از اسلام علیه مردم داغدار و مخصوصاً زنان ستمکش ما سؤاستفاده کنند.»

شخصیت‌های برجسته پاکستانی و کارکنان فعال حقوق‌بشر که با سخنرانی‌های جامع خود محفل را غنای بیشتر بخشیدند عبارت بودند از عاصمه‌جهانگیر از بنیانگذاران کمسیون حقوق بشر پاکستان (HRCP) و از مدافعان سرشناس حقوق‌بشر در سطح جهانی، افراسیاب ختک رئیس فعلی کمسیون حقوق‌بشر پاکستان، مارشال هوایی اصغرخان رهبر «تحریک استقلال پاکستان»، افضل خاموش رئیس «حزب کمونیست کارگران و دهقانان پاکستان» و قیصر خان سکرتر اطلاعات «حزب ملی پختونخواه» که مختصر از سخنرانی آنان به دنبال خواهد آمد.

شاگردان مکتب «راوا» سرودهای میهنی را به زبان دری، پشتو و اردو ارائه داشتند که مورد استقبال بسیار قرار گرفت. تعدادی از مهمانان خارجی همدردی خود را اعلان داشتند و عمیقاً تحت تاثیر سرودهایی رفتند که در آن درندگی و وحشی گری بنیادگرایان و آرزوی مردم افغان مجسم گردیده بود.

شعر شاعره امریکایی سُو سِلورمِری، «من در کنار گوش‌های ناشنو تان ایستاده ام» که به «راوا» اهدأ شده به زبان خودش از طریق کاست پخش گردید و ترجمه فارسی آن توسط یک تن از اعضای «راوا» دکلمه شد که تحسین همگان را برانگیخت.

در پایان محفل درامه‌ای به نام «مهمان نوازی» در سه پرده توسط کارکنان «راوا» و شاگردان مکتب اجرا گردید که مورد استقبال شدید حاضران قرار گرفت. قطعنامه‌ای به زبان پشتو، انگلیسی، اردو و فارسی نیز بین شرکت‌کنندگان توزیع گردید.

جا دارد یاد آور شویم که این محفل با کمک مالی هواداران «راوا» در امریکا و اروپا برگزار گردید، ولی ما هنوز از درک مصارف حمل و نقل و تهیه مسکن برای آن عده‌ای که به خاطر اشتراک در محفل از داخل افغانستان و شهرهایی چون کویته، کراچی و لاهور آمده بودند مبلغ هنگفتی مقروض هستیم. ▣

میز نشریات «راوا» در محفل

دغونډې پرانیزه

درنو دوستانو او میلمنو، خوږیدلو خویندو او میندو،

تر هرڅه د مخه غواړم لدې کبله ستاسې څخه مننه وکړم چې زمونږ بلنه مو منلې ده او پخپل حضور سره موننږ محفل چې د ښځې نړیوالې ورځې په مناسبت یې لمانځو، پرتمین کړی دی او په دې لاره کې مو مونږ ته د زړه قوت رابخښلی تر څو د آزادۍ، دموکراسۍ او د ښځې د حقوقو چیغه لاپسې په اوچت آواز اعلام کړو.

«راوا» سږکال هم لکه د تیرو کلونو په شان د مارچ اتمه لمانځي ترڅو له دې لارې د دُره په لاس مزدورانو له خوا د تباه شوي افغانستان په ځنځیرونو کې بندې ښځو آواز د نړیوالو غوږونو ته ورسوي، او د ټولې نړۍ تر ستم لاندې ښځو سره خپله خواخوږي اعلام کړي.

که‌د مذهبي فاشیستانو تر پښو لاندې شوی ایران کې همادارابي گانی‌سوځي؛ که په مصر او الجزایر کې د ښځو او د هغوی تې پوري ماشومانو مړې دبنسټپالو په چاړو غوڅیږي؛ یا د کشمیري او کردي ښځې سپکاوې کیږي او خپل اولاد او خاوند له لاسه ورکوي؛ مونږ خپل ځان د هغو ټولو په غم کې شریک گڼو او هغه په ډیره ژوره‌توگه احساسوو، ځکه چې مونږ په هغه هیواد پورې اړه لرو چې د داسې جهادي او طالبي ورانکارانو په توره حلال شوي چې شاید د نړۍ‌د هیڅ سفاکاو تورآنده ځوا کسره هم نشي پر تله کیدلای.

داسې هیواد چې د درد چیغه‌یې څوک نه اوري او مخ په هیریدو دی. نو ځکه مونږ له هغو مبارزو ښځو سره چې په دردیدلي زړه د وینې‌څښونکي او تورآنده دښمن په زړه او سترگو کې منگلې ښخوي خپل ځانونه هم‌آواز گڼو.

ددې ورځې د لمانځلو محفل نباید چې د اسلامي یا غیراسلامي بنسټپالو له مخونونه د پردې له څیرولو پرته کوم بل څیز وي. ځکه په هرځای کې چې د بنسټپالو خوسا بوی تر پوزې شي نو هلته هرومرو په ښځو یو بربنډ ستم وجود لري. باید د بنسټپالې په وړاندې ودریږو او پرې نږدو چې‌د دین څخه په ناوړې گټې اخیستو سره زمونږ ټپي خلک په ځانگړې توگه زمونږ توربختې ښځې لاپسې خاورې ایرې شي.

نن زمونږ په وینو لړلی هیواد د بنسټپالو د ورانکارۍ په محراق بدل شوی، په هره کوڅه او بازار کې یې یو وحشي موجود دُره په لاس د خپل ښکار په انتظار ولاړ دی؛ ښځه چې د ډیرو زیاتیو له کبله‌په یوې حرامې متاع بدله شوې، د سپکاوې نه ډکو قمچینو او کنداغونو د وهلو لاندې اچول کیږي.

طالبي بې پته گوډا گیان‌د خپلو جنگونو لپاره د سونگ لرگو راټولولو په لړکې هره شیبه د یتیمانو او کونډو شمیر زیاتوی. د هغوی له نظره د جنگ د پایلو (غلا او فحشا) د له منځه وړلو یوازنۍ لار د لاس او خپو غوڅول او سنگسارول دی.

د دې جنگونو په بله خوا کې جهادي ځناور چې ښځې ځوروني، قتل او جنایت کې له طالبانو څخه کم ندي ولاړ دي. او په مینځ کې یې زمونږ غم‌ځپلي خلک دي چې ځوریږي او قتل‌عام کیږي. پدې ورځو کې‌چې د شمالي خلک او په ځانگړې توگه د هغو سیمو مظلومې ښځې او نجونې د ژوند ډیرې دردوونکې او وژونکې شیبې له سره تیروي او بنسټپالي په رمباړو سره د خپلې فتحې او بریالیتوب ناري سورې وهي، نړیواله ټولنه په مرگنۍ چوپتیا کې ډوبه ده او افغانستان یې چې د وینې څښونکو کوړانو په غار بدل شوی، هیر کړیدی.

ناهیدگانې او دارابي‌گانې، ملالې‌گانې او اجلال‌گانې توپانې شوې خو د تسلیم سر یې ټیټ نکړ، ترڅو د ښځو غږ یې د تاریخ په پاڼو کې لیکي وي.

د آزادۍ بیرغ‌لرونکې لوړ همته مینا وجنگیده، ځان یې د خپل سپیڅلي او اوچت ارمان یعنې د ښځو د څرگنده حقوقو د دفاع په لار کې‌قربان کړ. به سلگونو او زرگونو نورې ښځې هم په اتلوالۍ سره د ښځې د خلاصون لپاره وجنگیدلې، ځانونه‌یې قربان کړل.

نو راځئ د دې بلوا نه ډکې نړۍ په هر گوټ کې د آزادۍ غوښتونکو ښځو دود او دستور او رسم درناوی وکړو او د وینې څښونکو بنسټپالو او د ښځې ضد سفله گانو‌په سترگو کې غشي واوسو. ◻

په غونډې کې گڼ شمیر ښځو گډون کړی وو

متن سخنرانی عاصمه جهانگیر وکیل ارشد محکمه تمیز پاکستان و از فعالان حقوق بشر در سطح جهان

«طالبی سازی» را باید ریشه کن کرد

من از برادران و خواهران «راوا» تشکر می‌کنم. آنان با برگزاری محفل امروزی در پشاور برای همه نشان دادند که تا جایی که سوال افغانستان و تنگ نظری مطرح است، مردم پاکستان و افغانستان درک متفاوت دارند. افراد بیشماری در پاکستان، افغانستان و سایر کشورهای اسلامی اند که اسلام رابالاتر از تنگ نظری می‌بینند. **امروز من از زبان خواهران افغانم، ناله و فریاد شان را شنیدم. من زخم آنان را دیدم. امروز من به خواهران افغان ما،به نیروهای دموکرات افغانستان و به مردم غیور آن کشور که زیر یوغ ستمگران به مبارزه‌خویش ادامه می‌دهند درود می‌فرستم.**

مارشال هوایی اصغرخان یاد آوری نمودکه ما به خاطر بهبود وضع زنان کار کردیم ولی معتقدم که ما حتی کوچکترین آن قربانی‌هایی راکه شما در طول این ۲۰ سال متحمل شده‌اید نداده‌ایم. شما و آن زنان قهرمان افغان و شهید مینا سزاوار ستایش اند که با نثار جان پرچم مبارزه برای آزادی را همیشه بلند نگهداشته اند. این مفکوره که در پاکستان دموکراسی می‌آید و یا آهسته آهسته خواهد آمد، اما استبداد در افغانستان باقی خواهد ماند ضد و نقیض است. امروز سرنوشت ما با سرنوشت افغانستان گره خورده است. اگر امروز زنان در افغانستان چوبکاری می‌شوند، باورکنید دیری نخواهد پایید تادر پاکستان نیز افرادی سربلند کنند که با چوب و چماق در دست خواهان لت وکوب زنان پاکستانی باشند. امروز درکابل زنان مجبور اند حجاب را مراعات کنند. من کاری با حجاب ندارم. به نظر من حجاب یک مسئله شخصی است و مستقیماً مربوط می‌شود به خود زنان. اما در این مسئله دیکتاتوری دولتی جا ندارد. من خواهران ایرانی‌ام را نیز دیده‌ام که با پوشیدن کفن بخاطر آزادی می جنگند. ما مبارزه وکوشش‌های آنان را نیز می‌ستاییم.

اظهار این نکته که امنیت و خوشبختی تنها در پاکستان و نه در افغانستان حکمفرما می‌تواند باشد واقعبینانه نیست. این یک بحث قدیمی و طولانی است. رهبران احزاب سیاسی بطور خصوصی و علنی صحبت‌های زیادی در این باره کرده اند. رهبران علیه طالبی‌سازی ساختن پاکستان صحبت کرده اند و طالبی‌سازی در قلب هر فرد بیم و هراس ایجاد می‌کند. اما هنوز هم اینان سیاست‌های خود را در مورد افغانستان تغییر نداده اند. جلاد همیشه جلاد می‌باشد، چه او طالب باشد و یاکدام نیروی جهادی در پاکستان.

یکی از خواهران من هوشمندانه مطرح نمود که چرا ما بخاطر استفاده از اصطلاح بنیادگرایی همیشه مورد انتقاد قرار می‌گیریم. چرا این لغت را استفاده می کنیم؟ زیرا بنیادگرایی به معنی "آن تروریستانی است که جهت ایجاد جو ترور و وحشت اسلام را مورد استفاده قرار می‌دهند." شمادرست می‌گویید که تنهایید. **ما نیز معذرت می‌خواهیم که تا جایی شما را تنها مانده، کمک نکرده و شانه به شانه با شما بخاطر دموکراسی در افغانستان مبارزه نکرده‌ایم، ولی امروز بهای آنرا می‌پردازیم.**

با تنها ماندن شما، ما شاهدیم که امروز قوانینی که طالبان بر شما تحمیل کرده اند، در پاکستان نیز اشاعه می یابند. در گذشته وقتی بر ضد طالبی ساختن بحث می‌نمودیم، مقامات بالا در حالت دفاعی قرارگرفته اظهار می‌نمودند: «جایی برای طالبی‌سازی موجود نیست. ما درباره طالبی‌سازی نه بلکه در مورد اسلام گفتگو می‌کنیم.» بالاخره به تدریج به جایی رسیدیم که اسلام و طالبی سازی به هم ممزوج شدند. **اما اسلام و طالبی سازی دو چیز جداگانه هستند. یکی در مورد تروریزم است و دیگری در مورد مذهب. هیچ رابطه‌ای میان این دو وجود ندارد و ما نمی‌خواهیم آنها را یکی کنیم.**

طالبی سازی از بین نخواهد رفت تا وقتی که ما آنرا ریشه کن نکنیم. در ابتدا ریشه‌های آن در افغانستان نموکرد و اگر ریشه‌اش خشک نشود توسعه خواهد یافت. همین چند لحظه قبل به درستی گفته شد که ریشه‌های آن مانند سرطان در جامعه ما توسعه خواهد یافت. سرطانی که اولین و اساسی ترین هدفش بربادی و از بین بردن زنان ـ زنان پاکستانی و در قدم اول زنان افغانستان است. **امروز، ما از حاکمان پاکستانی تقاضا می‌کنیم تا سیاست دو**

پهلوی شان راکنار گذارند، دولت پاکستان از یک سو به زنان پاکستانی در هشتم مارچ، برنامه‌های حقوقی پیشکش می‌کند اما از سوی دیگر در افغانستان از نیروهای به شدت ضد زن و تروریست حمایت می‌کند. این یک سیاست مغرضانه و دو پهلو است. اگر زنان پاکستان قادر اند حقوق شان را بدست آورند پس چرا زنان افغانستان نتوانند؟ اگر دولت پاکستان خواهان دفاع از حقوق زنان است باید از حقوق تمامی زنان دفاع کند. نه تنها حقوق زنان اسلام‌آباد بلکه حقوق زنان کابل نیز باید تأمین شود.

رهبران ما طی چند سال گذشته مخصوصاً در دولت قبلی اظهار داشتند که «طالبی کردن بد نیست و طالبان فشار وارد نمی‌کنند. طالبان زنان را زیر ستم قرار نمی‌دهند و آنچه انجام می‌دهند درست است. نگهداری زنان در کنج خانه کار غلط نیست. این یک عمل اسلامی است.» اما تبر خدا بی صدا است. کسانی که چنین می‌گفتند امروز در زندان بسر می‌برند و زنان شان در سرک‌ها برآمده برای رهایی آنان در محاکم دعوا کرده عدالت می‌خواهند! بخاطر عدالت در هر کنج و کنار سر می کشند. حال آنان باید مطمئناً به این نتیجه رسیده باشند که زنان و مردان هردو بخاطر دموکراسی و آزادی می رزمند.

ما باید بپذیریم پول ضامن پیشرفت و ترقی نیست. پول نمی‌تواند دموکراسی بار آورد اما دموکراسی می‌تواند باعث پیشرفت اقتصادی شود. آنچه ملل‌متحد زیر نام کمک‌های بشردوستانه و پیشرفت اقتصادی انجام می‌دهد منجر به دموکراسی نخواهد شد. در رابطه با ملل‌متحد دو برداشت وجود دارد. بنابر برداشت نخست نباید گذشته طالبان را در مورد حقوق بشر برجسته نماییم زیرا سازمان‌های بشری باید بتوانند در افغانستان کار کنند. و بر اساس نظریه‌ی دوم که عده محدودی را در بر می‌گیرد تغافل در رابطه با تخلفات نه تنها موجب بی‌عدالتی در رابطه بابشریت بلکه با خودآنان نیز می‌شود.

امروز «راوا» ما را دعوت کرده تا هشتم مارچ را در پشاور برگزار کنیم. ما مهمانان شما هستیم. سال آینده شما این روز را در کابل برگزار خواهید کرد. سال آینده ما شما را دعوت خواهیم کرد. ماکمسیون حقوق‌بشر آرزو داریم تا سال آینده میزبان و شما مهمان ما باشید. ما هشتم مارچ سال آینده را به نام زنان افغان تجلیل می‌کنیم. ◘

تذکر: *کلیه سخنرانی‌هایی که به چاپ مختصر آن اکتفا گردیده، از روی نوار پیاده شده و متن آنها از زبان گفتاری به نوشتاری تغییر یافته اند.*

نورجهان دختر کشاورز فقیری از محله سیلهت بود که در شمال شرقی بنگلادش است. وی از همسر اولش جدا شده و در جنوری ۱۹۹۳ مجدداً ازدواج کرد که یک اتفاق ساده و قابل قبول در میان مسلمانان است. ملای محل، ازدواج دوم نورجهان را غیرشرعی خواند. چند روز بعد در سحرگاه، نورجهان را به محلی آورده و تا کمر در گودالی چال کرده و مریدان ملا او را به جرم زنا سنگسار کردند.

نورجهان

**نورجهان را وادار کردند داخل گودالی در میان میدان بایستد او آنجا ایستاد، تاکمر فرورفته در گودال،
با سری آویزان
آنها به نورجهان سنگ پرتاب می‌کنند،
سنگ‌ها به پیکر من می‌خورند.**

**سنگ‌ها به سرم می‌خورند، به پیشانی‌ام، سینه‌ام و پشتم
آنها سنگ می‌اندازند و بلند می‌خندند
می‌خندند و به فریاد فحش می‌دهند.
از پیشانی چاک برداشته نورجهان خون می‌ریزد،
از پیشانی من هم.
چشمان نورجهان ترکیده، چشمان من هم.
بینی نورجهان له شده، بینی من هم.
در سینه پاره پاره‌ی نورجهان قلبش سوراخ شده،
قلب من هم
آن سنگ‌ها، آیا به تو نمی‌خورند؟
آنها بسیار بلند می‌خندند، می‌خندند
و خنده ریش‌هایشان را می‌لرزاند.
عرق چین‌هایشان از شدت خنده، تکان می‌خورد.
آنها می‌خندند و چوب دستی هایشان را تکان می‌دهند.
از چله‌ی بی‌رحم چشمانشان، تیرها سرعت می‌گیرند
برای سوراخ کردن بدن نورجهان بدن من هم
این تیرها، آیا به تو نمی‌خورند؟**

تسلیمه نسرین

متن سخنرانی فهیمه اکبر که به زبان اردو ایراد شد

جهادی‌ها و طالبان هر دو مسئول فاجعه جاری اند

نخست از همه از جانب «جمعیت انقلابی زنان افغانستان» (راوا)، هشتم مارچ روز جهانی زن را به همه‌ی شما تبریک می‌گویم. هشتم مارچ امسال از اهمیت خاصی برخوردار است زیرا اولین هشتم مارچ قرن جدید است. وقتی از قرن جدید صحبت می‌کنیم فوری ارزش‌هایی مثل دموکراسی، آزادی، پیشرفت، تمدن و سکیولاریزم در ذهن ما خطور می کند. ما درباره مردم دنیا، بخصوص زنان فکر می‌کنیم که با آرزوها و چشم‌اندازهای نوین بخاطر کسب حقوق شان به پیش می‌روند. اما همین حالا در قلب من شعله‌ای زبانه می‌کشد زیرا من از کشوری‌ام که حاکمان وحشی آن زن را اصلاً انسان نمی‌شمارند. ما فراموش نمی‌کنیم که در بسیاری از کشورهای جهان وضع زنان خیلی اسفبارتر از آن است که تصور کنیم. زنان کشمیری در برابر چشمان ما وحشتناکترین ظلم و برخورد را تجربه می‌کنند. ولی از نظر ما آنان خوشبخت اند زیرا می‌توانند لااقل بخاطر آزادی آزادانه برزمند. در دوران جنگ مقاومت ضدروسی زنان افغان با مشکلات فراوان و انواع ظلم و ستم روبرو بودند از حمله مشکلات شدید در مبارزه برای استقلال وطن. امروز هم زنان افغان از ابتدایی ترین حقوق خویش محروم اند. اجازه خریداری و رفتن نزد داکتر را ندارند. حتی شنیدن صدای پای زن نیز «غیر شرعی و حرام» است. زنان در محضرعام مورد توهین و شلاق و سنگسار قرار می‌گیرند تا راه و رسم زندگی در «امارت اسلامی» را فراگیرند!

درد و اندوه زنان افغان را شاید زمانی بتوان درک کرد که خود را به جای آنان قرار داده و مجسم نمایید که در مقابل شوهر، برادر و یا خویشاوندان تان به دلیل این که چرا پاچه تنبان تان کلان است و یا چرا بوت‌های کری بلند پوشیده و یا چادری تان کوتاه یا دراز است شلاقکاری شوید.

چنانکه آگاهید فعلاً در افغانستان دوگروه ـ مسعود و طالبان ـ درگیر اند. هر دو گروه و شرکای شان نیروهای خارجی را مسئول فجایع جاری قلمداد می‌کنند. ولی ما کماقی‌السابق بر این باوریم که گروه‌های مذکور فقط تلاش می‌ورزند تا جنایات وگذشته مخوف خود را پنهان کنند. آنان چنان بیشرم اند که به خاطر دریافت کمک نظامی و اقتصادی به هر کشوری سرتعظیم فرود می‌آورند. اگر آنان بنده قدرت نظامی و اقتصادی نمی‌بودند، هرگز به کشورهای بیگانه اجازه نمی‌دادند تا در امور داخلی افغانستان مداخله نمایند.

نکته‌ی دیگری که مکرراً می‌خواهیم به مردم پاکستان گوشزد کنیم اگر از یک طرف در انتخابات عمومی پاکستان جماعت اسلامی شکست مفتضحانه‌ای خورد از حلقات سیاسی پاکستان طرد شد که به ذات خود نکته‌ایست مثبت، ولی از طرف دیگر شاهدیم که همین پاکستان کوشش دارد دولتی ضدزن، جاهل، ضدسکیولاریزم، ضدعدالت اجتماعی و به مراتب بدتر از جماعت اسلامی و دیگر گروه‌های این کشور در افغانستان حاکم باشد. در چنین شرایطی مردم پاکستان قادر نیستند قلوب مردم افغانستان را تسخیر نمایند. روابط دوستانه پاکستان و افغانستان تنها زمانی بر پایه سود و احترام متقابل قوام می‌یابد که در افغانستان رژیم طرفدار دموکراسی مستقر گردد. پاکستان تنها در صورتی می‌تواند خود را دوست واقعی مردم افغانستان ثابت نماید که طالبان را نیز مانند گلبدین به دور اندازد. جای بس تأسف است که جنرال مشرف می‌خواهد برای یافتن راه حلی برای مسئله افغانستان از کابل دیدن کند. ما معتقدیم که چنین عملی مثمر واقع نخواهد شد و در نهایت مشتی از موجودات جاهل، ضدزن و ضد دموکراسی حیثیت و اهمیت کسب خواهند کرد.

در مورد مسئله بن‌لادن جواب رد طالبان به باداران شان یک نیرنگ قدیمیست که به وسیله آن می‌خواهند خود را «مستقل» جلوه دهند لیکن ما می‌دانیم که حیات و ممات طالبان بسته به بیگانگان است. اگر آنان بخواهند قادر اند تا طالبان را نیز مانند گلبدین ساقط کنند.

یکی از انتقادهایی که بارها شنیده‌ایم در مورد استفاده از اصطلاح «بنیادگرایی» است. اول این که بنیادگرایی اصطلاحی است که معنی خاصی به خود گرفته است. اگر کسی پیشنهاد می‌کند تااز کار برد آن خود داری نماییم، ما از او خواهش می‌کنیم که لطفا کلمه‌ی دیگری جستجو نماید تا از آن به عوض بنیادگرایی استفاده نماییم. به نظر ما و بر اساس تجربه‌ای که بدست آورده ایم بنیادگرایی مساویست به ارتجاع + جهالت + زن ستیزی + وابستگی به قدرت‌های خارجی و تروریسم. کلماتی مثل «متعصب»، «قرون‌وسطایی» و یا «اسلام‌گرا» ماهیت اصلی بنیادگرایان افغان را بیان نمی‌توانند. بنیادگرایان ما با داشتن قرآن در یک دست و کلاشینکوف در دست دیگر می‌خواهند بخاطر سر پا نگهداشتن امارت اسلامی شان افغانستان را در گودال عقب‌ماندگی، جهالت و درد و رنج مدفون سازند.

میدانیم که بنیادگرایی مانند سرطان انتشار می‌یابد و اگر با آن سازش نماییم ساحه وسیعی را آلوده ساخته و ریشه‌هایش مستحکم می گردد. ◘

د افراسیاب خټک د پاکستان د بشر د حقوقو دکمسیون رییس وینا متن

مه پرېږدی چی ماران او ټپوسان افغانستان ته دننه شی

د ډېرو محترو خویندو او د ډېرو محترمو ورنو په اجازه،

کوم واستعمارگرانو چې په افغانستان باندی تیری وکړ افغانستان یی په کنډواله بدل کړ، افغان ښځې یی کونډې کړې، افغان بچې ئی یتیمان کړل او د افغانستان روشنفکران ئی ووژل، ویی تښتول، ویی ایستل، هغوی دی نن وگوری چی څنگه ئی دا خیال وُ چی افغانستان یی فتح کړی دی، نن دی وگوری چی داسی نده پدی ایرو کی‌سره بڅری شته. زما یقین دی چی ستا سو عزم او ستاسو اراده د افغانستان د آزادی او دموکراسی تضمین دی. دنیا کی هیڅ قوت حتی اتم بمونه نشی کولی چی د خلکو ارادی ماتی کړی او هغه هم داسی خلک چی د خپلی ارادی د پاره قربانی ورکولو ته تیار وی. او زه تاسو ته د «راوا» خویندو ته داړ ورکومه چه د تاسو پدی مبارزی خلک خبر دی. ما ته زمونږ د سازمان محترمی ملگری، چی پا کستان‌کی د ښځو د جنبش یو سمبول جوړ شویدی «محترمه عاصمه جهانگیر» راته ووی چه دی ته حاضره ده چی په افغانستان کی د ښځو د استبداد، اختناق، د وژلو او د قتل مسئله په جهانی سویه راپورته کړی. ملل متحد کی ئی راپورته کړی او ټول جهانیان ددی جنایاتو نه خبر کړی چی په افغانستان کی روان دی. افغانستان په یوی لویی بندی خانی بدل شویدی او ددی بندی خانی جوړه ولو کی د افغانستان گاونډی هیوادونه لکه ایران، روس، پا کستان‌او نور لاس لری. هغوی په افغانستان باندی ټوپک مار کړیدی.

هغه وخت راغلی دی چی یو بل ته لاس ورکړو. لکه څنگه چی ددی سیمی بنسټپالان، جنرالان، نظامیگران او جلادان سره یو دی، دغسی ددی سیمی دموکراسی غوښتونکی او حق غوښتونکی باید سره یو شی. زه د غربی هیوادونو نه هم دا پوښتنه کومه چی تاسو د شیلی پینوشه دیکتاتوری باندی محا کمه‌چلوی، هغه محا کمه‌کوی، ډیره ښه ده، مگر هغه وخت یی چی ظلم کولو تاسو ولی د هغو لاس نه نیوه؟ نن هم د جلادانو لاس نیول پکار دی. په تیر و شلو کلو کښی په افغانستان کښی‌په لکونو خلک وژل شویدی، هر څوک چه د دی مسئولیت لری باید هغوی محا کمی‌ته را کش‌کړی شی، هغوی نه باید پوښتنی وکړی شی.

دا هم عرض کول غواړمه چه نن دنیا په یو کیدو ده، نن د « گلوبلای زیشن» دوره ده. د پا کستان،افغانستان، ایران‌او نورو هیوادونو ترمینځه ښه مناسباتو جوړ ول د وخت ضرورت دی، دا د تاریخ ضرورت دی. او دا هغه وخت کیدای شی چی مونږه په پا کستان‌کښی او تاسو په افغانستان کښی استقلال ولری، دموکراسی ولری، حقوق

ولری، بی د آزادی، بی د استقلال او بی د حقوقو درلودلونه، دموکراسی څه ته وایی؟ نیم نفوس (ښځې) چی په دموکراسی کښی نه وی هغه دموکراسی نده. تاسو ډیره مبارزه کړیده، تاسو ډیر زیاړ گاللی‌دی او ډیر مشکلات لیدلی دی. تاسی قهرمانان یاست.

تاسی دا ورځ‌په داسی حال کی لمانځی چی په افغانستان کښی جنگ روان دی او جنگ د دموکراسی، د پرمختک او د حقوقو دښمن دی. په ننۍ ورځی زمونږ اواز دا دی چه د افغانستان نه لاس واخلی، مداخلت بند کړی، افغانستان او په تیره بیا ښځو ته موقع ورکړی، چی خپل نمایندگان وټا کی.مانه مخکی یوی خور وویل چه په پیښور او د پا کستان‌په نورو ښارو نو کی افغان روشنفکران وژل شویدی، دی کښی شک نشته. دلته دا جنایت، دلته دا کارونه شویدی. مگر زه تاسو ته اطمینان درکومه چه پیښور، کراچی، کویټه، لاهور دا ټول ښارونه دا یواځی د جلادانو ښارونه ندی، دا د دموکراسی غوښتونکو خلکو ښارونه دی، تاسو سره ملگری دی تاسو به یواځی نه پرېږدی او تاسو سره به تر آخره مبارزه کوی. زه هیله کوم چی بل کال‌ته تاسو کولای شی دغه ورځ‌په یوه آزاد سوله ایز کابل یا هرات، قندهار، جلال آباد کی ولمانځی. ◻

د صایمه کریم د وینا متن

د بنسټپالی د سیوری لاندی آزادی ناممکنه ده

ګرانو خویندو او میندو،

دوستانو! همدا اوس چی مونږ او تاسی دلته راټول شوی یو او د مارچ اتمه د ښځو نړیواله ورځ لمانځو، زمونږ د وطن د زړه یعنی ښکلی کابل ښار او همداشان د افغانستان د نورو ښارونو څخه د غم، فقر، بدبختی او تباهی باران اوریږی او زمونږ د وطن خلک د هغو فاشیستانو او وحشی کسانو په لاس د ژوند څخه بیزاره کیږی او د خپلو اصلی حقوقو څخه محرومه کیږی چی زمونږ شهیدی رهبری مینا، په حق او پرځای هغو ته د داخلی تیری کوونکو نوم ورکړی ؤ او ویلی ئی ؤ چی که کومه ورځ دا کسان قدرت ته ورسیږی نو په جنایت او خیانت کی به د خلق او پرچم او د هغوی روسی بادارنو مخونه سپین کړی. د اتو کلونه را په دی خوا مونږه او تاسو ټول شاهد یو چی څرنګه زمونږه خلک او په تیره بیا د افغانستان توربختی ښځی په جهالت او دوزخ کی ژوند کوی او په غم او عذاب کی ډوبی دی.

دوستانو، مونږ په هری ټولنی او هر ځای کی چی خبری کوو، زمونږ خبری صرف احساساتی خبری ندی زمونږ شخصی خبری ندی، زمونږ خبری د هغو خلکو خبری دی چی د جهادی او طالبی بنسټپالو سیوری ئی په سر باندی ګرځی را ګرځی، هغه تور سیوری چی نشو کولای په دنیا کی د بل هیڅ یو بنیادګرا یا غیربنیادګرا رژیم سره مقایسه کړو، زمونږ خبری د هغی خاوری او خلکو خبری دی چی دولس کاله ورباندی د خلق او پرچم چوپړانو حکمروایی وکړه او اوس بنسټپالان د مذهب، قوم او ژبی په نوم غواړی د هغوی آخری امیدونه د هغوی آخری آرزوګانی او حقوق تر پښو لاندی کړی. کله چی په ۱۹۸۹ کال کی روسان زمونږ د هیواد څخه ووتل او د هغی له امله په ۱۹۹۲ کال کی د خلق او پرچم رژیم رانسکور شو نو د افغانستان ټولو خلکو دا هیله درلوده چی یو ځل به بیا وروسته د ډیری قربانی ورکولو نه، وروسته له ډیری بدبختی او جګرخونی تیرولو نه وشی کړای افغانستان ته ستانه شی او هلته به خپل ژوند بیا سمبال کړی، خو متاسفانه د هغوی پر ځای داسی فاشیست کسان حاکم شول چی ګورو، نه یواځی د خلکو په ژوند کی یو ذره هم تغییر رانغی بلکه ورځ په ورځ د هغوی ژوند مخ په خرابیدو شو.

دوستانو، د پاکستان‌په ګوټ ګوټ په ټولو هیوادونو کښی کله کله د افغانستان په هکله او هغه څه چی په افغانستان کی تیریږی خبری کیږی، حتی په اخبارونو کښی ډیری اوږدی تبصری او تجزیی هم راځی خو هیڅ کله هم د همهغه اول نه بیا تر اوسه پوری هغه څه چی باید ورته ګوته نیول شوی وای نه ده نیول شوی او هغه دا چی بنسټپالی څنګه افغانستان کی مینځ ته راغله، ددی هدف څه دی او څه کول غواړی او د ټولو نه مهمه دا چی مونږه څنګه کولای شو ددی فاجعو مخه ونیسو. په دی مینځ کی د پاکستان‌او د نړی د ټولو مطبوعاتو د پرینټ او الکټرونیک میډیا نقش هم ډیر اساسی ؤ او دی، ځکه هغه شان چی باید، دوی د افغانستان مسئلی ته توجه ونکړه او د افغانستان د خلکو غم او بدبختی ئی منعکسه نکړله. د پاکستان‌هیڅ اخبار او د نړی هیڅ یو مطبوعاتی کسانو دا هیڅ وخت منعکسه نکړه او دایی ونه ویل چی په افغانستان کی څه تیریږی برعکس هغوی د ګلبدین‌او احمدشاه‌مسعود په شان خاینانو څخه قهرمانان او عظیم لیډران جوړ کړی ؤ اوس په یو ډول نه یو ډول غواړی د طالبانو په نفع باندی څه ولیکی خو د خلکو په هکله‌یی که څه هم لیکلی ډیر کم او ناڅیزه دی. دا سکوت او بی‌طرفی یواځی په نړیواله سطح نه، په افغانستان کی هم متاسفانه نور سازمانونه، د روشنفکرانو ډلی او په اصطلاح هغه شاعران او لیکوالان چی نوم لری هغوی هم په یو ډول نه یو ډول ځان بی‌طرفه نیولی دی او یا داچی لکه اول د خلق او پرچم په خدمت کی ؤ بیا د جهادیانو او اوس د طالبانو په خدمت کی دی. هغوی نه غواړی چی د افغانستان د خلکو سره یو ځای د هغوی د غمونو د له مینځه وړولو دپاره مبارزه وکړی. په همدی خاطر هم دی چی مونږ همیشه ویلی چی «راوا» د مبارزی په ډګر کی ځان یواځی احساسوی، ولی؟ دا ځکه چی یو خو د نړیوالو او مخصوصاً د بشردوسته سازمانونو او کسانو له خوا ورته جدی پاملرنه نده شوی، د هغوی د طرفداری نه محرومه پاتی شوی او مجبوره ده چی د یوی خوا د بنسټپالی، چی که جهادی یا طالبی وی، او له بلی خوا د یاد شوو روشنفکرانو د افشا کولو دنده هم پخپلو اوږو احساس کړی.

د هر هیواد په تاریخ کی امکان لری چی توری دوری وجود ولری، مګر مهمه دا ده چی مونږ هیڅ کله دا و نه وایو چی دا دوره، دا توره دوره او دا جهالت او غم، د هغه هیواد د خلکو هیله او آرزو ده، همدا شان په افغانستان کی هم هغه څه چی نن په افغانستان کی تیریږی د خلکو هیلی او آرزوګانی نشی کیدلای، د افغانستان خلک هم د کوم بل ځای څخه ندی راغلی د همدی ځمکی په سر باندی ژوند کوی او لکه د نړی د نورو خلکو په شان آزادی، دموکراسی او سولی ته ضرورت لری او البته دا یواځی هغه وخت کیدای شی چی په افغانستان کی واقعی سوله، دموکراسی او آزادی راشی او خلکو ته خپل حق ورکړای شی، چی د بنسټپالی ټغر د افغانستان څخه ټول شی همدا علت دی چی راوا د افغانستان د ښځو د یواځینی فعال سازمان په توګه باندی همیشه په دی ټینګار کړی دی چی په هر ډول وی باید د بنسټپالی تغر ټول شی او د بنسټپالی پر ضد غوځی او کلکی مبارزی باندی پیل وشی. ◻

متن سخنرانی مارشال متقاعد اصغرخان رهبر «تحریک استقلال پاکستان»

تساوی در انتخابات حق مردم است

می‌خواهم از «جمعیت انقلابی زنان افغانستان» بخاطر دعوتم جهت اشتراک در مراسم تجلیل روز جهانی زن سپاسگزاری نمایم. تجلیل چنین روزی به سبب برگزاری آن از جانب یک سازمان زنان افغان، اهمیت بیشتری کسب می‌کند. روشن است که در عصر حاضر زندگی بشریت و پیشرفت آن بسته به کوشش‌های اجتماعی و بکاربرد تمامی امکانات و وسایل ممکن است، بناءً محروم ساختن نصف نفوس از چهارچوب این تلاش‌ها برخورد علمی نه بلکه جهالت محض است. تحصیل زنان و شرکت مساویانه آنان در مسایل ملی، رشد و ترقی کشور را ممکن می‌سازد. در جهان امروز در آن کشورهایی که زنان از حقوق خود محروم بوده و زمینه شرکت شان مساعد نگشته است پیشرفت ناممکن می‌باشد.

حالا که کشور از دوره‌ی سیاست ظالمانه ـ دوره‌ای که دولت‌هایی به اصطلاح دموکراتیک زیر نام دموکراسی مردم را تهدید می‌کردند و اقتصاد کشور را در بحران عمیق غرق ساختند ـ رهایی یافته باید برای ملت فرصت داده شود تا طی انتخاباتی که افراد مربوط گذشته در آن شرکت نداشته باشند دموکراسی اصیل را برگزینند. نفوذ پول باید کاهش یابد تا مردم حق مساوی شرکت در انتخابات را داشته باشند. زنان باید در تمامی سطوح انتخابات شرکت کنند. این بسیار مهم است که هر دولت بکوشد تا زمینه تحصیل زنان و شرکت و ایفای نقش آنان در سایر بخش‌ها و مسایل ملی را مهیا نماید. با زنان در ساحه تعلیم و تربیه هرگز برخورد مساویانه صورت نگرفته است از این رو لازم است تا برای آنان تسهیلات اساسی مهیا گردد.

در صورتی که با زنان مساویانه رفتار کرده، نقش آنان را در رشد و پیشرفت کشور درک نماییم پاکستان خیلی سریع ترقی خواهد کرد. در این جا فرصت را مساعد می‌دانم تا از خدمات خانم عاصمه جهانگیر که از حقوق زنان و مردم محکوم حمایت می‌کند یادآوری نمایم. عاصمه دختر شجاع یک پدر شجاع است. نقش وی و خواهرش حناجیلانی در این زمینه بسیار بارز است. به نظر من او بخاطر خدمات عادلانه‌اش برای بشریت، سزاوار جایزه نوبل است. به عقیده من اگر جایزه مذکور به وی اعطا گردد برعلاوه زنان پاکستان، زنان ستمدیده در هر کنج و کنار جهان در مبارزه‌ی شان تشجیع خواهند شد. ◘

د افضل‌خاموش د «پاکستان کمونیسټ مزدور کسان پارټی» عمومی رییس د وینا متن

زه د «راوا» ستره مبارزه ستایم

دوستانو او گرانو ملگرو،

مخکی تر هر څه زما سلامونه ومنئ که څه هم د ښځو نړیوالی ورځی په مناسبت ملگرو ډیر تقریرونه وکړل، خو زه هم غواړم دا ووایم چی د مارچ اتمه یواځی د افغانستان او د آسیا د ښځونه بلکه د ټولی نړۍ‌د ښځو ورځ ده. دا هغه ورځ ده چی د امریکی د یو صنعتی ښار د خواری کښو ښځو د احتجاج په خاطر وټاکل‌شوه او نن یی د نړۍ‌ټولی زحمتکشی او رنځ گاللی‌ښځی لمانځی او ترڅو چی په دی دنیا کی ظلم او بی‌عدالتی وی او د ښځو حقوق تر پښو لاندی کیږی، دا ورځ‌به لمانځل کیږی‌او هیڅ څوک یی مخه نشی نیولی.

زه «راوا» ملگرو ته چی د ډیرو زیاتو مشکلاتو باوجود یی‌ننی محفل جوړ کړی او د ښځو نړیواله ورځ لمانځی او د هغوی جد و جهد ته سلام کوم او افسوس کوم چی مونږ تراوسه پوری دا کار ونشو کړای.

ملگرو،

کله‌چی مونږ د ښځو او په هغوی باندی د ظلمونو په هکله خبری کوو، باید د هر څه نه مخکی دی ته گوته ونیسو چی څوک دا ټول ظلمونو د مذهب او کلچر په نوم کوی او دا چی څرنگه د امربالله تر څنگ، امربالملا او نن امربالطالب را منځ ته شو او د مذهب د نوم نه په گټی اخیستلو سره د ښځو حق تلفی کوی او هغوی ته د هیڅ کار کولو اجازه نه ورکوی او دا په داسی حال کی تر سره کیږی‌چی که تاریخ ته نظر واچوو نو گورو چی په ډیرو مسلمانو ملکونو کی ښځو په سلطنت او حکومت کی پوره برخه درلوده او هیڅ چایی هم مخالفت نه کاوه. خو بیا وروسته یو دور راغی چی د مذهب په نوم به یی د ښځو حقوق نه منل او هغه چا چی به د ښځو د حق لپاره خبر کوله، هغوی به یی د « کافر»په نوم وژل او ځورول.

باید په ښځو باندی د کیدونکو ظلمونو او زیاتیو مخه ونیسو که په هند کی وی یا ایران، افغانستان او یا په بل هر ځای کی چی وی. همداشان باید په دی غور وکړو چی په داسی حال کی چی اوس د ساینس او ټیکنالوجی او کمپیوټر او اتم بم دور دی، خو زمونږ په ملکونو کی لاتراوسه هم په بیلو بیلو بهانو د خلکو مخه نیول کیږی او د ټلویژن څخه نیولی تر ټولو نورو برخو پوری، یواځی هغه ځنډونه ښودل او ویل کیږی چی د حکمرانانو په گټه وی. له همدی وجی په پاکستان‌او هند کی د الله او مندر په نوم د خیرات ټولوونکو شمیره ورځ په ورځ زیاتیږی او د مسلمان او هندو او شیعه او سنی د جنگ اورته لمن وهل کیږی. او په افسوس سره وایم چی افغانستان په دی منځ کی د ټولونه لاډیر دردوونکی حالت لری او نړۍ‌هیر کړی دی او له بده مرغه اقوام متحده هم یواځی هغه ځای کی مداخله کوی چی په گټه‌یی وی لکه چیچنیا او تایوان کی.

ملگرو،

راځی د عدالت او خوشحالی د پاره کار وکړو او حا کموحکمرانانو ته نوره اجازه ورنکړو چی د خلکو حق تلفی وکړی. باید د هغی ورځی د پاره کار وکړو چی د مظلومو او غریبو خلکو له منځ نه وزیراعظم انتخاب شی. باید د ښځو د آزادی او برابری لپاره جد و جهد وکړو او په دی عظیمه ورځ دا عهد وکړو چی تر کامیابی پوری به دا جد و جهد پرینږدو. ◘

د قیصر خان، د «پختونخوا قومی پارټۍ» سکرټر، د وینا متن

نړۍ افغانستان هیر کړی دی

درنو دوستانو،

د افراسیاب خټک او عاصمه جهانگیر د تقریرنه پس په افغانستان او د ښځو په حقوقو باندی، څه داسی غټی خبری ندی پاتی شوی. خو بیا هم زه د نن ورځی په مناسبت «راوا» تنظیم ته د «پختوانخوا قومی پارټۍ» له خوا مبارکی وایم. د «راوا» انقلابی تنظیم نن دا ثابته کړی چی لرو برو افغانانو کی د ښځو یواځینی تنظیم دی چی دومره غټ او لوی پروگرام یی وکړو، ډیر ناموره او نامتو مشران یی را غونډ کړل.

افغانستان او پاکستان هغه وخت نړیوال اهمیت لرلو چی د بوش او د ریگن توجه په مرکز بدل شوی ؤ. خو، هغه وخت د پاکستان نظامیان د افغانستان د تباهی، ویرانی او ماتونی په فکر کی وو. که نن افغانستان ژوندی، آباد او خوشحال وی، نو بلکلنتن به دلته د دری ورځو دوره کوله او کابل ته به هم تلو.

که نن په افغانستان باندی سختی ورځی راغلی، امریکی، یورپ، ملل متحد او سلامتی کونسل هیر کړی ځکه چی دوی یواځی خپلی گټی ته گوری. خو دا زمونږ یقین دی چی دا توری ورځی بدلیدونکی دی.

زه د پاکستان اوسنی حکومت ته چی ویلی یی دی غواړی د افغانستان مسئله حل کړی، خبرداری ورکوم چی د ضیاالحق او د هغه د ملگرو خطا چی افغانستان یی ټوټی او تباه کړو، تکرار نکړی. دوی باید په دی پوه شی چی په افغانستان کنبی امن، سوله او خوشحالی د طالبانو په موجودیت کی امکان نلری او باید د هغوی څخه لاس واخلی. د طالبانو او یا نورو بنیاد پرستو سره مرسته کوی او د هغوی پرمختگ د پاکستان په گټه چی د جهاد د ترینینگ تر نامه تر سره کیږی، مخه ونیول شی. که نه نو د سرحد څخه نیولی تر پنجاپ او سند او بلوچستان پوری به ټول راوخوری او بیابه د دنیا په نقشه باندی د پاکستان پاتی کیدل مشکل شی.

د پاکستان خلک د استعمار لاندی نه بلکه آزاد او دوست افغانستان ته ضرورت لری. همدا شان باید ووایم چی خلک او نړیوال جنگ ته ضرورت نلری. هندوستان، پاکستان، ایران، افغانستان او نور هیوادونه باید د دوستانو او وروڼو په شان مناسبات ولری. لهذا د جنگ نه ځان ساتل او د امن قوتونو مضبوطول په کار دی. او ددی لپاره باید مونږ «راوا» د خویندو په شان د خدمت جذبه او انقلابی ولوله په ځان کی پیدا کړو.

په آخر کی تاسو خویندوته دا ډاډ در کوم چی مونږ به تر آخره ستاسی له تنظیم سره ملگری یو او په هیڅ حالت کی به مو یواځی پری نږدو. ◘

پیام‌ها به مناسبت روز جهانی زن

همه شهامت شما را در دفاع از حقیقت می‌ستایند

شهامت شما راکه برای گسترش حقیقت در پیکار اید، همگی مورد تمجید و تحسین قرار می‌دهند. مشکل است تصور نمود مردمانی هم پیدا می‌شوند که حرف از آزادی می‌زنند ولی از امر «راوا» پشتیبانی نمی‌کنند. امااز آنجاییکه بنیادگرایان به هر چیز نشان خدا، دین و رسم و رواج را می زنند، مردم مغشوش شده نمی‌دانند که چگونه باید اعتراض نمود.

اکنون مردم از صحبت و مجادله بیشتر از حمله مستقیم می ترسند. ایده‌های روشن و رزم راسخ تان مایه الهام برای افراد بی‌شماری خواهد بود.

الینور دورنت Eleanor Durrant
لندن

○○○

نقش حیاتی «راوا» در دفاع از حقوق زنان

دوستان عزیز «راوا»،

سازمان عفوبین‌الملل همبستگی و حمایت خود را به تمام زنانی که جهت برگزاری روز جهانی زن جمع می‌شوند تقدیم می‌کند. زنان افغان در جریان درگیری‌های مسلحانه در دهه اخیر در افغانستان متحمل درد و رنج زیاد شده اند. هزاران زن قربانی جنگ‌های کور مخالفان شده اند. تعداد زیادی از زنان آبرو و عزت شان را توسط گروه‌های مسلح از دست داده اند، تعداد قابل ملاحظه‌ای از زنان بیوه شده اند و شاهد ویرانی خانه‌های شان بوده اند، صدها هزار زن در جستجوی پناهگاه امن در پاکستان یا جاهای دیگر، با فامیل‌های شان یکجا مجبور به ترک افغانستان شده‌اند.

سازمان‌های زنان، مانند «راوا»، با وجود مواجه بودن با تهدید بخاطر فعالیت‌های شان نقش حیاتی‌ای در بالا بردن آگاهی و دفاع از حقوق انسانی زنان افغان بازی کرده اند. سازمان عفوبین‌الملل حمایتش را از زنان افغان با جلب توجه مجامع بین المللی به درد و رنج آنان ادامه میدهد و از مجامع بین المللی مصرانه می‌خواهد تا جهت حفظ حقوق زنان افغان دست به عمل شوند. ما همچنان از دولت ها تقاضا می کنیم تا تضمین نمایند که سازمان‌های زنان مانند «راوا» اجازه دارند تا مبارزات مسالمت آمیز شان را بخاطر حقوق زنان بدون تهدید و ارعاب پیش برند.

ما برای «راوا» در فعالیت‌هایش بخاطر هشتم مارچ موفقیت کامل آرزو می کنیم.

تیم افغانستان، سازمان عفوبین‌الملل
Team Afghanistan, Amnesty International
انگلستان

○○○

شـــجاعت تـــان در مـــقابل وحشت طالبان ستودنی است

خواهران ارجمند «راوا»،

بگذار روز جهانی زن ۲۰۰۰، آغاز یک حرکت جهانی برای خاتمه دادن به فرومایگی بنیادگرایان طالبی باشد که باعث بربادی زندگی تعداد بیشماری از زنان افغان و شوهران و اطفال شان گردیده است.

شهامت شما در مقابل سبعیت طالبان در سطح جهان مورد تحسین و تمجید قرار گرفته است. و ما منتظر آن روزی خواهیم بود که حقانیت شما علیه فساد طالبان در سطح جهان چیره شود.

بدانید که روحیه شکست‌ناپذیر شما مایه الهام تمامی فیمنست‌ها در هر گوشه وکنار دنیا است و مبارزه شما همیشه در قلب و روح ما حک خواهد بود.

برای تان در هشتم مارچ موفقیت و خوشی آرزو نموده و هر لحظه که می‌گذرد به روزی نزدیکتر می‌شویم که همه با هم آزادی شما را جشن بگیریم.

در همبستگی و خواهری،

داکتر لینیت. ج. دمبل Dr. Lynette J. Dumble
هماهنگ کننده جهانی «شبکه خواهری جهانی» و معاون ارشد تحقیق در شعبه تاریخ و فلسفه یونیورستی ملبورن
آسترالیا

○○○

هشتم مارچ نمایانگر نبرد زن علیه بربریت و استثمار

رفقای عزیز،

اجازه دهید از جانب سوسیالیست‌های انقلابی ایران درودهای دوستانه خود را به مناسبت روز جهانی زن به جمعیت انقلابی شما

تقدیم کنیم. هشتم مارچ نه‌تنها از آن روزی سخن می‌گوید که زنان سراسر جهان به خاطر به دست آوردن حقوق بشری شان جسارت خود را به نمایش گذاشتند بلکه حاکی از تهور آنان در راه مبارزه تاریخی علیه ستم، بربریت و استثمار نیز می‌باشد. زنان دلیر افغان همانند تمامی زنان و بخصوص زنان کشورهای در حال رشد و عقب‌مانده، انواع فشار و استبداد طبقات حاکم را طی نسل‌ها تجربه نموده اما با شهامت تمام علیه آن ایستاده اند.

زنان کشور ما می‌دانند که سازماندهی علیه دشمن مشترک، آنان را باکسانی که با عین دشمن در جامعه درگیر اند پیوند خواهد بخشید. این بنوبه خود قدرت بزرگی خواهد شد که حتی ستمگران بزرگ عصر مان را در هم خواهد شکست.

ما و مخصوصاً رفقای زن، به شما و سایر خواهران افغان ما در راه رسیدن به آرمان تان موفقیت‌های هر چه بیشتری آرزو می‌کنیم.

سارا غازی
سوسیالیست‌های انقلابی ایران
لندن

○○○

شرکت کنندگان در کمسیون «فرهنگ سرکولو آرچی اسولوتو فلورانس ـ ایتالیا» همبستگی خود را با شما زنان دلیر افغان اعلان می‌دارد و اطمئنان می‌دهد که کمسیون بخاطر آشنایی افکار عامه و موسسات ایتالیایی از وضعیت تان تلاش خواهد نمود تا حقوق اساسی زنان به رسمیت شناخته شده مورد احترام قرارگیرد.

سرکولو آرچی اسولوتو Circolo ARCI Isolotto
ایتالیا

○○○

طالبان دشمن زنان‌سراسرجهان

دوستان عزیز «راوا» و زنان با شهامت افغانستان،

شما شاید خود را در مبارزه تان تنها احساس کنید، اما به یاد داشته باشید که تعداد زیادی از زنان در سراسر جهان درد تان را احساس می‌کنند و از آنچه بر شما می‌گذرد خشماگین اند. زیرا مشکلات شما زندگی زنان و آینده دختران مان را هر جاکه باشند، بشدت تحت تاثیر قرار می‌دهد.

وقتی در گوشه‌ای از دنیا اجازه داده شود که دوزخی بر پا گردد، در سایر نقاط نیز شرایط غیرقابل تحمل به بار خواهد آمد. طالبان دشمن زنان سراسر جهان اند. مبارزه‌ی شما مبارزه ماست. ما یک سازمان کوچک غیردولتی هستیم و تصمیم داریم علیه بی‌عدالتی‌های جنگ در بوسنیا برزمیم. شما حمایت کامل و تزلزل ناپذیر ما را به همراه دارید. شهامت و ثابت قدمی تان قابل تحسین و احترام است. سلاح شاید نتواند به این زودی‌ها بر فرمانروایان شما غالب آید، اما چیز دیگری، چیز مرگ آورتر و مقاومتری یعنی شهامت زنان و احتراز آنان از قربانی شدن نسل آینده زیر وحشی گری دیکتاتوران دیوانه و تشنه‌ی خون، این توانایی را دارد.

کارول مان Carol Mann
رییس «کودکان بوسنی»
فرانسه

○○○

خواهران عزیز،

همچو سایر روزهای سال در هشتم مارچ نیز پیام همبستگی و پشتیبانی خود را برای تان ارسال می‌کنیم. اینجا در ملبورن آسترالیا، ما همه از تلاش‌های الهام‌بخش و خستگی‌ناپذیر به خاطر افشا نمودن و رهانیدن زنان افغان از قید سیستم سیاسی غیرانسانی که محکومیت جهانی و نیز تقاضای جهانی برای تغییر را خواهان است قدردانی می‌کنیم. تعداد زیادی از زنان مبلورن در عصریه‌ای که از طرف شبکه خواهری جهانی جهت کمک به «راوا» ترتیب داده شده بود، شرکت کردند. آنان خواهان آزادی تمامی زنان جهان و مخصوصاً زنان افغانستان شدند.

ما همکاری بیدریغ خو را با شما بیشتر تقویت بخشیده، به تمام زنانی که در محفل شما شرکت دارند هشتم مارچ را تبریک می‌گویم.

اونی ویلیسن Onnie Wilson
شبکه خواهری جهانی
آسترالیا

○○○

قلباً و روحاً با «راوا» هستم

«راوا»ی عزیز،

برایم جای بسی افتخار و مسرت است که شما در چنین روز فراموش ناشدنی مرا بیاد دارید. امیدوارم به هدف تان برسید. وعده می‌دهم برای کمک مالی کوشش کنم. اگر در بدست آوردن کمک مالی به قدر کافی موفق نشدم، معذرتم را بپذیرید و بدانید که من قلباً و روحاً با شما هستم. بسیار خوشحالم از این که کسان دیگری هم کوشش می‌کنند برای «راوا» مُمد واقع گردند. من به محبت و حمایتم و نشر پیام شما ادامه خواهم داد. اگر این پیام به یک فرد رنجدیده هم برسد من خرسند خواهم شد. ستمدیدگان باید بدانند که من هر لحظه به آنان فکر می‌کنم.

لطفاً برایشان بگویید که کسان دیگری واقعا مواظب بوده در تلاش اند تاکمک شان کنند. آنان در زندگی بیش از این سزاوار اند. من به زن بودنم افتخار می‌کنم و دیگران هم باید چنین باشند.

امیدوارم همه‌ی شان تندرستی و کرامت شخصی خود را با خود

داشته باشند. آنان یک روز خیلی خوشحال خواهند بود و افرادی مثل من تا حد توان می‌کوشیم آن روز را نزدیکتر سازیم. تاثر من این است که تعداد زیادی از زنان حق رفتن به مکتب را ندارند. از این بسیار رنج می‌برم. آنان در آرزوهایم، قلبم و روحم بسر می‌برند. گر چه آسیب دیدگان تنها اند اما هنوز هم دوست داشتنی اند. تنها من دوست شان ندارم، خیلی‌ها چنین احساسی دارند. اگر قرار باشد بتوانم صرف یک آرزو کنم، آرزویم این خواهد بود که هر زن افغان بداند که برای این که زن است دوست داشتنی است.

لورا جین Laura Jean
امریکا

ooo

قلبم برای زنان افغان می‌تپد

اگر چه من نویسنده‌ای برجسته نیستم ولی نفرتم در مقابل طالبان خیلی عمیق است. به نظر من اینان آن انسان‌های اولیه بربر هستند که ارزش زندگی کردن در این دنیای متمدن را ندارند.

من مردی هستم که به آزادی بیان، فکر و مذهب احترام می‌گذارم و به این باورم که مردان و زنان تا آنجایی که به دیگران ضرر نرسانند، حق دارند تصمیم گیرند و بر اساس آرزو و تمایل خود در این دنیا زندگی نمایند.

قلبم همیشه برای زنان افغانستان می‌تپد و به این باورم که آنچه بر شما می‌گذرد واقعاً دردناک است. اغلب امریکاییان (به شمول زنان) نمی‌توانند حتی تصور درد و وحشتی را کنند که شما متحمل می شوید.

کامیابی تمام زنان را می‌خواهم، شما هرگز تنها نیستند.

بااحترام

ویلیم دستی William Dusty
امریکا

ooo

زنان مستحق حقوق شان اند

خواهران عزیز در افغانستان،

ما درباره سرکوب شدید زنان و دختران کشور شما با دلسوزی و نگرانی و هراس چیزهای زیادی می خوانیم. در اینجا(غرب) ما پیروزی‌های کسب شده در راه تساوی حقوق مردان و زنان را جشن می‌گیریم.

من به این باورم که زنان از ارزش ذاتی خاصی برخوردارند که برابر با مردان است و باید به سهم آنان در مسایل خانوادگی،کارهای بیرونی و همچنان مسایل ملی و بین‌المللی ارج گذاشت.

زنان مستحق اند تااز حقوق انسانی خود در محکمه‌ها سرسختانه دفاع نمایند تا پیامی باشد قاطع و محکم که خشونت علیه زنان و دختران به هر دلیلی که باشد تحمل نشده و مقصران بخاطر جرایم شان مجازات خواهند شد.

داکتر کرولین فیو Dr. Carolyn Few
کانادا

ooo

«پیام زن» جرقه‌ی امید در دل پویندگان راه دموکراسی

به دوستان «جمعیت انقلابی زنان افغانستان»،

برگزاری هشتم مارچ روز جهانی زنان را به شما شادباش گفته پشتیبانی قاطع خود را از مبارزات تان اعلان می‌داریم. احجاف، تحقیر و سرکوب زنان در سطح جهانی و بخصوص کشورهایی همانند ایران و افغانستان مسئله‌ای است که تمامی تشکل‌های سیاسی و انسان‌های آگاه را موظف می‌کند از مبارزات و خواست‌های عادلانه زنان در تمامی زمینه‌های اجتماعی و سیاسی تا ایجاد تشکل‌های مستقل، پشتیبانی و حمایت نمایند. در این ارتباط «پیام زن» و دیگر فعالیت‌های شما، آن هم در شرایط سخت و دشواری که در آن قرار دارید قابل ستایش بوده و جرقه‌ی امید در دل تمامی پویندگان راه آزادی و دموکراسی است. این کوشش‌ها نمایانگر آن است که زنان آگاه و پیشرو در هر شرایطی برای کسب حقوق انسانی خود ساکت ننشسته و با پاشیدن بذر آگاهی و دانش انقلابی در بین توده‌های زحمتکش و افشای ساختارهای سیاسی نگهدارنده ستم طبقاتی و سلطه مردسالاری، با رژیم‌های حامی چنین مناسبات و اربابان امپریالیست آنان به نبرد برمی‌خیزند. به جرأت می‌توان گفت که وضعیت زنان در افغانستان و ایران نمونه برجسته‌ای از تحقیر و توهین به زن در سرآغاز هزاره سوم است. در این جوامع زنان فاقد هرگونه حقوق اولیه انسانی بوده و رژیم‌های ارتجاعی ایران و افغانستان برای حفظ منافع سرمایه‌داران و زمینداران، با صدها حیل و نیرنگ، از جمله حذف این روز تاریخی (بعنوان مثال در ایران) و جایگزین کردن آن با ۱۲ مهر روز تولد زهرا ولد محمد می‌کوشند بار تاریخی و مبارزاتی هشتم مارس را از حافظه زنان خالی نموده و با گسستن پیوندهای آن با تاریخ جنبش کارگری، ذهن آنان را با آکاذیب و قصه‌های تاریخی جدااز زمان و مکان و در تقابل با ضرورت‌های مبارزاتی امروز آغشته نمایند. و با تصویب قوانین و لوایح ارتجاعی زنان را از حیطه فعالیت‌های اجتماعی خارج نموده و آنها را به کنج خانه‌ها و به تعبید مردان درآورند. و آنانی را هم که زیر بار این ننگ نمی‌روند با توسل به قوانین اسلامی و روش‌های قرون‌وسطایی جامعه ـ قصاص، سنگسار و تعزیر زیر ضرب گرفته و مقاومت آنان را در هم شکنند.

بنابرین مبارزه چندین ساله شما آنهم درشرایط سختی که در آن قرار دارید از اهمیت بالایی برخوردار بوده و دفاع و پشتیبانی از آن را از وظایف مبارزاتی خویش می‌دانیم. در این روز تاریخی موفقیت و پیروزی شما را در مبارزه علیه ارتجاع و امپریالیزم و نیز سعادت و سرافرازی زنان افغانستان را خواهانیم.

از طرف هیئت تحریریه «شورای دفاع از مبارزات خلق‌های ایران»، وین

ooo

دوستان عزیز،

از این که خیلی دیر شد معذرت می‌خواهیم. اعلام می‌داریم که ما با شما هستیم و این پیام را بخاطر همبستگی با شما می فرستیم.

بااحترام

چارلوت بنچ Charlotte Bunch رییس اجرائیه
میاایم‌رومان Mia M. Roman معاون پروگرام
مرکز برای رهبری جهانی زنان، یونیورستی رتجیرس
امریکا

ooo

مبارزه تنها راه خروج از تنگنا

دوستان عزیز،

ازکوشش‌های تان جهت برگزاری ۸ مارچ خیلی خوشحالیم.

دوستان،

ضد انقلاب در اتحاد شوروی سابق و فروپاشی اردوگاه سوسیالیزم، حملات سرمایه داری امپریالیستی را بر افراد دمکرات در سراسر جهان تشدید نمود. حملات بنیادگرایان در اکثر کشورها با این یورش گره خورده است. از اینرو مبارزه‌ی ضد بنیادگرایی برای دموکراسی و رهایی از بند استثمار با مبارزه گسترده علیه امپریالیزم سرمایه داری با هم یکجا به پیش می‌رود. درد و رنجی راکه بنیادگرایان بر زنان تحمیل نموده اند -قسمیکه شما با آن در خاک تان مواجه اید، تکاندهنده است. امااین حقیقت تا هنوز پابرجاست که تنها مبارزه راه بیرون رفت از این مخمصه است. این مبارزه نیز جز لاینفک جنبش دموکراتیک ضدبنیادگرایی و ضد امپریالیستی به شمار می‌رود.

«جبهه ضدامپریالیستی سرتاسری هند» کوشش نهایی خود را جهت برقراری رابطه با افراد و نیروهای صلح دوست و مردم جهان به خرج می‌دهد. به همین وسیله از اینکه «راوا» با شیر و شوق تمام علیه تمامی مشکلات بخاطر امر زنان مظلوم افغان فعالیت می کند احساس افتخار می‌کنیم. همبستگی و همدلی قلبی خویش را درین مبارزه با شما ابراز داشته امیدواریم روز جهانی زن موفقیت بزرگی برایتان باشد.

بدبختانه ما در موقعیتی قرار نداریم که به شما کمک مالی نماییم. بهرحال هر زمانی که بتوانیم کمک‌هایی خواهیم نمود. امیدواریم شما وضع ما را درک نمایید. یک بار دیگر بهترین و بزرگترین آرزوها تقدیم تان.

لطفاً از دستاوردها وکار تان ما را بوسیله نامه و پست‌الکترونیک در جریان بگذارید.

با درودهای انقلابی

مه‌نیک موکرجی Manik Mukherjee
معاون رییس «جبهه ضد امپریالیستی سرتاسری هند»
هند

ooo

دوستان عزیز و با شهامتم در «راوا»،

از این حقیقت در شگفتم که شما افتخار مبارزه علیه بدترین انسان‌ها در روی کره زمین را دارید. طالبان از هر آنچه پلید و زشت و منفور است نمایندگی می‌کنند و شما هنوز هم با حوصله، وقار و شهامت با آنان مقابله می‌کنید.

امسال در روز جهانی زن روحم با شماست و محبتم را نثار تان می‌کنم.

ریچارد اولیور کولین Richard Oliver Collin
پروفیسر علوم بشری، یونیورستی کارولینا
امریکا

ooo

اگر روزی زیر ستم طالبی قرار گیرم...

می‌خواهم تا پیام پشتیبانی و تشویق‌آمیز برای تمامی زنان افغانستان که در زیر سلطه طالبان درد می‌کشند، ارسال دارم. به عنوان یک زن غربی واقعا غیر ممکن است تا مجسم نمایم که چگونه خواهد بود اگر ناگهان برایم گفته شود که:

- بعد از این تحصیل را ادامه داده نمی‌توانم.
- بعد از این درآمد خودم رابدست آورده نمی‌توانم (و اگر کسی را نداشته باشم تا از لحاظ مالی به او تکیه نمایم بدبخت خواهم بود)
- بعد از این بدون همراهی مرد (ولو طفل باشد) نمی‌توانم از خانه بیرون شوم.
- بعد از این بدون حجاب و یا چادری نمی‌توانم در اجتماع حضور یابم.
- بعد از این حتی زمانی که در خانه هستم نباید از بیرون دیده شوم و به این منظور باید کلکین‌های خانه را سیاه رنگ کنم.
- و اگر این «مقررات» را نقض و یا برای لحظه‌ای فراموش کنم در

ملأ عام مورد اهانت، شلاقکاری و بدترین نوع مجازات قرار خواهم گرفت.

باید از خود بپرسم که چگونه احساس خواهم کرد، که البته تصورش هم برایم ناممکن است. مشکل است معتقد شد زنانی که حالا اینگونه زندگی دارند زمانی مانند من بودند.

من نسبت به تمامی زنانی که تحت چنین شرایط بسر می برند احساس رنج می کنم. امیدوارم تا در زمانی کوتاه همه‌ی بشریت درک نماید که نقض حقوق زنان نقض حقوق بشر است. ما باید هر آنچه در توان داریم انجام دهیم تا درد این زنان را مداوا کرده راه را بخاطر کمک به خودشان و بازیابی زندگی شان و برگرداندن آنان به حیث اعضای جامعه بشری هموار سازیم.

من حمایت مشتاقانه ام را به زنان «راوا» اعلام می‌دارم ـ زنان قوی و شجاع که از آنان احساس افتخار می‌کنم. من به همه‌ی آنان (و همه مردان و زنانی که در مبارزه آنان شریک می شوند) صادقانه ترین آرزوهایم را بخاطر مساعی شان برای کمک به زنان افغانستان می‌فرستم.

الیس جانسون Elise Johnson
امریکا

○○○

تلاش برای خاتمه بخشیدن به جنایات طالبان

راوای عزیز،

«مبارزان رفاه» (Welfare Warriors) ـ گروهی از مادران فقیر که برای زندگی مادران و اطفال در امریکا مبارزه می‌نماید، کمک و همنوایی خود را با شما در مورد حملات وحشیانه «حکومت» تان بر مردم، خصوصاً زنان و کودکان ابراز می‌دارد. ما در روزنامه خویش بنام «صدای مادران خیرخواه» از وضع شما کرارا گزارش داده و از ۱۷۰۰۰ خواننده‌ی خویش خواسته‌ایم که قانونگذاران امریکایی را برای خاتمه بخشیدن به تباهی طالبان در افغانستان وادار سازند.

زنان در سراسر جهان بیشتر کار می‌کنند و کمتر مزد می‌گیرند. کار بدون مزد ما باعث فقر شدید و خشونت و خستگی در میان زنان می‌شود. و یقیناً فقر ما باعث حمله و مداخله دولت، شرکت‌های سرمایه‌داری مرتبط به دولت و بالاخره مداخله مردان در زندگی مامی‌شود.

در هشتم مارچ ۲۰۰۰، «مبارزان رفاه» زنان افغان را در جریان فعالیت‌های مان بخاطر «اعتصاب زنان جهان» بخاطر خواهد داشت. در نمایشگاه باز خود سلایدهای «راوا» را به نمایش خواهیم گذارد و از مهمانان خویش خواهیم خواست تا از دول خود تقاضای کمک برای خاتمه بخشیدن به جنایات طالبان راکنند.

هر چند نوع بنیادگرایی‌ای راکه ما در امریکا تحمل می‌نماییم نسبت به وحشتی که زنان در زیر سلطه طالبان قربانی آن اند خیلی کمتر مرگبار است ، ولی ما نیز تازیانه ثروت و محافظه کاری مردان را بر زندگی خویش احساس می‌نماییم. در شهری که سازمان ما موقعیت دارد سال قبل هفت طفل قربانی برنامه جدید دولت مبنی بر سلب آزادی زنان فقیر بخاطر پرورش اطفال شان شدند.

تعداد زیادی از زنان و اطفال معیوب به تدریج از بین می‌روند زیرا دولت‌ها از حق آنان برای دست‌یابی به پول، دوا و غذای کافی جهت بقا منکر اند.

مادران مجرد و فقیر مجبور اند بخاطر پرداخت نصف کرایه و دریافت مواد غذایی، برای هر دولت و سازمان «غیرانتفاعی» که خواستار ما اند، کار کنند. زنانی که توانایی جسمی دارند مجبورند تا ۱۱ ـ ۱۵ ساعت در روز از کودکان شان دور باشند تا در بدل مزد بخور و نمیر برای شرکت‌ها کار کنند. هر ماه تعداد قابل توجهی اطفال از مادران شان جدا و به مؤسسات و افراد ناآشنا سپرده می‌شوند زیرا مادران شان نمی‌توانند در جریان کار از آنان مراقبت کنند.

برای کنترول خشم مردم فقیر، سرمایه داری حین کنترول هر کلمه در رسانه های جمعی، انواع مختلف سلاح و مواد مخدر را در کوچه‌ها سرازیر می‌کند تا مردم را دچار تشویش و یأس سازد.

ما تمنیات صادقانه خویش را به شما برای نابودی هر چه سریعتر طالبان که بدون شک اقلیتی بیش نیستند، تقدیم می‌کنیم. قسمی که ما می‌گوییم شما می‌توانید بی‌پول باشید اما بدون نیرو هرگز. ما می‌دانیم که اکثر مردم نه تنها در کشور تان بلکه در تمام جهان با شمااند. در مبارزه‌ی تان برای عدالت و آزادی توانایی از آن شما باد!

پات گووینس Pat Gowens
«مبارزان رفاه»
امریکا

○○○

مبارزه «راوا»، مبارزه ستمدیدگان جهان

ما همه بخشی ازین زمین به شمار می‌رویم و هیچکدام سزاوار درد و عذاب نیستیم. هرکدام ماکه در برابر درد و رنج مبارزه می‌کند، جنگ عادلانه‌ای را پیش می‌برد. استوار باشید و بدانید که من با شما هستم ـ هر چند نتوانم در جنگ عادلانه شما برای شکست دشمنان بطور مساوی با شما سهم گیرم. مبارزه برای غلبه بر تسلط مردان بسیار ضروری و با عظمت است.

ستم مردان بر زنان ناشی از ترس بوده و ترس شان نشاندهنده ضعف خود آنان به مثابه مردان است. می خواهم بگویم که سرکوب زنان خود نشانه ناتوانی مردان است.

راسخ باشید! زیرا شما سمبل زنان مظلوم و مردم مظلوم جهان هستید. مبارزه‌ی شما مبارزه‌ی آنان است. ما همه در برابر دشمن ایستاده‌ایم، دشمنی که هزاران چهره دارد. این را بیاد داشته و ایمان تان را محکم نگهدارید زیرا با قدرت و قهرمانی ما، دستاوردهای بزرگی خواهیم داشت. تا زمانی خواهیم رزمید که هر یک از ما مزه‌ی عدالت، آزادی و مساوات را بچشد.

Stanley D. Johnson &The 3 Eyed Goat

ستنلی دی جانسن و بز سه چشم

○○○

زنان افغانستان، شما فراموش نشده اید!

زنان امریکا با وجود برخوردهای دولت شان از شما و امر تان پشتیبانی می‌کنند. ما تا زمانیکه شما آزاد نشوید نمی‌توانیم آزاد باشیم. ناامید نشوید و مبارزه‌ی تان را رها نکنید. مهم نیست راه چقدر طولانی و مشکل و شب ستم بالای شما چه اندازه تاریک است. ایمان داشته باشید که شما یک روز آزاد می‌شوید. شما فرزندان گرانبهای خداوند اید و هر یک شما مستحق آزادی و عدالت و اختیار می‌باشد. هرگز فراموش نکنید که عمل شما درست و ظلم بر شما نادرست است. با ارسال اخلاص و محبت خود به شما در روز جهانی زن برای تان آرزوی موفقیت می‌نمایم. سلامتی همه‌ی تان را از خداوند خواهانم.

بریانا لاوری Briana Lawrie

امریکا

○○○

ایران و افغانستان انقلابی امید مردم هر دو کشور

دوستان عزیز،

کانون زندانیان سیاسی ایران (در تبعید) همواره از مبارزات شما برای حقوق زنان افغان پشتیبانی کرده است. ما مطمئنیم که زنان افغان می‌دانند که مبارزه برای حقوق زنان در افغانستان جدااز مبارزه علیه حاکمیت ارتجاعی طالبان و نیروهای اسلامی مرتجع دیگر نیست.

در یک کلام، سیستم و حاکمیت موجود باید واژگون شود. هیچ الترناتیو دیگر برای توده‌های انقلابی افغان نیست جز متشکل شدن جهت قیام و انقلاب اجتماعی. ما زنان ایران هم مانند خواهران ما در افغانستان از هزارها سال به این سو مورد اهانت جنسی و طبقاتی قدرت‌های حاکمه در ایران قرارگرفته ایم. ما متیقنیم که همکاری متقابل مبارزات ملی ما را علیه قدرت‌های حاکم در کشورهایمان و فعالیت جهانی ما را برای حقوق زنان تقویت خواهد کرد.

ایران انقلابی برای مردم ستمکش افغان بخصوص زنان افغان بسیار پرامید است. افغانستان انقلابی هم عین احساس را خواهد داشت.

دوستان ارجمند، لطفاً اجازه دهید تا به مناسبت روز جهانی زن در هشتم مارچ ۲۰۰۰ همبستگی و همکاری خود را با زنان افغان اعلان کنیم.

بااحترام

شاهین پویان مسئول کمیته زنان کانون زندانیان سیاسی ایران (در تبعید)

سویدن

○○○

ضرورت آینده‌ای روشن برای زنان افغانستان

به زنان افغانستان،

به مناسبت روز جهانی زن، ما به هر یک شما آرزوهای قلبی مان را به امید پایان خشونت و ستم تقدیم می‌کنیم.

باید آینده توأم با صلح و امنیت باشد؛

باید آینده توأم با آزادی باشد؛

باید آینده‌ای باشد که زنان افغان بتوانند با غرور تمام زندگی کنند.

ما در کانادا درین روز جمع می‌شویم تا شهامت و استواری شما را بخاطر رسیدن به چنین آینده‌ای جشن گیریم.

همبستگی ما امروز و هر روز دیگر با شماست.

جنس آیزنهاور Janice Eisenhauer، جرالدین بایرن Geraldine Byrne، کرولین راشیر Carolyn Reicher

«زنان برای زنان در افغانستان»

کانادا

○○○

زنان جهان تا زمان رهایی زنان افغانستان آرام نخواهند ماند

ما در شبکه جهانی اینترنت زنان AVIVA، عمل طالبان در برابر زنان را محکوم می‌نماییم. ما پیام همبستگی خود را به شما خواهران ارسال می‌داریم و در روز جهانی زن به فکر شما خواهیم بود که شجاعانه در برابر ستمگران برخاسته اید.

ما زنان جهان تا زمانی که شما نیز آرامش نیافته و به زندگی آزاد و

بدون تبعیض دست نیافته اید راحت نخواهیم بود.
با درودها و همبستگی

ایما، فرحت، جان‌رایم، جو، کیت، مرجا، ارسلا
Emma, Farhat, Janraem, Joo, Kate, Marja, Ursula

ooo

ما فریاد درد شما رامی‌شنویم

ما اعضای گروههای مختلف «زنان سیاه‌پوش» آلمان هستیم.

در گردهمایی عمومی سالانه خود در ۱۹ فبروری ۲۰۰۰ در «موهل هان در روهر» در مورد محفل شما برای برگزاری هشتم مارچ ۲۰۰۰، روز جهانی زن در پاکستان باخبر شدیم. ما فریاد درد شما راکه حاکی از وضعیت بد زنان در افغانستان است شنیدیم. ما می‌خواهیم شما را در کارهای ارزشمند و ضروری تان تشویق کنیم. روح ما در کارهای مشکل و همواره خطیر تان با شماست. آرزو مندیم تا این پیام همبستگی، ضمن تشویق شما این را برساند که شما خواهران مایید و تنها نیستید.

Muhlheim an der Ruhr, Irmgard Busemann (Hamburg), Ingetraut Behnke (Muhlheim), Gisela Behrendt (Bonn), Anneliese Butterweck (Koln), Christel Damm (Muhlheim), Ellen Diederich (Oberhausen), Karoline Donner (Kerpen), Astrid Heyer (Kiel), Gerlind Kanders (Oberhausen), Helga Kandt (Koln), Thirza Kupper (Dortmund), Oki Lebmann (Munster), Dorte Massow (Paderborn), Angelika Romeik (Muhlheim), Ulla Tretow (Witten),
Women in Black «زنان سیاه پوش»

ooo

بنیادگرایی دکتورین ترس و وحشت

به تمام شما زنان با شهامت درودهای خاص به مناسبت روز جهانی زن از طرف «زنان رادیکال آسترالیا»

بسیاری از شما سال گذشته در جریان راهپیمایی‌ای برای دفاع از حقوق تان در برابر برخورد وحشیانه طالبان مقاومت کردید. ما به شهامت تان درود فرستادیم. امروز باز هم ما با جمع کثیری در ینجا با شما هستیم. شما از تعداد زیاد مردان و زنانی که خواستار نابودی رژیم طالبان اند نمایندگی می‌کنید. شما به طالبان مردسالار و تمام جهان نشان دادید که در مبارزه زنان برای آزاد زیستن هیچگونه سازشی در کار نیست. شما نشان دادید که هراندازه ارتجاع وحشی باشد نمی‌تواند زنان را وادار به اطاعت از خود کند.

«زنان رادیکال» معتقد است که بنیادگرایی طالبان مخلوق سیستم اقتصادی جهانی‌ای بشدت بی‌ثبات و ناامید کننده است. مردسالاران حاکم آدمکشان دست نشانده‌ای اند برای کارتل‌های بین‌المللی که امید بی‌پایانی به منطقه بسته اند ولی همچنان با مقاومت انقلابی مواجه بوده اند.

طالبان دست نشانده‌های واشنگتن در منطقه اند تا با براه انداختن جنگ‌ها در منطقه، خیزش‌های ضدامپریالیستی را سرکوب کنند. بنیادگرایی طالبان روشی آمیخته با ترس و سرکوب است. روشی مبنی بر این که برای غلبه بر مردم، باید بر زنان تسلط داشت ـ زنانی که تاریخ پرافتخاری از مقاومت دارند.

زنان در آسترالیا نیز با برخوردهای شدیدی رو برو هستند. دولت سیاست اقتصادی تازه‌ای راکه زنان را مجبور به قبول دوباره سیستم مردسالاری می‌کند، تصویب کرده است. فامیل‌هااز خدمات عامه صحی و خدمات به بزرگسالان، اطفال و معلولان محروم شده اند. بار بحران‌های اقتصادی را زنان بدوش می‌کشند. زنان مستقل را عامل مشکلات آسترالیا دانسته مورد نکوهش قرار می‌دهند. این شرایط می‌تواند به دوزخی چون طالبان بیانجامد.

زنان آسترالیا نیز مانند شما مقاومت می‌کنند. مبارزه‌ی ما برای بهتر ساختن جهان بسته به مبارزه‌ی شما و زنان سراسر جهان است. این همبستگی نیرومند و تواناست. همگام با برادران ستمکش و همسنگر خود قادریم تا طالبان و سیستم سرمایه داری‌ای راکه آنرا می‌پروراند واژگون کنیم.

در روز جهانی زن سال ۱۹۱۷، زنان روس انقلابی را براه انداختند که باعث واژگونی رژیم فیودالی تزاری و برپایی دولت کارگری شد. انقلاب هنوز به پایان نرسیده. بیایید آنچه را خواهران روس مان آغاز کردند تکمیل کنیم وجهان نوینی مبنی بر مساوات، همبستگی و آزادی بنا کنیم. «زنان رادیکال» اینرا فمینیزم سوسیالیستی می‌گویند.

Debbie Brennan دیبی برینان
«زنان رادیکال»
آسترالیا

ooo

به تمامی زنان «راوا»،

ما «زنان سیاه‌پوش بلگراد» می‌خواهیم به پشتیبانی خود ازکارهای شما در افغانستان توسعه بخشیم. کاری راکه شما برای دموکراسی و حقوق زنان تحت تسلط یک حکومت مستبد می‌کنید، کار مردمان تواناست. ما هرگز امید و خوشبینی خویش را برای آینده از دست نمی‌دهیم، زیرا این امیدست که ما را به طرف تغییر برای بهبود شرایط

برای نسل‌های آینده می‌کشانند.

بدانید که وقتی ما در جاده‌های بلگراد و سایر شهرها می‌زنیم، وضع بد زنان افغان و تمام جهان را که برای حقوق شان می‌رزمند، به یاد می‌داشته باشیم. ما به بلند نگهداشتن فریاد ما جهت جلب توجه نسبت به آنانی که برای صلح می‌رزمند، ادامه خواهیم داد.

موفق باشید،

«زنان سیاه پوش» Women in Black
بلگراد

ooo

«راوا» علیه طالبان مستبد، بنیادگرا و فاسد

«راوا» در برابر تروریزم، بنیادگرایی و قوانین قرون‌وسطایی می‌ایستد و برای هر آنچه بر حق و عادلانه است می‌رزمد. زنان در انگلستان، امریکا و جاپان بسیار ضعیف وکاهل اند که - باوجود این که با مخالفت شدیدی مواجه نیستند زحمت ایستادگی برای حقوق خود را به خود نمی‌دهند . مگر «راوا» علیه جنبش مستبد، بنیادگرا و فاسد طالبان ایستاده است.

زنده باد «راوا»، زنده باد زنان، زنده باد افغانستان، زنده باد آزادی و برابری

الناصر حسین، جاناتن‌ماسترز، قاضی ملامحمداستانکزیی، اسحاق‌ریویوو، Al-Naser Hussain, Jonathan Masters, Qazi Mullah M. Stanakzai, Isaac Revivo
رهبران جنبش (Salihamidzizh) در دفاع از «راوا»
لندن

ooo

دلاوری شما در مبارزه علیه طالبان الهامبخش مبارزه ماست

مبارزه دلیرانه‌ی تان در برابر ظلم و ستم مرا بشدت تحت تاثیر قرار داده‌است. مقداری پول را که می‌توانستم برای تان با پست راجستر ارسال کردم که آرزومندم در تجلیل روز جهانی زن برای تجمع بیشتر و تحرک وسیعتر زنان برای مبارزه و پیشبرد مرام شما نقش داشته باشد.

خواهران ارجمند «جمعیت انقلابی زنان افغانستان»!

شبکه زنان آسترالیایی عفوبین‌الملل نیوویلز جنوبی گرمترین درودهای خود را به مناسبت روز جهانی زن تقدیم شما می‌کند.

شهامت شما علیه مستبدان طالبی الهامبخش مبارزه‌ی ما برای حقوق انسانی زن در همه جا می‌شود. ما در همبستگی با شما انقلاب قهرمانانه راسخ تان را علیه بی‌عدالتی شدید رژیم بنیادگرای طالبان تحسین می‌نماییم. هیچ زنی نمی‌تواند آرام گیرد همه‌ی زنان از قید و تعدی آزاد گردند.

دیانا وادس ورت Diana Wadsworth
رابط شبکه زنان
آسترالیا

ooo

خواهران آسترالیایی تان با شمایند

«راوا»ی عزیز،

وضع بد زنان افغان در داخل و مهاجرین در پاکستان و سایر کشورها بشدت دردآور است. مبارزه‌ی شما را خواهران آسترالیایی تان شایسته تحسین و پشتیبانی می‌دانند. ما خواهان موفقیت و توانایی تان در مبارزه برای عدالت اجتماعی هستیم و از هیچگونه کمکی به شما دریغ نخواهیم کرد. ما همیشه به فکر شما و آرزومند پیروزی‌های شماییم.

با آرزوی موفقیت

انجیلاتافت Angela Taft
مرکز ملی اپیدمالوژی و صحت عامه، NCEPH
یونیورستی ملی آسترالیا

ooo

جهان به زنان نیز تعلق دارد

خواهران عزیز،

امروز یک روز بزرگ است. آزادی حق ابتدایی شما بوده در تلاش اید تا آنرا بدست آرید. استوار و مفتخر باشید! اگر می‌توانستم در آن جا باشم با حرارت تمام راهپیمایی و سخنرانی می‌نمودم.

توفانی در افق به چشم می خورد. خشم جمعی زنان (بیش از نصف جمعیت روی زمین) بیش از این نمی تواند اهانت و بدرفتاری را تحمل کند. هزاره‌ی جدید رهنمونیست به سوی جهانی برابر و پر سعادت برای تمامی زنان.

چه ممکن است؟ هر آن چیزی که ما شهامت آرزویش را داشته باشیم. دژ ما در برابر ستم مردسالارانه مقاوم است. این جهان به ما نیز تعلق دارد. ما تمام نسل‌ها را زاده‌ایم. زندگی بدون ما نـاممکن است. چه می‌تواند دور از دسترس ما باشد زمانی که یکجا شویم و روح مان اعلان کند:

«ما دیگر بدین مسابقه تا زمانی که هر مرد روی زمین پایان بخشیدن به بدرفتاری قبیح زنان جهان را وظیفه‌اش نداند، ادامه نخواهیم داد. بیش از این لت و کوب، تجاوز، تسلط و برده‌سازی بس است. دیگر کافیست!!! در غیر آن شاهد انقراض نسل بشر باشید. دیگر نمی‌خواهیم روی فرزندان و نواسه‌های مان را تا زمانی که جهان آغوشش را یک بار و برای همیشه برای همه‌ی ما نگشاید، ببینیم.»

ما همه مسئولیم و باید در زندگی خواستار مردان خوبی که موضع بگیرند باشیم. مسئله صرف مربوط به زنان نبوده بلکه مسئله‌ای تمام بشریت است. ما به این حکومت مستبد خاتمه داده و اصرار می‌ورزیم که هولوکاست (آدم‌سوزی هیتلری) دوباره تکرار نشود!

روزی، من می‌خواهم در جهانی بیدار شوم که بتوانم بدون ترس صیمانه زندگی کنم. آن روز رسیده است.

باربارا کوئین Barbara Queen
امریکا

ооо

خون مینا ضامن تقویت فعالیت‌های «راوا»

سلام‌های گرم برای زنان «راوا» و زنان افغانستان. کار و زندگی هر زن در زیر یاس آورترین و خطرناکترین اوضاع شهادتیست بر غلبه انسانیت بر اهریمن. من بخاطر انجام مشکل ترین کاری که در گذشته و حال انجام داده و در آینده انجام خواهید داد شما را از صمیم قلب می‌ستایم.

صفحه اینترنت و مطبوعات شما تصویر روشنی است از وخیمترین اوضاعی که زنان و مردان مجبور به زندگی در آن می‌باشند. کار شما در افشای این اوضاع و نام بردن از تبهکاران برای جلب توجه جهانیان جرأت زیادی می‌خواهد و واقعاً قابل ستایش است.

من بسیار آرزو دارم تا به قدر کافی کمکی راکه با به مخاطره انداختن خویش برای پخش حقیقت سزاوارید بدست آرید. من حمایتم را از شما در سال آینده ادامه خواهم داد، تا باشد خون مینا و همکاران شهید تان کماکان به نیرومندتر شدن کوشش‌های شما بیانجامد. بگذار تا مشعل حقیقت در دست‌های توانمند تان تا امحای لکه‌های سیاه زن ستیزی بنیادگرایی از سرزمین تان برای همیشه و با روشنی بیشتر فروزان گردد.

زنده باد افغانستان آزاد و آرام
زنده باد «جمعیت انقلابی زنان افغانستان»

اس پینرز (S. Penners)
رییس «رسالت برای زنان افغان»
امریکا

ооо

دوستان عزیز،

اعضا و کارکنان «شورای ملی زنان آیرلیند» همبستگی خود را با زنان افغان اعلان می‌دارد. ما آرزو داریم محفل بزرگداشت شما از روز زن در پاکستان موفقانه انجام یابد. درین روز ما در آیرلیند به فکر شما خواهیم بود و از کار و زحمات تان در آگاه ساختن و بلند نگهداشتن فریاد برای حقوق زن تمجید و تحسین می کنیم.

با آرزوی کامیابی شما

گرن هیلی Grainne Healy
رییس و اعضا و کارکنان «شورای ملی زنان آیرلیند»

ооо

درود به یاد مینا

به خواهران شجاع مان در «جمعیت انقلابی زنان افغانستان»،

«حزب سماتا» خواهان برابری و عدالت در تمام جنبه‌های زندگی است. به همین دلیل مبارزه شما بخاطر دموکراسی، برابری جنسی و علیه نیروهای بنیادگرا که پیشرفت واقعی زنان را بمثابه انسان‌های با کرامت و محترم خفه می‌کنند، مبارزه ما را نیز تشکیل میدهند.

مابه فعالیت‌های دلیرانه آنانیکه برای حقوق زنان تحت شرایط دشوار تحمیل شده از سوی طالبان فعالیت انجام می دهند درود می‌فرستیم. ما همچنان خاطره مینا راگرامی می داریم.

ما وحشیگری هایی راکه بر زنان در افغانستان باممنوعیت آنان از تحصیل و اشتغال اعمال می شود محکوم می کنیم.

این‌ها حقوق اولیه انسانی اند و تمامی زنان مستحق کسب آن اند. هر آنکه زنان را از لحاظ جسمی و یا روحی مورد حمله قرار دهد نمیتواند ادعای حمایت از خداوند را نماید.

امیدوارم کنفرانس شما، تحرک شما و مبارزات تان از سوی تمامی زنان و مردان آزایخواه جهان مورد استقبال قرار گیرد. لطفاً مطمئن باشید که حمایت ما با شماست.

جیاجیتلی Jaya Jaitly
رییس حزب سماتا
هند

ооо

ما در کنار شما خواهیم بود

ما کمیته تدارکاتی کوچک بخاطر راه اندازی تظاهرات بین‌المللی به مناسبت هشتم مارچ در هامبورگ هستیم. شعار ما چنین است: «برای رهایی تمام زنان جهان!» ما از وضع بشدت وخیم و از مشکلات شما در افغانستان آگاهیم! از همین رو اطلاع از کوشش‌های شما برای برگزاری تظاهرات و مبارزه شما در آن شرایط ما را ترغیب نموده،

جرئت و نیرو می‌بخشد. تا زمانیکه ما گزارش های شما را روی صفحه‌ی اینترنت ندیده بودیم در مورد سازمان شما و تظاهرات هشتم مارچ چیزی نمی‌دانستیم. اکنون در مورد وضع زنان در افغانستان می‌دانیم و در مورد شما فکر می‌کنیم. ما می‌خواهیم به مناسبت هشتم مارچ درودهای همبستگی خود را به شما بفرستیم و می‌خواهیم شما تظاهرات وسیع و بزرگی داشته باشید. ما نظریات شما را از طریق رادیوی نشراتی و تظاهرات خود پخش خواهیم کرد.

زنان افغانستان، از مبارزه شما برای آزادی و حقوق زنان پشتیبانی نموده در هشتم مارچ درکنار شما تظاهرات خواهیم کرد. مبارزه برای آزادی و حقوق زن یک مبارزه بین‌المللی است. اگر شما گزارشی دیگر بخصوص در مورد هشتم مارچ داشته باشید، لطفاً به ما ارسال دارید، تا از آن هم استفاده بتوانیم.

با درودهای همبستگی

کمیته تدارکاتی هشتم مارچ
هامبورگ ـ آلمان

○○○

مبارزه ما مانند مبارزه شما خطرناک نیست

ما در «بنیاد مهاتما گاندی» از وضع اسفناک تان در افغانستان شدیداً تکان خوردیم و نیز روحیه مبارزه‌طلبی تان را علیه طالبان وحشی مورد تحسین قرار می‌دهیم.

من صفحه اینترنت شما را دیدم و خیلی متاثر شدم.

ما در این بنیاد علیه بنیادگرایان کشور خود نیز مبارزه می‌کنیم، اما مبارزه ما مانند مبارزه شما خطرناک نیست. ما می‌خواهیم با شما همبستگی خود را اعلام نماییم.

با همبستگی

توشر ا. گاندی Tushar A. Gandhi

○○○

ستم علیه زنان انکار ناپذیر است

«جمعیت دموکراتیک زنان کردستان ـ ایران» خوشحال است از این که درودهای خود را به «جمعیت انقلابی زنان افغانستان» که تحت سخت‌ترین شرایط برای بدست آوردن حقوق حقه زنان و تبعیض جنسی مبارزه می‌کند، می‌فرستد. ما امیدواریم تا محفل شما نقش مهمی در مبارزه برای کسب دموکراسی، عدالت‌اجتماعی، آزادی و تأمین برابری زنان با مردان ایفا نماید. ستم علیه زنان، این بخش بزرگ نفوس جهان، انکار ناپذیر است. قدم گذاشتن در هزاره سوم که با پیشرفت علم و تکنالوژی همراه است، راه را برای حضور نقش زنان در جامعه حتمی می‌سازد.

موقعیت جغرافیایی و اجتماعی منطقه ما چنین است که کشورهای منطقه عموماً تحت تسلط رژیم‌هایی اند که با قوانین ارتجاعی و سنتی اداره می‌شوند. بناءً مشکلات فراوانی مانع رشد زنان و مردان می‌گردد. برای حل این مسایل این را مهم و ضروری می‌دانیم که در هر یک از کشور های منطقه تشکل‌های زنان تاسیس گردد و جهت ایجاد «سازمان همبستگی یا انجمن زنان خاور میانه» مبارزه صورت گیرد. برای رسیدن به این هدف، ارتباط میان سازمان‌های منطقه در این مقطع زمان خیلی مهم است.

با تجدید احترامات و تبریکات.

از طرف «جمعیت دموکراتیک زنان کردستان ـ ایران»
هیبرو جلدیانی Hbro Jaldiyani

○○○

در هر جا با شماییم

خواهران عزیز «راوا»،

تبریکات روز جهانی زن از اسکاتلند.

گروه زنان در اسکاتلند و اروپا (WISE) گرمترین تبریکات و همبستگی خود را به شما و تمامی زنانی که با شما امروز در راهپیمایی شرکت دارند، تقدیم می‌دارد. «زنان در اسکاتلند و اروپا» WISE یک سازمان فمنیست جهانی زنان است که برای اصلاحات سیاسی در ساحات مختلف زندگی زنان فعالیت می‌کند.

ما این پیام همبستگی را جهت حمایت از شما در بلند کردن صدای تان علیه وحشیگری در کشور تان می‌فرستیم. هر جایی که هستیم با شماییم و این روز را تجلیل می‌نماییم.

از مساعد کردن موقع جهت ابراز پشتیبانی و تمجید از استقامت تان همچون نمونه مقاوم زنان در برابر چنین ناملایمات، نهایت تشکر.

شما را همیشه به خاطر داریم و آرزومندیم بتوانیم در آینده ممد واقع گردیم.

کریس کورین Chris Corrin
شعبه سیاسی ـ یونیورستی گلاسگو
اسکاتلند

○○○

افغانستانی دموکراتیک بزرگترین مصاف طلبی قرن

به مناسبت هشتم مارچ، روز جهانی زن من به همه زنان افغان و

«جمعیت انقلابی» آنان و رهبرانش تبریک می‌گویم.

این اولین هشتم مارچ قرن نوین است. در قرن بیستم زنان جهان با فراز و نشیب های زیادی در زمینه برابری اجتماعی و اقتصادی روبرو شدند. ولی هنوز هم راه طولانی‌ای را در پیش دارند. امروز زنان حقوق و مقام مساوی شان را کسب نکرده اند. در کشورهای جهان سوم این مبارزه بسیار طولانی و طاقت فرسا می‌باشد. اکثر این کشورها علیه قوم گرایی، فیودالیزم و عقب‌ماندگی اقتصادی و اجتماعی مبارزه می‌کنند. این وضع اکثریت مردم این کشورها را تحت ظلم و ستم نگه می‌دارد. اما تا آنجاییکه به زنان این مناطق مربوط است آنان از مقام بنیادی انسانی خود نیز برخوردار نیستند. آنان همه روزه زیر بار نقض حقوق بشر و رسم و رواج‌های شرم‌آور خرد می‌شوند. قابل تأسف است که این نابرابری‌ها، نقض حقوق بشر و روش‌های غیر انسانی با کمک نیروهای مذهبی ستمگر و ارتجاعی توجیه می‌گردند.

اوضاع افغانستان بی‌اندازه اسفبار است. هیچ نوع استبداد و وحشیگری را سراغ نداریم که در آنجا اعمال نشده باشد. این روش‌ها کشور را تباه ساخته و نامش را به «امارت اسلامی» برگردانده است. در زیر همه‌ی این آوارها زنان دفن گردیده‌اند. کشیدن آنان از این گورستان، اعاده حیثیت و مقام اجتماعی شان و تبدیل افغانستان به یک کشور دموکراتیک و سعادتمند یکی از مهمترین مصاف طلبی قرن بیست یکم است. «راوا» طلایه‌دار این مبارزه است. من مبارزه تان را ستوده آرزو دارم که به زودترین فرصت دوباره به افغانستانی که بر پایه دموکراسی واقعی و برابری استوار باشد، برگردید.

عابد حسن منتو Abid Hassan Minto
رهبر حزب ملی کارگران پاکستان

ooo

ما از قید مذهب‌خودکامگی رهایی می‌یابیم

...

چرا تمامی مذاهب بخاطر «ارزش های خانواده» چنین بار سنگین را بر دوش زنان می اندازند؟ مگر مردان را با خانواده و ارزش های آن کاری نیست؟ چرا همیشه و همه واژه‌های اطفال و زنان را با هم مخلوط می کنند؟ این حقیقت که زنان نطفه را در دوران بارداری با خود حمل می کنند، آنان را بطور تام و تمام مسئول و عهده دار زندگی اطفال نمی‌سازد. کودکان تنها به زنان تعلق نمی گیرند. آنان پدرانی نیز دارند. پس چرا هیچ کس در باره پدران حرف نمی زند؟

بطور اوسط هر زن قادر است در ظرف شانزده تا هژده ماه تا چهل سالگی یک طفل بدنیا آورد و بعد از کم و بیش بیست بار حاملگی ماشین طفل زایی‌اش از کار می افتد.

اما هر مرد بطور اوسط میتواند هر روز و حتی هر دقیقه برای مدت ۷۰ سال بدون از کار افتادگی طفل بوجود آورد. پس چرا مشکل انفجار جمعیت، تنظیم زاد و ولد و دیگر اقدامات جهت تنظیم خانواده و پرورش کودکان بر دوش زنان انداخته می شود؟ زنان به تنهایی طفل نمیزایند.

...

مردان به ما گفته اند که چه بپوشیم. آنان طراحان مود و فیشن بوده‌اند. آنان ما را راحت نمی گذارند زیرا از جسم و حرکات مان لذت می برند. آنان ما را همچون عروسکی در دست داشته اند. ما تنها بخاطر زیبایی خویش شناخته شده ایم -زیبایی به اساس سلیقه و ذوق آنان.

مردان برایمان گفته اند تا در انتظار ازدواج با آنان باشیم و اگر خواستگاری نیامدند ما را دوشیزه های پیر، زشت رو و باری بر دوش خانواده خطاب کرده اند. حتی از ما خواسته شده تا سبد های میله بسازیم و همانند حیوانات بر سر میز به حراج گذاشته شویم تا ببینیم کدام مرد مایل است پولی -حتی کمتر از ارزش سبدهای غذایمان- بپردازد تا مگر بتوانیم مردی را یافته و همچون یک دوشیزه‌ی پیر زندگی را بسر نبریم. حتی امروز اکثر زنان دوم و سوم و معشوقه‌های مرد متاهل، زن اول وی را بخاطر بد رفتاری مورد نکوهش قرار می دهند و متقابلا زن اول آنان را. چرا؟ چرا ما زنان همیشه آنجا که سوال زن دیگری مطرح باشد در کنار شوهران خویش می ایستیم؟ خواهران بیدار شوید، عامل این همه بدرفتاری، زن دیگر نه بلکه مرد است.

آنان به ما گفته اند که مغز نداریم؛ ما ریاضیات و انجنیری مطالعه نمیتوانیم؛ ما پرواز یا آنان را در میدان جنگ کشته نمی توانیم، و حتی ما را واداشته اند تا معتقد شویم که از جانوران بیچاره‌ای مثل موش و مار می ترسیم. آنان به ما گفته اند که بخاطر حفاظت محتاج شان هستیم. حفاظت از چه؟ از یک موش شپشی؟ از برای خدا چرا؟ ما بخاطر محافظت خویش قادریم تا موشی را زیر پا و بر ماری آتش کنیم.

آنان گفته اند که ما نمیتوانیم به مکاتب بهتر و مشهورتر برویم. آنان از اشتغال ما به وظایف بهتر انکار ورزیده اند. آنان به ما گفته اند که این ضیاع پول است که زنی که عروسی می کند و طفل دار می شود در مکتبی بهتر و معتبرتر آموزش ببیند. همه پول باید صرف بچه ها گردد، زیرا آنان محافظ خانواده و ارزش‌های آن اند. آنان ماموران دولت، مدیران مکاتب و رای دهندگان مذکر اند.

به ما گفته شده که زن خوب در کنار مردش می ایستد، مهم نیست که او چه کرده است. ما در کنار او ایستادیم. ما تحقیر، خجلت، خفت، سرافکندگی، بی آبرویی، تمسخر، ریشخند و پستی را قبول کردیم زیرا ما با او ازدواج کرده ایم و باید در کنارش بایستیم. اما **آیا هیچگاه جامعه از مرد خواسته تا در کنار زنش به ایستد. نه. موی ما را بریده اند، سر ما را تراشیده‌اند، سنگسار ما کرده اند و کشته اند زیرا ما باعث بی آبرویی فامیل خویش شده ایم.**

بقیه در صفحه (۱۰۶)

اشعاری که در محفل دکلمه شد:

س. س.

پرواز آتشین

من زنم که بسوی آفتاب پرواز دارم
بر بال مرغ آتشین
تا بربایم آتش سرخ را
بهر ویرانی ستم
من زنم که دیگر آزاد شده ام
از پنجه جلاد روزگار
با اندیشه سرخ و آتشین
با قلب نرم و خونین
با چشمی چو ابر
لیک با عزم آهنین
فریاد بر لب دارم که ...
من سلطه استبداد شکستم
من طلسم شوم خدایان ستم را
با پیکان زرافشان خورشید
پر از اعتماد شکستم
آری ـ آری ـ من دژ بیداد شکستم

من زنم که بسوی آفتاب پرواز دارم
تا بربایم پیکان آتشین
با سر پنجه‌های نازکم
لیک با عزم آهنین
بهر روشنایی شهر ظلمت
تا بدرم قلب دژخیمان ستم را
با پنجه‌های فولادین
و خاموش سازم تا به ابد
آواز شوم ابلیسان ظلمت را
با نغمه‌ای از نور راستین
از چشمه خورشید
آری من زنم و بسوی آفتاب پرواز دارم
به چشم کم منگر به من
که من نعره آزادی ام، بشکسته‌ام دژ فولادین
پر نیرو و توانایی ام
من در این آغاز قرن نو
دریچه‌ی بسوی نور می‌گشایم
و سرشار ز روح آزادی
بسوی اوج‌ها پرواز می‌کنم
من در این آغاز سدی نو
دریچه‌های تاریکی را می‌بندم
من از شهر ظلمت آمده ام

بسوی نور می‌پرم
من قفس طلایی خدایان ستم را
در هم شکستم
من آن دامن دوهزار ساله را
من آن دامنی که پر از شقاوتست و ظلم
بدور می‌اندازم
من آن دامن کهنه‌ی رنج‌ها را دیگر نمی‌پوشم
من بهر زندگی نوین
دامن تازه می‌خرم
دامنی پر از گل‌های آتشین
دامنی پر از گل‌های لاله
دامنی پر از سروهای آزاده
دامنی که از اشعه خورشید بدرخشد
من دوست ندارم دیگر آن دامن کهنه را
دامنی که با زنجیر ستم دوخته شده بود
پرواز من بسوی روشنایی‌هاست
من آن چادر را بدور می‌افکنم
من آن چادر تاریک را
من آن چادر راکه بال پروازم را می‌بست
من آن چادر کهنه‌ی استبداد را
من آن جال فریب را
آری من آن زنم که بسوی آفتاب پرواز دارم.

مسعوده

زه نوره پاخیدلی یم!

د دریابونو غرځپو کښې
څپان پورته زما د ژوند
زه پیغله،
د دردونو په ځر خوب کښې
خندیدلی یم
د صدف په رښوب کښې
د مروارید په ځلا کښې
د خلاصون روڼ لمرته
مسکیدلی یم
خوځیدلی یم
زه،
الوتلی د غوجل د تور قفس نه یم
ځانګونه می رپولی د ویرانونو ځالګۍ نه
زه لمبه د ځاځ
د تورتم په ځوا ککښې
د بربوکو په واویلا کښې
په مندو رهی یم
د پیړۍ بریښنا کښې.
ځلیږی بلینده د آزادی
زما په منګلو کښې
ویلی کوی ځنځیرونه، کړۍ د مریتوب
زما په پولادی مټو
نه ړاریزم د شپونه
نه رپیږم د ګواښونه
د توربر یښونه
زه را پاځیدلی

شاگردان مکتب «راوا» در حال اجرای سرود

دا وښکو په څپو کښې
نوره نه ړوبیږم دبلوسنی سیندګی کښې
ما غوپی خوړلی ړیری
اوس به، غوپه ورکوم غلیم ته
دی سمندرګی کښې
زه پیغله د پیړۍ
درومم درڼا په وړانګو کښې
انځوریږم د سپرغیو په ځریکو کښې
نورځلوب د وچو هیلو
مانشی غولولی

پرښه درنځونو
کړاونو
مانشی منع کولای
زه زیږیدلی یم
د درنګه خورو په مځکه کښې
ځکه می غږ آسمانځک دی
د دښمن په مغزو کښې
زه نوره جګیدلی یم!
زه نوره پاځیدلی یم!

سوسِلورمِری **(Sue Silvermarie)** *دارنده کتاب شعرهای روایی «حکایات معلمانم از بخش الزمیر» سراینده ایست که گزیده شعرهایش وسیعاً انتشار یافته است. او در منطقه روستایی «وادی‌های پنهان» ویسکانسن جنوب غربی ساکن است.*

سو نوشته‌ها، اجراها و کارش را به مثابه یک فعالیت عمیق معنوی می‌داند. او با داشتن مدرک MSW از جانب «انجمن ملی شعر درمانی» به عنوان فردی که با شعر مداوا می‌نماید، مفتخر گردیده است. او شامل کمتر از صد فردی می‌باشد که در سطح ملی به چنین لقبی دست یافته است.

او همچنان پیشقدم بکار برد درمان شعری برای افرادی با مسایل روانی است.

«من از ۳۰ سال به اینسو برای زنان و بخاطر زنان شعر می‌سرایم. با این شعر روحم را با زنان "راوا" پیوند می‌دهم تا تلاشی باشد برای پیمان مقاومت برضد تمامی مظاهر ستم و بزرگداشت راز عشق به عطوفت به مثابه قدرتمندترین نیرو بر روی زمین»

«سو»

من در کنار گوش های ناشنوتان ایستاده‌ام

من در کنار گوش‌های ناشنوتان ایستاده‌ام
قبل از شلاقکاری مرا تا کمر در خاک کردند
صد و یکبار با چوب زدند
چون که برقع پوشیده بودم
ملا از منظره‌ی خونم دریغ نمود
وقتی خانواده‌ام مرا به خانه آورد، بی‌هوش بودم
آنان را از معالجه‌ام باز داشتند
وقتی فردای آنروز مردمُ، کسی را تعجبی نبود
از هژدهمین بهار زندگی‌ام سه روز گذشته بود.

من در کنار گوش‌های ناشنوتان ایستاده‌ام
بخاطر دارم که در راه بازگشت از مکتب، با دوستانم می‌خندیدم
در چهارده سالگی آرزو داشتم معلم شوم
بخاطر دارم که برای آینده شعر می‌سرودم
در کنار دریچه‌ای باز بسوی آسمان مخملی، خواب می‌دیدم
آنگاه ناممکن بود باور کنم
بعد از تسخیر شهرمان توسط طالبان چه خواهد شد.

من در کنار گوش‌های ناشنوتان ایستاده‌ام
پانزده سال داشتم که آنان آمدند، دنیای باز و بیکران خفه شد و
به مرز گرسنگی و ترس مداوم فرو غلتید
من و خواهرانم پس مانده‌ی ناچیز برادرانمان را خوردیم.

برادرانم می توانستند به درس و کار بروند
کار دفتری مادرم را گرفتند
زمانی که کاکایم او را همراهی می‌کرد
او در نوبتش برقع همسایه را می پوشید
تا نان بیابد. مادرم کتاب‌هایمان را فروخت

من در کنار گوش‌های ناشنوتان ایستاده‌ام
جوانترین خواهرم سه سال بیمار بود
پدرم او را به شفاخانه برد، اما
به او گفتند تا خواهرم را دور اندازد
او در آستانه‌ی درد جان داد
آن زمان بود که خشمم همه را به مخاطره انداخت
به نام او مکتب مخفی‌ای به راه انداختم
تا پنج دختر کوچک خواندن و نوشتن فراگیرند و من
زندگی مان را به خطر انداختم
اینکار را دوباره خواهم کرد. این راهی بود برای اشباح
تا برای زمانی چند، دست و آواز داشته باشند.

من در کنار گوش‌های ناشنوتان ایستاده‌ام
وقتی فرمانی دیگر صادر شد که تمامی خانه‌های زن‌دار
کلکین‌های شان را قیرگون نمایند، ما پول نداشتیم
پدرم را از خیابان گرفته و به زور ملیشا ساختند
برای مادرم چیزی نماند تا بفروشد
آنان آمدند و تهدید مان کردند
کتاب‌های پنهان مکتب را پشت بسترم یافتند،

مرا پیش ملا انداختند، هیچ نگفتم
او در را بست و به من تجاوز کرد.

من در کنار گوش‌های ناشنوتان ایستاده‌ام
از آنجایی که قحطی و افسردگی عادت ماهوار راکاهش می‌دهد
در اول درباره طفل چیزی نمی‌دانستم
عمه‌ام دارویی در کاسه‌ی مخفی در سقف خانه‌اش داشت
وقتی طفلم را پس می‌انداختنم، او در کنارم بود
فرمان نو مبنی بر منع صدا هنگام رفتار
عمه را حین ترک خانه بازداشت کردند
او کفش بی‌صدا به پا نداشت
آنان او را به روی سرک می‌زدند تا پسر وحشت زده‌اش
با قربانی کردن من، جلو او ایستاد.
ملا همه چیز را دریافت.

من در کنار گوش‌های ناشنوتان ایستاده‌ام
او جرمم را مبنی بر سقط جنین اعلان نمود
که اثباتی بود بر بی‌بند و باریم
جرایمم جنایات او را پوشاند
و هیچ کس کاری نمی‌توانست مگر دعا برای زنده ماندنم
این دعا خواست من نبود. من آماده مرگ بودم
من برای خودم عزاداری نمی‌خواهم
دوازده ملیون زن و دختر زنده، خشم شما را طلب اند
چادرهای تان را بالا زنید، و گوش‌های تان را باز کنید.

صحنه‌ای از درامه «مهمان نوازی» در محفل

انعکاس محفل هشتم مارچ در مطبوعات

روزنامه «نیشن»

فعالان حقوق بشر خشونت علیه زنان را محکوم کردند

عده‌ای از چهره‌های سرشناس سیاسی و فعالان حقوق بشر خشونت رو به افزایش نسبت به زنان در افغانستان جنگ زده را محکوم کرده از مجامع بین المللی بطور عموم و از کشورهای همسایه بطور اخص خواستند تا برای برگرداندن صلح و ثبات در کشور نقش شان را بازی نمایند.

اینان شامل رییس تحریک استقلال پاکستان، مارشال هوایی متقاعد محمداصغرخان، بنیانگذارکمسیون حقوق بشر پاکستان، عاصمه جهانگیر، رییس فعلی آن افراسیاب ختک، رهبر حزب کارگران و دهقانان پاکستان،افضل خاموش و دیگران بودند.

درگردهمایی «جمعیت انقلابی زنان افغانستان» به مناسبت روز جهانی زن، زنان و مردان جنگ زده‌ای که به نسبت جنگ‌های داخلی سرزمین شان را ترک کرده‌اند وسیعا اشتراک ورزیده بودند. علاوه بر شنیدن سخنرانی‌های کوتاه اما جامع سخنرانان، حاضران اجراهایی را نیز مشاهده کردند. شاگردان مکتب بااجرای سرودهایی خواستار برقراری صلح و امنیت درکشور شان شدند. در داخل سالون نشترهال، «راوا» شعارها و پلاکارت‌هایی حاکی از ضدیت با بنیادگرایان و افزایش مداخلات در امور افغانستان را نصب کرده بود.

عاصمه جهانگیر از کمیسون حقوق بشر پاکستان (HRCP)، در قسمتی از سخنرانی‌اش گفت که مردم افغانستان نمیتوانند از هم جدا شوند زیرا آنان در برابر اوضاع مشابهی قرار دارند. بنیانگذار (HRCP) در حالیکه نظراتش را شرح می‌داد، اظهار داشت: "آنانی که زنان و مردان افغان را از تمامی حقوق دموکراتیک شان محروم ساخته اند از جانب پاکستان حمایت می شوند. وی یاد آور شد: «ما آنان را به مثابه تروریست‌ها می‌شناسیم» وی همچنان اعلام نمود که مردم همفکر هردوکشور مصمم اند تا در مقابل بنیادگرایان که خطر جدی‌ای برای آینده‌ی بشریت محسوب می‌گردند، دست به دست هم دهند.

عاصمه جهانگیر اعلام نمود که (HRCP) روز جهانی زن در ۲۰۰۱ را به نام زنان افغانستان تجلیل خواهد نمود. حاضران از اعلام او استقبال نمودند.

رییس تحریک استقلال، محمداصغرخان در حالیکه نظراتش را رابطه با خونریزی و ویرانی جاری در افغانستان بیان می‌نمود، یادآور گردید که از مدت زمانی بدینسو آنان راه حل از طریق مذاکره را پیشنهاد نموده اند. او خاطر نشان ساخت که **در پهلوی سایر کشورها، پاکستان، ایران، عربستان سعودی و روسیه به مداخله‌ی آشکار در امور افغانستان اشتغال دارند.**

محمداصغرخان «راوا» و تلاش‌های خستگی ناپذیرش را در زمینه‌ی بیان مصایب مردم جنگ زده‌ی افغانستان تحسین نمود. در این رابطه وی «راوا» را از حمایت قلبی حزبش مطمین ساخت.

رییس فعلی کمیسون حقوق بشر پاکستان، افراسیاب ختک در سخنرانی‌اش ضمن اظهار خرسندی از فعالیت‌های «راوا» و حامیان

بقیه در صفحه (۹۷)

HR activists slam violence against Afghan women

From Shamim Shahid

PESHAWAR – A number of leading political figures and human rightists have denounced the increasing violence against women in war-devastated Afghanistan and demanded of the global community in general and neighbouring countries in particular to play their due role for return of peace and stability in that country.

They include Tehrik-e-Istiqlal Chief Air Marshal (Retd) Mohammad Asghar Khan, Human Rights Commission of Pakistan founding chairperson Asma Jehangir and sitting chairperson Afrasiab Khattak, Communist Mazdoor Kissan Party chief Afzal Shah Khamoosh and others. The RAWA gathering in connection with the Universal Women Day was largely attended by war-affected women and men, who had left their motherland due to [illegible] pasted placards and banners, inscribed with slogans against hard liners, increasing interferences in the affairs of Afghanistan.

Asma Jehangir of HRCP in her address said that people of Afghanistan couldn't disassociate from each other as they are facing similar situation. Elaborating her point of view, the HRCP founding chairperson said that those who had deprived Afghan women and men of their just democratic and human rights are being patronised in Pakistan.

"We consider them as terrorist," she remarked and added that such people had failed to press. She also declared that like minded people from both the countries are also determined to join hands with each other against extremism which is a serious threat to the future humanity. [illegible]

[illegible] tion in Afghanistan, reminded that since long they have been demanding a negotiated solution to the issue. He alleged that besides other countries and forces Pakistan, Iran, Saudi Arabia and Russia are involved in naked interference in the affairs of Afghanistan.

Mohammad Asghar Khan appreciated RAWA and its stalwarts efforts for highlighting miseries of the war-affected people of Afghanistan. He in this connection, assured the RAWA of his party's whole-hearted support.

The HRCP sitting chairperson Afrasiab Khattak in his address while expressing pleasure over activities of RAWA and its like-minded supporters, said that no one cou[illegible]ings. Ex[illegible]

Thursday, March 09, 2000

Asma stands up for Afghan women

INTERNATIONAL

KHYBER MAIL

Thursday, March 09, 2000

روشن خیال افغان خواتین کو تحفظ دینگے

March 9, 2000

میدان

March 9, 2000

THE NEWS

March 9, 2000

HRCP calls for curbs on arms, aid to Afghan factions

آمریت و جابریت کے خلاف اپنی جنگ جاری رکھیں گے، عاصمہ جہانگیر

جهاد March 9, 2000

افغانستان میں امن فوج تعینات کی جائے

سرخاب March 9, 2000

خواتین کو انکے حقوق دیئے بغیر ترقی ممکن نہیں

March 9, 2000

پاکستان میں طالبان کے دفاتر بند کرنے کا مطالبہ

March 9, 2000

The Frontier Post

Thursday, March 9, 2000

PESHAWAR: Children singing a song at a function organised by Women's Day here on Wednesday. - FP photo by WAHEEDULLAH KHAN

March 9, 2000

از این دوستان سپاسگزاریم که باکمک مالی خود ما را در برگزاری محفل یاری رسانیدند:☆

رحمت عادل	۵۰	دالر	امریکا
عالیه‌عادل	۱۰۰	رر	رر
عزیزه انور	۲۰	رر	رر
فریه عبادی	۱۰۰	رر	رر
فواد وفا	۲۰	رر	رر
فهیم عادل	۵۰	رر	رر
فهیمه وفا	۲۰	رر	رر
م. نافع	۲۰۰	رر	رر
مهریه کوشن	۶۰	رر	رر
نفیسه وفا	۲۰	رر	رر
ن. نافع	۱۰۰	رر	رر
ح.احمدی از «حزب رنجبران ایران»	۵۰۰	رر	رر

☆- لیست کامل کمک‌های رسیده در بولتن فوق‌العاده هشتم مارچ به زبان انگلیسی درج است.

بدون رهایی زنان، رهایی افغانستان میسر نیست!

قریب هشت سال است که کشور ما در آتش بیداد بنیادگرایی می‌سوزد. بعد از سقوط دولت دست‌نشانده، مردم ما به فکر روی کار آمدن دولتی بودند که پیام‌آور صلح و خوشبختی باشد. اما عناصر جاهل و وطنفروش جهادی و طالبی به قدرت رسیدند که در جنایت، زن‌ستیزی و جهالت روی میهنفروشان خلقی و پرچمی را سفید ساختند. زنان افغانستان از ابتدایی‌ترین حقوق انسانی، حق کار، تحصیل و حتی رفتن نزد داکتر محروم شدند. زنان افغانستان از بیکاری و شدت فقر حتی مجبور به فروش دلبندان شان می‌شوند. بوی برخورد حیوانی طالبان نسبت به زنان چنان دنیا را فراگرفته که هیچ دغلکار و دورویی نمی‌تواند این واقعیت تلخ را کتمان کند.

«جمعیت انقلابی زنان افغانستان» به خاطر رساندن فریاد مردم و بخصوص زنان ما، نکات آتی را طی محفل کنونی به مناسبت روز جهانی زن، اعلام می‌دارد:

۱ـ ما اعمال جنایتکارانه طالبان را در مقابل مردم شمالی و مخصوصاً زنان ستمدیده آن، شدیداً محکوم می‌کنیم و بدین وسیله یکبار دیگر خود را در ماتم آن مردم بلاکشیده شریک می‌دانیم و آرزو داریم که با خیزش عظیم مردم این مناطق و سایر مناطق کشور ما لوث طالبان و برادران جهادی شان برای ابد از افغانستان پاک گردد.

۲ـ فاشیست‌های دینی طالبی بر تمام آنچه نام انسانیت، شرف، تمدن و دموکراسی و حقوق زن دارد، پا نهاده اند. این ریاکاران بی‌شرم در حالی که از یک سو از مقامات انگلیسی می‌خواستند تا با طیاره ربایان طیاره آریانا شدت عمل به خرج دهند، از سوی دیگر خود به طیاره ربایان کشمیری اسلحه و مهمات رسانیده و از آنان استقبال به عمل می‌آورند. اگر طیاره ربایان مشتی از مردم را برای چند روز در آزار و عذاب نگهداشته بودند، طالبان و برادران تبهکار جهادی شان، هشت سال تمام است که ملت افغانستان را زیر شکنجه، تهدید و تجاوز قرار داده اند.

۳ـ ما هرگونه تلاش ملل متحد و یا هر مرجع دیگر را اگر توأم با خلع سلاح کامل طالبان و برادران جهادی شان نباشد، کماکان محکوم به شکست می‌دانیم. پشت هر سر و صدای به اصطلاح صلح اینان جنگ و تشدید آن نهفته است. آغاز سگ‌جنگی‌ها در شمال کابل اثبات این ادعای همیشگی ماست.

۴ـ تعزیرات اقتصادی ملل متحد که ظاهراً بالای طالبان وضع شده، زندگی مردم ما را دشوارتر می‌سازد، ولی در عین حال تاثیر قابل توجهی بر جنگ پرستان طالبی که با دالر و پوند بازی می‌کنند، ندارد. از آن مهم‌تر تعزیرات صرفاً متوجه طالبان بوده و در برگیرنده‌ی خاینان جهادی نمی‌باشد. و این به معنی ترجیح دادن جهادی‌ها از سوی ملل متحد وکشورهای معین زمینه سازی‌ای نفرت انگیز برای تحمیل مجدد آن جانیان بر میهن ما انگاشته می‌شود که نزد مردم ما امری مطلقاً مردود است. اگر امریکا و سایر دولت‌ها و سازمان‌های جهانی ذره‌ای به مصالح ملت ما علاقمند باشند باید قبل از هر چیز تمام آن کشورهایی راکه به طالبان و مخالفان جهادی شان پول و اسلحه می‌فرستند، از لحاظ اقتصادی و سیاسی مجازات کنند تا به این صورت ماشین جنگی آن جنایت کاران خود به خود و طی مدتی محدود از کار بیفتد.

۵ـ ما از تصمیم دولت پاکستان در مورد بسته شدن دفاتر جهادی و طالبی، استقبال می‌کنیم. ولی در عین حال این اقدام را در مورد کسانیکه دست‌های شان به خون بهترین فرزندان ملت آغشته است، کافی نمی‌دانیم. ما از دولت پاکستان مصرانه خواستار آنیم که تمامی مسئولان احزاب بنیادگرا، نظیر گلبدین، ربانی، سیاف، خلیلی را به محاکمه کشانده و مجازات کنند.

۶ـ «راوا» از تمام سازمان‌ها و احزاب آزادیخواه در پاکستان و سایر کشورها می‌خواهد تا نسبت به وضع فاجعه‌بار کنونی در افغانستان و مخصوصاً ستمکاری جانور منشانه علیه زنان بی‌تفاوت نبوده به هر طریق ممکن همبستگی خود را با مردم زجردیده و مخصوصاً زنانِ در بند افغانستان در عمل اعلام دارند.

۷ـ ما پشتیبانی خود را از مبارزات آزادیخواهانه زنان در ایران، کشمیر، کردستان و سراسر جهان اعلام می‌داریم و آرزو می‌کنیم تا همبستگی زنان صرفاً برای یک روز در سال محدود نمانده بلکه تمام روزهای سال را به منظور براندازی هرگونه استبداد و بهره‌کشی، در کنار همدیگر قاطعانه و تا رهایی کامل برزمیم.

زنده باد آزادی، دموکراسی و حقوق زن!

«جمعیت انقلابی زنان افغانستان»

۸ مارچ ۲۰۰۰ – پشاور

احمد شاملو به جاودانگی پیوست

در سحرگاه ۲۴ جولای ۲۰۰۰ قلب احمدشاملو شاعری که شعرش «خنجری بر حنجره دژخیم» بود از تپش باز ایستاد و بدین ترتیب مردم ایران و فارسی‌زبانان سراسر دنیا، از داشتن بزرگترین، پرآوازه‌ترین و محبوب‌ترین شاعر خود محروم شدند.

از شاملو، هنرمندی که نه تسلیم استبداد شاهی شد و نه در برابر استبداد خونبارتر شیخی سرفرود آورد، ارثیه ادبی جلیل و بیمانندی به جا مانده است که بدون تردید بیشتر از هر شاعر، مخصوصاً صد سال اخیر، بر شاعران امروز و نسل‌های آینده موثر و نافذ خواهد بود و معیار سنجش شعر به شمار خواهد رفت.

صرفنظر از جنبه‌های هنری شعرش، شاید برخی از برجسته‌ترین خصوصیات شخصیت و هنرش را مختصراً چنین یادداشت کرد، هر چند این کاری بزرگ و تخصصی به حساب می‌رود:

۱ ـ شعر شاملو در همه حال شعر آزادی، عدالت و ضد ستم و ستمگران بود.

۲ ـ شاملو هیچگاه از برخورد جانبدارانه نسبت به حرکت‌های مهم اجتماعی کشورش طفره نمی‌رفت.

۳ ـ خون و آتش ایمان سمبول‌های پیکار و مقاومت مردم ایران و بسیاری‌کشورهای دیگر شعر او را شعله‌ور و الهامبخش نگه می‌داشت.

۴ ـ شاملو که نقش و مسئولیت اجتماعی هنرمند را با تمام وجودش حس می‌کرد، غیر از سرودن شعر به نوشتن و ترجمه در زمینه‌های گوناگون و بخصوص انتشار نشریه‌هایی، می‌پرداخت که هر کدام در زمان خود از مهمترین و معتبرترین منابع ادبی و هنری در ایران به شمار می‌رفت.

۵ ـ شاملو که در جامعه‌ای پر از تضاد و در میان مردمش می‌زیست، نه این که هرگز به افاده‌فروشی‌هایی از نوع «سیاست‌گریزی» و «عرفان‌گرایی» و «بیطرفی» و امثالهم رو نیاورد بلکه با احساس ضرورت ادای سهم در مبارزه بر ضد استبداد سیاه دینی در ایران، «کتاب جمعه» را منتشر ساخت که هفته‌نامه‌ای ادبی - سیاسی بود و رژیم جمهوری اسلامی نتوانست بیش از ۳۸ شماره آن را تحمل کند.

۶ ـ شاملو کار عظیم «کتاب کوچه» را از پیش برد که به تنهایی گواه آنست که او چقدر با مردمش نزدیک بود و چگونه به آنان و فرهنگ شان عشق می‌ورزید.

۷ ـ شاملو از آن درجه مناعت و اعتماد به خود و کارش برخوردار بود که هر چند بارها از اعطای جایزه ادبی نوبل به او سخن گفته می‌شد، اما او جایزه نوبل را «جایزهٔ بهترین انشأ سال در ستایش غرب» نامید و بدین ترتیب در واقع پیش از پیش آن را ردکرد.

او آتشی درخشان فرا راه شعر و شاعری است. زیبایی و پرباری ادبی شعر او با عشق به آزادی و با سیاست مردمی، به طرزی ناگسستنی بهم تنیده است. شاعرانی که در مبارزه علیه حاکمان ستمگر از هر قماش، از خود مایه نگذارند هرگز حق نخواهند داشت از پیروی و تاثیر پذیری و... از شاملو حرف بزنند.

شعر شاملو سرود رزم مردم ایران در مارش ظفرمند شان برای براندازی رژیم خون‌آشام ولایت فقیه است.

شعر شاملو برای مبارزان افغانستان در بند ما نیز سرچشمه الهام و امید در نبرد علیه کرکسان طالبی و جهادی و گدی‌گک‌های «شاعر» و «نویسنده» آنان می‌باشد.

زنده وگرامی باد ارثیه و یاد احمد شاملو!

گزارش‌هایی از سرزمین جهل، جنون و جنایت

مزار

خ. ر.

«جامعه مهذب» طالبی در مزار

در شهر مزارشریف ریاست امربالمعروف قیوداتی وضع کرده است که اکثر مردم را از زندگی بیزار ساخته و اگر بتوانند کشور شان را ترک می‌کنند. مخصوصاً برخورد آنان به زنان سختگیرانه‌تر بوده و آنان حق ندارند بدون محرم شرعی از خانه‌های شان بیرون شوند، تکسی‌رانان حق ندارند زنان بدون محرم را جایی برسانند و در صورت خلاف‌ورزی مورد لت وکوب قرار می‌گیرند.

زنان و دختران می‌توانستند روزهای چهارشنبه برای زیارت روضه بروند اما بنابر فرمان امربالمعروف و اخترمحمدعثمانی والی مزارشریف از این حق محروم شدند. به همین ترتیب امربالمعروف در وقت نماز در شهر گشت وگذار می‌کند و اگر دکانی باز و صاحبش موجود بود برای سه روز مهر و لاک گردیده و دکاندار در زیر خانه‌ی تعمیر امربالمعروف زندانی می‌گردد.

اگر ریش شخصی دراز نباشد و یا قیچی خورده باشد مورد لت و کوب قرارگرفته برای شش روز زندانی و ۳۶۰۰۰۰ افغانی جریمه می‌گردد. افرادی که کلاه بر سر نمی‌گذارند مورد لت وکوب قرار می‌گیرند و به تهکوی تعمیر امربالعمروف و یا محبس مزارشریف انتقال داده می‌شوند. در مساجد همه گذرها از طرف امربالمعروف حاضری ترتیب داده شده است که هر شب بعد از نماز بررسی می‌شود و «غیر حاضران» به افراد امربالمعروف معرفی می‌گردد تا جزای شرعی ببینند.

تبلیغات دینی و مذهبی از طرف آخندهای طالبی در روزهای پنجشنبه و جمعه صورت می‌گیرد که باید نصف روز مردم صرف شنیدن آن گردد. در ختم تبلیغ معمولاً به نام ذکات و خیرات و ترمیم مساجد پول جمعآوری می‌کنند.

بعد از نماز یکی از روزهای جمعه وکیل گذر در مسجد کارته‌بخدی از مردم خواست تا برای مصارف عروسی ملای مسجد که عبدالله نام دارد، پول جمعآوری کنند. مردم بیچاره در حالیکه نان خوردن خویش را با هزار مشقت بدست می‌آورند از ترس امربالمعروف برای ملای مذکور پول جمعآوری کردند.

اکثریت افراد امربالمعروف در وقت نان خوردن به جای این که به قرارگاه‌های خود بروند در کافی‌ها و هوتل‌ها می‌روند ولی پولی نمی‌پردازند.

ورزشگاه سینا محل اجرای جزاهای شرعی طالبان می‌باشد و هر هفته و یا پانزده روز یکبار زن و یا مردی مورد شلاقکاری طالبان قرار می‌گیرد.

طالبان در اکثر جاها مکاتب را به مدرسه و ورزشگاه‌ها را به مسجد تبدیل نموده اند. مثلاً مکتب ناصرخسروبلخی را به مدرسه عبدالغنی‌آخند و میدان سرپوشیده والیبال شهر حیرتان را به مسجد امیرالمومنین تبدیل نموده اند.

متن زیرکه بر دیوار تالار پوهنتون بلخ نصب گردیده بخوبی‌نمایانگر سطح درک آنان از «جامعه مهذب» و آداب اجتماعی می‌باشد:

بیایید! بازسازی کشور را از فرهنگ اسلامی آغاز نماییم

۱ـ نظم را مراعات کنید. چون نظم یک اصل مهم جامعه مهذب را تشکیل می‌دهد.

۲ـ خود را با زیور اخلاق اسلامی مزین سازید.

۳ـ بسیار خنده نکنید. بخاطریکه خنده زیاد قلب را از تپش باز می‌دارد.

٤ـ چک‌چک نکنید. زیرا چک‌چک با شعار اسلامی در تضاد است.

۵ـ اشپلاق نکنید! زیرا اشپلاق کردن شخصیت انسان را سبک می‌سازد.

بلی! احساسات خوشی را با ماشااله، سبحان‌اله و جزاکم‌اله اظهار نمایید.

«اطلاعات و کلتور»

لادن، طالبان و هیروئین

در ماه سنبله که سفری به ویش داشتم با یکی از آشنایانم که از ترکمنستان بود برخوردم که ترتیب انتقال ۴ تن و ۲۰۰ کیلوگرام هیروئین بسته‌بندی شده را از طریق پاکستان و بندرعباس ایران به کشورهای مختلف اروپایی می‌داد. او گفت که پول این مواد بین لادن، طالبان، عرب‌ها و ما ترکمنستانی‌ها چهار تقسیم می‌گردد.

نصیر

چه وقت طالبان روی همدیگر را سیاه می‌نمایند؟

معلم‌خان‌جان رئیس استخبارات ولسوالی شولگره که درکلیه دست‌بردهای پولی و شکنجه و آزار مردم آله‌ی دست و شریک جرم ولسوال است، به تاریخ ۱۵ سنبله در جریان معامله حقوقی زمین در رشوت‌ستانی بین مردم ولسوالی رسوا می‌شود. ولسوال و اداره امربالمعروف که از این تنهاخوری وی به خشم آمده بودند، بخاطر تثبیت و «پاک» وانمود کردن خود روی رئیس صاحب را سیاه کرده و پول «مشترک الحقوق» را حمایل گردنش کرده در بازار شولگره گردش دارند.

خاک‌اندازی طالبان بر چتلی برادر شان

به تاریخ ۱۵ سرطان ۷۸ عباس معاون و مسئول مالی ولسوالی شولگره چشم به دختری که نام پدرش خلیفه عیدمحمد می‌باشد، دوخته و می‌خواهد او را در بدل پول بدست بیاورد. اما دختر و فامیلش نارضایتی نشان می‌دهند. عباس از موقعیت خود استفاده کرده بعد از شکنجه و تهدید، پدر دختر را متهم می‌کند که تو در جنگ سال گذشته برادرم را کشته ای که در بدل دخترت را باید بدهی، در غیر آن انتقام خون برادرش را از وی می‌گیرد. وقتی جریان رسوایی عباس سر زبان‌ها افتاد، طالبان مجبورشدند برای بالا نشدن بیشتر بوی شان وی را از شولگره به هرات تبدیل کنند.

تظاهرات ضد امریکایی

بعد از آنکه امریکا تعزیرات اقتصادی را علیه طالبان وضع کرد، ولسوال شولگره خواست مردم را بسیج ساخته و مظاهره‌ای برپا نماید. ۱۰ قوس ۷۸ که مصادف با روز بازار بود طالبان با شلاق مردم را راهی مسجد کردند. اکثریت مردم که فکر می‌کردند به سوی خط جنگ برده می‌شوند، فرار کرده تنها عده‌ایکه چاره نداشتند به مسجد برده شدند. در مسجد مولوی‌منان خطاب به آنان گفت: «ما علیه امریکا تظاهرات می‌کنیم» که مورد تمسخر مردم قرار گرفت، سپس به طور نمایشی چند نفر را جمع کرده، بعد از آتش زدن بیرق امریکا ختم تظاهرات را اعلام کرد!

جلال

در «امارت» اراذل

به تاریخ ۸ جدی در بازارک قریه ورناغه ولسوال ملانظرمحمد و موظفین امربالمعروف ونهی‌عن‌المنکر چهاربولک مردم را بدور خود جمع نموده و در مورد اصلاح موی گپ زده و می‌گفتند که هیچ کس حق ندارد موی کسی را که خلاف مقررات اسلامی باشد قیچی بزند، باید وی را به سلمانی نزدیک هدایت نماید تا موی خویش را اصلاح کند و... اما در عین زمان شش نفر طالب بچه قیچی بدست حین کوتاه نمودن موی مردم، پوست سر یک نفر را بریدند که از سر و رویش خون جاری شده و تمام افراد که نطق ولسوال را گوش می‌کردند به طرف نفر زخمی شتافتند.

وقتی ولسوال متوجه شد که در اطرافش کسی نمانده است به غضب آمده قضیه را جویا می‌شود. بعد از آن که جریان را می‌فهمد خونسرد در موتر خود نشسته صحنه را ترک می‌گوید.

ف.ا.

«ملا شدن چه آسان، آدم شدن چه مشکل»

به تاریخ ۲۹ حوت ۷۸ از طرف ولسوالی ابلاغ می‌شود که جهت خوش گذشتاندن ایام عید در بازارک قریه اورناغه کشتی‌گیری، شتر جنگی و سایر بازی‌های محلی صورت می‌گیرد. مردم قریه‌ها در بازار جمع شده بودند که افراد ولسوال، از جمله چند طالب‌بچه‌ی قندهاری، نیز به محل کشتی‌گیری آمدند. یک طالب‌بچه کمر خود را بسته به میدان آمد و اعلان کرد که هرکس با وی کشتی می‌گیرد کمر خود را ببندد. یک نفر از تماشاچیان غرض کشتی به میدان آمد و طالب را چنان به زمین کوفت که چند ثانیه در جایش میخکوب گشت و زمانی که بلند شد صحنه را ترک گفت. یکی دیگر از رفقایش به میدان آمده و خواهان مسابقه با مرد برنده که خدای‌رحم نام داشت، گشت. خدای‌رحم به این فکر که مبادا در جنجال طالبان بماند گفت «برادر،

من دیگر کشتی نمی‌گیرم.» اما طالب او را تهدید کرده که اگر همرایش کشتی نگیرد او را خواهد کشت. بالاخره خدای‌رحم مجبور شد قبول کند و او را نیز بر زمین زد. طالب سومی وارد میدان گشته و جنجال برپا شد. مردم میانجی‌گری نموده و همه گفتند که برادر، روز جنگ نیست، خود شما اعلان کردید که همگی بخاطر کشتی‌گیری جمع شوند. اما طالبان دست‌بردار نبودند، مردم پراکنده شدند و طالبان خدای‌رحم را به زور در موتر انداخته ولسوالی بردند. مردم بین خود می‌گفتند: «ملا شدن چه آسان، آدم شدن چه مشکل»

چاپیدن طالبان در همه حال در همه جا

شب ۳ حوت سال ۷۸ در قریه‌ی احمدآباد آشور نام در حالی که در دکان خود در جوار حویلی‌اش خوابیده بود و مبلغ ۷۰۰لک افغانی را که از فروش گوسفند بدست آورده بود همراه داشت، توسط افراد ناشناس به قتل می‌رسد. فردا مردم قریه به ولسوالی اطلاع می‌دهند که یک موتر جیپ و چند نفر طالب مسلح با خود ولسوال ملانظرمحمد به قریه آمده و چگونگی موضوع را جویا می‌شوند. زن و پسر ۱۶ ساله‌ی آشور مقتول به ولسوال می‌گویند که نمی‌دانند او را چه کسی به قتل رسانده و اگر بر کسی شک بردند آنان را مطلع خواهند ساخت. ولسوال با خشم می‌پرسد: «پس چرا ما را سرگردان کردید. زود شوید مصرف تیل موتر و تکالیف ما را بپردازید.» زن مقتول مجبور می‌شود ۱۷لک افغانی را به ولسوال صاحب بپردازد.

م. ج.

ولسوالی میراث پدر طالبان

ولسوال چهاربولک ملانظرمحمدآخوند قندهاری خواست به تاریخ اول عقرب رخصتی برود و برای این که مردم ۷۵ قریه «بی‌سرنوشت» نمانند!، برادر خود را که ۱۵ سال بیشتر ندارد به جای خود نصب نمود. ولسوال صاحب جدید که فقط یاد گرفته تا با تبختر بر چوکی تکیه زده و بند تنبان گلدارش از زیر دامنش کشال باشد، وقتی عرایض مردم را می‌گیرد، به طرف ورق دیده سر خود را به این طرف و آن طرف حرکت می‌دهد و در آخر هم چون سواد ندارد، از مامور قدیمی که در پهلویش نشسته می‌خواهد تا توضیح دهد. بعد اگر دلش خواست تاپه را از جیب بیرون آورده مهر می‌زند و اگر دلش نخواست ورق را پاره کرده با گفتن مثلاً «هر چتیاتو لپاره ولسوالی ته راځی پدی زمونږ سر نه خلاصیږی» عارض را توهین و تهدید می‌کند. این رسوایی وقتی به اوج خود می‌رسد که ولسوال صاحب بعد از رخصتی می‌آید و آن عده از قوم و خویش خود را که در قندهار بیکار بودند با خود آورده و تمام پرسنل ولسوالی را جواب می‌دهد تا آنان را جابجا کرده و با خاطر آرام جیب‌های شان را از باج قریه‌ها و عرایض مردم پر نماید.

ر. س.

به تاریخ ۵ میزان ۷۸ امربالمعروف مزار توسط افراد تبلیغی خوداین تصاویر را در تمام مساجد نصب نمودند تا مردم را به نماز خواندن مجبور سازند. ولی مردم آن را به تمسخر گرفته و پاره نمودند.

دزدی و بی‌ناموسی طالبان

در شب‌های عید قربان در بلاک‌های رهایشی کود و برق مزارشریف چند نفر مسلح به بهانه تلاشی وارد منزل محمدکمال جگرن دوستمی شده اول تمام افراد خانواده را در یک اتاق قفل و تمام لوازم قیمت بهای منزل را جمع‌آوری کرده داخل موتر جابجا می‌کنند بعداً دوباره وارد منزل شده از صاحب خانه تقاضای چای می‌نمایند. صاحب خانه هر قدر غالمغال می‌کند فایده نمی‌کند سپس کمال را تهدید کرده در اتاق جداگانه قفل می‌کنند و می‌خواهند به زنش تجاوز کنند. کمال که از قصد آنان می‌داند خانم خود بصری نام را صدا می‌زند که به هیچ وجه تسلیم آنان نشود. بصری به خاطر حفظ عزت خود را از طبقه دوم خانه پایین پرتاب می‌کند که در اثر آن کمرش شکسته و از هوش می‌رود همسایه‌ها از این ماجرا اطلاع یافته سر و صدا براه می‌اندازند که در نتیجه طالبان بی‌ناموس دزد فرار می‌کنند. بصری را به شفاخانه انتقال داده و بعد از پنج، شش روز به کابل می‌آورند. شوهر و اطفال بصری به خاطر حفظ آبروی خود و از ترس این که به مصیبت دیگری دچار نشوند سکوت می‌کنند اما تمام همسایه‌ها فهمیدند که حقیقت چه بود.

بصری فعلاً در شفاخانه علی‌آباد بستری است و تاکنون (زمان نوشتن گزارش به «پیام زن») به هوش نیامده است. داکتر گفته که از

تقدیر بد بصری اتاق عملیات شب ۲۴ حمل حریق شده و تمام سامان جراحی از بین رفته و امکان عملیات نیست. کمال در وضع بد اقتصادی قرار دارد و نمی‌تواند بصری را جهت تداوی به پاکستان انتقال دهد.

ک.س.

طالبان و رنگ سرخ

در سنبله ۷۸، طالبان در شهر مزار فیصله کردند که تمام علایم ترافیکی از رنگ‌های سرخ و سفید به رنگ‌های سیاه و سفید تغییر داده شوند. طبق همین فیصله، ریاست تربیت بدنی و سپورت مزار برای تیم‌های ورزشی از طریق رادیو اعلام نمود که در وقت سپورت از پوشیدن لباس سرخ و زرد خودداری نمایند و نیز با متخلفین طبق حکم شریعت طالبی برخورد قانونی صورت خواهد گرفت.

رذالت به نام شریعت

شب ۲۵ سنبله ۷۸ افراد امربالمعروف به خانه‌های رهایشی کود و برق مزار به خاطر گزمه رفته بودند که صدای تلویزیونی را از خانه‌ی یکی از کارگران کود و برق بنام لیونی می‌شنوند. به خانه مذکور رفته به تلاشی می‌پردازند و بعد از غصب ویدیو و تلویزیون، کارگر مذکور را از کار منفک می‌کنند.

در این شب طالبان ۲۷ پایه تلویزیون رنگه و ۲ پایه ویدیو را از خانه‌های مردم جمع‌آوری و به شهر مزار انتقال داده و بعداً به فروش می‌رسانند. از نظر طالبان دیدن تلویزیون حرام ولی فروش آن رزق حلال می‌باشد.

«اسیران جنگی» طلبه کرام

روز چهارشنبه و پنج‌شنبه ۲۴ و ۲۵ سنبله ۷۸ طالبان در شهر مزار به دستگیری مردم هزاره و تاجیک پرداخته و آنان را به قلعه جنگی دهدادی، زیر زمینی قومندانی امنیه و محبس جابجا می‌نمایند. بیشتر از ۱۰۰ تن آنان جوانان فقیر و بیچاره‌ای بودند که به خاطر بدست آوردن لقمه نانی به کراچی‌رانی و جوالی‌گری مصروف بودند و با دستان بسته توسط طیاره به قندهار انتقال داده شدند.

طالبان آنان را متهم به دست داشتن با نیروهای مخالفان نمودند ولی اصل مسئله اسیر شدن مولوی ولی‌جان والی شبرغان می‌باشد که این افراد را به منظور تبادله با او گرفته اند.

این بگیر و ببندها صرف محدود به شهر نمانده، طالبان به مناطق هزاره‌نشین مانند سیدآباد و علی‌چوپان سرکشیده خانه‌های مردم را تلاشی و از قریه دومی ۶ نفر را دستگیر نمودند. به یکی از دستگیرشدگان بنام ابراهیم گفتند که اگر ۱۰لک افغانی و ساعتش را بدهد رها می‌شود.

نسرین

اگر زنان به خشم درآیند...

به تاریخ ۱۳ عقرب ۱۳۷۸ افراد امربالمعروف به داش نان‌پزی نجیب نام واقع سیدآباد وارد شده با قهر و غضب، با کش‌کردن گیت تفنگ به تهدید زنان و مالک داش پرداختند و به مالک داش گفتند که دیگر زنان نان خود را به داش نیآورند و اگر دوباره در این جا زنان بودند او را بداخل داش می‌اندازند. به زنان نیز دو و دشنام داده گفتند که چرا بدون محرم از خانه بیرون می‌برآیند. به تاریخ ۲۱ عقرب، طالبان دوباره به داش سر زده، عین وحشی‌گری‌ها را تکرار نمودند. بالاخره صبر زنان لبریز شده ۷ زنی که داخل داش بودند ضمن دشنام دادن به جان آنان افتاده و به یکدیگر می‌گفتند: «بگیرید که تنبان اینان را بکشیم و چوب را در...». طالبک‌ها در حالی که لنگی از پشت شان کشال بود به طرف سرک می‌دویدند و زنان از پشت سر آنان سنگ‌پرانی نموده، طالبان تفنگدار را گریختاندند.

رسول

بی‌شرافتی غلام‌حیات‌الهِ وحدتی

به تاریخ ۲۸ جدی یکی از قومندانان حزب وحدت به نام حیات‌اله کندک با ۳۰ نفر از افراد خود به قریه قره‌جنگل جابجا شده به مردم قریه می‌گوید که امشب برای شان غذا تهیه نمایند چون فردا بالای طالبان حمله می‌کنند. مردم بعد از نماز شام غذای تهیه شده را نزد قومندان‌صاحب می‌آورند. پیرمرد هفتاد ساله‌ای به اسم حق‌داد که از جمله فقیرترین افراد قریه می‌باشد نیز کاسه‌ی شوله را پیشروی قومندان می‌گذارد. قومندان با دیدن شوله و نبودن گوشت می‌گوید: «یخن خود را باز کن.» زمانیکه وی یخنش را باز می‌کند، کاسه شوله‌ی داغ را در یخنش خالی کرده امر می‌کند که عاجل برایش گوشت پخته کند.

جنایت طالبی
که ثواب حج دارد

به تاریخ ۶ دلو استاد رحیم از قریه قدیم ولسوالی شولگره که همه اموال خانه‌اش را در جنگ از دست داده بود و در فقر و گرسنگی به سر

می‌برد، مجبور می‌شود دختر ۱۲ ساله‌اش را به فروش بگذارد. رحمت‌اله چهل ساله دختر را به مشوره طالبان در بدل ۲هزارلک افغانی خریده و به خانه‌ی خود می‌برد. بعد از یک هفته وی چند نفر «علمای کرام» به شمول ملاعارف را به خانه‌ی خود دعوت نموده به آنان می‌گوید که سرنوشت دختر باید تعیین شود. ملاامام به او می‌گوید که از نظر شرعی تفاوت سن مهم نیست و می‌تواند با او نکاح کند که ثواب حج را نصیب می‌شود. بدین ترتیب رحمت‌اله به زور شریعت طالبان خاین دخترک بیچاره را تصاحب می‌کند.

قدوس

طالبان پلیدترین ریاکاران

طالبان به روز شنبه ۲۲ عقرب مظاهره‌ای را بر ضد امریکا و سازمان ملل‌متحد در شهر مزار ترتیب دادند. در حالی که مردم دکان‌های خود را تازه باز کرده و باران هم بشدت می‌بارید گروپی از طالبان تفنگدار دکان‌های مردم را به زور بستند. آنان ترتیب و تنظیم را بدست چند نفر از چوکره‌های محصل شان سپرده، خود به صورت غیرمستقیم مظاهره را رهبری می‌کردند. مردم و شاگردان مکاتب شهر را در غرب روضه جمع نموده قطعنامه ده ماده‌ایی را قرائت کرده بیرق امریکا و سازمان‌ملل را به آتش کشیدند. بعد از آن بطرف دفتر سازمان ملل‌متحد حرکت کردند. طالبان برای نمایش، چند فرد مسلح را به خاطر «حفظ امنیت» در بام دفتر ملل‌متحد جا داده بودند. وقتی مردم نزدیک شدند با دیدن تفنگداران مکث کردند که در این وقت رئیس وزارت خارجه، مولوی قاسم‌حلیمی، با موترش رسیده به مردم گفت: «این سیاست است آنان با شما کار ندارند بروید سنگ بزنید.» با پرتاب سنگ تمام شیشه‌های دفتر تخریب شد. بعد دوباره رئیس صاحب در حالی که اولین سنگ را هم خودش پرتاب کرده بود رو به مردم کرده گفت: «بس است بروید، چرا سنگ می‌زنید!».

مردم با مشاهده‌ی این دورویی باورنکردنی طالبی و اینکه از یک طرف به ملل‌متحد سنگ می‌زنند و از طرف دیگر به طلب کمک از آن‌می‌پردازند، از ماهیت ریاکارانه و پلید طالبان صحبت کرده و به آنان نفرین می‌فرستادند.

همایون

مزار — عکس از «پیام زن»

دزدان و دزدگیری؟

شب جمعه ۲۴ جدی ۵ نفر مسلح به خانه انجنیر «مناف» در ساحه رهایشی کود و برق داخل شده اخطار می‌دهند که پول نقد بیاورند. و نیز یادآور می‌شوند که «سال گذشته که به خانه‌ات آمدیم نجات پیدا کردی. این بار به حسابت می‌رسیم.» خانم مناف از فرصت استفاده کرده به «موظفین امنیتی» تلفن می‌کند. دزدان وقتی شک می‌کنند که تلفن شده باگرفتن یک ملیون افغانی پول نقد و یک پایه تیپ فرار می‌کنند. «موظفین امنیتی» زمانی می‌رسند که دزدان فرار کرده بودند. هنگامی که ازین مسئله مولوی‌غلام‌نبی رئیس فابریکه خبر می‌شود، به مردم اطلاع می‌دهد که دزدان را تا سه روز پیدا کنند. مردم که دزدان را نمی‌شناسند بعد از سه روز نزد رئیس می‌روند ولی با عکس‌العمل شدید او روبرو می‌شوند. رئیس می‌گوید: «شما غیرت ندارید که دزدان را پیدا کنید. بنده رئیس فابریکه است نه رئیس دزدان، خدا کند بعد ازین خانه، دارایی و زن شما را هم ببرند بنده کدام مسئولیت ندارد.» این دزدی در حالی اتفاق می‌افتد که چندین پوسته امنیتی طالبان در ساحه رهایشی مستقر اند.

چاپلوسی خلقی چخ شده

انجنیر گل‌بهرام از ولایت وردک که در گذشته عضو باند خلق و در مدیریت عمومی ساختمانی ایفای وظیفه می‌کرد، پس از اشغال طالبان به حیث مدیر عمومی ساختمان، مدیر عمومی بهره‌برداری و بعد به حیث مدیر بارچالانی موظف گردید. در پست‌هایی که وی ایفای وظیفه می‌کرد تعصبات نژادی و قومی را دامن زده عده‌ای از کارگران را بی‌سرنوشت ساخت و در توزیع خانه و کوچ‌دادن کارگران نقش عمده داشت.

در یکی از روزهای ماه جدی زمانیکه ملاعبدالرحمان معین معادن و صنایع در صفحات شمال از نماز عصر می‌برآمد با انجنیر گل‌بهرام روبرو گردیده پرسید که چرا به نماز نیامدی. انجنیرصاحب نیز با بهانه‌ای ملاصاحب را

قناعت داد. بعد ملا رو به گل‌بهرام کرده گفت: «چند بار برایت گفتم که بروتت را اصلاح کن.» گل‌بهرام که فکر می‌کرد ملا با وی مزاح می‌کند در جواب گفت که من نیمه سیک هستم. با شنیدن این جواب ملا عصبانی شده دو و دشنام داد و فردای آنروز او را از کار منفک کرده و اطلاع داد که ساحه رهایشی را ترک کند.

خادی دیروز و امربالمعروفی امروز

لعل‌محمد فرزند خان‌جان کارگر فابریکه کودوبرق در رژیم پوشالی پرچمی وعضو خاد بود. یکی از خصوصیات نامبرده تماشای فلم‌های سکسی بود و همیشه یکی از این نوع کاست‌ها را در جیب خود حاضر و آماده داشت. با اشغال مزار توسط طالبان لعل‌محمد با جامه طالبی یعنی لنگی سیاه و پیراهن و تنبان سفید ملبس گردید و کارگران ساحه رهایش را به نماز و شریعت اسلامی دعوت می‌کرد و به نامش کلمه «آخوند» را افزود تا آن‌که از طرف ریاست فابریکه به صفت معاون امربالمعروف ساحه تقرر یافت. «ملالعل‌محمد آخوند» فعلاً به تبلیغ مذهب و تعصبات مذهبی می‌پردازد. لیستی برای حاضری پنج وقت نماز درست کرده و راپور آن را مرتباً به ریاست می‌دهد و عده‌ای از کارگران را به مجازات تا سرحد کوچ‌دادن وکسر معاش مواجه ساخته است.

شمس

دروغ عبدالحکیم مجاهد

عبدالحکیم مجاهد نماینده طالبان در نیویارک همیشه در مصاحبه‌های خود با رادیوهای غرب در رابطه با دادن معاش زنان متذکر می‌شود که معاش آنان در خانه های‌شان پرداخت می‌شود که دروغی محض است. بطور نمونه در صفحات شمال برای هیچ کارگر و مامور زن معاش داده نمی‌شود، تنها برای معلمان زن مبلغ بسیار ناچیزی آن هم بعد از سه یا چهار ماه تأدیه می‌گردد. البته این دروغ نماینده صاحب وقیح در شمار کوچکترین دروغ‌های او در برابر غربی‌ها می‌باشد.

قومپرستی طالبی

در ولایات شمال کشور به خصوص مزار مردم از قدیم تا حال به کشت چرس می‌پرداختند که بسیار مشهور و دارای کیفیت خاص بوده و پول فراوانی را نصیب کشتکاران می‌سازد. بعد از آمدن طالبان کشت و استفاده چرس در مناطق ازبک، تاجک و هزاره‌نشین منع اعلان می‌گردد و در مناطق شولگره بکلی از بین می‌رود ولی برعکس در مناطق ولسوالی بلخ که مربوط پشتون‌ها است، به هزارها جریب زمین پوشیده از چرس است که با خیال آسوده مصروف حاصل‌گیری آن می‌باشند.

صدیق

کارت‌های WFP در دست جاسوسان

در ماه عقرب ۱۳۷۸ مؤسسه WFP در مزارکارت نان تقسیم نمود. اما این کارت‌ها اکثراً برای افرادی داده شد که اولاً باید از ملیت پشتون می‌بودند و ثانیاً دوستی و یا خویشاوندی با کلانتر گذر داشتند. در مزار هر گذر یک کلانتر دارد که وظیفه گزارشدهی و جاسوسی برای استخبارات طالبان را به عهده دارد. اکثر این کلانتران افراد خاد قبلی هستند. در رابطه با توزیع کارت‌های نان همین کلانتران به مؤسسه معرفی شده اند که آنان دوکارت برای خود و باقی را برای اقارب و دوستان خود که زندگی بهتری هم دارند توزیع کرده اند و اهالی فقیر چون واسطه و شناختی با کلانتران ندارند کارت هم بدست آورده نتوانسته اند. قابل یادآوریست که زنان مستحقی که کارت برای شان داده نشده بود به دفتر WFPدر کارته آریانا هجوم برده و نماینده آن راکه یک زن امریکاییست لت وکوب می‌دهند.

زمری

دزدی ملا حبیب قندهاری

از یک سال به این طرف در مناطق توخته، خاصه‌پز، دهدادی و پشت‌باغ دزدی صورت می‌گرفت که در اثر فعالیت مردم ولسوالی دهدادی حدود هشت نفر دزد به شمول ملامجنون گرفتار شدند. ملای مذکور در اواخر سنبله ۷۸ اعتراف کرد که: «ما چند نفر تحت امر ملاحبیب‌اله قندهاری مسئول دروازه ساحه رهایش کود و برق دزدی می‌کردیم. از جمله دکان تکه‌فروشی دروازه ساحه رهایش کود وبرق را هم ما دزدیده‌ایم» تمام مال دزدیده شده را ملاحبیب قندهاری مشهور به قاری حبیب به جیب خودش می‌زد. البته در شریعت طالبی جایی برای قطع دست و پا وجود ندارد.

بی‌ناموسی طالبی باید انکار شود!

به تاریخ ۱۶ عقرب ملاسلیم قندهاری آمر حوزه ۶ شهر مزار در جریان عمل جنسی با بادیگارد ۱۶ ساله‌اش، دستگیر گردیده و بعد از تحقیق دو هفته در زیرزمینی قومندانی امنیه ولایت بلخ زندانی بود. مردم شهر منتظر بودند ببینند چگونه طالبان حکم شرعی را بر برادر

صدیق

چیچن‌ها در مزار

در ماه دلو ۷۸ مهاجران چیچن به مزار وارد شدند. آنان بسیار مخفیانه و بدون سر و صدا در سیدآباد مزار در خانه‌هایی که قبلاً مردم هزاره سکونت داشتند جابجا شده اند. فعلاً درین خانه‌ها حدود هشتاد فامیل زندگی می کنند. عبور و مرور مردم درین ساحه منع قرار داده شده و به دور کوچه‌های آن نواحی سیم خاردار گرفته اند. در اطراف ساحه، افراد مسلح پهره می‌کنند. اعاشه و اباته‌ی این افراد توسط طالبان صورت می‌گیرد. گفته می‌شود که پایگاه نظامی‌ای مربوط چیچن‌ها که در آن جا تعلیمات نظامی می‌بینند، در بیز سوخته مزار، در فاصله‌ی بین شهر و حیرتان قرار دارد.

شرعی داده خواهد شد. فروشندگان نیز باید از فروش آن خودداری نمایند، در غیر آن با مجازات شرعی روبرو خواهند شد. در اعلامیه مذکور آمده که وقت اطفال با این کار ضایع می‌شود!

قطع برق در شهر

با ورود طالبان در مزار برق شهر قطع گردیده و برق فابریکه کود و برق مزار تنها به مصرف خانه‌های طالب صاحبان می‌رسد. برای سایران حتی بخاطر واترپمپ هم حاضر نیستند برق بدهند چنانچه در منطقه سیدآباد و کارته‌خراسان حدود ۵۰۰ خانه به خاطر نبودن برق از آب شور استفاده می‌کنند. مردم تبصره می‌کنند که طالبان وحشی وقتی با عکاسی و دیگر نمودهای علم و تکنولوژی این قدر خصومت می‌ورزند چطور است که از برق بیزار نیستند؟!

تجاوزکار شان تطبیق می‌کنند. سایر برادران طالبی نیز که غرق در این گونه بی‌ناموسی‌ها اند، روی این چتلی خاک پاشیده و اعلام نمودند که مولوی صاحب بی‌گناه بوده، مخالفان توطئه نموده اند. بناءً بعد از دو هفته دوباره او را به وظیفه‌اش گماشتند.

رحیمه

سیاه‌بختی مردم، عیدی طالبان

در دهه دوم ماه رمضان سال ۷۸ ولسوال دهدادی یک تعداد دهقانان للم‌کار را با ۲۵ اراده تراکتور شان که در دشت‌های اطراف فابریکات کود و برق و دشت‌های جنوب دهدادی مصروف للم‌کاری بودند، در ولسوالی دهدادی حبس نمودند که چرا دشت‌های دولتی را غیر قانونی کشت می‌نمایند. بعد از ده روز حبس ولسوال فیصله نمود که هر دهقان باید ۵لک افغانی و فی تراکتور ۲۵ لک افغانی جریمه پرداخت نماید تا پیش از عید فطر از حبس رها گردد. بعد از این که ولسوال صاحب حق خود را گرفت، نوبت طالب‌بچه‌ها بود که از محبوسین حق بگیرند، آنان می‌گویند که چون قبل از عید رها شده اید شیرینی ما را بدهید و سپس به تلاشی شان پرداخته پول، ساعت، واسکت و بوت‌های شان را می‌گیرند.

کاغذپرانی حرام شد

به تاریخ ۲۱ میزان سال ۷۸ ریاست امربالمعروف ولایت مزار اعلان نمود که کاغذپرانی (گدی‌پران‌بازی) حرام بوده و اگر اطفال و جوانانی در حال کاغذپرانی دیده شدند به والدین شان جزای سنگین

ظفر

عقده‌گشایی

به تاریخ ۱۳ سنبله ۷۸ درگذر مسجد سفید شهر مزار یک موتر از افراد امربالمعروف نیم ساعت قبل از نماز شام یورش برده و تعداد ۷ نفر از جوانان گذر را با خود به ریاست استخبارات بردند که اسمای دو نفر شان محمدنوروز و محمداشرف بود. هرکدام را بعد از زدن ۴ دره و توهین رها کردند و یک نفر را که با اکسل موتر زده بودند با وضع بسیار وخیم بستر گردیده است.

الف

تشدید فعالیت رهزنان کرام

در اوایل حوت چندین دکان و منزل شخصی مردم شب هنگام در شهر مزار مورد سرقت تاراج‌گران گزمه‌ی امنیتی و تفنگ‌داران داتسن‌نشین طلبه کرام قرار گرفت. مردم خلع سلاح شده‌ی این دیار با آن که همه چیز خود را در جریان سگ‌جنگی‌ها از دست داده اند با ترس و لرز زندگی می‌کنند. مالک یک کتاب‌فروشی می‌گوید: «ناگزیر هستیم به خاطر حفظ ابتدایی‌ترین وسایل زندگی خود در هوای سرد زمستان شب‌ها در پشت بام با اطفال خردسال یکجا پهره‌داری کنیم تا

امربالمعروفی درحال موعظه درشهر مزار عکس از «پیام زن»

دارو ندار ما طعمه‌ی تجاوزکاران نگردد.» مردم در تمام نقاط شهر، پنهان از نظر طالبان هنگام شب پهره می‌کنند ولی طالبان بالای آنان فشار می‌آورند که پهره داری شما حیثیت امنیتی ما را لکه‌دار می‌سازد. یعنی اینکه شما راحت بخوابید تا افراد مسلح طالب بدون درد سر به حساب اموال تان برسند. چنانچه به تاریخ ۸ حوت افراد مسلح به معنای واقعی کلمه حتی یک خس هم در دواخانه صدیقی در جنوب شهر مزار باقی نگذاشتند. در همان آپارتمان کتاب‌فروشی خجندی و همسایه شرقی آن را دزدیدند. همچنان در آپارتمان قالین‌فروشی بعد از نماز صبح افراد ملاگرگری دو نفر چوکیدار را بسته و دکان برادر باشی محمدعلی را باز کرده و اموال آن را چپاول نمودند. در رسته پوست‌فروشی، شب ۸ حوت داتسن سواران مسلح که می‌خواستند دکان ظاهر پوست فروش را باز کنند با قاسم چوکیدار درگیر می‌شوند، سارقان امنیتی فرق قاسم چوکیدار را با تبرچه می‌شکافند که فردای آن روز در شفاخانه جان می‌دهد. به تاریخ ۵ حمل رهزنان طالبی در نیمه شب داخل منزل دادو سرپرست آپارتمان نظام‌بای شده و بعد از لت و کوب خانه‌ی وی را روف می‌کنند.

تشله‌بازی طالبی

به تاریخ ۱۷ قوس ۷۸ در شهر حیرتان سه نفر از اهالی ولسوالی کلدار جهت اخذ امر انتقال یک موتر اموال شان از بندر حیرتان به ولسوالی کلدار، نزد قومندان گارنیزیون محمدگل‌کوچی که مثل همه طالبان فردی خبیث و جاهل است مراجعه می‌کنند. آنان ورقه عرض خود را به قومندانی که در صحن گارنیزیون با چند طالب دیگر مصروف تشله‌بازی بود پیش می‌کنند. قومندان خشمگین شده و ورقه درخواست را پاره کرده می‌گوید: «شما وقت امضا کردن را هم یاد ندارید بروید، فردا بیایید.»

قومپرستی طالبی

در این اواخر بسیاری از پشتون‌ها در فابریکه کود و برق استخدام می‌گردند. از اینکه بستِ خالی و کمبود پرسونل وجود ندارد، رئیس فابریکه افراد سایر ملیت‌ها را به بهانه‌های مختلف مانند تبلیغ ضد امارت اسلامی یا نماز وغیره منفک می‌سازند. چنانچه به تاریخ ۱۸ سنبله دو نفر کارگر نجیب‌اله و مسجدی نام را که بعد از رخصتی رقعه مریضی مانده بودند از کار منفک نمودند.

وحشت طالبی

به تاریخ ۱۴ سنبله گروپ امربالمعروف دکانداران و عابران جاده غربی مندوی را، هنگام نماز پیشین به زور شلاق سوی مسجد می‌بردند. طالبی به گوش یکی از عابران (عنایت پخته‌فروش) که باری بر پشت داشت سیلی محکمی زد که به زمین افتید سپس طالب‌بچه‌ی دیگری با مشت و لگد از زمین بلندش نموده و به طرف مسجد حرکت داد. بعد از برگشت به خانه درد گوش عنایت بیشتر می‌شود و وقتی پدرش وی را نزد داکتر می‌برد معلوم شد که پرده گوشش ترکیده است.

خ.

«تا طالبان اند رو به قبله نخواهم کرد»

داکتر (ن) می‌گوید: «روزی از خانه به سوی مسجد رفتم تا نماز پیشین را بخوانم. بعد از نماز با یکی از دوستانم از مسجد روضه بیرون شدم. وقتی نزدیک مسجد گذر رسیدم دو تن از افراد امربالمعروف طالبان با شلاقی که در دست داشتند، دوباره مرا به طرف مسجد رهنمایی کردند. هر چند قسم خوردم که همین حالا نماز خوانده‌ام طالب باور نکرده و مرا با شلاق زدند. برای بار دوم نماز پیشین را خواندم. از آنجا که خلاص شدم نزدیک مسجد گذراتفاق باز هم افراد طالبان ایستاده بودند و مردم را به زور داخل مسجد می بردند. مرا هم لت وکوب کرده داخل مسجد بردند، و قسم و قرآن هم فایده نکرد. و برای بار سوم نماز پیشین را خواندم، قبل از نماز خواندن طالبی برایم گفت که برو وضو کن، گفتم وضو هم کرده‌ام و نماز را دو دفعه خوانده‌ام. گپ او را نادیده گرفتم و بدون تجدید وضو نماز خواندم. وقتی از مسجد بیرون می‌شدم طالب مرا نزد خود خواست و گفت که تو بدون

بقیه در صفحه (۱۱۱)

سلیم ر. ـ آلمان

«طنز» پر عفن حلیم تنویر و چاپلوسی رقت انگیز رهنوردزریاب

دوستان ارجمند «پیام زن»،

من بدون اکت‌های نفرت‌آور روشنفکرانه، با تعظیم کامل در برابر کار و مبارزه شما زیر سایه تروریزم و استبداد و ارتجاع کثیف طالبی و جهادی و پاکستانی، صمیمانه‌ترین مراتب تکریم و تشکر خود و تعدادی از دوستانم در آلمان را تقدیم تان می‌نمایم. آن که مثل اسحق‌نگارگر مشهور به «نرشیر»، اهمیت تاریخی بزرگ اکسیون‌های شما را در حریم جنایت پیشگان جهادی و طالبی در پاکستان نادیده گرفته و یاکم بها دهد قبل از همه بر بی‌وجدانی و بی‌عملی ننگین خود صحه می‌گذارد. فقط باید در دُم طالبی یا جهادی آویزان بود که مبارزات بی‌نظیر شما را در عرصه‌های مختلف ارج ننهاد. تأسف من این است که قادر نیستم آن طوری که آرزو دارم در خدمت شما قرار داشته باشم که در شرایط کنونی بالاترین افتخار است. بدبختانه هیچ ـبطور مطلق هیچ ـگروه افغانی دیگری را در آلمان یا اروپا سراغ ندارم که برضد جهادی‌ها و طالبان و پرچمی و خلقی و همدستان شان موضع داشته، بصورت جدی و پیگیر به افشاگری و مبارزه علیه خاینان مذکور مشغول بوده و در افغانستان کار و سازماندهی کند. شما مایه سرفرازی و دلگرمی تمامی مبارزان و اکثریت مردم ما هستید و من شکی ندارم که صدای حمایت و همبستگی این «اکثریت خاموش» را با گوش دل و جان تان می‌شنوید و به همین دلیل هم هیچگاه آفت ناامیدی در شما راه نیافته و نخواهد یافت.

باید گفت که «پیام زن» کار بسیار ارزشمندی انجام داده که فاتحه رهنوردزریاب و داکتراکرم‌عثمان، واصف‌باختری، حسن‌کاکر، نگارگر، بیرنگ‌کوهدامنی، لطیف‌پدرام، نبی‌مصداق و... را در حضور خود حضرات برگزار کرده و به این ترتیب جای منحصر به فرد و درخشنده‌ای را در تاریخ مبارزه‌ی ضدپوشالیان و ضد جریان تسلیم‌طلبی در برابر جنایت پیشگان جهادی و طالبی، در وطن ما احراز کرده است.

در مورد اعظم‌رهنوردزریاب، شما راه نسبتاً طولانی‌ای را در پیش گرفته اید تا حدود سقوط او را در قعر تسلیم‌طلبی و چاپلوسی در برابر رژیم جنایتکار ایران و دژخیمان بنیادگرای وطنی ثابت نمایید. او فقط برای نشریه «کلک» (حالا «بخارا») چاپ تهران نمی‌نویسد تا خودش را برای رژیم تروریستی ولایت فقیه «حلال» سازد، او در بزدلی و بیچارگی و بی‌مسلکی یا بدمسلکی. از واصف‌باختری و داکتراکرم‌عثمان و شرکا سبقت گرفته حتی به نشریه‌ای بنام «البدر» چاپ هالند هم می‌نویسد که چنانچه آگاهید ارگان مشترک عده‌ای از روشنفکران (بخوانید تاریک‌فکران) اخوانی مقیم هالند در اروپاست که به «برادران جهادی و طالبی»اش «انتقادات» به عمل آورد و «خط» می‌دهد و همه کاره آن فردی گلبدینی است موسوم به دکتور محمدحلیم‌تنویر. راستی کسی که به داشتن لقب «کارمند شایسته فرهنگ» از سوی میهنفروشان افتخار نماید چرا از قلم‌زدن در نشریه‌ای گلبدینی و از آن کثیفتر ادای چاپلوسی مقابل داکتر حلیم‌تنویر ابا ورزد؟

نوشته رهنوردزریاب در شماره‌های ۷۱ و ۷۲ (جنوری ۲۰۰۰) نشریه مزبور «تصویری از طنز و طنزهای تنویر» عنوان دارد که در آن پس از قلمفرسایی درباره طنز، به ستایش از کتاب حلیم‌تنویر می‌پردازد بنام «خر بی‌فرهنگ» و او را طبق اصل بده و بستان‌های کلیه قلم‌بدستان خادی و جهادی و خاین، به طرز تهوع‌آوری می‌ستاید طبعاً بدون کوچکترین اشاره به لکه‌های خون در دامن این «رکن» حزب تبهکار. «کارمند شایسته فرهنگ» ما خوش است از این که گویا داستان‌های «خر بی‌فرهنگ» لبخندهایی بر دهان مبارکش آورده و نویسنده بنیادگرای آن را «موفق» و «به هویت رسیده» و «بی‌نظیر» وغیره می‌نامد. ناگفته روشن است که اگر او بر شرف و وجدانش پا ننهد، باید از خواندن کتاب یکی از عوامل جنایتکارترین حزب‌اسلامی در کشور و شاید دنیا، مملو از خشم و نفرت شده و به جای لبخند، اشک بر چشمان کورش حلقه می‌زد که چگونه فردی برخاسته از گروهی آدمکش و بدذات، اکنون می‌خواهد در جامه «نویسنده» و «طنز پرداز» بر چهره کریه گلبدینی‌اش ماسکی «مزاقی» و «فرهنگی» بزند.

البته در جایی، برای آن که تصویری از «آزادفکری» و شخصیت و قلم «آزاد» آقای حلیم تنویر به دست دهد، اینچنین او را می‌آراید:

> **«حلیم‌تنویر خود وابسته به حزب اسلامی گلبدین‌حکمتیار بوده است و می‌شود جلوه‌های این پیوند را در دو سه جای این کتاب احساس کرد. با این هم، در همین داستان، نیشکی به امیر حزب اسلامی هم می‌زند هر چند این نیش چندان دردناک نیست:**

"موتر ره گرفتم و (رفتم) خانۀ حکمتیار. دامادش (غیرت) مثلی که خودش رهبر حزب اسلامی باشه، با کلنگک گفت:

انجنیر صاحب بسیار مصروف اس. همرای مولوی صاحب محمدنبی ملاقات داره. بعد از ملاقات هم وخت نداره!

گفتم:

خیره، بری یک سلام شان آمده بودم. و پیش خود گفتم:

همی ده حزب اسلامی نفر قات بود که حکمتیار داماد خوده سکر تر خود ساخته!"»

آری، نوکر یک خاین دژخیم، با بادارش شیرین زبانی می‌کند و آن وقت نویسنده‌ای خود فروخته و معامله گر به همین خاطر او را ناز می‌دهد. در حالیکه اگر بی‌وجدانی به خرچ نمی‌داد باید این نوع آرایش کردن تیزاب‌پاش تروریست را توسط عامل «طنز پرداز»اش افشا نموده و نشان می‌داد که یک چنان «نیشک»زدنهای مبتذل، کهنه، رادیو کابلی و فرتوت را به حساب «نیشکی» به امیر صاحب حزب اسلامی آوردن فقط عوامفریبی، خاک به چشم مردم پاشیدن و تراشیدن چهره‌ای عادی و انسانی برای گلبدین و شرکا با استعانت از «طنز» در سطح سواد و شعور و ذوق یک اخوانی می‌باشد و بس.

رهنوردزریاب باید بداند که فقط او با آن شخصیت معلوم‌الحالش هست که از «نیشک»های یک گلبدینی به گلبدین، کیف کرده و آن را «در ادبیات معاصر مان بی‌نظیر» می‌نامد. ولی کی می‌تواند از نویسنده‌ای که به گرفتن لقب از ذلیل‌ترین میهنفروشان دنیا فخر می‌فروشد و در برابر رژیم ایران و آدمکشان «فرهنگی» حزب گلبدینی سرخم می‌کند، انتظار داشته باشد که با دیدن این «نیشک»های اخوانی یک برادر به «برادر» دیگر، جانش را آتش فرا گیرد، قلم بردارد و لیستی از جنایات حزب آقای حلیم‌خان تنویر ارائه دهد و مردم را فرا بخواند که فریب این مردک «طنز پرداز» را نخورند که خون صدها و هزاران روشنفکر رشید از قلمش می‌چکد و تا از سابقه ننگین وابستگی به حزب گلبدین از مردم عذرخواهی نکرده، و تا حسابش را از سلسله جنایات هولناک باندش تسویه نکرده، «بهش می‌آید» که در فردایی که کلیه سرجنایتکاران جهادی و طالبی به محاکمه کشانده می‌شوند جایش درست در پهلوی گلبدین باشد.

«طنز تنویر»، هرگز «تند» نیست آقای رهنوردزریاب؛ این تندی بی‌حد و حصر پرچمی ـ جهادی شما و معامله گری‌های بی‌شرمانه‌ی شما با خاینان بنیادگرا است که آن‌ها را «تند» می‌یابد، جدی می‌گیرد، به آن‌ها بها قایل می‌شود و از همه تفرتبارتر تصویرهایی می‌داند که می‌توان در آنها «عمق غمنامۀ مردم و کشور مان را دریافت».

«عمق غمنامۀ مردم و کشور مان» ناشی از جنایات گلبدین و گلبدینی‌ها را با هیچ طنزی نمی‌توان به تصویر کشید. مخصوصاً که عجالتاً هیچ طنزنویسی باآبرو و باصلاحیتی را در افغانستان سراغ نداریم. مگر می‌شود عمق جنایات جمهوری اسلامی ایران و نازی‌ها علیه یهودیان را با طنز یک نویسنده وابسته به رژیم ایران یا نویسندای نازی دریافت که حالا بتوان به عمق فجایع قصابان بنیادگرای وطنی به قلم اجیر و آلوده‌ی یکی از سرکردگان یکی از پلیدترین گروه‌های جنایت‌پیشه پی برد؟

شما با کلیه انجمنی‌ها همانطوری که در زمان اشغال وطن شادمان بودید و دست در آغوش اسداله‌حبیب‌ها، دستگیرپنجشیری‌ها، لطیف‌پدرام‌ها، سلیمان‌لایق‌ها، حسین‌فخری‌ها و... می‌خندیدید و مستی می‌کردید حالا هم می‌توانید با طنزهای «برادر داکترحلیم‌تنویر» هر قدر وسع دارید بخندید. اما مردم ما با داغ‌های ناسور، از غم ریخته شدن خون فرزندان شان، به دست حزب خیانتکار «طنزنویس» تان، همچنان سوگوار اند و منتظر روز محاسبه.

خر شدن یا هر چیز دیگر را می‌توان بخشید و از یاد برد اما همصدایی و معامله‌گری با جلادان بنیادگرا را هرگز!

ولی اگر رهنوردزریاب موفق نمی‌شود با آوردن هیچ نقل‌قولی از کتاب «خر بی‌فرهنگ» لبخندی بر لب ما بیاورد، با ذکر گوشه‌ای از تاریخ مشعشع اتحادیه نویسندگان، علاوه بر آن که خواننده را به موجودیت «سازمان خران» در اتحادیه آشنا می‌سازد، نکاتی را بر ملا می‌نماید که تاکنون تصور نمی‌کنم تعداد زیادی از آن مطلع بوده باشند. «کارمند شایسته فرهنگ» می‌نویسد:

«این نکته را نیز بیاورم که وقتی از خواندن کتاب "خر بی‌فرهنگ" به بیرنگ‌کوهدامنی خبر دادم، در نامۀ بعدیش نوشت: این کتاب را حتما به من بفرست تا ببینم که خر چگونه می‌تواند بی‌فرهنگ باشد!

البته منظور او از خر، همانا، اعضای سازمان خران خراسان بود. این سازمان غیر رسمی (!) را ما در دهۀ شصت هجری خورشیدی، به صورت غیر رسمی (!) در درون اتحادیۀ نویسنده‌گان در کابل، به وجود آورده بودیم. همان گونه که اعضای حزب دیموکراتیک خلق یک دیگر را رفیق میگفتند اعضای این سازمان، همدیگر را خر می‌نامیدند. والحق که خران سترگ و ناموری هم داشتیم، چون: خرواصف‌باختری، خرپرتونادری، خر قهارعاصی و... نیز باید

این نکته را به ویژه برای بیرنگ کوهدامنی ـ روشن سازم که خر حلیم‌تنویر هیچ پیوندی با اعضای محترم سازمان خران خراسان ندارد تا خاطرش راحت باشد و شب‌ها آرام بخوابد.»

زنده‌باشی «کارمند شایسته» که سرانجام با این قصه شیرین واقعی‌ات ما را خنداندی! تا حال فکر می‌کردیم اعضای اتحادیه نویسندگان پوشالی، غیر از قلمبدستان خادی، جمعی از قلمبدستان ترسو و بی‌عزت و تسلیم‌طلب و بوقلمون‌مشرب بود که دیدیم بعد از انفلاق رهبر و دولت شان در ۱۹۹۲ خود را «اسلامی» خوانده به پای جنایتکاران جهادی افکنده و به مرحله دیگری از خیانت قدم نهادند. اما اینک به لطف شما آگاه می‌شویم که آنان ضمن تدقیق و تفکر، مناسب می‌دیدند که یکدیگر را «خر» بنامند! کاش «کارمند شایسته» وجه این تسمیه را نیز می‌گفت. آیا همدیگر را خر می‌نامیدید زیرا می‌دانستید که آن وقت‌ها کمر تان با کشیدن بار رهبران پوشالی تان خم بود و تعهد سپرده بودید که به مجرد به قدرت رسیدن تبهکاران بنیادگرا، از بردن بار سنگینتر و ننگینتر آنان هم اعراض نخواهید جست؟

سوال دیگر این است: در مقابل «رفیق» گفتن پرچم و خلق، «خر» خطاب کردن یکدیگر را ترجیح دادید. امروز چطور، آیا «برادر» گفتن اربابان جهادی و طالبی تان، شما را مزه می‌دهد یا این که چیزی مثل «خرِخر» یا «خر به طاقت دو» را خواهید پسندید؟

نمی‌دانیم «پیام زن» و دیگران چه نظر خواهند داشت، ولی تا جایی که مربوط به من و عده‌ای از دوستانم می‌شود باید به یاد داشته باشید آقای رهنوردزریاب که ما، شما و شرکا را «خر» نه بلکه بسیار ساده قلمزنان عاقل و بالغ اما جبون و سازشکار و بی‌عاری می‌شناسیم که اگر دیروز فرومایگی را تا سرحد پذیرفته شدن «در حضور خانواده رئیس جمهور» و گرفتن القاب از روس‌ها و پوشالیان رسانیده بودید، امروز تا بوسیدن خاک پای جنایتکاران بنیادگرا پیش می‌روید. و این شما را هزاران بار بیشتر از خر، کم بها، خوار و مطرود می‌سازد.

نوکر یک خاین دژخیم، با بادارش شیرین زبانی می‌کند و آن وقت نویسنده‌ای خود فروخته و معامله گر به همین خاطر او را ناز می‌دهد. در حالیکه اگر بی‌وجدانی به خرج نمی‌داد باید این نوع آرایش کردن تیزاب‌پاش تروریست را توسط عامل «طنز پرداز»اش افشا نموده و نشان می‌داد که یک چنان «نیشک»زدنهای مبتذل، کهنه، رادیوکابلی و فرتوت را به حساب «نیشکی» به امیر صاحب حزب اسلامی آوردن فقط عوامفریبی، خاک به چشم مردم پاشیدن و تراشیدن چهره‌ای عادی و انسانی برای گلبدین و شرکا با استعانت از «طنز» در سطح سواد و شعور و ذوق یک اخوانی می‌باشد و بس.

خر شدن یا هر چیز دیگر را می‌توان بخشید و از یاد برد لیکن همصدایی و معامله گری با جلادان بنیادگرا را هرگز!

«کارمند شایسته فرهنگ» در جایی دیگر با ذکر فکاهی‌ای درباره کی‌جی‌بی و سی‌آی‌ای و خاد به زعم خودش «نیشکی» می‌زند به دستگاه شکنجه و آدمکشی رژیم محبوبش. ولی ایشان فراموش می‌فرمایند که دیگر خیلی دیر شده، آیا لکه‌ی ۲۰ سال جان و جگر بودن با خاد و بی‌ناموسان جانی خاد و آفرینندگان روسی‌شان را می‌توان با ارائه فکاهی‌گکی از رویش پاک نماید؟ آیا دورویی و رندی و شیادی‌ای در عین حال مسخره‌تر این هست که از یک سو آنچنان در اوج حقارت و خواری به لقب داده شده از سوی رؤسای میهنفروش بالید ولی از سوی دیگر خادش را بد گفت؟

«کارمند شایسته فرهنگ»، فراموش نکنید که اگر شما و جمیع به قول خود تان خران نامور و بدنام اتحادیه از خاد و خاد از شما نمی‌بود و تکه به تکه راست نمی‌آمدید، ابداً نمی‌توانستید ۲۰ سال در خدمت آن باشید و به جیفه‌ی آن هم فخر بفروشید.

مردم ما داغ‌های استخوان‌سوزی از خاد دارند؛ کابوس خاد با وصف نزول آفت سیاه جلادان جهادی و طالبی، هنوز از ذهن مردم نرفته است. این داغ و این کابوس را با یک چنین خوش طبعی‌های خادی ـ جهادی پسندانه در دل مردم هموار نمی‌توانید. برعکس، برخورد شما به سفاکترین بازوی رژیم متبوع تان در چهارچوب یک فکاهی، اساساً بخاطر آن است تا قضیه را تخفیف دهید و خاد جهنمی را به صورت دستگاهی که عیب مهم دیگری نداشت و فقط افرادکمی احمق هم در آن جاگرفته بودند، ترسیم نمایید. درست مثل تطهیر خاد و فرومایگان جنایتکاری مثل اسداله کشتمند وغیره توسط همتای پرچمی تان داکتراکرم‌عثمان. (رجوع شود به «پیام زن» شماره ۵۱ سرطان ۱۳۷۸)

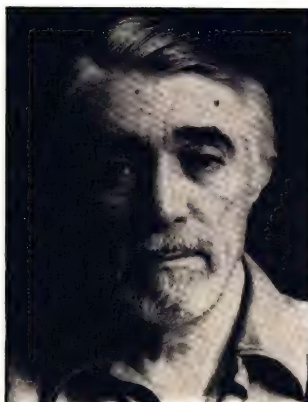
در حالی که شما نمی‌دانید، شما که با رژیم و در پناه خاد بودید نمی‌دانید که هزاران هزار هموطن ما از دست خاد چه کشیده اند که

بقیه در صفحه (۴۵)

نادر نادرپور
شاعری که در برابر دژخیمان مذهبی سر فرود نیاورد

نادرپور سراینده مجموعه‌های «صبح دروغین» و «خون و خاکستر» در ۱۸ فبروری ۲۰۰۰ در لس‌انجلس دچار سکته قلبی شد و جهان را وداع گفت.

اگر چه نادرپور معتقد بود که در ایران فقط سیمین‌بهبهانی در طول این بیست سال شعر جدی گفته، و در خارج از ایران فقط او؛ اگر چه به احمدشاملو با زبانی زشت تاخت و او را «شاعری با استعداد متوسط»، «شعبده‌باز سیاسی»، «شاعر سیاست‌بازِ چپ‌نما» و... نامید، اگر چه از نظر سیاسی به سلطنت التفات داشت؛ اما برعکس نویسندگان و شاعران جبون انجمنی ما که همه با بیشرمی غریبی سر از گریبان خاینان جهادی یا طالبی برآوردند، او از ابتدأ تا آخر زندگیش از ضدیت و مبارزه با فاشیزم دینی حاکم در ایران لحظه‌ای باز نه‌ایستاد. به قول مجیدنفیسی: «هنگامی که نادرپور در سال ۱۳۶۵ از پاریس به لس‌انجلس آمد شعرهایش که سابقاً بیشتر جنبه‌ی شخصی داشت رنگی سیاسی به خود گرفت و این درست در زمانی بود که سیاست‌گریزی در میان نویسندگان ایرانی چه در درون و چه در بیرون

مرز به صورت شعار روز درآمده بود.» او حتی جریان خاتمی را هم‌ناشی از توطئه دانسته مقابل آن ایستاد. و بنابر اعتقاد هنرمند دیگری، نادرپور همواره راست و مستقیم نظرات آگاهانه خود را از طریق رادیوهای برون مرزی مانند صدای اسرائیل، صدای امریکا، رادیو فرانسه و رادیو آلمان به گوش مردم کشورش می‌رساند و در تمام طول بیست سال گذشته کلامی نگفت و ننوشت که «سیاسی» در ابعاد وسیع کلمه و «ضد ارتجاع و استبداد سیاه آخوندی» نباشد. این چنین بود که او از جایگاه رفیع شاعری خود، به قلهٔ بلند یک مبارز ملی پرواز کرد.»

جمهوری اسلامی ایران از آغاز سال ۱۳۷۱ کتاب‌های نادرپور را جمع‌آوری و حتی اجازه درج نام او را در نشریات داخل کشور نداد.

آخ که چه فاصله عظیمی بین شاعران خادی - جهادی، طالبی یا تسلیم‌طلب وطنی و نادرپورها حایل است! ▣

این مطلب بر اساس مجله «آرش» شماره ۷۳ و شماره‌های مختلف «روزگار نو» تهیه شده است.

گزارش تکان‌دهنده «کوفی عنان» از وضعیت اسفبار افغانستان

سرمنشی سازمان ملل، شهر کابل پایتخت افغانستان را چهار سال پس از تصرف آن توسط گروه طالبان به یک شهر بمباران‌شده درجنگ دوم جهانی تشبیه کرد.

کوفی‌عنان روز سه شنبه درگزارش خود به شورای امنیت سازمان ملل درباره اوضاع افغانستان نوشت: «در افغانستان میلیاردها دالر برای جنگ‌های پیاپی صرف شده، منابع کشور تحلیل رفته و نیروی انسانی روشنفکر و تحصیل کرده به کشورهای خارجی پناهنده شده‌اند، شالوده سیاسی کشور از هم پاشیده و توسعه انسانی در این کشور در پائین‌ترین سطح در جهان قرار دارد.»

سرمنشی سازمان ملل درباره گروه‌های متخاصم در افغانستان اظهار داشته بین دوجناح درگیر عدم اعتماد عمیقی حکمفرماست. برنامه مبادله اسرا که در جده درباره آن توافق شد هنوزبه مرحله اجراگذاشته نشده است.

عنان از نقض آشکار حقوق بشر در افغانستان کماکان گزارش داده و هر یک از طرفین متخاصم به امید پیروزی و از میدان به در کردن حریف به نبرد ادامه می‌دهد.

او از تشکیل «لویه جرگه» در افغانستان و گفتگوهای صلح بین جناح‌های متخاصم در افغانستان حمایت کرد و گفت این اقدام باید مورد حمایت جهانی قرارگیرد.

وی گفت: «متأسفانه شواهد نشان می‌دهد طرفین درگیر علیرغم درخواست‌های جامعه جهانی از جمله شورای امنیت سازمان ملل، خود رابرای برخورد در آینده نزدیک آماده می‌کنند.» ▣

تظاهرات اعتراضی «راوا»
در اسلام آباد و واشنگتن دی‌سی

بخاطر تقبیح روز سیاه ورود بنیادگرایان خاین در ۲۸ اپریل ۱۹۹۲ به کابل، «جمعیت انقلابی زنان افغانستان» (راوا) تظاهرات اعتراضی‌ای علیه طالبان و نیروهای جهادی در اسلام‌آباد و واشنگتن دی‌سی براه انداخت و خواستار افغانستان آزاد و دموکراتیک شد.

صحنه‌ای از تظاهرات «راوا» در اسلام‌آباد

تظاهرات اسلام‌آباد در نشترمارکیت، پشاورمور برگزار گردید. مظاهره کنندگان که تعداد شان به بیش از ۵۰۰ زن و دختر می‌رسید از پشاور و سایر شهرهای پاکستان و ولایات مرزی افغانستان آمده بودند. بعضی زنان مهاجر افغان در اسلام‌آباد نیز به آن پیوستند. مظاهره کنندگان که در صف‌های منظم راهپیمایی می‌نمودند، عکس‌های بزرگی حاکی از قتل و ویرانی در افغانستان، تصاویری از مینا و شعارها و پلاکارت‌هایی به زبان‌های فارسی، پشتو، اردو و انگلیسی با خود حمل می‌کردند. تعدادی از فعالان «راوا» از طریق بلندگو شعارهایی سر می‌دادند که توسط شرکت‌کنندگان راهپیمایی با شور و شوق همراهی می‌شد.

راهپیمایان در مسیر راه از نشتر مارکیت به طرف کراچی کمپنی شعارهایی علیه طالبان و جهادی‌ها و به طرفداری از دموکراسی، آزادی و حقوق‌زنان سر می‌دادند. تعدادی از شعارها عبارت بودند از: «۸ ثور سیاهتر از ۷ ثور»، «زنده باد آزادی، دموکراسی و حقوق زنان»، «نه طالبان نه جهادیان، قدرت به دست مردم افغانستان»، «مرگ بر طالبان و جهادی‌ها».

یکتن از فعالان «راوا» سخنرانی‌ای ایراد کرد که در آن از مجامع جهانی مصرانه خواست تا بر کشورهایی که طالبان و جهادی‌ها را کمک مالی و تسلیحاتی می‌کنند فشار بیاورند.

تعداد وسیعی از خبرگزاری‌ها منجمله ای‌پی، رویترز، الجزیره، خبرگزاری فرانسه و خبرنگاران تمامی روزنامه‌های معتبر پاکستانی حضور داشتند. تظاهرات انعکاس وسیعی در مطبوعات پاکستان داشت و کلیه روزنامه‌های اردو، انگلیسی و پشتو زبان، گزارش‌ها و عکس‌هایی از آن به چاپ رسانیدند. بخش پشتو و فارسی رادیو بی‌بی‌سی و صدای امریکا گزارش تظاهرات را پخش کرده و مصاحبه‌هایی با اعضای «راوا» در پاکستان و امریکا انجام دادند.

حدود ۱۰۰ تن از هواداران «راوا» در لافایت‌پارک مقابل کاخ‌سفید در ۲۸ اپریل تظاهرات کردند.

«راوا» در گردهمایی‌ای که به کمک «بنیاد فمنیست مجارتی» و «کمیته ملی زنان بخاطر ایران دموکراتیک» سازمان داده شده بود و در

الینورسمیل در تظاهرات «راوا» در واشنگتن

آن حدود صد نفر شرکت داشتند، هشتمین سالگرد سیاه تسلط بنیادگرایان بر افغانستان را تقبیح کرد.

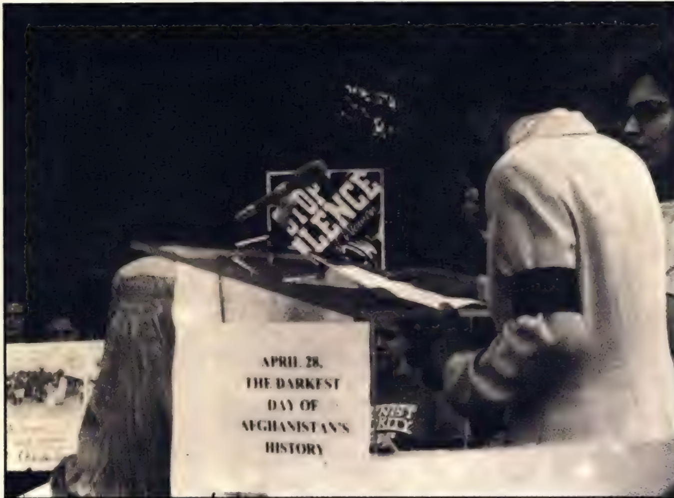
ساجده حیات از فعالان «راوا» کنفرانس مطبوعاتی‌ای را قبل از تظاهرات برگزار و آخرین وحشی‌گری‌های طالبان و جهادیان علیه مردم افغانستان، بخصوص زنان افغان را فاش ساخت، او همچنان از مردم امریکا خواست تا بهیچوجه به دولت امریکا اجازه ندهند از داره‌هایی جهادی که کارنامه خونین‌تر و خاینانه‌تر از طالبان دارند حمایت به عمل آرند.

رامش سپهراد، رئیس «کمیته ملی زنان برای ایران دموکراتیک» در حالیکه از اجتماع مردم استقبال نمود، از «راوا» بخاطر سهم خستگی ناپذیر آن جهت نظارت و دفاع از حقوق زنان در افغانستان تمجید به عمل آورد.

الینورسمیل (Eleanor Smeal) رئیس «بنیاد فمنیست مجارتی» از فعالیت‌های «راوا» با وجود خطری که از طرف تروریستان بنیادگرا متوجه آن می‌باشد قدردانی نمود.

نماینده‌ای از دفتر سناتور رید (Reid) پیامی از جانب او ایراد کرد. او در پیامش طالبان و بخصوص تخلفات علیه زنان افغان را محکوم نمود. سناتور رید از «راوا» بخاطر رهبری‌اش در مبارزه بخاطر استقلال، گفت: «امریکا باید نقش قاطعتر در حل بحران افغانستان اتخاذ نماید. مردم افغانستان، بخصوص زنان و دخترانش که متحمل رنج و عذاب بیشتر شده اند مستحق آزادی و دموکراسی اند.»

کارولین ملونی (Carolyn Maloney) عضو زن کنگره، از «راوا» منحیث قدیمی‌ترین سازمان زنان افغانستان تشکر نمود. او تأکید کرد که «ما باید "راوا" را حمایت کرده اهمیت کار آنان را بخاطر زنان افغان درک کنیم». ملونی گفت: «من به زنان افغانستان می‌گویم که ما شما را

ساجده در حال سخنرانی

بیاد داریم، ما شما را فراموش نکرده بخاطر تان خواهیم جنگید.»

نمایندگان «راوا» در قطعنامه‌ی شان دولت امریکا را بخاطر حمایتش از طالبان و جهادی‌ها انتقاد کردند. «راوا» خاطر نشان ساخت که امریکا باید نقش‌اش را بخاطر کشاندن رهبران طالبان و جهادی‌ها در محکمه جهانی به عنوان وحشی‌ترین و ضد انسانی‌ترین جنایتکاران جنگی ایفا کند. آنان همچنان از امریکا خواستند تا به هیچ یک از بنیادگرایان و نیز وطنفروشان خلقی و پرچمی پناه ندهند.

شایان یاد آوریست که بخاطر حمایت از تظاهرات «جمعیت انقلابی زنان افغانستان» در پاکستان گروهی از هواداران «راوا» در روم و میلان ایتالیا نیز در عین روز تظاهرات نمودند که در پاره‌ای از رسانه‌های چاپی و برقی آن دو شهر انعکاس یافت. ◘

«طنز» پرعفن حلیم‌تنویر ...

چنانچه گفتیم با وصف تجربه کردن طاعون جهادی، از یاد آن تکان می‌خورند و سوگند یاد می‌کنند که میهنفروشان پرچم و خلق را نخواهند بخشید و به سزای اعمال شان خواهند رسانید.

همانطوری که جناب داکتر تنویر حلیم در مورد حزب خاینش عمل می‌کند، شما هم خاد و جنایاتش را در سطح یک فکاهی سبک می‌نمایید. در حالی که این پدیده فصل بزرگی از ۱۵ سال از اندوهبارترین سال‌های تاریخ افغانستان به شمار می‌رود که منجمله تیره‌بختی‌های دیگر، بسیاری از روزنامه‌نگاران، نویسندگان و شاعرانش توسط تجاوزکاران روسی خریده شده و در اتحادیه نویسندگان متشکل ساخته شدند!

باری، آیا شما با نقل آن فکاهی قصد دارید پرده از جنایات خاد برگیرید؟ در این صورت اول دوستان و شریکان تان داکتر اکرم‌عثمان، عبداله‌نایبی، لطیف‌پدرام، داکتراسداله‌حبیب و دیگران را باید وادارید تا رازها را افشأ سازند و شما یادداشت بردارید و دوم این که همه نوشته‌های تان را در زباله‌دانی ریخته آتش بزنید زیرا پوچ و بی‌بها اند چون از بیداد خاینان پوشالی و جهادی در آن‌ها خبری نیست و آن وقت بنشینید و این بخش از سوگنامه وحشت‌آور مردم ما را طی داستان‌هایی به قلم آورید که ثابت شود از ستم‌های روانفرسا بر مردم بی‌خبر نیستید، گذشته‌ی تان را در عمل نفرین می‌نمایید و در نتیجه کسی هستید که سر یا پایش پیش پوشالیان نمی‌باشد، در برابر جنایتکاران بنیادگرا سر فرود نیاورده، به بهانه یاد سیاوش‌کسرایی ثنای رژیم ایران را نمی‌خواند و به بهانه معرفی کتاب یک عامل گلبدینی به افشای نویسنده و حزب خاین و خونخوار وی می‌پردازد نه این که در برابر هر دو، دهانش به طرز مضحکی یخ بماند. اما گویی شما و یاران در معامله گری با دژخیمان پوشالی و اکنون جهادی و طالبی سنگ مانده اید و تا آخر عمر از آن رو بر نخواهید تافت. ◘

قسمت آخر

داکتر اکرم عثمان، اجنت یا اجنتِ اجنت؟

آیا «سه صد اثر آفرینشی» می‌توانند داغ ننگ نوکری کی‌جی‌بی و پوشالیان را بزدایند؟

فرموده «اکادیمسین» است که:

اعتراض شما بر اکثر دانشمندان ما این است که چرا در مقابله با حکومت‌های دست‌نشانده برنخاستند و در مؤسسات فرهنگی پناه گرفتند.

آقای عزیز! آنها نقش جلیلی در سمتدهی فرهنگ بسوی آزادی‌های مدنی ایفا کردند. همانها بودند که با مقاومت منفی در برابر اربابان ارتودوکسِ دولتی سینه سپر کردند و رفته رفته توفیق یافتند تا در حدود سه صد اثر آفرینشی و پژوهشی، شامل آثار شادروان استادخلیلی، عبدالرحمن پژواک، باقی‌قایلزاده، استادالفت و محمدحسین طالب قندهاری را گردآوری، ویرایش و تنقیح نمایند و به اهل ادب و علم ارمغان کنند.

مگر کجای چنین کاری خیانت است؟ مگر از آن همه دانشمند سالمند و میانسال پوره بود که با توپ و تشر به میدان جنگ می‌رفتند؟ ـ سلاح نویسنده و شاعر قلم آنهاست و میدان نبرد شان عرصهٔ فرهنگ. آنها با هزار خون جگر و بینوایی و فشار، آن عرصه را پاس داشتند و پیروز هم شدند.

«کاندید اکادیمسین» جان باز خود را به جهالت کامل می‌زنی: ما اینقدر زیاده خواهی نکرده و نگفته‌ایم که «آن همه دانشمند» باید آنقدر وجدان، شرف و شهامت می‌داشتند که به میدان جنگ می‌رفتند.☆ قضیه این است که «دانشمندان» نامبرده از دل و جان با روس‌ها و چاکران پرچمی و خلقی شان بودند یعنی به مثابه پیچ و مهره‌های «فرهنگی» اشغالگران و دولت‌های دست نشانده عمل کردند، از اول تا سقوط رهبر شان نجیب‌اله و بعد هم به بی‌غیرتی شرم‌آورتری خود را آلودند: تسلیم در برابر جنایتکاران جهادی! خبر دارید که یکی از این «دانشمندان» خفت را به جایی رسانده بود که نه تنها به سفارت تهران و دوشنبه رسید که حتی «رئیس جمهور» او را در «اقامتگاهش در حضور خانم و فرزندانش» پذیرفته و «با اصرار و ابرام زیاد» از آن «دانشمند» فرومایه می‌خواست که پست وزارت اطلاعات و کلتور را قبول کند؟!

سرتاج‌های آن «دانشمندان» از قبیل رهنوردزریاب و داکتر احمدجاوید و واصف‌باختری از دست مبارک «رئیس جمهور» نشان‌ها دریافت کرده و هیچگاه از سخن‌راندن برای روس‌ها و سگان شان احساس خستگی و خجلت نمی‌نمودند! و دیگر حسابش می‌ماند به تو «کاندید اکادیمسین» که بگویی کدامیک از آن «دانشمندان» در آن حد شخصیت شان را دوست داشتند که از عشق سفرها به خاک «همسایه شمالی» و اقمارش وسوسه نشده باشند.

و همچنین خبر دارید که یکی از «دانشمندان» در آن حد مورد اعتماد کی‌جی‌بی بود که با مؤسسات فرهنگی اشغالگران وطنش قرار دادها امضاء می‌کرد؟!

اگر «کی‌جی‌بی» بویی می‌برد که «دانشمندان» در خدمت سیاست‌های فرهنگی خود و عمالش نه بلکه با هوای «آزادی‌های مدنی» مغایر خواست اشغالگران و دولت‌های پوشالی، می‌خواهند مصدر کاری آزادیخواهانه در زمینه فرهنگی شوند، آیا ممکن بود به آنان آنهمه میدان دهد و بعضی از ایشان را در مثلاً سفارت افغانستان در تهران و دوشنبه بگمارد؟

یادت باشد «کاندید اکادیمسین» که وقتی روزش برسد مردم عموماً خیلی فلسفه نگفته و گپ را طولانی نمی‌سازند و فقط با حک کردن «شعر» پیشوای «دانشمندان» تان داکتراسداله‌حبیب «ای خوشا از حزب بودن / ای خوشا از انقلاب ثور بودن» بر پیشانی شما و شرکاءء، همه‌ی تان را به خاطر این گونه توجیه مضحک و وقیحانه مماشات با

☆ـ «نویسنده توانای وطن»، اگر اطلاع ندارید بنویسید تا برای تان بگوییم که کدام نویسندگان معتبر و جهانی، قلم و کتاب را یکسو گذارده و برای شرکت در جنگ داخلی اسپانیا برضد فاشیست‌ها خود را به جبهه جمهوری‌خواهان رساندند و نیز از نویسندگان و شاعران روسی برای تان قصه کنیم که پشت نوشتن اثر «آفرینیشی و پژوهشی» نگشته و جان خود را در «جنگ کبیر میهنی» علیه فاشیست‌های هیتلری فدا کردند چرا که وطن شان را بیشتر از خون شان دوست داشتند و «ویرایش و تنقیح» آثار گذشتگان به مشتی «اهل علم و ادب» را شرم‌آور و خیانت می‌پنداشتند.

و از آن شاعران و نویسندگان کشور حکایت کنیم که از جان خود گذشتند ولی به روس‌ها و پوشالیان نه پیوستند و آنانی هم که زنده ماندند شرف شان را با تأیید جنایتکاران جهادی و طالبی زیر پا نکرده اند.

و به یاد بیاورید آن شادی مرگک شدن خود را وقتی میهنفروشی کلان مثل داکتراسداله‌حبیب، در شفاخانه مژده چاپ مجموعه‌ای از داستان‌های شمار را به شما می‌داد!
«کاندید اکادیمسین» از زبان ما که نشد آیا از زبان و برخورد نعمت آزرم قطره‌های عرق شرمساری از شقیقه‌های تان خواهد چکید و می‌توانید بفهمید که «کجای» انتشار «سه صد اثر آفرینشی» شما و «دانشمندان» وابسته، ترسو و تسلیم طلب تان خیانت بوده است؟؟

اشغالگران و میهنفروشان محاکمه‌کردنی هستند. مردم از قانقرتک تان گرفته و خواهند پرسید که مگر این «دانشمندان» در ماورای سلطه‌ی اشغالگران و سگان به سر می‌بردند که بتوانند کاری خلاف اراده و منافع و ضرورت آنان انجام دهند؟ مگر این «دانشمندان» توسط مهره‌های سرشناس «کی‌جی‌بی» مثل دستگیرپنجشیری، سلیمان‌لایق، عبداله‌نایبی، اسداله‌حبیب و البته خود شما کنترول نمی‌شدند؟ کدام احمق می‌تواند بپذیرد که این جاسوسان به آن «دانشمندان» اجازه داده بودند در «سمتدهی فرهنگ بسوی آزادی‌های مدنی» نقشی ایفاء کنند؟ از همه مهمتر، اگر «دانشمندان» مذکور به مثابه غلامان روس‌ها و پوشالیان خوش به رضا و شادمانه زندگی‌ای ننگین را در پیش نگرفته و بلکه «با مقاومت منفی در برابر اربابان ارتودوکس دولتی سینه سپر کردند»، چه شد که به محض سقوط رژیم رهبر محبوب شان، دیگر پشت «سینه سپر کردن»ها و «مقاومت منفی» و «ارمغان کردن»ها و... نگشته خود را به غرب رساندند تا متباقی عمر را در دامن این یا آن سرجنایتکار جهادی به پایان برند؟

پس «منحنی» واقعیت «دانشمندان» فرصت‌طلب چنین است: از وفاداری به کودتای ثور تا وفاداری بدون چون و چرا به تجاوزکاران روسی و «پاس داشتن» عرصه‌ی فرهنگ اشغالی تا حلال کردن شان زیر پای دژخیمان بنیادگرا و «پاس داشتن» فرهنگ آنان!

«نویسنده توانا» زور می‌زند و آثار، خلیلی، پژواک، باقی‌قایلزاده، الفت و حسین‌طالب قندهاری را علم می‌کند.

باز مردم قانقرتک تان را فشرده و می‌پرسند: ما در جنگی سخت می‌سوختیم، گردآوری اشعار این ذوات مرتجع و سازشکار و بیگانه با مردم * چه ارزشی می‌توانست داشته باشد؟ حتی اشعار قایلزاده هم نیاز هنری جنگ مقاومت را پاسخگو نبود که «کی‌جی‌بی» و خاد به گردآوری و چاپ آنها رأی داده بودند.

اما راجع به آثار خلیل‌اله‌خلیلی، عبدالرحمن پژواک و الفت موضوع بیشتر روشن است. از شعر پژواک و الفت که بگذریم که همانند داستان‌های خود تان خنثی و بی‌ربط به مبارزه و آزادی مردم اند، خود خلیل‌اله‌خلیلی و شعرهایش غیر از آن‌که برای روس‌ها و خاد بی‌خطر و بی‌آزار بودند، حتی سفارت رژیم ایران نیز آنها را به چاپ رسانده و می‌رساند! از طرف دیگر مکرراً باید گفت که کار خلیل‌اله‌خلیلی به دستیار شدن جلادی چون برهان‌الدین‌ربانی هم کشیده بود و بنابراین چاپ آثار وی می‌توانست در چهارچوب ساخت و پاخت‌های پشت پرده‌ی کی‌جی‌بی با مافیای اخوانی نیز بررسی گردد.

علاوه بر این‌ها، شما در این ادعای بلند بالا هم دروغگو هستید که: «آنها (دانشمندان) آن عرصه (فرهنگی) را پاس داشتند»

اگر شما و تمامی «دانشمندان» آنقدر خود را عاشق سینه چاک پاسداری از فرهنگ ما می‌انگاشتید، پس چطور شد که در دوره وحوش جهادی از عرصه چهارنعل گریختید و امیر خاین و جانی تان برهان‌الدین خان‌ربانی را از کتاب‌سوزی‌ها و غارت موزیم‌ها و آرشیف‌ها نه‌تنها باز نداشتید که امروز متولی نشریات رنگارنگ او و شرکا هستید؟؟

شما می‌توانید با ملغمه‌ای از زبان یک خادی ـ جهادی مانند لطیف‌پدرام و زبان یک طالبی مفلوک مانند اسحق‌نگارگر با زبانی بی‌ناموسانه‌تر هفته‌نامه‌ی «امید» بر ما بتازید اما بدون تردید از جواب دادن صحیح و صریح به سوال بالا طفره خواهید رفت چراکه جواب صحیح و صریح جز این نیست که:

«ما همه به عنوان نویسنده و شاعر و روزنامه نگار وغیره از عمال روس‌ها و پوشالیان به شمار می‌رفتیم یا تسلیم آنان شده بودیم و هر چه کی‌جی‌بی و خاد می‌خواست همان می‌کردیم. بعد که رهبر ما نجیب از بین رفت به خاطر رسیدن به جاه و مقامی بی‌محابا به امیر استاد ربانی و سایر قیادی‌ها اقتدأ نمودیم. ماکه اصلاً استقلال و آزادی وطن را به نعل بوت خود برابر می‌کردیم، دیگر فرهنگش چه بود که به آن می‌اندیشیدیم؟»

«نویسنده توانا»، شما و شرکاء به چاپ به اصطلاح داستان‌ها و شعرهای تان در چاپخانه‌ها و نشریات خادی و اخوانی و زیر نظر عوامل خادی و اخوانی با چشم پارگی عجیبی افتخار می‌کنید، اما یک شاعر و نویسنده شرافتمند و مبارز ایران مثل نعمت‌آزرم را ببینید که با مشاهده نام و شعرش در مجموعه‌ای منتشره‌ی یک نهاد رژیم ایران، به جای آن‌که مثل شما و واصف‌باختری و رهنوردزریاب و سایر مردان و زنان انجمن، خپش را زده و خوشحالی کند، برآشفته، اول با نامه‌ای خصوصی و بعد با پیامی سرگشاده، صدای اعتراضش را بلند می‌نماید و به این ترتیب اجازه نمی‌دهد ذره‌ای غبار سازش و سکوت با دشمن مردمش در دامنش پیدا باشد: **

---

*- خاینان و عوامفریبان یاد دارند که بین خیلی از عناصرِ ضدمردمی نام‌هایی پاک (باقی‌قایلزاده و طالب قندهاری) را هم بیاورند تا رد پا گم کنند.

**- ما باید چقدر از نعمت‌آزرم‌ها عذرخواه باشیم که مجبور

«این سوداگران فرهنگی به یاد داشته باشندکه برتر از این زمانه زمان جاری است! و هم به یاد داشته باشندکه در روند بزرگ‌ترین و خونین‌ترین و دشوارترین مبارزهٔ تاریخی مردم ایران به خاطر آزادی و برابری اجتماعی و ترقی و بهروزی با خونخوارترین ارتجاع مذهبی، در این چهارده سال، هزاران روشنفکر در داخل و خارج از کشور، قربانی شده اند و می‌شوند و میان روشنفکران حقیقی و جمهوری اسلامی، دریای خون دو نسل از بهترین فرزندان ایران زمین حایل است...

من از شما و همهٔ مؤلفان و ناشران و مسئولین مجله‌ها در ایران صمیمانه می‌خواهم که تا نابودی نظام جمهوری اسلامی هرگز اثری از من در زیر هیچ عنوان رسمی تأیید شده از سوی وزارت ارشاد و یا دیگر نهادهای رژیم، چاپ نشود که امثال مرا اگر میعادی باشد با تاریخ است و نه با تقویم!»

و به یاد بیاورید آن شادی مرگک شدن خود را وقتی میهنفروشی کلان مثل داکتراسداله‌حبیب، در شفاخانه مژده چاپ مجموعه‌ای از داستان‌های تان را به شما می‌داد!

«کاندید اکادیمسین» از زبان ماکه نشد آیا از زبان و برخورد نعمت‌آزرم قطره‌های عرق شرمساری از شقیقه‌های تان خواهد چکید و می‌توانید بفهمید که «کجای» انتشار «سه صد اثر آفرینشی» شما و «دانشمندان» وابسته، ترسو و تسلیم طلب تان خیانت بوده است؟؟

اکرم‌عثمان و سایه‌ی «شهیدان نامدار»

از آن نترس که هایهو دارد ـ از آن ترس که سر به تو دارد

سیاستمدارانی که دست شان به خون مردم رنگین باشد معمولاً وقتی از قدرت می‌افتند، با قَسم و قرآن خوردن، لابه و زاری و یا در مواردی با چسباندن شان به نحوی از انحاء به مبارزان شهید سعی می‌کنند دست‌های شان را پاک و روی شان را سفید نشان دهند.☆ پوشالیان و خادی ـ جهادیان و تسلیمی‌های ما جالبترین نمونه‌های توسل به آن سه حیله به حساب می‌روند. و «کاندید اکادیمسین» علاوه بر قسم ملا خوردن‌ها و استدلال‌های بچگانه، از قرار دادنش زیر سایه شهیدان نیز غافل نمانده است:

> من هیچگاه عضویت حزب دموکراتیک خلق را نداشته‌ام اما در گذشته به امید رستگاری مردم در موارد معینی با آنها همدردی داشته‌ام و در هیچ موردی، رویاروی جریاناتیکه سنگ دوستی تودهٔ محروم را به سینه میزدند نایستاده‌ام. از جمله هنوز هم نسبت به اسوهٔ شهامت دلیری و مردم دوستی شادروان عبدالرحمن محمودی احساس احترام عمیق میکنم و در نخستین تظاهرات سیاسی که به طرفداری از او و مرحوم غبار برپا شده بود شرکت داشتم و این درست همزمان با سالهایی بود که بدون شک آن عزیزان در گهواره غنوده بودند.
>
> جریان شعلهٔ جاوید، شاعران، نویسندگان و شهیدان نامدار و پاکبازی تحویل نهضت روشنفکری افغانستان داده اند که منش و کنش شمار کثیری از آنها که من می‌شناسم هیچ مشابهتی با مزاج برافروخته و نابردبار شما ندارد.

درست است، ماکجا و شعله‌ای‌ها چه شهید و چه زنده کجا! ما هیچگاه ادعای «شعله‌ای» بودن را نکرده ایم و فقط شما و سایر خادی‌ها (لطیف پدرام) یا جهادی‌ها (نرشیرنگارگر) هستید که زمانی که قافیه تان تنگ آمده، ما را منسوب به آن جریان ساخته اید تا بعد هم با تاختن بر آن، شرایط بیعت و کاسه‌لیسی جنایتکاران بنیادگرا بطور کامل انجام گرفته باشد.

بهررو ما از چنان ناخن افگار شما گرفته‌ایم که هر قدر جیغ بزنید نجات ندارید و بنابراین آن نسبت دادن‌های تان مهم نیست. مهم اینست محترم که بفرمایید کدام «شعله‌ای»های «نامدار و پاکباز» را می‌شناختید و دولت محبوب تان چگونه آنان را به شهادت رساندند؟

برخورد شما به آن خاینان بی‌ناموس که خون شعله‌ای‌هایی را به جام کردند چه بود؟ آیا شما آن وجدان را داشتید که نسبت به ریختن خون آنان اعتراض نمایید؟ آیا شما از آن شرافت و حیثیت و شخصیت برخوردار بودید که ملازمت ـ آن هم در سطح سفارت و وزارتِ در رژیم قاتل آن «شاعران و نویسندگان نامدار و پاکباز» را نپذیرید؟

برخورد شما به آن خاینان بی‌ناموس که خون شعله‌ای‌هایی را به جام کردند چه بود؟ آیا شما آن وجدان را داشتید که نسبت به ریختن خون آنان اعتراض نمایید؟ آیا شما از آن شرافت و حیثیت و شخصیت برخوردار بودید که ملازمت ـ آن هم در سطح سفارت و وزارتِ در رژیم قاتل آن «شاعران و نویسندگان نامدار و پاکباز» را نپذیرید؟ آیا اثری از شما روی زندگی و شهادت مبارزان «نامدار و پاکباز» دور

می‌شویم آن هنرمندان دلاور و مبارز را با شما، رهنوردزریاب، عاصی، پدرام وغیره مقایسه کنیم که با رژیم جنایتکار حاکم بر میهن آنان، با رژیم قاتلان سلطانپورها، مختاری‌ها، پوینده‌ها... دیگر رشته‌های آشکار و پنهان دارید. واقعاً ننگ تان باد هزارها بار ننگ تان باد «نویسنده توانای وطن»

☆ـ خانم ثریاراهی نیز برای آن که یک قلم، خود را «شریف» و «باوجدان» بنمایاند، طی نوشته‌ای حاوی دعواهایی با صدیق‌راهی از «علاقمندی»اش به شهیدمجیدکلکانی گپ می‌زند و شاید به این امید که احمق‌هایی آن را قبول کنند!

می‌زند که به موجب آن مورد سؤظن «کی‌جی‌بی» و خاد واقع شده باشید؟ آیا....

هر بنی‌بشری که شما را می‌شناسد می‌داند که جواب این سوال‌ها منفی است.

ما نشان دادیم که شما آدم «کی‌جی‌بی» و «رئیس جمهور نجیب» بودید و از اینرو از دهان شما همانقدر خون آن «شهیدان نامدار و پاکباز» سرازیر است که از دهان اسداله‌حبیب‌ها، لطیف‌پدرام‌ها، حسین‌فخری‌ها، بارق‌شفیعی‌ها، سلیمان‌لایق‌ها و دیگر اجنت‌ها و میهنفروشان جنایتکار. **امروز تنها همدستی شما با برهان‌الدین‌ربانی و شرکاء هم کافیست که میزان کینه خونین و حیوانی شما نسبت به آن «شهیدان نامدار و پاکباز» را بتوان حدس زد.**

چنانچه قبلاً گفته ایم، دریایی از خون، شما را از وطنپرستان، انقلابیون، دموکرات‌ها، ملیون مترقی و سایر مبارزان مردمدوست جدا می‌سازد و هیچگاه نمی‌توان تصور کرد که آنان آگاهانه با اجنت‌هایی خطرناک چون شما طرح آشنایی ریخته و بهایی جز پرچمی‌ای بی‌کارت برای تان قایل بوده باشند. دوستی با شما، برچسبی کثیف است که شما می‌خواهید به آنان بچسبانید.

جریان «شعله جاوید» یکی از سه جریان مهم سیاسی افغانستان به شمار می‌رفت ـ دوی دیگر حزب دموکراتیک خلق و اخوان بودند. و شما «کاندید اکادیمسین» اول از میهنفروشان پرچمی شدید و بعد از زوال آنان تا امروز به باندهای جنایتکار ربانی و شرکاء دل بستید (البته نمی‌دانیم که تاکنون «امیرربانی» افتخار پذیرفته شدن «در حضور زن و فرزندانش» را به شما ارزانی داشته است یا خیر). حالا، اگر شما دروغگو و ریاکار نیستید لطفاً بگویید «شهیدان نامدار و پاکباز» در پرچم و خلق و یا احزاب جهادی کی‌ها اند؟ زیرا شما «به امید رستگاری مردم و در موارد معینی» با حزب دموکراتیک خلق«همدردی» («همدردی»های خیلی کوچک فقط در سطح سفارت، خیلی کوچک فقط وزارت، خیلی کوچک فقط ریاست جبهه پدروطن، خیلی کوچک فقط امضای یگان معاهده با همسایه بزرگ

دریایی از خون، شما را از وطنپرستان، انقلابیون، دموکرات‌ها، ملیون مترقی و سایر مبارزان مردمدوست جدا می‌سازد و هیچگاه نمی‌توان تصور کرد که آنان آگاهانه با اجنت‌هایی خطرناک چون شما طرح آشنایی ریخته و بهایی جز پرچمی‌ای بی‌کارت برای تان قایل بوده باشند. دوستی با شما، برچسبی کثیف است که شما می‌خواهید به آنان بچسبانید.

شمالی) داشته‌اید و نیز در حال حاضر در خدمت اخوان از جنس ربانی و شرکاء تشریف دارید و باید صدها برابر بیشتر از جریان «شعله جاوید» از سه حزب مذکور «شهیدان نامدار و پاکباز» را سراغ داشته باشید. پس لطفاً از آنان نام بگیرید. **یاد تان باشد «کاندید اکادیمسین» که این پرسش را تا آخر تا زمان مرگ تان مردم از شما و طرفداران تان (منجمله از واصف جان باختری که در برابر «شکوه» و ابهت شما انگشت حیرتش را می‌جود) خواهند داشت.** و پرسش مرکزی ما نیز از شما همین خواهد بود. ولی از هم اکنون قول می‌دهیم که اگر در رأس لیست «شهیدان نامدار و پاکباز» پرچمی و خلقی و بنیادگرای تان، نام داکتر نجیب، فیض‌محمدگلبدینی، فضل‌حق مجاهدگلبدینی ابوادریس‌سیافی و... جا داشته باشند، شما را به خاطر این بیان قلبی تان حایز جایزه‌ای خواهیم دانست که عبارت خواهد بود از سندی دایر براینکه چگونه عبدالرحمن‌محمودی نسبت به ببرک‌کارمل مشکوک‌بود و انقلابیون و میهنپرستان از همان زمان راه خود را از راه آن میهنفروش جدا ساختند!

در این شماره پاسخ ما به نامه شما به پایان می‌رسد لیکن چون مدت طولانی‌ای را در برگرفته است، می‌خواستیم بپرسیم که آیا در قسمت املای فارسی تان توجهی مبذول داشته و انشاالله به پیشرفتی دست یافته اید؟ ▣

مصاحبه با زنان تباه شده شمالی

با هجوم وحشیانه‌ی طالبان به مناطق شمال کابل تعداد زیادی از خانواده‌ها آواره و مهاجر شده خانه، باغ، زمین و دیگر هست و بود خود را از دست دادند. اکثریت آنان از سرنوشت گمشده‌گان اعضای فامیل خود هنوز هم اطلاعی ندارند. از لابلای صحبت با تعدادی از این فامیل‌ها به این نتیجه می‌رسیم که بیشتر زنان و دختران ربوده شده باید در جنوب و جنوب غرب کشور مانند متاع اقتصادی فروخته شده؛ جبراً به ازدواج پیرمردانی که چندین زن دارند، در آمده و یا هم در بازارهای لاهور پاکستان به خاطر بهره‌برداری جنسی برده شده باشند.

«اسم من سنبل است. پدرم عبدالمجید نام داشت که چند سال قبل توسط روس‌ها در موقع چیدن انگور در باغ شهید شد. شوهرم نعمت‌الله نام داشت و در وزارت آب و برق راننده بود. سه دختر و دو پسر داشتم. شوهرم توسط دزدهای جهادی به نام این که با دولت کار می‌کنی وکافر هستی ربوده شده و چند روز بعد جسدش را در نزدیکی بابه‌قشقار سرای‌خواجه پیدا کردیم. پسرانم از ترس و به زور با انوردنگر مجاهد شدند. قبل از شهادت شوهرم با یک توته زمین، معاش وکوپون شوهرم زندگی غریبانه ما را سر و سامان داده بودیم. دخترانم را با خون دل کلان کردم. یکی را عروسی کردم و دو دختر دیگر با من بودند. تا موقع جنگ طالبان در قریه خود بودیم.

در زمانی که مسعود در منطقه بود افراد انوردنگر به دو گروپ تقسیم شدند که نصف آن طرفدار مسعود و نصف دیگر با خود انوردنگر جانب طالبان را گرفتند.

در منطقه شمالی چند بار جنگ صورت گرفت ولی بدترین آن حمله طالبان بود که خرابی‌ها وکشت و خون زیادی بجای گذاشت. تمام دهات به شمول ده ما به اثر جنگ‌های هر دو طرف ویران و به خاک تبدیل گردیدند. جوانانی که توان فرار داشتند، فرار کردند. دیگران را طالبان یا با خود بردند و یا کشتند. زنان را به کمک پاکستانی‌ها و عرب‌ها بزور در موترهای نظامی انداخته و جای نامعلومی بردند. دختر کلانم سیمین ۱۹ ساله بود، او هم با دیگر زنان گم شدکه تا امروز خاک بسرم شده و از او احوال ندارم. خودم پای پیاده از سرای‌خواجه تا کابل آمدم، هیچ چیز نداشتیم تمام داروندار ما سوخته و از بین رفت. به بسیار سختی نزد انوردنگر رفته و پرسان پسرانم را نمودم که گفت بچه‌هایت به طرف مسعود رفته اند.

در جستجوی دختر گم شده‌ی خود شدم. مردم می‌گفتند که دخترهای جوان را به طرف قندهار و هلمند برده اند. مقداری پول قرض کرده و به طرف هلمند رفتم. در آنجا از چند ملا و طالب پرسیدم ولی فایده نداشت. در یک خانه شب خود را سپری نمودم، زن صاحب خانه که فارسی نمی‌دانست به من گفت که چندی قبل چند زن و دختر را از کابل آورده و در بدل هزار لک افغانی بالای اشخاص پولدار و زن‌دار فروختند.

دست خالی برگشتم از بچه‌های خود نیز اطلاع ندارم که چه سرنوشتی دارند. فعلاً خودم با یک دختر ۱۵ ساله‌ام در خانه‌های مردم زندگی می‌نمایم.

در زمستان بدون آتش و صندلی بودیم. صاحب خانه (خانه مربوط حوزه چهارم) برق و یک اتاق را رایگان در اختیار ما قرار داده است. خوار و بار ما از طریق جمع‌آوری نان از خانه‌ها تهیه می‌گردد. در ماه رمضان چند همسایه صدقه‌فطر، ذکات و خیرات به ما دادند زندگی ما بسیار به مشکل می‌گذرد. بعضی از زنان اطراف خانه ماکالای کهنه و پاپوش برای دخترم تهیه کردند.» او در مورد آینده خود چنین اظهار نظر کرد:

«آینده نداریم، زندگی ما از دست جهادی‌ها و طالبان که هردوی شان دشمن مردم اند، به کلی از بین رفته، خداوند هر دو طرف را غرق کند، ما مردم از هر دو طرف نفرت داریم. آرزو دارم که این دختر را به نام نیک به‌کدام آدم نیک عروسی نمایم و خودم به طرف شمالی بروم.»

☆ ☆ ☆

«خواهرجان از کجا برایت قصه کنم از غریبی و دربدری، از بی خانگی و همسایگی از چه؟ بگو تا برایت درد سینه خود را خالی کنم.» گفتم تمام سرگذشت زندگی‌ات را بگو، من گوش می‌دهم: «نامم بی‌بی‌کشور است. نام پدرم عبدالولی مردم او را عبداله می‌گفتند. ۴۰ - ۴۲ ساله هستم. شوهرم در جنگ‌های جهادی‌ها کشته شد. از ده‌سقی‌پایان هستم که مربوط سرای‌خواجه می‌باشد. پسرانم به سن ۱۵ و ۱۸ ساله می‌باشند و در یک باغچه انگور که از شوهرم بجا مانده کار و مزدوری می‌کردند و پول بدست می‌آوردند. با فروش انگور باغچه خود شب و روز را سپری می‌کردیم. جنگ‌های طالبان و گروه مسعود شروع شد، ما آواره شدیم، خانه و مال ما از بین رفت و از راه‌های دور با پای پیاده وارد کابل شدیم؛ در خیرخانه، در خانه‌ی کرایی زندگی می‌کنیم.

طالبان زنان و پیرمردان را به زور به موتر انداخته بسوی جلال آباد می‌بردند، جوان‌ها از شر طالبان فرار کرده و بعضی از آنان بر اثر فیر مرمی زخمی و یا کشته شدند. خواهرم به نام فتانه گم شد، مادرم هر قدر این طرف و آن طرف دوید پیدا نشد. مادرم را گفتند که چند نفر

دخترت را به ارگون برده اند، مادرم فرش خانه و ماشین خیاطی و ماده گاو راکه از شمالی با خود آورده بود در بدل قیمت خیلی کم فروخته و به ارگون رفت.»

به قول مادرش: «به ارگون رفتم. جویای فتانه بودم اما فتانه پیدا نشده ولی در عوض با دختر دیگری به نام زیبا از گلدره که نام پدر خود را گل‌نور معرفی کرد برخوردم، او گفت که توسط طالب‌ها به نام این که به جلال‌آباد می‌روید، همراه با چند زن پیر در موتر انداخته شدیم، آن زنان را در طول راه از موتر پیاده کرده و مرا یک طالب تک و تنها به ارگون آورد و در بدل ۶۰۰ لک افغانی بالای کاکای خود که آدم زن‌دار است فروخته و خودش به پاکستان فرار کرد. فعلاً من در این جا زندگی دارم به خانواده‌ام اطلاع دهید.»

کشور ادامه داد: «من در خانه‌های کرایی زندگی می‌نمایم. در زمستان بدون صندلی بودیم و از راه جمع کردن خیرات و کالاشویی و خانه پاکی که از آن پول ناچیز بدست می‌آورم زندگی می‌کنم و هیچ چیز نداریم. مادرم و دو فامیل از خویشاوندان ما در سفارت شوروی زندگی دارند که از طرف سازمان ملل کمک می‌شوند. این طالبان برای ما زنان نه گدایی مانده و نه نان می‌دهند. موسسات خیریه را هم به نام‌های مختلف مانع می‌شوند. تا حال هیچ مرجع برای ما به عنوان مهاجر کمک نکرده و کارت نان هم نداریم. خلاصه حتی خدا هم به داد ما نرسیده. گاهی به این خانه و گاهی به خانه‌ی دیگر سرگردان هستیم. فعلاً می‌بینید که در ده‌افغانان در بدر هستیم.»

«اسم من صدری و نام پدرم گلرحیم است. شوهرم قبلاً فوت کرده، از قریه پیتابه قره‌باغ هستم. در جنگ‌ها با سه طفل خود به کابل مهاجر شدیم. پسرانم کراچی دارند و غریب‌کاری می‌نمایند. ولی اکثراً بیکار اند. زندگی ما بسیار به بدی می‌گذرد. خانه و باغ خود را در جنگ‌ها از دست دادیم.

عزیزه دختر خواهرم در جنگ‌ها گم شد. وی توسط طالبان از قره‌باغ به موتر انداخته شد و مدت سه ماه گم بود. بعداً از مقر ولایت غزنی احوالش آمد که به زور به زنی یکی از ملاها در آمده است. خانه ما در ناحیه دوم واقع قول‌آبچکان می‌باشد.

طالبان دشمن مردم اند. خدا هم مسعود و هم ملاعمر را بی‌عزت و بی‌آبرو کند. ما از همه‌ی شان نفرت داریم و از هیچ کدام آن ترس و بیم نداریم، روزی خواهد رسید که ما زنان چادرها را دور انداخته بخاطر کوبیدن آنان با مردان یکجا شویم.»

صدری در آخر گفت: «من کمی سواد دارم، در مسجد و نزد پدر خود سبق خوانده ام، فعلاً خط اخبارها را خوانده می‌توانم ولی افسوس که این ملاهای بدنام دروازه مکتب دختران را بسته و نسل آینده همه بی‌سواد اند. خود طالبان نادان و جاهل اند. جهادی‌ها هم مثل اینان نادان و جاهل اند، از نادانی شان بود که امروز ما به این حال هستیم خلاف همه چیز هستند. در قدیم ما زنان با مردان و جوانان یک جا در باغ کار می‌کردیم. همه زنان با مردان خود کمک می‌کردند، هیزم جمع می‌کردیم نه چادری بود و نه روی پتی، حالا بازار رفته نمی‌توانیم.»

«نامم انیس است و پدرم گلجان نام دارد. نام شوهرم زلمی می‌باشد و حدود ۳۰ - ۳۱ ساله‌ام. سه اولاد دارم که ۳ تا ۱۲ ساله اند. از قریه ده‌کو هستم. شغل شوهرم باغداری و دهقانی بود. در باغک خود کار می‌کرد و من هم همرایش کمک می‌کردم. یک باغ کلان را هم اجاره گرفته بودیم از طریق کار مزدوری گذاره شباروزی خود را می‌کردیم. چند رأس گوسفند و گاو شیری داشتیم. زمین برای کشت نداریم اما شوهرم همیشه دهقانی و باغداری می‌کرد. گاهی در زمستان اگر ممکن می‌شد کشمش خرید و فروش می‌نمود. در شمالی بین قوماندانان خیلی جنگ‌ها شده جنگ‌های روس‌ها را بیاد دارم ولی ما مهاجر نشدیم و آنقدر خرابی نشده بود اما در حمله طالبان زمین و زمان آتش گرفت و همه چیز سوخت. اطفال زیر خاک شدند، گاوها و گوسفندان زنده زنده سوزانیده، زنان، دختران و بچه‌ها معلوم نبود که کجا می‌روند. محشر بود. زنان را به موتر بالا می‌کردند و از ترس طالبان هر طرف می‌دویدیم. چند شب را با اطفال در صوف‌های کاریزبودیم که بعداً صوف‌ها را نیز ویران کردند و حتی مساجد را آتش زدند. ما چند روز در بین جنگ‌ها بودیم. خانه ما را تلاشی می‌کردند. اگر بچه‌های جوان را پیدا می‌نمودند به جرم این که با مسعود هستند با خود می‌بردند که تا امروز لادرک هستند، پیرمردان را هم یا می‌بردند و یا می‌کشتند. ما به چشم خود سه نفر مرده را از قریه دیدیم. کمی که جنگ آرام گرفت من و شوهرم و سه طفلم یک مقدار لباس را بالای گاو و گوساله بار کرده و با یک تعداد زنان به طرف کابل روان شدیم. در طول راه چند مرتبه طالبان ما را لت و کوب کردند که چرا روی تان پت نیست؟ چرا چادری ندارید؟ اگر برای شان از روزگاری که بالای ما آورده بودند چیزی می‌گفتیم ما را زنده نمی‌گذاشتند. به هر مشکلی که بود تا سرکوتل خیرخانه آمدیم. پوسته طالبان به نام تلاشی شوهرم را ایستاده کرده و از ما جدا کردند. هر قدر که گریه و زاری کردم جایی را نگرفت، دخترکم با من یکجا گریه می‌کرد ولی دل این بی‌شرف‌ها به حال هیچ کس نمی‌سوخت و بویی از انسانیت نمی‌بردند. ما تنها ماندیم و دیدیم که شوهرم را با چند نفر دیگر سوار موتر کرده و با خود بردند. یک زن جوان نابلد با سه اولاد خرد سال و یک گاو و گوساله و کمی کالا، حیران بودم که چه کنم. خدا به داد ما نرسید. مانند دیگران به طرف خیرخانه روان شدم. قصاب‌ها آمده و گوساله و گاو را که بیش از ۲۰۰ لک افغانی ارزش داشت در بدل مبلغ ۳۰ لک افغانی تقاضا نمودند که مردم مانع فروختن آن شدند. ما در اول فکر کردیم که شاید بعد از چند روز دوباره آرامی شده و به طرف ده‌کو خواهیم رفت، به طرف کارته پروان روان شدیم. در ده کپیک یکی از وطنداران ما پیدا شد و ما را به خانه خود در نزدیکی مکتب نادریه برده و جای داد. چند گاو

وگوساله را نگاه کردم، چون حویلی بیگانه بود به کمک صاحب خانه مبلغ ۹۰ لک افغانی آنها را فروختیم که از پول آن یک فرش پلاستیکی خریداری نموده و در اتاق هموار کردم. بعداً هوش به سرم آمد که شوهرم کجا باشد. به سرای شمالی رفتم. مردم ده‌کو در آنجا میوه فروشی می‌کردند، خود را معرفی کردم وگفتم که زلمی را از کوتل خیرخانه طالبان گرفته اند. آنان مرا به قومندان انوردنگر که با طالبان همکار بود روان کردند که هیچ نوع کمک برایم نکرد و جواب داد که تمام شمالی گم شده، من زودترکی را پیدا کنم. بعد از ۲۰ روز احوال آمد که در پلچرخی زندانی است.

فردای آن خانه مادرم راکه قبلاً به کابل آمده بودند پیدا کردم با او و سه طفل خود به طرف زندان پلچرخی روانه شدیم، در نزدیکی زندان تمام مردم را طالبان با کیبل لت وکوب کرده و همه را جواب دادند، دوباره به خانه برگشتم. خلاصه شوهرم را پیدا کردم و قصه را برایش گفتم. یک جوره کالا وکمی برنج و روغن برایش بردم.

در زندان برای زندانی‌ها نان بسیار کم می‌دهند، در سه وقت دو دانه نان خرد بازاری و بس. اتاق آنان نم داشت. چند ستر پلاستیک برایش بردم که زیر پای خود هموار کنند.

تا یک مدت از پول قیمت گاو مصرف می‌کردیم که آن هم تمام شد زیرا برای آزاد شدن شوهرم زیاد مصرف کردم ولی نتیجه نداد. در خانه‌ای که همسایه هستیم برق برای ما نداده و ما در زمستان بدون صندلی بودیم. تمام چیزی که بود به مصرف رسیده و یک مقدار پول مردم ده کمک کردند که آن هم همه‌اش در راه نجات زلمی به مصرف رسید ولی جایی را نگرفت.

در روزهای زمستان از سرک‌ها اولادهایم کاغذ و پلاستیک برای سوزانیدن جمع می‌کردند، خودم زن جوان هستم وگاهی از خانه‌ها نان جمع می‌کنم، از پول گدایی برای شوهرم خرج تهیه کرده و به زندان می‌برم.

خانه ما در طرف سایه حویلی قرار داشت و تمام زمستان مریض بودیم. مخصوصاً دخترک خردم همیشه سینه‌بغل بود. فعلاً خودم پای درد هستم. اولادهایم نان شکم سیر نمی‌خورند. دو بچه خود راکه ۷ و ۹ ساله اند برای قالین‌بافی شاگرد گذاشته‌ام که روزانه ۲۵۰۰۰ برای هر دوی آن مزد می‌دهند. مزدهای یک ماهه آنان را جمع کرده برای زلمی در زندان می‌برم. در شب‌های عید قربان چند حاجی برای ما پول خیرات و ذکات دادند که چند روز ما به آن گذشت.»

در مورد مجاهدین و طالبان گفت: «مجاهدین نه بلکه دزدها و آدمکشان انوردنگر چند بار که به قریه آمدند همه چیز را با خود بردند به نام این که شما طرفدار مسعود هستید، مردم را آزار دادند. طالبان که آمدند باقی مانده را آتش زده و حیوانات را کشتند، خانه ها را خراب کردند، تاک‌ها را اره کردند و دارایی مردم را سوزاندند. زنان را به زور به موتر انداخته و به جلال‌آباد بردند. جوانان را نیست و نابود نمودند، دختران جوان مردم شمالی را با خود بردند و برای پاکستانی ها و عربها زن مفت دادند. آبروی زنان شمالی پایمال شد. هم طالب و هم ملا و هم مجاهد دشمن اصلی مردم ثابت شدند. روس‌ها اینقدر بی‌رحم نبودند، آنان نسبت به این‌ها خیلی شرف داشتند. خود شان روی ناشسته چای صبح می‌خورند و مردم را به زور به طرف مسجد می‌دوانند.»

در مورد رویه طالبان با شوهرش در زندان گفت: «خیلی بد است، زندانی‌های شمالی را همیشه لت وکوب می‌کنند، نان نمی‌دهند، لباس ندارند در زمستان در اتاق های لچ بدون کدام فرش روی زمین نمناک می‌خوابیدند، همه شان مریض اند، دوا و داکتر ندارند و از بیرون هم اجازه نیست، تشناب جان شویی ندارند، بدرفت ها به کلی خراب است، به افراد ملل متحد اجازه داده نمی‌شود تا به آنان کمک کنند، گاهی در روزهای معینه پایوازی اجازه ملاقات نمی‌دهند و مردم را با شلاق و دره لت وکوب کرده جواب می‌دهند که امروز ملاقاتی نیست، بدون سوال و جواب همه‌ی شان بدون سرنوشت می‌باشند.» در مورد کمک های سره‌میاشت چنین گفت: «کور شویم اگر چیزی کسی به ما داده باشد، صدها زن منتظر بودند ولی به ما چیزی به نام مهاجر و یا غریب نداد اما می‌دیدیم که به اساس خط و پرزه برای ملاهایی که در چوکی های ریاست کار می‌کردند یک بوجی آرد و یک بوجی برنج، روغن و بوره می‌دادند. ما زنان هر قدر ناله و زاری می‌نمودیم به گوش کر آنان نمی‌رسید، همینطور چند مرتبه به ریاست عشر و ذکات واقع شهر نو مراجعه نمودم که بعد از مدت ۱۵ روز بالاخره سه سیر گندم و یک پاکت روغن برایم داد، دیگر مراجع برای ما مهاجران شمالی کدام کمک نکرده اند.

از همه بدتر که در این روزها صاحب خانه به ما اطلاع داد که هوا گرم شده، برای تان جای دیگری خانه پیدا کنید، حیران هستیم که چه کنیم. اگر شوهرم زندانی نمی‌بود از روی لاعلاجی به سفارت شوروی در جمع دیگر زنان می‌رفتم، زنانی که در سفارت شوروی اند حق بیرون رفتن

عکس از «پیام زن»

ندارند. اگر کسی یکی دو مرتبه رفت و آمد کند دوباره برای شان جای نمی‌دهند. فعلاً به همین سبب من رفته نمی‌توانم وکدام چاره دیگری هم ندارم، حیران هستم که با این سه اولاد خود چه کنم.» در اخیر با گریه گفت: «به پدر همه ملا و طالب و مجاهد لعنت.»

☆ ☆ ☆

«اسم من ساره است، نام پدرم محمدداد می‌باشد. شوهر ندارم، در حدود ۵۴ - ۵۵ ساله ام و از ولسوالی شکردره می‌باشم. قبلاً هم از خود کدام باغ و زمین نداشتم. عمرم در غریبی و بیچارگی سپری شد. از دست مجاهد کجا روز خوش داشتیم که طالبان مانند بلا پیدا شدند. خاک سر هر دوی شان، اینان همه غارتگر هستند، این طالبان ناملا پای خشک بودند از روزی که به وطن ما آمده اند، باران و برف قطع شده. قیمتی زیاد گردید. کسب و غریب کاری از بین رفت. اینان دشمنان دین و مردم می‌باشند. در جوانی شوهرم فوت کرد. دو دختر و دو بچه کلان دارم، بچه‌هایم در سالهای گذشته از جهادی ها فرار کرده و در کابل غریب‌کاری و جوالی‌گری می‌کردند، دو سال قبل بچه‌هایم یک اندازه چای با خود گرفته و به طرف شمالی روان بودند که از طرف طالبان گرفتار و در پلچرخی زندانی شدند. طالبان آنان را متهم به جاسوسی به مسعود کردند. در حالی که بچه‌هایم برای غریبی می‌رفتند. در دهات سودا می‌فروختند. از روزی که بچه‌هایم زندانی اند. از فقر و فاقه گی به لب رسیدیم. هیچ چیز نداریم. بچه‌هایم در زندان گرسنه اند. تنها در ماه رمضان از برکت صدقه فطر یک یک جوره کالا برای شان بردم و پول ندارند. عریضه به دست، گاهی به وزارت عدلیه وگاهی به استخبارات وگاهی به وزارت دفاع سرگردان هستم. عرض مرا کسی گوش نمی‌کند. همه شان در عریضه امر می‌دهند که رها شود ولی در پلچرخی از هر دو پسرم کم از کم ۲۰ هزار کلدار می‌خواهند، آنان را به جرم قاچاق تریاک محکوم کرده و می‌گویند که در بین چای بسته‌های تریاک را برای مسعود می‌بردند. آنان صرف چای فروشی و سودا فروشی می‌کردند. نسبت نداشتن مبلغ ۲۰۰ لک افغانی یا ۲۰ هزار کلدار دو پسرم بی سرنوشت و به ناحق در زندان پلچرخی بسر می‌برند و ما در بیرون از گرسنگی نزدیک است تلف شویم. پسر کلانم که دو سال از عروسی‌اش می‌گذشت قرضدار بود.

ما چار نفر در خانه هستیم. دخترم کالای صاحب خانه را می‌شوید و جاروب می‌کند و دیگر کار های صاحب خانه را انجام می‌دهد. عروس من در نانوایی زنانه کار می‌کندکه روزانه ۴ یا ۵ قرص نان خشک مزد دارد. خودم که پیر هستم گاهی باگدایی از خانه‌های مردم نان جمع می‌نمایم.

خودم همیشه مریض هستم و دانه‌های سالدانه روی دستانم برآمده که خیلی درد آور است، هیچ امکان تداوی آن را ندارم، یگان داکتر رایگان برایم مرهم داده بودند ولی فایده نکرده و در این روزها به دخترم نیز سرایت کرده، وارخطا هستم، چه کنم؟

در زمستان که هوا سرد بود ما کاغذ و پلاستیک آتش می‌کردیم و عروسم از نانوایی کمی آتش با خود می‌آورد، همیشه مریض و ناتوان بودم. شفاخانه‌ها همه بسته اند، زنان در کدام جای مفت تداوی نمی‌شوند و ما توان خرید دوا و فیس داکتر را نداریم. این طالبان شفاخانه‌ها را هم بر روی زنان بسته کرده اند. خداگم شان کند که مردم را از زندگی بیزار ساختند.»

☆ ☆ ☆

«نام من عایشه و نام پدرم حاجی‌بابه است. ۴۵ - ۴۷ سالم‌ام. از مرکز شهر چاریکار هستم. شوهرم و یک پسرم در اثر اصابت بم طیاره در خانه ما زیر خاک شده و شهید شدند. خانه و اموالم به کلی از بین رفت مردم دو روز کار کردند تا اجساد را از زیر خاک بیرون آوردند. شوهرم تکه تکه بود و با پسرم یکجا دفن شد.

نزد مسعود رفتم، او را دیده نتوانستم. عریضه کردم ولی برایم کدام کمک نکردند، ناگزیر به کابل مهاجر شدم. سه دختر و دو پسر خورد دارم. در کارته‌پروان در یک خانه کرایی همسایه هستم.

زندگی ما قبل از کشته شدن شوهرم خوب بود. از خود تکسی داشت و دریوری می‌کرد. یک لقمه نان برای ما تهیه می‌شد. بعد از کشته شدن وی آواره و سرگردان هستم، دختر کلانم نامزد بود و نامزدش در پاکستان کار می‌کرد از جریان که باخبر شد آمده و ما را در کابل پیدا کرده عروسی کرد.

خودم با دو دختر جوان و نوجوان و دو پسر خوردم در خانه‌ی یکی از تاجران شهر کابل همسایه هستم. از گدایی ننگ دارم. در خانه‌ها کالاشویی می‌کنم. چند وقت کشمش پاکی کردم. چار مغز، مغز کردم، چاکلیت پوش می‌کردم و مزد می‌گرفتم. وکیل منطقه برایم کارت نان داده است. زمستان بدون آتش سپری شد و در مورد دختر جوان خود تشویش دارم که در خانه تنها می‌ماند. اولادها به شکم سیر نان ندارند و در وضعیت خیلی بد قرار داریم. غذای ما اکثراً کچالوی جوشداده است. نان خشک ۵ دانه است که کفایت ما را نمی‌کند از بعضی خانه‌ها برای ما نان می‌آید. بدتر از همه صاحب خانه که تاجر است بالای دختر جوان من چشم دوخته و چند مرتبه برایم گفت که دخترت را به من نامزد کن، زندگی تان را اداره می‌کنم. در جواب گفتم که تو مثل پدر او هستی و نباید چنین تقاضا داشته باشی. همین نیکی را به بدی تبدیل نکن. بعد از چند وقت تکرار در تکرار این تقاضا را نمود من به فکر ترک این خانه شدم زمستان شدید بود و خانه پیدا کردن هم مشکل. خانم صاحب خانه، ما را از خانه جواب داده و در جستجوی خانه دیگر هستیم. تلاش دارم جایی را پیدا کنم که مرد جوان نداشته باشند.»

☆ ☆ ☆

«نام من شاه‌بی‌بی است. نام پدرم عبدالغنی می‌باشد. تا صنف ششم در مکتب درس خوانده ام. شوهرم پیشه نجاری داشت و از خود ۵۰۰ وصله تاک و ۲ جریب زمین برای کشت داشتیم. از بگرام شمالی هستیم. ۳۶ ساله هستم. یک بچه و دو دختر دارم که ۳، ۶ و ۹ ساله اند شوهرم در جنگ‌های شمالی بین طالبان و نیروهای مسعود کشته شد،

جنایت‌های دیگر مرتکب شده اند، اینان ضد مکتب و ضد زن می‌باشند. زنان و دختران را محکوم به خانه‌نشینی کرده و حق زنان را در پس پرده‌ی دین و مذهب پا مال کرده و حق تداوی را از ما گرفتند. طالبان و جهادی‌ها همه شان از کشورهای بیگانه دستور تخریب وطن ما را می‌گیرند. خلاصه سگ زرد برادر شغال است.

آرزو دارم که هرچه زودتر این ظالمان از وطن ما نیست و نابود گردند.»

☆ ☆ ☆

لیلما دختر صوفی‌غریب ۲۹ ساله که مادر ۶ طفل می‌باشد قصه‌ی دربدری خود را چنین بیان کرد:

«در اسد ۱۳۷۸ طالبان به شمالی حملات خود را شروع کردند. وقتی که به منطقه ما، در بازار ولسوالی سرای خواجه رسیدند، مردم همه از ترس کشتار، بی‌ناموسی، چور و چپاول آنان فرار کردند. من با شوهر و اولادهایم به فرزه فرار کردیم و بعد از سپری کردن چهار روز چون طالبان به وحشت خود ادامه دادند نتوانستیم که دیگر آنجا بمانیم به طرف کابل حرکت کرده و بعد از یک شبانه روز پیاده‌روی به کابل رسیدیم. طالبان بعد از ورود شان به شمالی به مردم گفتند که خانه‌های خود را ترک کنند ما هم مانند دیگر مردم تمام اموال و خانه را گذاشتیم و فقط با یک جوره لباس که به تن داشتیم فرار نمودیم.

خواهر، زندگی‌ام را به این شکل که می‌بینی نبود، زندگی خوبی داشتم کمی زمین داشتیم که شوهرم بالای آن کار می‌کرد و از آن هم غله و میوه بدست می‌آوردیم. دوگاو شیری داشتیم که آن هم عاید خوبی برای ما فراهم می‌کرد.

اما فعلاً شوهرم در یکی از مساجد خیرخانه ملا است که چندان عاید ندارد و دیگر هیچ مدرکی نداریم. پسر کلانم که ۱۰ ساله است در یک دکان عطاری شاگرد است پول برایش نمی‌دهد چون خوردسال است وزیاد کار نمی‌تواند. پسر دیگرم که ۹ ساله است برایش کمی میوه می‌خرم و آن را دوباره می‌فروشد و پول آن هم ناچیز است هر روز مبلغ ۲۵ هزار افغانی را شش قرص نان می‌خریم که برای ما کفایت نمی‌کند، اکثراً برنج، شوله و پیاوه‌ی کچالو می‌خوریم.

زمستان کابل سرد است و ما هیچ چیزی برای گرم کردن خود نداشتیم. چند تن از دوستان ما زغال، تشک و چند جوره لباس کهنه برای خودم و اولادهایم کمک کردند.»

وقتی پرسیدم که آینده را چطور می‌بیند با نا امیدی گفت: «باورم نمی‌آید که در افغانستان آرامی و امنیت بیاید و ما دوباره بتوانیم خانه و زمین‌های سوخته‌ی خود را آباد کنیم. مسعود تمام کمک‌های مؤسسات امداد را برای قومندان‌ها و افراد خود می‌دهد به فکر مهاجرین و آواره‌ها کیست. خانه، مال، باغ، زمین و زندگی ما مردم بیچاره سوخت ولی مسعود و دیگر قومندان‌ها در خانه‌های لوکس

خودم فراری شدم، قبل از هجرت زندگی ما بد نبود و یک لقمه نان به دست می‌آوردیم. فعلاً که مهاجر شده‌ایم به همه چیز احتیاج هستیم. در کارته‌سه در خانه‌های نیمه ویران زندگی دارم. دو برادرم که با من فرار کرده بودند در بین راه یکی از آنان مرمی خورده معیوب گردید و دیگرش به ایران رفت. اولادهایم پدر می‌خواهند. آنچه را که با خود آورده بودیم فروختیم و پول آن خلاص شد. حال من ماندم و تنهایی و غریبی و بی کسی و بی خانگی.

مدتی به صورت پنهانی در فابریکه نساجی واقع در تایمنی که قسماً مربوط دولت بود و تکه تافته می‌بافت خدمه بودم ولی بالایم تهمت شد که گویا با یکی از کارگران رابطه نامشروع دارم و از آنجا اخراج شدم. من در خانه همین کارگر زندگی داشتم وقتی که فامیل وی از جریان آگاه شد مرا از خانه خود بیرون کردند. فعلاً از مجبوری با چند خانواده مهاجر در ساحه کارته‌سه زندگی می‌کنم.

چند زن از جمله‌ی دوستان در سفارت شوروی مهاجر هستند، گاهی برای ما از جیره خود کمک می‌کنند. در کارته‌سه آمدیم زیرا در اینجا کسی کرایه نمی‌گیرد. از این که جوان هستم و مردم چه خواهند گفت تشویش دارم. چندی قبل خواستم با یک نفر از لوگر ازدواج نمایم ولی او تنها خود مرا قبول کرد و اولادها را قبول نداشت. از اقارب شوهرم کسی نیست که مرا یاری رساند، هرکس مهاجر است و در آتش خود می‌سوزد.

زمستان را در همین خانه‌های نیمه ویران کارته‌سه که بدون دروازه بود صرفاً پلاستیک نصب کرده بودم، سپری کردیم که هیچ چیزی برای گرم کردن در خانه نداشتم.» در مورد طالبان و جهادیان چنین اظهار نظر نمود: «جهادی ها و طالبان هر دو از یک قماش اند، فرق عمده‌ای را بین شان قایل شده نمی‌توانم، آنان دشمن مردم و ملت ما بوده و هستند. آنان اشخاص بی‌سواد بوده و جز دزدی و آدمکشی کدام پیشه‌ی دیگری ندارند. طالبان مزدور بیگانگان هستند اینان نیز به نوبه خود بالای خرابه‌های وطن و مردگان پایکوبی کردند و زیر نام اسلام خیلی

زندگی دارند و غم ما را ندارند. فقط روزی را آرزو دارم که دوباره آرامی شود و با شوهر و اولادهایم به خانه و منطقه خود برویم و زندگی کنیم و این امید را همه مهاجرین شمالی دارند.»

☆ ☆ ☆

«نـامم سیدبی‌بی است و ۴۰ سال دارم. نام پدرم گل‌محمد می‌باشد.از قره‌باغ هستم.

تعداد فامیل ما چهار نفر به تاریخ ۱۷ جدی ۱۳۷۸ مهاجر شدیم. پیش از این زمین، مال و دارنده‌ی تاک و باغ بودیم. وضع زندگی قبلی بسیار خوب بود. دوگاو شیری، بز و بره داشتیم. تاک و باغ عاید خوبی برای ما بود.

پسر بزرگم را در زمان جنگ مقاومت از دست داده ام که سرپرستی ما را پسر دومی ام به دوش گرفت. وی نیز در زمان مسعود شهید شد.

سه وقت غذای ما را فقط برنج تشکیل می‌دهد. گاهی به خانه‌ی یکی از اقارب خود وگاهی به خانه‌ی دیگری شب خود را می‌گذرانیم. زمستان بسیار سرد بود. لحاف و تشک نداشتیم به جز از یک کمپل که از وطن با خود آورده بودم.»

وی گفت: «در زمان نجیب در خانه ما راکت اصابت کرد. شوهرم زخمی و معیوب شد. کلک دست خودم نیز قطع شد.»

نواسه‌اش مریض است ولی توان دوا خریدن را ندارند از چهره مادر فامیل و پدرکلان خانواده یأس و ناامیدی می بارید.

درباره آینده چنین گفت: «خانه‌ام سوخت، بچه‌هایم شهید شدند، شوهرم معیوب است.»

گفتم خواهان چه نوع حکومت هستی؟

گفت: «نه از نجیب خیر دیدیم، نه از حکومت ربانی و نه از طالبان....»

☆ ☆ ☆

مریم دختر جلال از چاریکار که ۱۸ سال دارد، می‌گوید:

«سابق زندگی نسبتاً خوبی داشتیم پدرم یک دکان لیلامی فروشی داشت به همان دکان زندگی ما تیر می‌شد»

یگانه نان آور فامیل همان پدرش بود که فعلاً وفات نموده است. مادرش به بسیار مشکل کارت بیوگی اخذ کرد اما دو ماه مواد معطل شد که وضع زندگی شان بی‌نهایت خراب بود و حتی مادرش به گدایی می‌رفت. سه وقت برنج می‌خورند. هیچ نوع کمک برایشان نمی‌رسد و به جز کارت بیوگی مادرش دیگر هیچ چیزی نیست. با یاد آوری نام زمستان به گریه افتاد و گفت: «پرسان نکن نمی‌دانم ما انسان هستیم یا نه؟

وقتی جنگ‌ها شروع شد به طرف اوپیان گریختیم و به مجرد فرا رسیدن شب، باران شدید شد، چون در روی سنگ خیمه زده بودیم گزاره مشکل بود. دوباره به منطقه خود برگشتیم و یک جوره لباس خود را گرفته به طرف غوربند رفتیم. ۱۲ الی ۱۳ شب در آنجا بسر بردیم و بعداً رهسپار چاریکار شدیم. این زمانی بود که جنگ در چاریکار ختم شد و طالبان شکست خوردند سه ماه در آنجا بودیم. خانه و دکان لیلامی فروشی پدرم در اثر اصابت بمب ویران شد و تمام هستی ما به آتش کشیده شد. بعد از این واقعه به کابل آمدیم و پدرم از غم زیاد فوت کرد.»

در آخر گفت: «از جنگ بیزارم. فقط دو آرزو دارم یکی این که کشورم آرام شود و دیگر این که با سواد شوم.»

☆ ☆ ☆

شهناز بنت میرحیدرخان از سرای‌خواجه که تقریباً ۴۵ سال دارد و یک و نیم سال پیش مهاجر شده است. می‌گوید: « شوهرم نان آور ما بود، تاک و باغ و شش هفت رقم انگور داشتیم.

پسر کوچکم تقریباً ۱۲ ساله است و در خانه گلدوزی می‌کند. از هیچ جایی کمک برای ما نمی‌رسد. قدرت خرید یک خورد روغن را هم نداریم.»

در خانه‌ی شکسته و ریخته بسر می‌برند و لحاف و تشک ندارند.

نواسه‌اش را سالدانه گرفته اما پول تداوی آنرا ندارند.

در مورد گروه های درگیر گفت که نه از مسعود برایشان کدام خیر می‌رسد و نه طالبان همرای شان رفتار انسانی دارند. «آرزو می‌کنم حکومتی بیاید که به خیر تمام مردم باشد. اولادهای ما به مکتب بروند، و مردم صاحب کار و وظیفه شوند و از این حالت نجات یابیم.»

یکی از خاطره های تلخش را چنین حکایت نمود: «وقت توت بود از دو پسرم، محمدسخی را شاگرد تیل فروش ساخته بودم و محمدنعیم را به پرورشگاه داده بودم. برایم احوال دادند که شمالی آرامی است و من تنها نعیم را از پرورشگاه گرفته به شمالی رفتم. سه روز بعد، در ماه جوزا، به خانه‌ی ما توپ خورد و چره‌ی آن به تیر کمر پسرم اصابت نمود که باعث فلج پاهای وی گشت.» ◘

در باب «بالا» رفتن‌های واصف‌باختری

دوست ما فهیم ر. از پشاور می‌نویسد:

«من با شما موافقم که واصف باختری با خسته نشدن تا آخر از زیست باهمی با روس‌ها و میهنفروشان پرچمی و خلقی و بعد هم با ادای چاپلوسی مقابل جنایتکاران جهادی، چیزی به نام حیثیت و آبرو برایش باقی نمانده است. اما تصور نمی‌کردم کارش در حد "بالا" رفتن‌ها از نوشته‌های دیگران هم پیش رفته باشد. کاش ادعایی که در این مورد در "پیام زن" شماره ۵۰ شده و همچنان عارف شدن و شعر عرفانی او را کمی بیشتر توضیح دهید تا سوال من و شاید بسیاری چون من حل شده باشد.»

● بلی دوست عزیز، متأسفانه این به قول مرحوم فاروق فارانی «در سطح بالا یگانه شاعر» وقتی آنقدر بی‌غرور شده و تنزل کند که وظیفه ستایش کودکانه و تهوع‌آورش را به دست شکنجه‌گری خادی نظیر حسین‌خان فخری بسپارد، زیر زدن تعبیرها و جملاتی از این و آن نویسنده ایرانی را بدون ذکر مأخذ به یقین باید حق مشروع و مسلمش بداند. ارتجالاً این مثال‌ها از «بالا» رفتن‌هایش در ذهن ما می‌آید:

در مصاحبه بدنامش در مجله «راه» عبارت «فتیله‌های نیم سوخته» را به کار می‌برد (که البته شاعر فرهیخته و گریخته ف. فارانی آن را برجسته هم ساخته است) که از احمدشاملو است.

در مقدمه کتابی از قهارعاصی (تنها شاعر فارسی زبان که بر شمشیر خمینی بر سر سلمان رشدی و درواقع اصل آزادی بیان -بوسه زد) بنام «سال مرگ، سال شهادت» می‌نویسد: «قاتلان او، لابد از منطق فرانکو بهره جسته اند که در باب روشنفکران کشور خود گفته بود: یا می‌خریم و ساکتشان می‌سازیم، یا می‌کشیم و ساکتشان می‌سازیم.»

صرف نظر از مصداق نداشتن گفته فوق با جریان کشته شدن تصادفی قهارعاصی توسط یکی از راکت‌های کور جهادی، عبارت مذکور در «طلا در مس» درج است: «سلاح‌های دیکتاتورهای سیاسی در مبارزه با هر مصلح و انقلابی حقیقت‌بین عبارتند از این که: یا او را می‌خرند و ساکتش می‌کنند، یا او را می‌کشند و ساکتش می‌کنند و یا خود دربارهٔ او بطور مطلق سکوت اختیار می‌کنند.» (ص. ۵۴۲)

به یقین آقای واصف و مریدان خادی و جهادیش خجالت نمی‌کشند ولی ما در برابر فارسی‌زبانان کشورهای دیگر از این همه فقر و ذلت‌های «شاعر زمانه» نمی‌توانیم احساس ناراحتی نکنیم.

قصه «حادثه» وی که قصه کهنه‌ای است و مسخرگی‌اش زمانی غم‌انگیزتر می‌شود که استادی مثل داکترجاوید به منظور ابراز «ارادت» به شاعر به علت ناآگاهی خودش یا ناآگاه انگاشتن کامل خوانندگان، آن («حادثه») را به مثابه نقل‌قولی زیبا و جاودانی منسوب به واصف‌باختری می‌داند. («کاروان» شماره ۲۶) ولی از بخت بد داکتر جاوید و واصف‌باختری و تمامی پیروان خادی و جهادیش که لفظ «حادثه‌ای» نیز در چندین جا در «طلا در مس» به چشم می‌خورد که اگر مدعیان منکر شدند صفحاتش را ذکر خواهیم کرد.

در ایران آنقدر سقوط‌های رقتبار وجود ندارد که کلمات متداول و روزمره مثل «تورق»، «حادثه» و... راکه هزاران نویسنده یا مردم عادی هرروز در گفتار یا نوشتار به‌کار می‌گیرند، سند افتخارکسی بسازند. اما بدبختانه انجمنی‌های پرورده شده در دامن خاد و «امارت» طالبی یا ربانی، می‌سازند که بیانگر بیمایگی، گدا متکبری و مشکلات شان در تعریف و تمجید از یکدیگر است.*

علاوه بر خادی‌هایی مثل حسین‌فخری که «پیام زن» توبره دزدی‌اش را باز نمود، جهادی‌های «دمکراتیک» مثل رنگین‌خان‌دادفرسپنتا و نصیرمهرین حتی عنوان‌های «آثار» و افاضات «ادبی» شان را از نویسندگان ایرانی می‌دزدند تا خالی بودن و جهادی بوی بودن خود را به مدد این سرقت‌ها بپوشانند.**

از دو «فرهیخته» و گریخته نوکار فوق هیچ تعجب ندارد اما «شاعر زمانه» چرا در چنین حضیض‌هایی رسوا فرو رفته و می‌رود؟ به نظر ما جواب جز این نخواهد بود که: وقتی فردی -هر چند با استعداد- بی‌عزتی را در سطح تبانی با اشغالگران و سگ‌های آنان و نیز اظهار چاکری بدون قید و شرط در برابر جنایتکاران مذهبی برساند، چگونه

---

*- در این میدان تماشاییِ ستایش‌های مسخره‌ی «فرهنگیان» خادی، جهادی یا تسلیم‌طلب از همدیگر وضع فردی موسوم به سرورآذرخش دل بدکننده‌تر و ترحم‌انگیزتر از همه است. این بیچاره که زمانی در پیشاپیش جریان ضدپرچمی و خلقی و ضداخوانی دوشادوش رستاخیزها، لهیب‌ها، سرمدها و... گام برمی‌داشت و قرار معلوم خون چند برادر رشیدش نیز به دست مالکان اکرم‌عثمان، لطیف‌پدرام، اسداله‌حبیب، حسین‌فخری و... به زمین ریخته شده است، ذلت و زبونی و نامردی را به حدی رسانیده است که ممدوحش را جنرال حسین‌فخری انتخاب کرده و با جدی گرفتن آن میهنفروش در مقاله‌ی «درنگی بر آفریده‌های داستانی فخری» (حسین گل‌کوهی)، در نشریه‌ی خادی-جهادی «تعاون»، بر خون برادرانش و هزاران هزار قربانی دیگرِ اشغالگران و سگان پا می‌نهد و طبعاً در پوست نخواهد گنجید که متقابلاً همین شکنجه‌گر یا سایر یاران خادی یا جهادی‌اش، «آفریده‌های» خودش را به «نقد»ی خادی-جهادی بکشند. واقعاً بعضی انسان‌ها چه آسان و ارزان شخصیت و شرف و غرور شان را به بیع می‌گذارند.

**- رنگین‌دادفرسپنتا عنوان «اثر» خیلی «ادبی»اش «و کلمه در نزد خدا بود و...» (مجله «راه») را از «طلا در مس» زده، و نصیرمهرین عنوان به اصطلاح داستانش «در پشاور برف نمی‌بارد» را از داستان «در آنکارا باران می‌بارد» نوشته حسین‌دولت‌آبادی بالا رفته است.

می‌تواند برخلاقیت خودش متکی باشد، کارش را اعتلا و مردم ماتمزده‌اش را امید بخشد؟ وقتی شاعر یا نویسنده‌ای در بند رهایی وطنش و جنگ آزادیخواهانه‌ی مردمش نباشد دیگر به آدمی میماند که آب از سرش پریده و دیگر با مفاهیمی چون «مسئولیت» و «قلم را شمشیر ساختن»، «به جنگ بی‌عدالتی‌ها رفتن» و... احساس بیگانگی و بیزاری می‌کند. و بالنتیجه نوشته‌هایش (چه شعر و چه نثر) نیز نااصل، ساختگی، مبتذل، تقلیدی و به همان سبکی و بی‌باری و بی‌خاصیتی و انحطاط شخصیت و موضع سیاسی وی می‌باشد.

حالا که گپش آمده جهت مجاب ساختن سخت باوران بد نیست به چند نکته خیلی خیلی کوچک برای دیگران ولی نه چندان کوچک برای یک «شاعر زمانه» اشاره نماییم:

مقدمه‌اش را بر «سال خون، سال شهادت»، با این کلمات می‌آغازد: «خبر کوتاه بود و فشرده ...»!

آیا «تابناکترین چهره معاصر شعر دری» با آن حافظه خارق‌العاده‌اش «فراموش» می‌کند که یکی از شعرهای معروف و ماندنی هـ .ا. سایه نیز اینطور آغاز می‌شود: «خبر کوتاه بود / اعدام شان کردند»؟ آیا با اضافه کردن «فشرده» می‌پندارد «خلاقیتی» به خرج داده و دیگر «بالا» رفتنش از یک شعر بزرگ، مطرح بوده نمی‌تواند؟

این مقدمه ۶ صفحه‌ای به تنهایی مخزنی از حرف‌های مفت و شاریده «شاعر زمانه» به شمار می‌رود، مثل مقایسه بیشرمانه قهارعاصی با لورکا و ناظم‌حکمت؛ «نبودن وی (قهارعاصی) به حجم همه کوهساران کابل سوگوار بر دوش مردم سنگینی می‌کند» (ولی خون شاعران شهید مانند رستاخیز، سرمد، لهیب و... در دل بی‌درد او هیچگاه و به حجم هیچ کوهساری سنگینی ندارد)؛ «مردم پاسدار نام بلند تو هستند، دور باد گرد ناسپاسی از دامان منزه مردم!» (ولی شاعر بزدل از چنین اشاره‌های مادرانه به شاعران شهید اباورزید تا امکان التجا به دامان پوشالیان واخوانیان را از دست ندهد)؛ «این قول شریف در آخرین نفس‌هایت جاری بود: اگر بر حق بمیریم چه پروا از مرگ» (اما نمی‌فرماید که «آتشپاره‌های هاوان» کدام جنایتکار بنیادگرا عمداً به سوی قهارعاصی پرتاب شد که او هم مرگ در اثر آنها را «برحق» گفته و قهرمانانه به استقبالش شتافت که رجزخوانی و لفاظی میان تهی «شاعر زمانه» و زمانه‌ها را نیز تور داد؟)؛ «تو شهسوار نه یک تن که یک سپاه بودی، فرهنگ ما به غریو و غرنگ شعر تو نیاز داشت» (بدون شک سپاه این فرهنگ سپاه انجمنی‌ها بود و شما سپه‌سالارش! ولی **غم نخورید «شاعر بزرگ و معصوم» که اگر عاصی‌ها نیستند خدا شما و اسداله‌حبیب‌ها، اکرم‌عثمان‌ها، پدرام‌ها، نگارگرها، رهنوردها و... را از جلادان بنیادگرا نگیرد که هزاران بار بیشتر از قهارعاصی، با «غریو و غرنگ» تان فرهنگ خادی ـ جهادی را غنا می‌بخشید).**

البته عباراتی به غایت «عمیق» هم در مقدمه وجود دارند: «اکنون و در هر اکنون تاریخی شاعر حادثه‌های دیروز شاعر اکنونیان همان لحظه و همان تاریخ خواهد بود و در کلیت پذیرفتنی» که مطمئناً نه «شاعر معصوم» قادر به معنی کردن آن‌ها خواهد بود و نه منتقد نامعصوم خادی‌اش حسین‌فخری.

اما هیچ یک از آن چه گفتیم به پای «موقع شناسی» بی‌نظیر «صاحبدل» نرسد. او در سال‌های قبل از بیعت به میهنفروشان مذهبی، در مثلاً مقدمه بر مجموعه «تنها ولی همیشه» از قهارعاصی، حرفش را با کلماتی از نیچه فیلسوفی که گفت «خدا مرده است» به پایان می‌برد و در مقدمه بر کتاب اکرم‌عثمان «مردها را قول اس» هم اثری از مسلمان نمایی‌ها و قیافه گیری‌های نفرتبار جهادی به چشم نمی‌خورد. ولی حینی که کابل با ورود تجاوزکاران پلید بنیادگرا در خون تپید، او در نخستین فرصت، مقدمه‌اش را به جای آوردن نقل‌قول از آن فیلسوف‌های «خطرناک»، اینچنین خاتمه می‌بخشد: «والحمدالله اولاً و آخراً»! و در مصاحبه با مجله «راه» هم چندین مورد از اسلام آوردنش برای «امارت استاد» را به یاد داریم.

«شاعر زمانه» خواهد سنجید که برای خوش آیند دژخیمان طوری با «زرنگی» و «دیپلماسی» سخن گفته که هیچ کس به آن پی نخواهد برد. اما توجه نمی‌کند که اظهار چاپلوسی در برابر جنایت‌پیشگان دینی ولو هم با «ظریف»ترین و «شاعرانه»ترین بیان‌ها، از دید مردم

و اگر حقیقت را گفته باشیم روشنفکران آزادیخواه مردم ما از جامعه ادب و هنر آزادیخواه ایران از بابت این خفت نویسندگان و شاعران خادی ـ جهادی که همچون خاینان حزب توده و چریک‌های اکثریت شعار شان بود: «خادی هستیم و همراه امام / ماندگارم که زمان است به کام» یک پوزش‌خواهی را به گردن دارد. البته بر آقای محموددولت‌آبادی (و شاید کسان دیگر) هم است که در فرصتی مناسب از چاپ مصاحبه با لطیف‌پدرام شکنجه‌گر خادی که هنوز مارک جهادی را برخود نزده بود، از مردم ما عذر خواهی کند.

نمی‌تواند پنهان بماند. از طرف دیگر نمی‌داند که تاریخ زوال و تسلیمش به خاینان غیردینی و دینی، امروزه نیست به بیش از ۲۰ سال قبل برمی‌گردد و جلوه‌هایی دارد به مراتب انزجارآورتر از آنچه ذکرش رفت.

«بالا» رفتن از کتاب‌ها هیچگاه به معنی «وفاداری» به آن کتاب‌ها و صاحبان شان نیست. ببینیم که واصف وغیره شاعران و نویسندگان خادی ـ جهادی و تسلیم‌طلب به همان کتاب زیر بغل شان که فراوان از آن می‌دزدند، نیز چقدر خاین هستند. در «طلا در مس» گفته می‌شود:

«شاعر روزگار من و شما خانم‌ها و آقایان معاصر، نباید از تکفیر بهراسد و نباید با تحمیق بسازد. اگر در گوشه‌ای از جهان به او گفتند: ننویس! ننوشته‌ها را بگوید؛ اگر گفتند: نگو! نگفته‌ها را به اشاره مبدل کند؛ اگر اعضای اشاره‌اش را بریدند، با حالت بفهماند، با بغض بشناساند، باکینه بیآگاهاند؛ و اگر گردنش را زدند، صدای «اناالحق» از رگهای گردنش، که سیم‌های هادی شعور و معرفت او هستند، جهان را چراغانی کند؛ و اگر قطعه قطعه‌اش کردند، در میان امواج دریایش انداختند، هنوز صدای هشدار دهندۀ "آی آدمها"یش شنیده شود.»

و زندگی و کار واصف‌ها و «شهسواران» انجمنی‌اش در برابر چشمان ماست که چگونه حتی پیش از تکفیر و تحمیق و تهدید، بیرق تسلیم بدون قید و شرط را در برابر ستمگران مختلف بلند کردند.

تراژدی واصف و مریدان خرد و کلانش تنها به مطرود بودن به مثابه «فرهنگیان» تسلیم‌طلب یا خادی ـ جهادی خلاصه نمی‌شود، آنان مخصوصاً خاینان به شعر و ادب فارسی به شمار می‌روند زیرا از محدود شاعران و نویسندگانی در دنیا هستند که از رژیم خون آشام ایران دانه می‌خورند، به دفاع از تروریزم آن برخاسته و فتوای خمینی علیه سلمان‌رشدی را با وقاحت کم‌نظیری تأیید کرده اند و این کثیفترین لته‌ای است که بر دُم افتضاحات چند جانبه‌ی آنان خودنمایی دارد. و اگر حقیقت را گفته باشیم روشنفکران آزادیخواه ما از جامعه ادب و هنر آزادیخواه ایران به سبب این مرداری نویسندگان و شاعران خادی ـ جهادی که همچون خاینان حزب توده و چریک‌های اکثریت شعار شان بود: «خادی هستیم و همراه امام / ماندگارم که زمان است به کام»، یک پوزش‌خواهی را به گردن دارند. البته بر آقای محموددولت‌آبادی (و شاید کسان دیگر) هم است که در فرصتی مناسب از مصاحبه با لطیف‌پدرام شکنجه گر خادی که هنوز مارک جهادی را برخود نزده بود، از مردم ما عذر خواهی کنند.

باری، چنانکه بارها گفته ایم جنبه‌های به اصطلاح «ادبی» خودفروختگان انجمنی، در مقایسه با ماهیت ارتجاعی سیاسی آنان هیچ اند یعنی داغ اصلی در پیشانی آنان همانا سازش و معامله با اشغالگران، پوشالیان و جنایت‌پیشگان جهادی یا طالبی است. واصف‌باختری اگر با روس‌ها و پوشالیان نمی‌بود و بعد زیر پای ربانی نمی‌افتاد؛ لطیف‌پدرام اگر خادی نمی‌بود و بعد قلمزن و جاسوس «امارت» ربانی و شرکاء نمی‌شد؛ از دست‌های حسین‌فخری اگر خون مردم نمی‌چکید؛ اکرم‌عثمان اگر اجنت کی جی بی و ندیم داکتر نجیب نمی‌بود؛ رهنوردزریاب اگر حقارت و سفلگی را تا بالیدن به لقب «کارمند شایسته فرهنگ» نمی‌رساند و... می‌شد بی‌بضاعتی‌های «ادبی» و «فرهنگی» شان را نادیده گرفت. اما سوراخ اصلی شخصیت آنان عمق و طولی دارد که به نظر می‌رسد با هیچ «شعر» و «نثر» و فحاشی خادی و جهادی و تهدید از طریق ارگان مشترک شان هفته نامه «امید»، «فردا» و... پر شدنی نیست.

«آنهایی که می‌گویند: ما شعر تغزلی می‌گوئیم تا آلام روح مردم را تسکین بدهیم، چرا که شعر، چیزی جز تغزل بخاطر تغزل نیست، کار شان تخدیری است و در واقع بدان می‌ماند که در بحبوحۀ جنگی خونین، مردم را دعوت کنیم تا به موسیقی شوپن گوش کنند؛ یا موقعی که از بالای سر مردم جهان گلوله‌های خمپاره رد می‌شود و هر لحظه امکان دارد بشریت نابود شود، در سنگر خود، بدور خویش، هاله‌ای از تقدس عارفانه بتنیم و بنشینیم و با بادبزن عرفان از ناف به پائین مان را باد بزنیم؛ یا آئینه‌ای در برابر خود بگذاریم و با دقت تمام از کنار سر، فرق زیبائی برای گیسوانمان باز کنیم.»

در مورد «عرفانی» شدن آقای واصف‌باختری در این روزگار بیداد و بی‌ناموسی‌های جلادان بنیادگرا، غیر از توجه دادن شما به مرورمجدد نوشته شماره ۵۰ «پیام زن»، به نقل این جمله‌ها از «طلا در مس» اکتفا می‌کنیم، جمله‌هایی که گویی مخصوصاً «فرهنگیان» خادی ـ جهادی و «سیاست گریز» وطنی را در نظر دارند:

«آنهایی که می‌گویند: ما شعر تغزلی می‌گوئیم تا آلام روح مردم را

بقیه در صفحه (۱۰۰)

افغانستان کشور فراموش شده!

گزارشی از سخنرانی دو فعال جوان جنبش نوین زنان افغانستان: «سحر صبا» و «ساجده حیات»

به همت علیرضا و مهرناز در روز شنبه ۱۰ جون برنامه‌ای درباره‌ی شرایط کنونی افغانستان به زبان انگلیسی و در روز یکشنبه ۱۱ جون به زبان فارسی در شیکاگو برگزار شد. در این برنامه از دو رهبر جوان افغانستان «سحر صبا» و «ساجده‌حیات» که هر دو در پاکستان مقیم اند دعوت به عمل آمد تا درباره فعالیت‌های خود در «جمعیت انقلابی زنان افغانستان» سازمانی با ایده‌های نوین، زنده و فعال سخن بگویند.

«سحر» و «ساجده» به دعوت کنفرانس جهانی زنان در نیویارک به امریکا آمده‌اند و در سخنرانی‌های وسیع خود در ایالت‌های مختلف از حمایت‌های ویژه‌ی گروهها و سازمان‌های مختلف برخوردار بوده اند.

در برنامه‌ی روز یکشنبه ابتدا فلم «تابوت سکوت» به نمایش درآمد، سپس خانم «شرلی ترکی» ضمن نمایش اسلاید به تاریخچه‌ی کوتاهی درباره شرایط زنان افغانستان از ۷۰ سال پیش تاکنون اشاره کرد. سپس «سحر» در باره‌ی شرایط سیاسی، اقتصادی و تاریخی افغانستان صحبت کرد و به تحلیل وضعیت افغانستان در دو دهه‌ی اخیر پرداخت. و اینکه چه دلایلی افغانستان را به وضع فاجعه‌آمیز امروز کشانده است. وی ابتدا به وضعیت استراتژیک و جغرافیایی و موقعیت کلیدی افغانستان در منطقه اشاره کرد و سپس در باره‌ی هجوم قدرت‌های خارجی از جمله انگلیس اشاره کرد: «بعد از کودتا و تسلط روس‌ها بر افغانستان، روس‌ها از بمباران و چپاول مردم در تمام نقاط افغانستان دریغ نکردند. ناامنی و ناهنجاری باعث شد که ۶۰۰هزار نفر کشور را ترک کنند و به ایران و پاکستان پناهنده بشوند، وضعیت اسفناک پناهندگان نیز خود مستلزم تحلیل جداگانه است.»

«خیانت احزاب وابسته خلق و پرچم به نظر ما سؤ استفاده از نام آزادی، دموکراسی و حقوق زنان بوده است و افغانستان را به ویتنامی برای روسیه تبدیل کردند. احزاب بنیادگرایی که قبل از کودتای روس‌ها هیچ وزنه‌ای در افغانستان نبودند، امکانات فراوان امریکایی‌ها، این احزاب را از هیچ به همه چیز تبدیل کردند.»

«سرکوب و ضربه‌ی روحی، فرهنگی و اقتصادی که این احزاب بنیادگرا بر مردم افغانستان وارد آوردند، تمامی قوای ملت را درهم شکسته است. کار ساده‌ای نیست که دوباره ملت به پا خیزد و خود را از نو بسازد.»

ساجده‌حیات با دریغ و افسوس افغانستان را فراموش شده ترین کشور خواند، سپس از مواضع سازمان و فعالیت‌های سیاسی «راوا» سخن گفت: «سازمان "راوا" در سال ۱۹۷۷ توسط "مینا" و چند زن آزادیخواه دیگر در افغانستان بنیانگذاری شد. در ابتدا هدف فقط مبارزه برای حقوق زن بود زیرا در آن زمان هنوز روس‌ها بر افغانستان حکومت نمی‌کردند. افغانستان به مثابه یک کشور عقب‌مانده (بااقتصاد قبیله‌ای -کشاورزی) وضعیت زنانش شکلی تراژیک داشت به ویژه در قریه‌ها و دهات. یک سال بعد از تأسیس سازمان ما، احزاب خلق و پرچم و پس از آن روس‌ها بر کشور ما مسلط شدند و افغانستان را به کشوری مستعمره‌ای تبدیل کردند. در یک چنین شرایط صرفاً صحبت کردن از حقوق و آزادی زنان بی‌معنا بود. در این جریانات سازمان ما به سازمانی سیاسی تبدیل شد که در جنگ مقاومت علیه روس‌ها سهم شایانی داشت. ما در آن زمان نشریه «پیام‌زن» را منتشر می‌کردیم و جنایات روس‌ها را افشأ می‌کردیم. این نشریه نه‌تنها علیه احزاب خلق و پرچم و روس‌ها حرکت می‌کرد، بلکه مسایل زنان را نیز مطرح میکرد. ابتدأ این سازمان مخفی بود، سپس به پاکستان منتقل شد. دوره‌ی جدید فعالیت‌های ما با تأسیس مدارس و کلینیک برای مهاجران شروع شد.»

«مینا رهبر سازمان که به دست جاسوسان کی‌جی‌بی به قتل رسید، پیش‌بینی می‌کرد که اگر بنیادگرایان در افغانستان حاکم شوند رژیمی به مراتب خطرناک‌تر از رژیم خمینی روی کار خواهد آمد. وی ۲۰ ساله بود که «راوا» را بینانگذاری کرده، یگانه زنی بود که از مبارزه‌ی مستقل زنان صحبت می‌کرد، وی نه فقط برای استقلال مملکت، بلکه برای استقرار دموکراسی در افغانستان مبارزه کرد. ما معتقدیم که مبارزه برای حقوق زنان از معبر مبارزه با بنیادگرایی می‌گذرد. ما در پاکستان و افغانستان به شکل مخفی کار می‌کنیم. اعضای ما با قبول ریسک و هر خطری در آنجا کار می‌کنند. به خاطر این که نشریه‌ی پیام زن نشریه‌ی مستقل زنان افغانستان و نشریه‌ای کاملاً سیاسی است، اتهاماتی بر ما وارد می‌شود و آن اینکه نشریه‌ی پیام زن نشریه‌ای مردانه است چراکه رسم نیست زن از سیاست صحبت کند!»

«دردناک‌تر اینکه آنانی که خود را شاعر و نویسنده می‌پندارند و موضع‌گیری سیاسی هم دارند به وجود مستقل زن در جامعه و کار مستقل سیاسی زن معتقد نیستند. آنان روشنفکرانی هستند که از سطح تئوریک و دانش وسیعی برخوردار اند اما متأسفانه خاموش اند! نشریه‌ی پیام زن از انقلابیون یاد می‌کند. نه فقط از انقلابیون افغانستان، بلکه از انقلابیون ایران از جمله سلطانپور، گلسرخی و فروغ‌فرخ‌زاد یاد می‌کند. اینترنت نقش تعیین کننده‌ای در ایجاد روابط با دنیای خارج برای ما داشته است. دلیل سفر ما به امریکا، نقش سایت ما بوده است.

و راوا از طریق اینترنیت تا اندازه‌ای در دنیا شناخته شده است و از طریق اینترنیت کمک‌های مالی موثری دریافت داشته‌ایم.»

در بخش گفت و شنود شرکت‌کنندگان با تاکید بر تجارب انقلاب ایران اشاره کردند که درس‌آموزی از پیچ و خم‌های مبارزاتی مبارزان ایران می‌تواند کمکی در جهت‌گیری‌های سیاسی مبارزان جوان داشته باشد. محمد ارسی به نکته‌ای اشاره کرد که: «پیوسته کشورهای خارجی را مسئول و مسبب بدبختی‌های افغانستان و ایران دانستن، ایده‌ای است که باید به آن نگاهی دوباره انداخت. درست است که با نفوذ و دخالت خود در کشورها بدبختی به وجود آورده اند، اما ریشه را باید در خود دانست. در لبنان سازمانی تشکیل شده است از روشنفکران بنام "ما همه مسئولیم". در این سازمان به ریشه‌یابی بحران‌ها و معضلات شرایطی می‌دانند که در لبنان به وجود آمده است.

بهاالدین مجروح در یکی از نوشته‌هایش اشاره می‌کند: "بیگانگان بسیار ظلم کردند اما افغانی زمانی می تواند رهایی را به دست بیاورد که ریشه را در خود پیداکند."»

برقع از رخ برفکن

این مصاحبه توسط کاتاپولیت در روزنامه‌ی نیویارک تایمز در ماه مه ۲۰۰۰ انجام شده است.

دو رهبر بسیار جوان افغانی در مبارزه علیه طالبان، در کشوری که زنان را وادار به سکوت کرده‌اند، صدای سیاسی رسا و بی‌پروای خود را یافته اند. و باید بگویم که به دلیل ایمنی اسامی واقعی آنان را به کار نمی‌بریم چون هر دو در شرایط پرمخاطره‌ای کار می‌کنند.

• سوال من اینست: بعضی از امریکایی‌ها که کلمه‌ی انقلابی را می‌شنوند ناگهان کلمات «کمونیست» و «خشونت» در ذهنشان تداعی می‌شود، می‌توانید شما قدری در باره‌ی «راوا» توضیح بدهید؟

صبا: «راوا» جمعیت انقلابی زنان افغانستان در سال ۱۹۷۷ تأسیس شد، به عنوان گروهی از زنان که از حقوق زنان و حقوق بشر حمایت می‌کند. ما علیه اشغال روسها بودیم. امروز ما نه فقط علیه طالبان، بلکه بنیادگرایان نیز مبارزه می‌کنیم. ما برای دانش‌اندوزی، مراقبت‌های بهداشتی، برابری حقوق زنان و مردان و دموکراسی سکولار تلاش می‌کنیم. این در افغانستان امری انقلابی به شمار می‌رود.

• و شما در پاکستان مستقر اید. جایی که جمعیت وسیعی از پناهندگان افغانی مقیم اند. چه نوع کاری «راوا» انجام می‌دهد؟

صبا: در کمپ‌های پناهندگان ما مدارسی برای دختران و همچنین پسران دایر کرده‌ایم. در افغانستان نیز از زمانی که مدارس به وسیله‌ی طالبان برای دختران ممنوع اعلام شده ما کلاس‌های مخفی سوادآموزی به وجود آورده‌ایم که به زنان و دختران خواندن و نوشتن یاد می‌دهیم. گروه‌های امداد و مراقبت‌های طبی ما نیز به نقاط مختلف سفر می‌کنند (دختران و زنان در صورت بیماری باید با یک مرد به پزشک مراجعه کنند. بسیاری از زنان و دختران به دلیل نبود جنس مذکر جان خود را از دست داده اند) ما همچنین کلاس‌های قالینبافی داریم که پروژه‌ای است برای بهبود وضع اقتصادی زنان.

• بعضی از مردم می‌گویند که بنیادگرایی اسلامی بخشی از فرهنگ افغانی است. پاسخ شما به‌کسانی که شما را متهم می‌کنند که دارید ارزش‌های غربی را به جامعه تحمیل می‌کنید چیست؟

حیات: به نحوی باید بگویم بله... ما می‌خواهیم حقوق زنان را در افغانستان شاید برای اولین بار ایجاد کنیم و محفوظ نگه داریم. اما قبل از طالبان حدود ۴۰ در صد از پزشکان افغانی و ۶۰ در صد از آموزگاران زن بودند. مردم معمولاً فرهنگ افغانی را با فرهنگی که طالبان آورده اشتباه می‌گیرند. آن‌ها نمی‌دانند که مردم افغانستان چقدر از طالبان متنفرند.

• کار کردن به طور مخفیانه در افغانستان و جنگ با رژیم طالبان به طور وحشتناک خطرناک است. آیا شما هر دو تاکنون به مرگ تهدید شده‌اید؟

کاتاپولیت در حال مصاحبه با سحر

حیات: در تظاهرات علیه بنیادگرایان ما دو بار مورد حمله قرار گرفتیم به وسیله‌ی چوب و چماق، ما را دستگیر کردند و به زندان انداختند. اما حامیان مرد ما، در راهپیمایی‌ها و تظاهرات از ما حفاظت کردند. آنان را نیز به همان شکل مورد ضرب و شتم قرار دادند. ما زنان متقابلاً می‌جنگیم. من خود به وسیله‌ی پلیس پاکستان مورد ضرب‌ه قرار گرفتم. ما را به خاطر اینکه نشریه «پیام زن» را می فروختیم دستگیر کردند.

• شما هر دو اندکی بیشتر از ۲۰ سال دارید، خانواده‌های شما درباره‌ی فعالیت‌های سیاسی تان چه می‌گویند؟

صبا: مادر من زیاد تحصیل کرده نیست. وقتی که بعد از سه سال

بقیه در صفحه (۹۷)

پاسخ ما به انتقادهای فرهاد

دوست عزیز، تمرکز ما روی افشای فرهنگیان معین از یک ضرورت مهم ناشی می‌شود. این ضرورت عبارتست از آن که مردم ما در بیداد طالبی و جهادی یعنی خون‌آشام‌ترین ستمگران در تاریخ پنجهزار ساله‌ی ما گرفتار اند و بناءً بر روشنفکران این سرزمین بدطالع است که برای بیداری و سازماندهی مردم بر ضد دشمنان خونی شان از هیچ فداکاری دریغ نورزند. ما همواره گفته ایم که امروز آنچه یک روشنفکر نجیب را از روشنفکری خاین متمایز می‌سازد فقط قرار داشتن وی در جبهه مبارزه بر ضد میهنفروشان جهادی و طالبی می‌باشد.

«پیام زن» همیشه این ندا را خطاب به روشنفکران سر داده که آنان و بخصوص شاعران و نویسندگان و روزنامه‌نگاران و دیگر قلم‌بدستان باید خود را به قول شاملو کفن پوش کرده در برابر دژخیمان دینی بایستند و نگذارند مشتی جلاد متعفن با شمشیر دین و مذهب در دست و «انگ وطن بر شرمگاه» شان در هر عرصه‌ای خرمستی داشته باشند. اما متأسفانه می‌بینیم که از واصف‌باختری گرفته تا نرشیرنگارگر، داکتر جاوید، نبی‌مصداق و از الف تا یای انجمن نویسندگان، نه تنها از در آمیختن با روس‌ها و پوشالیان شرمگین نیستند بلکه ضمن افتخار به آن، از هیچ گونه سازش با فاشیست‌های دینی رو بر نمی‌گردانند. و اینجاست که «پیام زن» در تنهایی کامل و در سنگری از چهار سو در محاصره، افشای پیگیر و بی‌ملاحظه کاری این عناصر وقیح را در صدر وظایفش نهاده است زیرا اینان به گفته پوشکین در مستراح بوده و به بوی آن عادت کرده اند، ولی مدعی اند که در حمام گلاب بسر می‌برند! اینان صرفاً به ننگ سکوت در مقابل دژخیمان طالبی یا جهادی گرفتار نیستند بلکه دار و ندار «ادبی و هنری پژوهشی» خود را در پای این یا آن گروه بنیادگرا می‌ریزند. درست است که اگر منظور از جنایت تیرباران یا کشتن مبارزان زیر شکنجه باشد، میزان جنایات تعدادی از این افراد به پای جنایات باندهای مزدور پاکستان، ایران یا عربستان نخواهد رسید. اما فراموش نکنید که اینان هم دهان و زبان جنایتکاران حساب می‌شوند زیرا اولاً «بیطرف» نیستند بلکه در سطح جارچی و «نظریه‌پرداز» ادبی طالبی یا جهادی سقوط کرده اند و ثانیاً مگر با برتولت‌برشت موافق نیستند که: «آن که حقیقت را نمی‌داند بی‌شعور است؛ اما آن که حقیقت را می‌داند و آن را

فرهاد ـ هرات

خدمت دست‌اندرکاران مجلهٔ پیام زن سلام و احترامات فایقه و القاب و عناوین لایقه!

و اما از دو سال به این طرف است که نشریات شما را با هزار سرگردانی و زحمت بدست آورده و از مطالب و مضامین سودمند آن استفاده می‌برم شهامت و پایمردی شما را در راه احقاق حقوق مسلم منسوبه تان و همچنان آفاق نگرش اجتماعی سیاسی تان را در راه رسیدن به آزادی، دموکراسی و عدالت اجتماعی پشتیبانی نموده و می‌ستایم و امیدواریم روزی فرا رسد که این حرکت معقول در داخل کشور عزیز ما افغانستان جایگاه واقعی خود را باز یافته، سُکان این کشتی شکسته را بدست گرفته و به ساحل ترقی رهنمون سازد.

هر چند که در مجلهٔ پیام زن محاسن آنقدر زیاد است که روی معایب آن را پوشانیده اما از آنجائیکه بشر همیشه در حال ساخته شدن است، فلذا نباید هیچ فردی چه حقیقی باشد یا حقوقی (سازمان) گفتار و یا کردار خود را به عنوان اصل لایتغیر و مطلق بر دیگران تحمیل نماید که انسان از خطا برا نبوده است و حقیقت دموکراسی نیز بر پایهٔ همین اصل است.

بنظر می‌آید که درین مدت دو سال بیشترین حجم اوراق و وقت پرسونل ادبی سیاسی این مجله را موضوع چند شخصیت (خوب یا بد) واصف‌باختری، نگارگر، عاصی، نوذرالیاس... بخود اختصاص داده اند که بگمانم این جبهه گیری از حدمعمول و لازم آن پا پیشتر نهاده و خوانندگان را دچار دلسردی و بیعلاقه گی به مجله می‌نماید. چون قشر باسواد و روشنفکر این جامعه درین وضعیت خاص احتیاج به مضامین بکر و تازهٔ دارند که بتواند التیام‌بخش دردهای تحمیل شده از جانب قداره‌بندان طالبی جهادی باشد.

الف: ۱ـ اوراق مجلهٔ پر خرج شما که شاید بکمک مالی دوستان، جمع آوری اعانه از کفر و اسلام و خلاصه با هزار رنج و زحمت مرتب میگردد تنها به یک بخش افشاگری اکتفا نموده و بعضاً افشای چهره‌های مثل افراد قبل‌الذکر طوریکه من نوذرالیاس را میشناسم از اکثر این اتهامات مبراست. و آنگاه واصف‌باختری، عاصی، نگارگر و... نیز جنایات شان به صدیکم جنایات اعضای باندهای چریکی تولد یافته از شکم پاکستان نمی‌رسد... و اگر من صلاحیت میداشتم در هر شماره هویت شیطانی هر یک ازین فروختگان مثل گلبدین، ربانی، سیاف، خلیلی، خالص، ناخالص، ملاعمر، امین، سروری، تره کی، کارمل، نجیب و صدها نانجیب دیگر را برای مردم افشا می‌کردم چون هزاران گپ ناگفته و ناشنیده دیگر وجود دارد که مردم ما از آنها هیچ اطلاعی ندارند که بایستی گفته شود.

۲ ـ منسوبین را واکه اغلب تحصیل یافته گان این کشور اند و از جور، ظلم و بیعدالتی مشتی نادان

بقیه در صفحه (۱۱۰)

انکار می‌کند، تبهکار است.»؟

«پیام زن» در افشای مزدورانی چون گلبدین، ربانی، سیاف، خلیلی و ملاعمر که شما نام گرفته اید غفلت نداشته و برعکس به همان گوشه‌هایی از شخصیت و سیاست این خاینان پرداخته که معمولاً دیگران از آن‌ها طفره می‌روند. سگ‌جنگی بین این دو گروه هم کافی بوده که ماهیت واقعی یکدیگر را برملا سازند و حتی باداران خارجی شان نیز گاهگاهی که خشم گرفته اند پرده از رازهای غلامان دین سالار خود برداشته اند.

اما متأسفانه نشریه دیگری را سراغ نداریم که بر گذشته و مخصوصاً امروز اعضای انجمن نویسندگان انگشت انتقاد بگذارد. و این جاست که وظیفه «پیام زن» هنوز بیشتر خطیر و تخطی ناپذیر می‌شود. بسیاری از این «فرهنگیان» ماسک بر چهره دارند در حالی که سر باندهای جنایتکار ندارند و بنابراین پاره نمودن ماسک و فاش ساختن آنان به مثابه چوکیداران «ادبی» تبهکاران بنیادگرا از اهمیت فراوانی برخوردار است.

به قول شما هزاران گپ ناگفته و ناشنیده درباره سردارههای بنیادگرا را باید گفت و ما مطمئناً سهم خود را در این زمینه اداء خواهیم کرد. ولی هیچگاه اندیشیده اید که افشای معامله گری واصف‌ها با اشغالگران و پوشالیان وکثیفتر از آن با بنیادگرایان، مسئولیتی است که جز «پیام زن» تشکیلات و نشریه‌ای آن را به دوش ندارد؟ پس آیا باز هم صحیح است بگوییم در «این جبهه گیری از حد معمول و لازم آن پا پیشتر نهاده» ایم؟

کاش شما می‌نوشتید (یا بنویسید) در کدام مورد افشاگری ما اضافی بوده و چرا نباید تکرار کرد که: آقایان و خانم‌های انجمن نویسندگان، اگر تا دیروز از پیوستن به دشمنان روسی و پوشالی شرم نکردید لااقل امروز حیا نمایید و شرف قلم تان را برای دومین بار با نوشتن شعر و داستان و مطلبی عاری از مضمون ضد طالبی و جهادی بر باد نداده و بسان دلالان مطبوعاتی آن جلادان عمل نکنید؟

اتفاقاً در یک اعتراض تان به ما تصور می‌شود درک مشترکی داریم. آن جاکه شما از ما خواسته اید به جای تمرکز روی واصف وغیره به «استعمار مزدوج امریکا + انگلیس» و «زد و بندهای پشت پردهٔ ملاعمر را با بن‌لادن و...» بپردازیم. عین حرف را ما به این «فرهنگیان» بی‌مسلک ابراز داشته و می‌داریم که چرا خنثی‌گری می‌کنند؟ چرا سلاح قلم شان را در دیده‌ی این تروریست‌های پلید و مالکان شان فرو نمی‌برند؟ چرا به جای موضعگیری قاطع علیه آن دشمنان به تفحص در رازهای کاینات و عرفان بازی یا بحث‌های ادبی «ناب» و یا ازگور کشیدن لاش‌های «فرهنگی» پرچمی و خلقی، روز خود را تیر کرده و به محشر سیاهی که طالبان و جهادی‌ها راه انداخته اند، با چشمان کلوخی می‌نگرند؟ ما تقریباً هرروز در مطبوعات پاکستان مطالب دردناک و انزجارآوری در دفاع از بنیادگرایان می‌بینیم که خود خیلی کم قادریم به پاسخ همه‌ی آن‌ها بپردازیم ولی سوز ما دو چندان می‌شود وقتی می‌بینیم که هیچ کدام از این «فرهنگیان» بی‌شرم و در عین حال پر مدعا، با ارسال مقاله یا نامه‌ای به پاسخگویی به آن‌ها بر نمی‌خیزند. حق و صحیح بود آقای «فرهاد» که کم از کم در این مورد به این بزدلان بی‌مایه نهیب می‌زدید که بالاخره تاکی، تاکی بی‌عار و بی‌حس نشسته و به پستی سکوت یا همکاری با فاشیست‌های دینی ادامه خواهند داد؟

آیا حق نداریم از شما متوقع باشیم که قبل از همه از نوذرالیاس بخواهید که به سکوت پایان بخشیده، از انتشار شعرهایش در نشریات جهادی ـ خادی جلو گرفته و صریح و متداوم در راه مبارزه علیه جنایتکاران بنیادگرا قدم نهد؟

اجازه بدهید راجع به دوست تان کمی بیشتر توضیح دهیم. استناد ما در برخورد به نوذرالیاس همان نکته‌ای هست که در مقدمه کتاب «از آتش از بریشم» آمده است.☆ حالا اگر این امر واقعیت دارد که ایشان با آن دو تن دیگر و در آن روز و روزگار ماتمزا به بنای «دل آباد» در دل خاد و به یاری یک خواننده و شاعر مقبول پوشالیان می‌اندیشید، ما روی حرف خود می‌ایستیم ولی اگر آن ابتذال و ننگ به ایشان نمی‌چسبد ـ که قلباً آرزو می‌کنیم چنین باشد ـ باید به خاطر دفاع از شخصیتش و جدا کردن خود از آن «دو روح در یک بدن» و در واقع کلیه انجمنی‌های پرچمی و خلقی وکرنشگر، اقدامی می‌کرد یا بکند. در آن صورت «پیام زن» آماده است آن اتهام را پس گرفته و از وی پوزش بخواهد. البته این امر در مورد هر «فرهنگی»ای که از تعلق به انجمن و انجمنی‌ها عار داشته باشد، صادق است.

گناه ما چیست دوست عزیز وقتی نام یک فرد آنچنان شاید به غلط ملوث می‌شود و او در مقابل هیچ واکنشی نشان نداده و به دفاع از حیثیتش برنمی‌خیزد؟ دیگر معیار ما چه باشد که او را «از اکثر این اتهامات مبرا» بپنداریم؟ فرض ما همیشه این بوده که اگر ما اشتباهاً شخصی را منسوب به انجمنی‌های هرزه بنماییم، او از این اهانت به هیچ وجه آسان نگذشته، ما را بلافاصله متوجه ساخته و ما به نوبه خود علناً از وی عذرخواهیم خواست. لیکن تا جایی که تجربه نشان داده متأسفانه تا حال هیچیک از کسانی که نام شان درکنار فرهنگیان پوشالی، جهادی یا تسلیم‌طلب و معامله گر آمده است، آزرده نشده اند. ایکاش نوذرالیاس این افتخار را بیابد که موضعش را به عنوان شاعری ضد پوشالیان و ضد جنایتکاران بنیادگرا و ضد جریان تسلیم‌طلبی، اعلام داشته و همکاسگی احتمالی خود با آن اراذل در

بقیه در صفحه (۹۵)

☆ـ «بیاد دارم در یکی از همان شب‌ها که مثل همیشه سخن سخن عشق و شعر و موسیقی بود نوذرالیاس طرح مبنی بر بنیاد گذاشتن خانه شعر و موسیقی بنام "دل آباد" بمیان آورد که بایستی بر دامنه کوه کارته‌سخی بدست خود ما تهداب گذاری می‌شد. حلاوت این طرح دیر سال دهن ذوق و خیالات ما را آب می‌انداخت و گاهی عاصی می‌گفت که اگر دل‌آباد را ساخته بودیم امروز او اینقدر بیخانه نبود.»

پیام زن و خوانندگان

RAWA, P.O. Box 374, Quetta, Pakistan

کارگر-کانادا،
از نامه گرم تان تشکر می‌کنیم. نامه جداگانه‌ای برای تان ارسال شد. موفق باشید.

□□□

س.ع.-راولپندی،
از نامه تان تشکر. نامه جداگانه‌ای برای تان ارسال شد.

□□□

از مکتب «راوا» در خدمت زنان

هاجره-کابل،
در نامه خود می‌نویسند:

«خواهران گرامی، خدمت تمام دست اندرکاران مجله "پیام‌زن" سلام و احترامات قلبی‌ام را تقدیم می‌دارم. امید کماکان در کار و پیشبرد فعالیت‌های تان و انتشار این مجله که چراغ روشنی است برای تمام مردم و بخصوص زنانِ محروم از حق انسان بودن، موفق باشید.

خودم زمانی در مکتب وطن مربوط "راوا" درس می‌خواندم و حالا در یکی از ولایات افغانستان مصروف تدریس به دخترانِ محروم از حق سواد می‌باشم. از این بابت عاید ناچیزی بدست می‌آورم که برای بار اول مجموعه آنرا بعنوان کمک ناچیزم برای شما ارسال داشتم.»

● **خواهر جان، کار و فعالیت تان جهت باسواد ساختن دختران کشور ما در وضعیتی که حتی برای آموختن سواد، ریسک بزرگی را متقبل می‌شوند، موجب افتخار ماست.**

از ارسال مبلغ ۱۰۰/۰۰۰ افغانی اطمینان داده سپاسگزاریم. موفقیت شما آرزوی ماست.

□□□

فاطمه‌اکبر-کویته،
از نامه تان سپاسگزاریم. امیدواریم معلومات بیشتر در مورد کار و فعالیت تان بدهید. اگر مایل به دریافت نشریات ما باشید برای ما بنویسید. موفق باشید.

□□□

نشریه «پشمک»-کانادا،
از نامه و تبریک سال نو ممنونیم. متقابلاً سال نو را برای تان با ارسال کارتی تهنیت گفته بودیم. موفق باشید.

□□□

«پیام‌زن» منجی زنان ستمدیده‌ی افغانستان

ع.ب.-پشاور،
در نامه خود می‌نویسند:

«این جانب ع.ب. به حیث معلم در یکی از مکاتب شهر کابل ایفای وظیفه می‌نمودم. بعد از ویرانی و مصیبت بر کشور عزیزم که مانع درس و تعلیم، آزادی و کار زنان و حتی مردان با دانش گردید، ترک وطن نموده رهسپار پشاور گردیدم.

دردها، رنج‌ها و نابسامانی‌های زندگی احساسات درونی‌ام را تحریک نمود و همه حالات جامعه را بصورت نظم روی صفحه می‌نگاشتم، متأسفانه هیچ ارگان نشراتی را نیافتم که بتوانم اشعارم را از آن طریق به هموطنانم عرضه نمایم.

درین اواخر با "پیام‌زن" آشنایی حاصل نمودم، بعد از مطالعه‌ی چند شماره درک نمودم که زنان به همین وسیله می‌توانند آلام خود را ابراز نمایند. زیرا "پیام‌زن" در جهت آزادی و استقرار عدالت اجتماعی و حکومت مردمی، به حیث پیشاهنگ زنان می‌رزمد و من آنرا یگانه منجی زنان ستمدیده‌ی افغانستان یافتم و آرزو دارم مرا به حیث همکار خود قبول نمایید.»

● **دوست گرامی، منتظر دریافت اشعار شماییم، با درنظرداشت این نکته که «شعر باید خنجری باشد برحنجره‌ی دژخیمان» هر آنچه درین راستا تصویر شده باشد، آنرا در صفحات «پیام زن» خواهید یافت. اما در رابطه با شعر ارسالی تان بنام «غربت خانه» باید یاد آور شد که ما هرگز «راه» را از «اختیار» نخواهیم داد، راه زنان کشور ما، راه ما و شما روشن و عیان است، یا باید از هر طریق ممکن علیه جنایتکاران جهادی و طالبی تا نابودی کامل شان مبارزه را ادامه دهیم و یا هم مثل خانم‌ها و آقایان**

سازشکار و جبون سکوت مرگبار اختیار نموده و عملاً به آلت دست آنان مبدل شویم. دوست گرامی، ما و شما باید خودمان درد مشترک را مداوا باشیم.

❑❑❑

عاقله‌روشن ـ اسلام‌آباد،

از نامه و شعر ارسالی تان ممنونیم. قسمتی از شعر تان را در همین شماره بدست نشر سپردیم.

تـاکـی

وطـندار عـزیز مـن بـه غـم‌ها مـبتلا تـاکـی
اسـیر پـنجه درد و غـم و رنـج و جـفا تـاکـی
ز فـقر و بـینوایـی دربـدر درکـوی و در بـازار
پی یک لقمه نان در کـوچه‌ها خـیل گـدا تـاکـی
بـه کـنج خـانه دور از درس و در بـند جـهالت‌ها
هزاران مرد و زن بـی‌علم و ز دانش جـدا تـاکـی
به این مـیهنفروشان، نـوکران روس و پـاکستان
به طالب این دشمن علم و فرهنگ اقـتدا تـاکـی
ز قتل و غارت و ظـلم و جـفای جـنگ سـالاران
به هر سو جوی خون جاری بود چون کربلا تاکـی
بـه زیـر تـار هـر ریشش بـود صـد دام مکـاری
پـی صـید دل بـیچارگان کـذب و ریـا تـاکـی

❑❑❑

«پیام زن» باندی نیوکه

م.ن ـ جلال آباد،

داسی لیکی: «... ستاسو د نشریاتی مجلې ځینې شمارې ځما لاس ته راغې او زه‌یې په خورا غور سره لوستلم... په ربښتیا سره چې ټول مطالب‌یې د گرانو وطنوالو د ذهنیت د روښانولو لپاره مفید دي... او ددې مجلې مطالب یواځینې نشریاتي مطالب دي چې مونږ ه د جهادي او طالبي ډلو د جنایتونو څخه خبروي... په دې مجله کښې داسې مطالب هم مونږ وینو چې د ځینو اشخاصو په شخصیت باندې متمرکز دي، که چیرې دا مطالب د اشخاصو په اجتماعي او سیاسي موقف باندې متمرکزې شي ښه به نه وي، بله دا چې دې مجله کې که د انتقادي او معلوماتي مطالبو تر څنگ د موجوده سیاسي وضعې په تحلیل باندې هم مطالب نشر شي...»

● ښاغلي وروره، خوشحاله یو چې د «پیام زن» مطالب ستاسو د پاملرنې وړ گرځېدلي، له بده مرغه مونږ هم د تاسو له دې خبرې سره چې «ددې مجلې مطالب یواځینې نشریاتي مطالب دي چې مونږه د جهادي او طالبي ډلو د جنایتونو څخه خبروي» کاملاً موافق یو. خو سوال دادې چې ولې "پیام زن" په دې برخې کې یواځینې مجله ده؟ ولې نورې مجلې او نشریې داسې مطالب نه خپروي؟ آیا هغوی د جهادي او طالبي ډلو ټپلو له جنایتونو څخه نه خبرېږي او که‌یې د خپرولو بودجه نلري؟ خو که له هیواد څخه بهر د افغاني خپرونو فهرستونو ته یو نظر واچوؤ له ورایه معلومیږي چې د بودجې خبره بالکل مطرح نده ځکه کله چې دومره نور مطالب خپرولای شي ددې ډلو بې ناموسي او جنایتونه، بهرنیو پورې ددوی تړاو، له علم او فرهنگ سره دښمني... ته هم د خپرولو ځای پیدا کیږي. او دا هم ممکنه نده چې ـ په خاصه توگه روانو حالاتو کې ـ څوک دې افغان وي او په دې ونه پوهیږي چې جهادیان او طالبان غلا گانې‌کوي، د خلکو په ناموس باندې تیرې کوي، ‌پله‌ایزې وژنې کوي، له پردیو سره د هیواد پلورنه امضا کوي، د هیواد د فرهنگي آثارو او اقتصادي بنسټونو په سیستماتیکې ورانې لاس پورې کوي، د نجونو او هلکانو د مثبتې زده کړې او علم د خپریدلو مخه نیسي، ماشومان او تنکي ځوانان ددې په ځای چې د پوهې خوا ته وهڅوي د خیرات کنډولي او لږ چې لوی شي کلاشینکوف‌په لاس کې ورکوي او داسې نور. نه، دوی هم ښه پوهیږي او هم‌یې د خپرولو توان لري خو خبره دا ده چې په هر څه سترگې پټوي او غوږونې گوتې ننه باسي چې گوا کې،زه نه څه وینم او نه څه اورم. «پیام زن» هم په خپلو نشراتو کښې همدغه ټکې په نخښه کړې او غواړې ټول هغه روښان اندې، چې خپلې سترگې او غوږونه‌یې د خلکو په دردونو او رنځونو پټ ساتلي او خوله‌یې داسې مطالبو ته وازه کړې چې د چا خبره د خره هم خندا ورته راځي لکه د طبلې او رباب په هکله معلومات، د سمنک پخولو دود دستور او داسې نور، دې ته وهڅوي چې، د طالبي او جهادي جنایتکارانو د رسوا کولو د روند پېټي یواځې «پیام زن» ته پرېنږدي او دوی پخپله هم د همدغې ټولنې دیوې روښان فکره غړې په صفت خپل مسئولیت ترسره کړي په دې په اصطلاح روښان اندو کښې داسې کسان هم شته چې تر پرونه‌یې د نجیب گوډا گې‌رژیم ته خدمت کاوه او د هغه هیواد پلورنه او جنایتونه یې توجیه کول خو نن چې د نجیب رژیم نسکور شوی د جهادي او طالبي جنایتکارانو له مخ او لاسونو څخه د وینو او زوؤ په څټلو بوخت دي او ددوی ستاینه کوي. «پیام زن» په خپلو خپرونو کښې‌ددې ډلو روښان فکرانو رسوا کولو ته ملا تړلې، غواړي ددوی پرویزي (غلبیل) له اوبو راوباسي تر څو لږترلږه نور خلک ددوی په تشو او خاینانه خبرو ونه غولیږي دې کسانو خپل «شخصیت» او «اجتماعي او سیاسي موقف» مخکښې ددې چې مونږ څه وواېو پخپله رسوا کړې دی. او مونږ یواځې غوښتلې په همدغه ټکي ټول خلک وپوهوو. تر هغه ځایه چې ددوی «شخصیت» او «موقف» ددوی ځانې ژوند او مسایلو پورې تړاو لري مونږ هم کار ندې پر لرلې خو کله چې دوی د خلکو له دښمنانو سره غاړه غړې کیږي او د ولسې پرگنو او نړیوالو په سترگو کښې خاورې اچوي دا به د تاریخ په وړاندې گناه نه بلکه خیانت وې که مونږ پټه خوله د خپلو رنځیدلو خلکو په ژوند باندې

د چـا د لوبـو نـنـدارچـیان پـاتی شـو. سـتاسو له نـورو روغـونکو وړاندیزونو څخه هم ډیره مننه، موږ هم دا زیار باسو چی د خپل وس سره سم ټول مطالب د اهمیت په ترتیب خپاره کړو. هیله ده چی بیا هم خپلی نـیوکی او وړانـدیزونه له نـورو مـطلبونو او گـزارشـونو سـره یوځای راواستوی.

❒❒❒

منیره برادران ـ آلمان،

در نامه خود می‌نویسند:

«دوستان عزیز راوا،

دریافت جایزه حقوق بشر و آزادی، برابری و برادری جمهوری فرانسه را به شما تبریک می‌گویم. شـما بـه خـاطر مـبارزات تـان شـایسته چـنین قدردانی‌هایی هستید. امیدوارم این جایزه امکانی فراهم آورد که صدای تان در سطح وسیع‌تری در جهان انعکاس یابد.

به اعتقاد من نکته‌ای در سخنان مادر زمری، که به نمایندگی از راوا این جایزه را دریافت کرد، جای تـامل دارد. ایشـان خـواسـتار اعـدام گـلبدین حکمتیار و مردان او شده بودند. من احساس کـینه و درد ایـن مـادر را کـه هشت فرزندش را از دست داده است، می‌فهمم. اما تجربه در کشورهامان، افغانستان و ایران، نشان داده است که با انتقام نه تنها مشکل استبداد حـل نمی‌شود، بلکه اعدام و شکنجه هر بار، بعد از هر انقلاب و تحولی، قربانیان جدیدی می‌گیرد. من معتقدم که اعدام و شکـنجه و خشـونت بـاید بـطور اساسی از برنامه‌های ما برداشته شود. این چنین شاید روزی موفق شویم که آنها را بطور کلی از جامعه حذف کنیم. اما محاکمه قاتلان و جـانیان، کـه خواست مادر زمری هم بوده است، باید باشد و هیچ گذشتی در آن جـایز نیست. آنها باید در مقابل مردم پاسخگو باشند. آیا محاکمه علنی آنها در حضور مادران داغدیده و دیگران موثرتر از اعدام شان نیست؟»

● **دوست عزیز، تشکر قلبی ما را بخاطر تبریک به «راوا» در ارتباط با دریافت جایزه حقوق بشر بپذیرید.**

فکر نمی‌کنیم کلمه «انتقام» از زبان مادر زمری مغایرتی با «محاکمه علنی» به گفته شما داشته باشد. این کلمه از زبان مادری شنیده می‌شود که قلبش هشت بار با گلوله جلادان گلبدینی سوراخ سوراخ گردیده و از دیـر زمان شاهد جنایت، وطنفروشی، بـیدادگـری، تـجاوز و غـارت اوبـاشان جهادی و طالبی که در خون‌آشامی و خیانت روی خمینی‌ها را سفید کرده اند، بوده است.

قلب این مادر و هزاران مادر دیگر، از خشـم، کـینه و دردی جـانکاه می‌سوزد. نه تنها بخاطر هشت فرزند، بلکه بخاطر آنکه امروز زادگاهش را، ملتش را هم توسط این جانیان برباد رفته و در خون تپیده می‌یابد. البته این خواست به این معنی نیست که او نمی‌خواهد دست قانون و محاکمه‌ای که شما از آن صحبت می‌کنید، در میان نباشد. نمی‌دانیم شما از انتقام چه تصوری کرده اید. شاید او هرگز نخواهد که به شیوه قـصاص طـالبان بـه دست خود گردن گلبدین را از تنه‌اش جدا کند. او بیشتر از آن از این مردک جانی و بیمار و منحرف نفرت دارد که مایل باشد لکه‌های خون ناپاک او را بر دستانش ببیند.

ما هم که خواستار اشد مجازات گلبدین و نظایرش هستیم، به خواست این مادر و اکثریت مردم عزادار خود، احـترام قـایلیم و آنـان را مسـتحق واقعی داوری در مورد انتخاب مجازات آن آدمکشان پلید می‌دانیم.

دوست عزیز، شاید جالب باشد بدانید که وقتی آشنایانی می‌خواستند به مادر زمری راجع به حرف‌هایش در آن محفل مشوره‌هایی دهند او بـا آرامش گفت: «بچه‌هایم لطفاً این صحبت‌های بسیار دانشـمندانـه تـان را برای خود نگهدارید. درباره گلبدین و دیگر قاتلان فرزندانم زبانم نه بلکه قلب و جگرم آه و دود و اشکی که از افغانستان بالاست، فریاد مـی‌کشد. مرا در این آخر عمر سیاست و دیپلماسی یاد ندهید.»

ما علیرغم آنکه آرزوی افغانستانی را می‌کنیم کـه نـخستین کشـوری باشد در میان کشورهای عقب افتاده آسیایی، که در آن حکم اعدام بکلی لغو گردد امـا بـرخـلاف عـده‌ای شـاعر و نـویسنده خـودفروخته کـه راه معامله گری با بربرهای جهادی‌ها و طالبی را در پیش گرفته اند و در عینحال در برابر غرب خیلی داد از «حقوق بشر» می‌زنند، بدون هیچ تردید به این باوریم که این آرزو فقط زمانی به تحقق خواهد انجامید که جامعه از لوث عناصر جنایتکار بنیادگرا و غیربنیادگرا پاک شود.

اگر جانبداری ما از الفاظ مادر زمـری‌ها دال بـر نـقض حـقوق بشـر می‌شود، در آنصورت باید گفت که ما چندان هم از آن نوع حقوق‌بشری‌ها نیستیم و نمی‌توانیم باشیم که با مـادر زمـری‌ها و صـدها و هـزاران مـادر داغدیده دیگر را در برابر دژخیمانی که از سر و روی آنان خون فـرزندان شان می‌چکد، به آرامش، گذشت و ترحم دعوت کنیم.

منیره جان ارجمند، اجازه بده همین جا با استفاده از فرصت، فروتنانه امید کنیم که تا روز خجسته‌ی محاکمه و اشد مجازات جلادان ولایت فقیه که سینه نسترن، شهره، سوزان، سیما، ناهید و هزاران شرف و شأن دیگـر مردم ایران را با گلوله مشبک ساختند، آرام نگیری؛ و نیز بگذار زخم‌های روح و جسمت از دست فاشیست‌های دینی، با تبدیلی هیچ مهره‌ای، روی صحنه آمدن هیچ خاتمی‌ای و هیچ مضحکه جدیدی مگر سرنگونی از بیخ و بن رژیم خونبار، التیام نیابند.

❒❒❒

ش. شیرزاده ـ هالند،

نامه تان را بدست آوردیم.از اعلام همکاری تـان بـا «راوا» اسـتقبال می‌کنیم. نامه جداگانه با شماره ۵۲ «پیام زن» و سایر نشریات بـرای تـان فرستاده شد.

❒❒❒

دستگیر ژرفنگر ـ امریکا،

از نامه و اشعار ارسالی تان ممنونیم. قسمتی از نامه و شعر تان «طالب کیست» را همین جا آوردیم:

«... خواهران ارجمند، من در این مدت چند نسخه از "پیام زن" را هر جا با خود برده و با هر امریکایی کـه سـر خـوردم تـصاویر دلخـراش اخـبار و نوشته‌های جانگداز آنها را برای شان یکایک تشریح کرده که هر کـدام بـا

دیدن تصاویر و شنیدن اخبار خیلی متأثر شده بعضی‌ها اشک ریختند.»

طالب کیست؟

که می‌گوید که افغان است طالب؟
با افغان دشمن جان است طالب
به دالر آن که ناموس‌اش فروخته
ندارد شرم و ننگ آن است طالب
ز امریکا و پاکستان و اعراب
مسلح تا به دندان است طالب
به امر و سود باداران کند جنگ
نفع شان را نگهبان است طالب
شده ترکیب از خلقی و اغیار
شریک دزد اخوان است طالب
به مکر و حیله و مردم فریبی
همان ابلیس و شیطان است طالب
سد راه ترقی و تمدن
عدو و خصم نسوان است طالب
بدست تسبیح، به لب آیات قرآن
ببین سرخیل دزدان است طالب

□□□

غوث‌الدین‌میر ـ اتریش،

از رسیدن دو نامه، مرامنامه، اساسنامه «کانون فرهنگ افغان در اتریش»، ۳۰۰۰ شلینگ و کمره فلم‌گیری با سپاس فراوان اطمینان می‌دهیم. از تلاش شما جهت بدست آوردن کمک به «راوا» از صمیم قلب تشکر می‌نماییم.

□□□

نشریه «آزادی» ـ لندن،

با سپاس از دریافت نامه و شماره‌های ۱۹ و ۲۰ و کلکسیون «آزادی» اطمینان می‌دهیم. نامه جداگانه برای تان فرستاده شد. موفقیت تان را خواهانیم.

□□□

دنیا ـ امریکا،

با سپاس نامه و ۷۰ دالر تان را گرفتیم. نامه جداگانه‌ای برای تان ارسال گردید. موفق باشید.

□□□

هادی ـ هالند،

با تشکر دو نامه، کارت تبریک به مناسبت جایزه حقوق‌بشر و تقویم تان را گرفتیم. نامه جداگانه با شماره ۵۲ «پیام زن» و کاست‌های «راوا» برای تان ارسال گردید.

□□□

عبدالرشید آریا ـ چترال،

نامه تان را گرفتیم. «پیام زن» را در بدل قیمت و هزینه پستی آن که ۳۰ روپیه می‌شود، بدست آورده می‌توانید.

□□□

مریم ـ هالند،

نامه تان را گرفتیم. نامه‌ای جداگانه با شماره ۵۲ «پیام زن» و سایر نشریات برای تان ارسال گردید.

□□□

اکرم شهریار ـ کانادا،

دوستان ارجمند «پیام زن»،

دست‌های تان را می‌بوسم که در تنهایی کامل و در محاصره لاشخواران جهادی و اخوانی و خادی و برادران و خواهران پاکستانی وغیرپاکستانی شان، از پاره‌کردن ماسک لطیف پدرام‌ها، حسن‌کاکرها، عسکرموسوی‌ها، اکرم‌عثمان‌ها، نبی‌مصداق‌ها وغیره دست نمی‌گیرید و در نتیجه خدمت بزرگ و بی‌نظیری در ارتقای آگاهی روشنفکران مبارز ما انجام می‌دهید.

اهمیت کار شما زمانی برازندگی می‌یابد که توجه کنیم اینان نمایندگان باسواد و تحصیلکرده کثیفترین خاینان تاریخ کشور ما هستند و به این حساب به نظر من خطرناکتر از اربابان امیر و امیرک خود به شمار می‌روند.

دوتبصره کوچک دارم که اگر مایل بودید آن‌ها را در «پیام زن» بگنجانید:

اکرم‌عثمان، لطیف پدرام، نگارگر و... «کاپو»های اخوان

به عقیده من داکترعسکرموسوی، داکتراکرم‌عثمان، داکترحسن‌کاکر، نبی‌مصداق، بیرنگ‌کوهدامنی، رهنوردزریاب، لطیف‌پدرام، سمندرغوریانی، مخدوم‌رهین وغیره که در «پیام زن» به مثابه سازشکاران با روس‌ها و دست‌نشاندگان آنان افشأ شده اند، در مقطع کنونی تاریخ پرخون و سیاهی وطن ما، نقش واقعاً «کاپو»های * قلمبدست بنیادگرایان را ایفأ می‌کنند. البته با این فرق که آن «کاپو»ها را احساس خطر مرگ حتمی به آن پستی می‌کشاند ولی «کاپو»های وطنی ما را همانطوری که «پیام زن» گفته است صرفاً و صرفاً کوته‌نظری و بی‌شخصیتی و تربیه شدن ۱۵ ساله در شرایط اشغال و دولت‌های پوشالی، و آرزوی رسیدن به مقام و کرسی، در یک چنین گودال ذلت و بی‌غیرتی باورنکردنی پرتاب کرده اند.

---

*—در اردوگاه‌های مرگ هیتلری آن عده از زندانیان که برای نجات خود به پادو و شکنجه‌گر اردوگاه تبدیل می‌شدند انسان‌هایی که شاید بدون آنان بعد فاجعه در اردوگاه‌های مرگ تا این حد نمی‌بود، "کاپو" نام می‌گرفتند و از "گشتاپو" (پلیس مخفی نازی‌ها) بی‌رحم‌تر بودند.

وجدان رابیندرنات تاگور و وجدان رهنوردزریاب

نمی‌دانم این آقای رهنوردزریاب و مگس‌های دور و پیشش در برابر آن افشاگری همه‌جانبه، بی‌سابقه و مستدل شما که واقعاً ابعاد وسیع سبکی و کوچکی او را ثابت می‌نمود، به چه پرکاهی در رد آن متوسل خواهند شد. من هیچ تردیدی ندارم که نه او و نه اکرم‌عثمان و نه مداح «همیشه در صحنه» اینان آقای واصف‌باختری و نه جنرال خادی شان حسین‌فخری و از این قبیل، هیچگاه قادر نخواهند بود نقاب پاره پاره شده‌ی خود را وصله بتوانند. شما تبر را به درزی از شخصیت وگذشته وکار اینان کوبیده اید که به قول یکی از دوستانم اگر اندکی غیرت می‌داشتند باید دیگر به قلم وکاغذ دست نمی‌بردند و اگر کمی بیشتر غیرت به خرج می‌دادند باید خودکشی می‌کردند.

معلوم نیست رهنوردزریاب از چه خمیر و سرشتی است که اگر از هر چه صحبت می‌کند به هیچ وجه نباید از لقب‌ها و نشان‌هایش در دوران روس‌ها و پوشالیان یادکند که بینی‌اش تا بیخ بریده خواهد شد؟

باری، هر چند شما کافی مثال داده‌اید ـ مخصوصاً مثال بسیار ارزشمند و آموزنده از احمدشاملو در مورد جایزه نوبل ـ اما با دیدن مطلب ذیل در مجله "چیستا" (شماره ۱۵۴ ـ ۱۵۵) باز هم بیشتر به میزان بیچارگی و فقدان مناعت رهنوردزریاب‌ها پی‌بردم که چگونه به دست یافتن به بالِ مگسی برخاسته از سرِ نجاست، می‌بالند ولی انسان‌هایی هم اند که نمی‌خواهند با پذیرفتن لقب و نشانی از رژیمی نامطلوب، شرف و حیثیت شان لکه‌دار شود. رابیندرنات تاگور از آن گونه بود.

«در سال‌های جنگ جهانی اول، یعنی دو سال پس از دریافت جایزهٔ نوبل، در ۱۹۱۵ از طرف پادشاه انگلستان، لقب اشرافی سلطنتی "سر" را به او اعطا کردند. اما تیرباران تکان دهندهٔ هموطنان بدون سلاح او در امریتسر پنجاب توسط ارتش انگلیس خشم او را برانگیخت. یک شب را تا سپیده دم چشم برهم ننهاد و برای "انسانیت کشتار شده" اشک ریخت.

در ساعت چهار صبح سی‌ام ۱۹۱۹ در نامه‌ای، به لردچلمسفورد ـ نایب‌السلطنت انگلستان آن زمان هند چنین نوشت:

"زمانی فرا رسیده است که نشان‌های افتخار و القاب ممتاز باعث تحقیر و مایهٔ ننگ و خفت می‌شوند و من به سهم خود برآنم که بدون هیچ‌گونه امتیازی درکنار هموطنانم بایستم. گویا اینان به جرم نداری و بی‌ارزشی محکوم شده اند رنجهایی را متحمل شوند که شایستهٔ هیچ موجودی نیست. به همین دلایل است که باکمال تأثر ناگزیرم از جناب عالی تقاضاکنم که مرا از لقب افتخاری که از طرف اعلیحضرت بادشاه انگلستان به من داده شده، معاف دارند."»

و می‌دانیم که رومن‌رولان از پذیرفتن مدالی بنام «گوته» که از طرف دولت هیتلری آلمان به وی اعطا شد خودداری کرد. و از این مثال‌ها کم نیست.

آن وجدان بیدار را ببینید و این بی‌وجدانی را. حقیقتاً چه فاصله عظیمی بین هنرمندان خودفروخته و هنرمندان شرافتمند دنیا حایل است!

و بدون آن که مقایسه فیل و پشه مطرح باشد، رهنوردزریاب با قبول وزننده‌تر از آن با تفاخر به لقب «کارمند شایسته فرهنگ» کماکان درکنار دشمنان خونی مردم مجروح ما جا دارد به اضافه این که سلامی زدن او در برابر رژیم آدمخوار ایران، تعفن فکر و کارش را بیشتر از هر چیز دیگر مشمئزکننده می‌سازد.

□□□

شهید داود فضلی‌غزنوی

پروین ناظم میرزا غزنوی ـ کابل،

نخست از همه به کارکنان این نشریه سلام خویش را تقدیم نموده و از اینکه یادی از ماغمدیده‌ها نموده‌اید، از شما سپاسگزارم.

ثانیاً اینکه شما درباره سرگذشت دو هنرمند معلومات خواسته اید. اینک درباره آنان کسی می‌نگارد که استاد خود، همسر خود و یاور خود را از دست داده است.

داوودجان فضلی‌غزنوی همه اوقات خود را صرف تربیت و پرورش اولاد وطن نموده بود. او پسر غلام فاروق‌خان غزنوی در غزنی زاده شد، در لیسه حبیبیه کابل درس خوانده و پدرش غلام فاروق خان از مشاهیر غزنه بود و سال‌ها وکالت پارلمان و نمایندگی مردم را به عهده داشت.

او در تربیت و حمایت فرزندان هنرمندش تلاش فراوان به خرج داد. داوود بعد از فراغت از تحصیلات با رادیو تلویزیون وقت همکاری داشت با پشت کار شباروزی خود در چند زمینه هنری از قبیل رسامی، خطاطی، شبکه کاری، کندن‌کاری و نواختن ستار دسترسی داشت. خودم که همسر او و همچنان شاگردش در خطاطی بودم، دو پسر به اسم‌های نشاط‌خان و امرت‌خان دارم که می‌کوشم آنان را در راه و هنر پدر شان تشویق کنم.

قبل از تصرف پلخمری توسط طالبان، آنان به طالبان یا بهتر بگویم دزدان و غارتگران بغلان اجازه دادند تا پلخمری را چور و چپاول کنند.

ساعت ۲ شب ۲۱ اسد ۱۳۷۷ بود. تمام شهر را آواز مرمی گرفته بود و چون اداره‌ی پلخمری بدست سیدمنصور پسر سیدکیان بود و آنان قبلاً فرار نموده بودند، دزدان داخل پلخمری شده خانه‌های مردم را غارت نمودند. تقریباً ساعت ۴ صبح بود که دروازه خانه‌ی ما نیز با ضربه‌های بسیار محکم کوبیده شد که حتی کودکانم از خواب جستند. داوودجان با پاهای برهنه به طرف دروازه دوید و قبل از اینکه دروازه را باز کند، دزدان به قفل در فیر نموده و مرمی قلب داوودِ بی‌گناه را شکافت. آنان با شنیدن آواز او فرار نمودند. داوود شهید شد و همسر و فرزندانش را تنها گذاشت.

ستم روزگار را می‌بینم که تا چه حد است و به عاملان آن نظر می‌اندازم که حتی از حیوان درنده‌تر اند. دزدان طالبی اموال ما را نیز به سرقت بردند. دعا می‌نمایم که این وحشی های درنده را خداوند به حال همچو ما و بدتر از آن مبتلا نماید. من نه تنها شوهرم، بلکه استاد و هنرمندی راکه بسیاری به وجود او احتیاج داشتند از دست داده ام.

● **خواهر ارجمند، ما نیز خود را در سوگ همسر هنرمند تان شریک دانسته مراتب تسلیت خود را ابراز می‌داریم. یگانه راه رستن از این همه درد و عذاب، نابودی ریشه‌ای تمامی جنایتکاران جهادی و طالبی است. بگذار برای تحقق این امر بیشتر از پیش علیه این مکروب‌های کثیف مبارزه کنیم.**

❑ ❑ ❑

جامعه دفاع از حقوق بشر در ایران - آلمان،

با اظهار امتنان از رسیدن کارت سال نو تان اطمینان می دهیم.

❑ ❑ ❑

بشیرنبی - کانادا،

با تشکر از رسیدن نامه و چک ۶۰ دالری تان اطمینان می‌دهیم. نامه جداگانه از طریق پست الکترونیک برای تان ارسال گردید. به آدرس‌هایی که فرستاده بودید شماره ۵۲ «پیام‌زن» ارسال گردید.

❑ ❑ ❑

ا.ح.صدیق - آسترالیا،

از دریافت نامه‌ی تان اطمینان می‌دهیم. «پیام‌زن» را مرتباً برای تان ارسال می‌داریم. قیمت و هزینه پست هوایی آن حدود ۱۰ دالر امریکایی می‌شود که می‌توانید به حساب بانکی ما به دالر انتقال دهید.

❑ ❑ ❑

حمید انوری - امریکا،

با سپاس فراوان نامه‌ی تان را گرفتیم، فلم «خانه‌ی عقاب» و سند سیاهرویی «نرشیر» نگارگر ضم نامه‌ای برایتان ارسال گردید. «پیام‌زن» را بصورت منظم دریافت خواهید کرد. از مبلغ ۲۰۰ دالری که به حساب بانکی ما در امریکا فرستاده بودید، با تشکر اطمینان می‌دهیم.

❑ ❑ ❑

سیلابی - کابل،

نامه تان بدست ما رسید. پاسخ به نامه و شعر شما بنام «شیهه‌ی عصر» در صفحه ۴۱ شماره ۵۲ «پیام زن» انتشار یافت که امید آنرا دریافت کرده باشید. شعر ارسالی تان را همین جا آوردیم.

خرگاه خونین

از اوج بام، سوی چمن‌ها نگاه کن!
نوباوگان کشته شده را ببین.
نوباوگان کشته شده را
در دامن چمن،
- در خون
ببین...!
اکنون بمثل چشم کدامین ابر،
باید گریستن.

❑ ❑ ❑

امید احساس - فراه،

از نامه گرم و شعرهای تان متشکریم. قسمتی از نامه، پاسخ مختصر به سوال‌های تان و شعر «محکوم» را همین جا آوردیم:

«برای اولین مرتبه مجله سراپا شور و احساس تان را از طریق دوستی بدست آورده محتویاتش را با عالمی از هیجان و اشتیاق مطالعه نمودم. باور کنید نور امیدی در قلبم درخشیده و تبسمی رضایتمندانه بر لبانم شگوفا شد، چه نخستین باری بود می‌دیدم در خطه بی‌پناه و فراموش شده‌ام مبارزه و تحرکی وجود دارد. مبارزه‌ای که رسالت پرده‌برداری از جنایات ننگین و غیر انسانی بنیادگرایان را عهده دار می‌باشد. تحرکی که بی‌هیچگونه ریا، ترس و محافظه کاری، خوب و بد، حق و ناحق و سیاه و سفید را از هم متمایز می‌کند. بهرحال، تبر کوبنده‌ی تان بر فرق بنیادگرایان کوبنده‌تر و دیده‌هایتان جهت هدف گرفتن درزهای بیشمار بیننده‌تر باد!»

● **۱- هسته رهبری «جمعیت انقلابی زنان افغانستان» در داخل افغانستان بوده ولی تعدادی از اعضای آن در پاکستان هم کار می‌کنند.**

«جمعیت انقلابی زنان افغانستان» متکی به خود می‌باشد و از طریق برخی ابتکارات اقتصادی، فروش نشریات، جمعاوری اعانه در خارج، حق‌العضویت و کمک دوستان خارجی و هواداران در امریکا و اروپا و سایر کشورها، قسمتی از مسایل مالی خود را حل می‌کند. واقعیت اینست که ما با مشکلات بسیار شدید و عظیم مالی دست به‌گریبان هستیم. اگر چنین نمی‌بود و نباشد، ما قادریم با فعالیت‌های تبلیغاتی خود در داخل و خارج، زمین را زیر پای جنایتکاران بنیادگرای طالبی و جهادی آتش بسازیم.

۲- در اصول تشکیلاتی «راوا» تنها از عضویت زنان ذکر رفته است.

۳- قبول برنامه و اصول تشکیلاتی و کار و فعالیت براساس سیاست‌های «راوا»، از شرایط عضویت «راوا» به شمار می رود.

۴ـ تلاش و مبارزه عملی برای بردن آگاهی بین زنان و متشکل ساختن آنان، سهمگیری اصلی در پیوستن به «جمعیت انقلابی زنان افغانستان» می‌باشد. بنابراین، خواندن و پخش نشریات، ارسال نامه، گزارش، شعر وغیره تنها جزئی از آن اصول مبارزاتی محسوب می‌شوند.

۵ ـ متأسفانه داستان برای ما خیلی کم می‌رسد و تا حال تقریباً هیچ کدام را به علت کیفیت نازل آنها قابل چاپ ندانسته ایم. بسیار خوشحال خواهیم شد که داستان‌های قوی و جالبی به دست ما برسند که جای آنها در صفحات «پیام زن» خالیست.

امیدواریم باز هم از شما شعر و مطلب دریافت کنیم.

محکوم

صدا در سینه‌ام حبس است!
صدا در سینه‌ام حبس است!
به آنسانی که هرگز گرگ وحشی را نمی‌بندند.
فریاد محکوم است
حتی
اگر از کودکی باشد ـ معصوم و گرسنه ـ کز فراق شیر مادر ضجه‌یی دارد
فریاد محکوم است
حتی
اگر از مادری باشد که بر قبر شهیدش اشک می‌بارد
فریاد محکوم است
حتی
اگر از مردکی باشد گدا ـ کز انقباض معده می‌نالد
فریاد محکوم است
حتی
اگر از بیوه‌ای باشد که تنها یادگار شوهرش او را به هق هق وا می‌دارد
حتی...
اگر از شاعری باشد که شعرش مدح زندان است.
صدا در سینه‌ام حبس است!
صدا در سینه‌ام حبس است و سینه در میان محبس آتش
فریاد محکوم است
... و اما من
من، این شیری که بیهراس ز جلادان چنگیزیست
ولو هر قطره خونم را جدا بر شاخهٔ یکدار آویزند
محکوم، فریادم
محکوم فریادی که نعشش چون سکوت مرده‌ها بر شاخه‌های دار پوسیده است.

❑❑❑

امیده ـ کویټه،

ګرانی خور امیدی، ستاسو د مینی ډک لیک، ادبی ټوټه او شعر راورسید، ډیره مننه. او دا دی د ځای د کمښت له امله‌یی ځینی برخی په همدی ګڼی کښی خپروو، هیله ده چی بیا هم د خپلو ځپانده اوښکو مرغلری ونه سپموی:

«زه امیده یم. څو موده مخکی زما یوی ملګری چی د قندهار سفریی کړی وو د ولس د غم او درد ډالی‌یی چی د قحطی، بیکاری او د فقر ډالی وه ماته وړاندی کړه، کله چی دا ډالی یی ما ته وړاندی کوله، نو ترمی اوښکی چی د کسات پلوشی په کښی ځلیدلی، د هغی لیمی‌یی پریمینځل. ما د هغی په اوښکنو سترګو کښی د هغی کورنی داستانونه ولوستل چی دری شپی او دری ورځی پښی یبلی خپل ځانونه "ویش"، "قندهار"، او یا "سپین بولدک" ته رسوی تر څو په درویز او سوالګری یوه مړی‌ډوډی لاس ته راوړی. ما دهغی کورنی کیسی ولوستل چی دوه سوه مالونه د لاسه ورکوی. هو! ما ولوستل هغه دردونه او هغه رنځونه. او هغه جنایتونه چی طالبان‌یی د "صدقه" او مالیه په نوم زما د ولس سره د قحطی په شیبو کښی کوی. نو دا ؤ چی ما دا اوښکی راغونډی کړی، څپی می‌کړی او د "پیام زن" په سیند کښی می لاهو کړی‌ترڅو په غورځنګ راشی، څپان شی او وکړای شی د ظلم او بلوسنی، اړونه وغورځوی او د بری او روڼ سباوون بیرې د شفق رڼا ته نژدی شی.

زما د پرګنو پر لیمو د غم اوښکی راتویږی پښی یبلی د ګلانو لټون پسی کرېږی. لاسونه په تپ سینګار د اوبو ساغر پسی خوځېږی. د سترګو په رڼا کښی د غم شپاله رپېږی. د لوګو څپی نخېږی. زما د ولس په مینه کښی ګلان وچ شول، اوبه ودریدلی. وړمی ختمی شوی. پرخه ورکه شوه. ورشوګانی وسوځیدلی. بلبلان د خاورو میلمانه شول. زما په قندهار کښی د ژړا بهیر روان دی. زما په هلمند کښی د درد زمزمه پر شونډی رپیږی. زما په نیمروز کښی د رنځونو نغمه تکرارېږی. زما په فراه کښی د ستونځو پڅوا کاوریدل کیږی. زما په هیواد کښی د بربریت، جهالت، لوټماری ډولونه وهل کیږی.

هو! پسرلی راورسیدو. خو زما ولس لا د خزان په بادونو کښی سا کاږی.

دا ولی؟ دا ولی؟»

❑❑❑

داریوش مبارز ـ ایران،

با تشکر نامه‌ی تان را گرفتیم. کاست ها و شماره های «پیام‌زن» از طریق دوستان ما در آنجا بدست تان خواهد رسید. لطفاً از دریافت آن‌ها اطمینان دهید.

❑❑❑

کانون زندانیان سیاسی ایران (در تبعید) ـ سویدن،

از کارت زیبای سال نو تشکر نموده و برای شما و همه‌ی آنانی که در راه رهایی مردم خویش از چنگ بنیادگرایان می‌رزمند، پیروزی تمنا می‌کنیم.

❑❑❑

امیدواریم بازهم برای ما بنویسید.

□□□

در سوگ خودکشی شمیم

س. س. ـ پشاور،

دوستان عزیز، با سلام به شما، قطعه شعری در سوگ شمیم دختر معصومی که خودکشی‌اش در ۲۲ جون امسال همه دوستان و خانواده‌ی فقیرش را در چهارمین ماه ازدواجش به ماتم نشاند، سروده‌ام. درد مرگ شمیم که فقط یکبار او را دیده بودم هرگز فراموشم نخواهد شد. هیچ نمی‌دانم که این شعر می‌تواند «خنجری برحنجره‌ی دژخیمان» پنداشته شود یا خیر، اما آیا شعری در سوگ دختری مظلوم و معصومی چون شمیم که خودکشی را یگانه راه نجات از چنگ جاهلان متعصب دانست، جایی در «پیام‌زن» خواهد یافت؟

س.س. ـ پشاور

در سوگ سکوت

مغز او ز مرمی غیرت داغان بود   مغز او خونین ز تک تیر جاهلان بود
مغز او که هنوز تازه و جوان بود   حیفا که اسیر در پنجه‌ی ظالمان بود
کیست؟ آنکه فتاده چنین در خاک و خون   دخترک کم سن و شاد و غزلخوان بود
کیست که فتاده چنین در پنجه‌ی شیادان   ساده دل و سرشار، دختری جوان بود
غرق خون آن روی و موی زیبا که بین   شاداب گل و چو شاخ ارغوان بود
پیراهن سبز عروسی بر تنش نپوسید   که بروی تابوت خونین موهایش افشان بود
ز کف دست نازنینش رنگ حنا نرفته است   که سر و صورت او چنین خونچکان بود
سرو آزاده‌ی صحرای بی‌کسی بود او شاید   یا بیگناه گل خفته در خاکدان بود
کاش می‌گشود ز هم حلقه‌های جهالت   کاش می‌یافت راهی که فرار ز آن زندان بود
کاش با زنجیر فقر سیاه و کبود نمی‌شد   افسوس که جسمش پر ز تشدد دندان بود*
اندام زیبای او تاراج حمله‌ی وحشیان   زخم‌های درندگی ز جسم‌مرده‌اش عیان بود
کیست او؟ نمونه مظلومیت زن افغان   بی‌شمار گل چو او در زیر خاک نهان بود
آیا او آخرین امید را در انتحار دید؟   یا که این هم طریق بستن دهان بود
روان ساده‌ی او داغ داغ طعنه ها   جسم او بسته با زنجیر فولادین زمان بود
«شمیم» بهشتی بود در دشت وحشت‌زا   افسوس که بوی خوش او در خانه‌ی شیطان بود
چنان پرنده‌ی سبک پر، پرید و رفت ز جمع   که همه انگشت حسرت خونین بدندان بود
بهر جوانی او چشم جهان زار گریست   با مرگ نابهنگامش دوست و دشمن گریان بود
انتقام بود بر وجدان خواب آلود سکوت   خنده‌ی جاوید بر قفل‌های زندان بود

* ـ وقتی جسد خونین شمیم را شستشو می‌کردند، نشانه های زخم و دندان در وجودش نمایان بود

قدوس ـ کانادا،

در قسمتی از نامه خویش می‌نویسند:

«چندی قبل به صفحه‌ای در اینترنت برخوردم که در مسابقه‌ای زیر نام *The LaSalle Bank Chicago Marathon Celebrity Challenge* که از سوی *LaSalle Bank* شیکاکو برگزار شده بود نام "راوا" نیز در شمار ۱۴ سازمانی قرار داشت که درین مسابقه شرکت داشتند. جالب اینکه این مسابقه اصلاً میان ۱۴ ورزشکار امریکایی بود که بوسیله بانک انتخاب شده بودند و هریک از جانب خود نام یک سازمان مورد نظر شانرا داده بودند که در صورت موفقیت در مسابقه جایزه صدهزار دالری به آن سازمان داده شود که در پروژه های خیریه به مصرف رسد. و درین میان آقای بلایر ملتن *Blair Milton* ورزشکار موفق در رشته دوش که درعینحال ویلنست حرفه‌ای و تک نواز در سنفونی شیکاکو میباشد، "راوا" رابرگزیده بود تا این جایزه را نصیب شود. جالب است بدانید که در میان این ۱۴ سازمان "راوا" تنها سازمان غیر امریکایی بود. هرکس میتوانست ازطریق اینترنت به سازمان مورد نظرش رای دهد و طبعاً من نیز به نفع "راوا" رای دادم و به سایر دوستانم نیز ایمل فرستادم تا اینکار را کنند. ولی من تا مدتی این مسابقه را تعقیب نمودم که "راوا" در مقام دوم قرار داشت ولی بعد چون به اینترنت دسترسی نداشتم نتیجه آنرا ندانستم. خیلی آرزو میکنم که "راوا" برنده این جایزه بوده باشد. لطفا برایم نتیجه‌آنرا بنویسید.»

● با تشکر از نامه پرمحبت و رای تان به «راوا»، درست همانطوریکه شما گفته اید آقای بلایر ملتن با ارسال ایمیلی ما را در جریان این مسابقه گذاشته بود. ولی «راوا» باگرفتن ۴۵ هزار رای در مقام چهارم قرار گرفت و بناءً به این جایزه که بیشتر ارزش تبلیغاتی داشت تا مادی، دست نیافت. معلومات بیشتر در مورد این مسابقه از طریق سایت ذیل قابل دسترسی است:

رابعه‌راشد ـ امریکا،

از دو نامه، چک ۱۰۰دالری و ابراز آمادگی تان برای همکاری با «راوا» قلباً سپاسگزاریم. نامه جداگانه با شماره ۵۲ «پیام‌زن» و سایر نشریات «راوا» برای تان ارسال گردید.

www.chicagomarathon.com/chicagomarathon/press/press32.htm

امیدواریم بازهم از شما نامه‌بگیریم. موفق باشید.

❐❐❐

جمال‌الدین -کویټه،

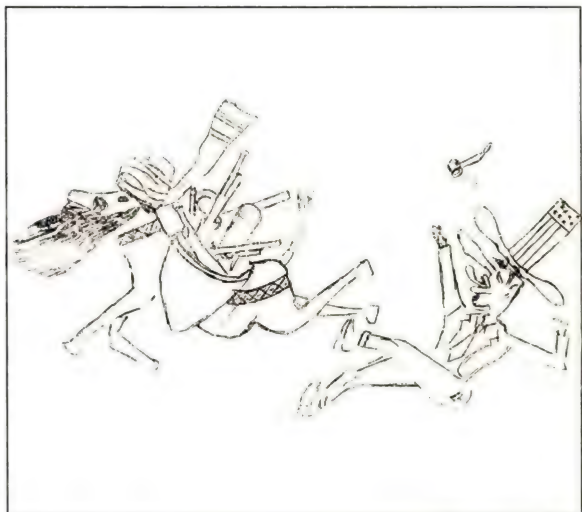
زمونږ له خوا هم تاوده سلامونه او نیکی هیلی ومنی. ستاسو په پتی ځانګړی لیک درواستول شو. هیله ده چی در افغانستان له هری سیمی څخه در لیدلو په وخت کنبی مونږ هیر نکړی او د هیواد در کړیدلوخلکو در ژوند او په دوی باندی در طالبی او جهادی ځناورانو د زور زیاتی په اړه ګزارشونه، عکسونه او مطالب تهیه او راواستوی.

❐❐❐

یم‌دری -لندن،

از نامه‌ها، مجموعه اشعار، کارتون و ۲۰ پوند تان قلباً ممنونیم. کارتون تان را همین جا چاپ نمودیم.

❐❐❐

لیلا -جاغوری،

با تشکر از شعر ارسالی تان امیدواریم شعرهای بهتری علیه خاینان جهادی و طالبی از شما داشته باشیم تا در شماره‌های بعدی «پیام زن» استفاده کنیم. بازهم بما بنویسید.

❐❐❐

پ. رتبیل -کانادا،

از نامه‌ها، ۶۰ دالر و بریده‌های ارزشمند ارسالی تان سپاسگزاریم. شعر «علفزهر» را در همین جاگنجانیدیم. قسمتی از نامه تان:

«... در رابطه با ذکات از کشت خاشخاص و صدور آن به غرب مجله «نیوزویک» مطلبی داشت که تأثراتی را در من دامن زد و انعکاس آن در پارچه شعری شکل گرفت («علفزهر») که اینک غرض نشر به «پیام زن» ارسال می‌دارم.»

اهدا به آنانی که برضد اعتیاد می‌رزمند

علفزهر

نه چمن شباهتی دارد به چمن
نه عطر گندمزار می‌رسد به مشام
نه نبض منقبض تاک می تپد در باغ
نه قلقل مینا می آید به گوش
نه می‌شکند شرنگ جام در جام
منسوخ شده رویش سبزه
عبور از لب جوی ممنوع
می تراود شیره‌ی تریاک
از جدار هر موره‌ی دیوار
فتاده در سر درگمی، کلاف زمان
مکانِ مخروبه، نشسته در ماتم آن
طالبان که در پی تکفیر خِرد آمده اند
منکرند از سال نو
منزجرند از نوروز
اینان کز گردش َدوار، در چنبر میقات
رسیده اند به انجماد عاطفه
و خو گرفته اند به انفجار
چه می‌دانند از بهار
- جز بوی باروت و غرس علفزهر -
زمین را مال خدا می‌دانند
بر زخمش، خاشخاش می‌کارند
و آنگاه، میان تنگ می‌بندند با دستار
ودستی می‌کشند برانبوه ریش‌هاشان
از برای برکات در حاصل
وحد زکات را،
با هر بند انگشت‌هاشان می‌شمرند
و با توکل بر خدا
پای زمان را می‌بندند
و در زیر ساقه ی خاشخاش
نماز می‌گزارند
و در پایان روال
سوره و اسطوره را به نیایش می‌گیرند
که محموله‌ی زهرناک شان
در حصار تفنگ و راکت و خمپاره
رسد («مع الخیر») به بازار
مگر، این است حکم کردگار؟

❐❐❐

نامه عبدالحکیم نجرابی و پاسخ فرهاد

عبدالحکیم نجرابی - پشاور،

تهمت‌های «تهی» و «چرکین» سیه‌دلان بر عبارات خنثای علیه قومندان محمدشریف «حقدوست» مشهور به نورآقا در شماره ۵۰ قوس ۱۳۷۷ مطابق دسامبر ۱۹۹۸ مجله «پیام زن» نشریه جمعیت انقلابی زنان افغانستان مطلبی تحت عنوان «نورآقا جنایتکار» از آدرس ارسالی نامه «فرهاد» که نام مستعار است در صفحه ۴۴ - ۴۵ به نشر رسیده است.

این جانب عبدالحکیم برادر نورآقا شهید کارمند بیست ساله وزارت داخله در بخش لوژیستکی و اداری چند یوم پیش عده‌ای از دوستانم مجله «پیام زن» را در اختیارم گذاشتند و باید به پاسخ بپردازم.

من فرزند الحاج عبدالنبی از نجراب ولایت کاپیسا، به جواب نامه ارسالی «نورآقا» چنین می‌نویسم:

من، برادرانم و پدر شهیدم مانند هزاران، هزار افغان با شهامت و وطنخواه با اوضاع رقت‌بار کشور و سوزگداز تراژیدی نافرجام کوه‌ها و اندوه‌ها و عالم ماجرا جز مردمان خمیده بار سنگین جنگ و داغدیده میهن خود هستیم و شهادت مردانه پدر و شهیدی برادرم «نورآقا» که جنایتکارانه و ناجوانمردانه بدنش را به وسیله مرمی چلوصاف ساخته بودند، مصدق ادعای ماست.

ما با در نظر داشت نصایح پدر شهید که همیش خود را فدای خدمت‌گذاری به مردم باید ساخت و در هرگونه شرایط جدا از مردم نباید زیست، این شعار وجیبه ولی پدری را تا آخرین لحظه حیات حفظ و ادامه خواهیم داد.

جنایتکارانی همانند «فرهاد» که از انتشار نام اصلی شان در مطلب ارسالی خود اباء ورزیده، در واقع مسقطالرأس هر مصیبت‌های کشور اند که در وجود اعمال چنین آدم‌ها در افغانستان فاجعه‌ها سرچشمه گرفته است. با تأسف هنوز هم بی‌شرمانه در لابلای مجلات «مسخ شده» و «فریبنده» خواسته است بر شهامت، صبوری، سربلندی و آزاده گی زیست انسان ساده و پاک مانند نورآقای شهید معلق و خنثا تهمت بندد.

شهید نورآقا هیچگاه وظیفه رسمی در شهر کابل نداشته فاقد هرگونه ملکیت شخصی در ولایت و شهر کابل می‌باشد.

من بیش از بیست سال بدین سو منحیث کارمند لوژیستکی و اداری وزارت امور داخله با در نظرداشت تغییر رژیم‌های سیاسی در کشور در پست‌های عادی در کابل ماموریت داشته ام. داشتن خانه و دارایی فرائض مذهبی حق مسلم هر انسان مسلمان و افغان است. چور، چپاول، غارتگری، و دسیه‌سازی محلی و مصیبت‌افزایی میان وطنداران، اندوختن پول‌ها فراوان از وجه اباب فوق و انتقال پول‌های به بانک‌های خارج و موجودیت ارقام هنگفت اسعار خارجی بیرون از کشور در جمع خود و غریدن بر بیچارگان و مظلومان جزعملکرد دوخصلت اشخاص که بانام واسم عوض یعنی

امیده - کویټه

د تږی انځور

د پرهارونو په شونډو کښې
زما وینه انځوروی
خوځون د مسکا
زه هځیږم د لوګو په نڅا کښې
د باروتو په خندا کښې
زه مل د ټپیانور هی یم
د ببر ږیرو په غوغا کښې
د باد باران سیلی په واویلا کښې
د ازغیو په بیدیا کښې.
زه کاږم د تږی ماشوم انځور
په اسویلو کښې
زما ځوی تږی دی
زما لور وږی ده
زړونه‌یی خوځیږی
د شیبو په ټک ټک کښې
رګونه‌یی رپیږی
د وینی په څک څک کښې
پل‌یی پاتی د سپیده دمه
د شګو په توديخ کښې
شونډی وچی
ساه لنډه
درومی دواټونو په تبجن بهیر کښې
لاسونه پورته
رپوی دوه وچ ګلونه د هیلی:
«یوه مړی ډوډی راکړه!»
زه د سمندر په ساحل کښې
ننداره کوم د څنډ
هلته لیری بیړی د پردیسیانو
غوپی وهی د غورځنګ په غرځپو کښې
بادبان‌یی رپیږی
زما په سینه کښې
د غچ زمزمه وهل کیږی
وردرومم په تلوسه
غیږ ورکوم سور شفق ته
په مسکا!
په خندا!

«فرهاد!» از طریق مجله همانند «پیام زن» نامه‌ی نویسند و ناحق موضوعاتی را تحریر می‌دارند، می‌باشد.

در حالیکه وهله کنونی حساس تاریخی بغرنج افغانستان از هر افغان وطندوست، با ایمان و با دیانت این را می‌خواهد که همه یکدل، یکدست مانند یک افغان سچه، مبرمترین وظیفه خویش را در برابر ملت و مردم خود که عبارت قطع جنگ و برادرکشی و عوامل ناشی از آن مبذول بدارد و همه مساعی خویش را در راه ایجاد فضای تأمین صلح وطنی و اعمار مجدد افغانستان مخروب بخرج دهد. نه اینکه به دروغ بافی و افترأ بپردازد. من که همین لحظه با تقبل همه دشواری‌های خطرناک، اوضاع نامساعد میهن موقتاً بار مهاجرت را جبری پذیرفته‌ام، عضویت هیچ سازمان و حزبی را نه داشته‌ام و نه در رکاب این و آن سرتابعیت نهاده‌ام. در هرگونه شرایط صادقانه بنابر لوزم وظیفوی بر سرنوشت ملت و وطنداران خود مفکور بوده ام و فقط و فقط همه چیز خود را بر خدمتگذاری مردم و وطن صرف داشته ام.

ولی بنابر خصوصیت اجدادی، پدری، قومی و خانواده گی همیش روابط محبتی وطنداری با باشنده گان نجراب و حسن برخورد صمیمی عام را با تمام مردم خود که مورد تائید بزرگان قومی و محلی و مورد صحه گذاری همه باشندگان محل و سرزمین ام بوده است، داشته ام.

لهذا درست نیست که مفتضح‌ترین، بی‌آبروترین و جنایت‌پیشه‌ترین اشخاص مرتجع، فاسد و چوب دست رژیم‌های پوشالی به واقعیت‌ها خط بطلان بکشند، ناجوانمردانه اراجیف و اکاذیب بنویسند و به چیزک که بدون در نظر داشت معیارهای اصول نگارش و مطبوعات آزاد رقم یافته به نشر دهند و آن هم بنابر عدم دقت مطبوعاتی پخش گردد.

من مطلبی چاپ شده به اصطلاح «فرهاد!» را رد می‌کنم و اگر این مجله حوصله‌مندی روشن داشته باشد مجموعه ماجراجویی‌ها و چهره حقیقی «فرهادها!» را مستند به مردم رنجدیده وطنم معرفی خواهم کرد.

ورنه بگذار مردم نجیب و شرافتمند ملت افغان در یک مقطع زمانی لازم در مورد کارنامه‌های گذشته اشخاص با بصرت کامل اسلامی و وطنی با مهر «صداقت» و «خیانت» و قضاوت بنشینند و بالاخره زود یا دیر تاریخ به همه این مسایل و ابهام خط درشت حق باکیست و ناحق و نارواکی‌ها کرده اند، را ترسیم و درج خواهد کرد.

فرهاد ـ کابل،

با درودهای فراوان به همه کارکنان مجله وزین «پیام زن»

به پاسخ نامهٔ "جنرال" حکیم‌خان که گویا با وصیت پدرش (نماینده خلقی‌ها در دوران زمامداری حفیظ‌الله‌امین) در تراژیدی «نافرجام کوه‌ها اندوه‌ها» همراه مردم داغدیده میهن بوده است(!!) خاصتاً می‌پردازم به جواب نامه‌ای وی:

اولاً باید حکیم‌خان اگر اندکی وجدان و غیرتش زنده باشد باید این لقب جهادی ـ دوستمی «جنرال» راکنار بگذارد که بی‌نهایت شرم‌آور است. (لقب «جنرال»ی شما آدم را به یاد لقب «پلار» سگ‌بازان قندهاری می‌اندازد که به سگ‌های شان هنگام جنگ می‌گویند: «پلاره ونیسه»). ادعای پوچ «همراهی مردم» از آنجا ناشی می‌شود که موترها و اجناس متقول غارت شده از کابل راکه نورآقا به نجراب برده بود در سال ۱۳۷۶ ذریعه طالبان دوباره به یغما برده شد. گروپ غارتگر و وحشی نورآقا در مسابقه تاراج ملت توسط قومندان عبدالهادی صافی و شاه محمود ملیشه شکست خورده و منحل گردید. خود تان هم در مسابقه کثیف جمع‌آوری پول از اهالی تمام قریه‌ی سمت جنوب دریای نجراب ساحه خارجدره (از هر خانواده حداقل یک ملیون افغانی و یک میل کلاشینکوف) شرکت داشتید که با آمدن طالبان جریان مختل گردید. نورآقا پس از رهایی از زندان طالبان، تمام زمین‌هایش را جهت خریداری سلاح گرو گذاشت حالا شما بگویید وی با آن سلاح‌ها آیا گلبدین را هدف قرار می‌داد و یا مسعود و ربانی را و یا هم امیرالجاهلین را؟ همه می‌دانند که وی با آن سلاح‌ها ملت مظلوم ما را مانند گذشته هدف می‌گرفت و نه جنایتکاران نامبرده را. وی بارها با آن سلاح‌ها به پابوسی مسعود و گلبدین شتافته بود. (ضیافت سال ۱۳۷۰ گلبدین در منزل تان شاهد این ادعاست.)

نخیر جنرال صاحب، داشتن خانه و تجمع ثروت قارونی به قیمت بربادی شهر کابل و ادای فرایض دینی به همین قیمت حق هیچ انسان شرافتمند نیست جز حق چپاولگران خاین.

آری شما حق دارید فریاد قطع جنگ «برادرکشی» را چون دیگر بنیادگرایان مزدور دهید، زیرا باگلبدین، دوستم و مسعود هم کاسه شده و حالا که برادر تان چلوصاف شده اکت "دیپلمات"ها راکرده فریاد قطع «برادرکشی» سر می‌دهید، اما وقتی ملت بخت برگشته ما را قاتلان مزدور به خاک و خون کشیدند و می‌کشند و شما برای آنان لشکریان امکانات و اکمالات لوژستیکی فراهم می‌کردید، درد تان کجا بود؟

راستی در کدام خیمه مهاجران حیران به خدای ما در پشاور زندگی می‌کنید؟ خورد و برد دواخانه و پیدا و فنای روزمره تان همراه "جنرال" صاحب قاسم‌خان احمدی چطور است؟ خود را با مهاجران در بند کشور که در جهنم کمپ‌های پاکستان و ایران زندگی می‌کنند مقایسه نکنید.

جهادی‌های مزدور آمدند با شکررنجی‌های ساختگی و با «دل ناخواسته» کشور را غارت و چپاول کردند و حالا هم طالبان «برهنه پا» هر کدام با غوزه‌های خشخاش در تارهای ریش و یال‌های کثیف شان آویزان،

آمده اند و «برادر» می‌کشند تا بـه نـام تـطبیق "شـریعت غـرای مـحمدی" حکومت جهالت و خیانت شان را سر پـا نگـهدارنـد. تـنها شـما و دیگـر بنیادگرایان بی‌شرم اند که نام این جنگ را «برادرکشی» می‌گذارند.

همانطوری که گلبدین و اسلاف اخـلافش هـمراه تـمام جـهادی‌های قیادی و طالبان نتوانست و نمی‌توانند واقعیت را پوشانیده و «برادرکشی» را بر مردم تلقیق و آن را ناشی از «نفس‌های اماره‌بالسؤ» خود مردم بـدانـند و درین مورد آیات و احادیثی صادر کنند و مردم را از طریق منابر و مساجد به صبر و شکیبایی و استغفار دعوت کنند، همانطور هیچ کس قادر نخواهد بود واقعیت‌های زنده تاریخ را برای همیش کتمان کند. من در آن مطلب بدون کمترین عقده شخصی نسبت به خانواده شما خواستم تا شمه‌ای از زنـدگی یکی از سـر گـروپ‌های قـومندانـان بـزرگ آدمـخوار چـون زرداد خـان، چمن‌خان، انورخان دنگر (که حالا شده ملاغلام‌انور هردم شهید!)، شفیع دیوانه و... را به رشته تحریر آورم. خیلی عصبانی شده اید؟ خودشکن، آئینه شکستن خطاست! و چقدر سخت است ملتی را می‌کشی اما اجـازه فـریاد دردش را برایش نمی‌دهی. مطلب خیلی مشروحتر از آنچه که در مجله بـه نشر رسیده، بود مگر نمی‌دانم چرا قسمت کمی از آن را به نشر سپرده بودند.

«جنرال» حکیم‌خان، باید به برادران شفیع‌دیوانه و «استاد» مزاری هم اجازه باید داد تا در دفاع از وطندوستی، شهامت، اسـلامیت، شـهادت و چلوصاف‌سازی آن مظلومان!! مقالاتی بنویسند و تاریخ را از «مسخ شدن» باز بدارند.

من به این عقیده‌ام: تفنگداری که در شرایط حاضر رهبران جهادی و طالبی را هدف نمی‌گیرد خودش و مدافعانش مردود اند، مزدور اند، خاین و بی‌وطن اند. این حکم را خون و بربادی و دربدری و آوارگی و بینوایی مردم ما صادر کرده است.

● آقای حکیم نجرابی، همانطور که می‌بینید نامه شما را بـه اسـتثنای اصلاح چند غلط املایی، بدون کم و کاست چاپ کردیم و از آنجایی که خوشبختانه طی این مدت توانستیم با «فرهاد» نیز تماس گرفته و نامه شما را در اختیارش قرار دهیم جواب (مختصر شـده) او را بـه نـامه شـما هـم می‌آرویم که روشنگر نکات بیشتری است و خوانـندگان خـود قـضاوت خواهند کرد. اما تا جایی که مربوط به ماست اجازه دهید با توجه به حقایق ذکر شده در نامه «فرهاد» بگوییم که نه تنها در رد ادعای دایر بر خیانتکار جهادی بودن برادر تان کاملاً ناکام هستید که حتی کـارنامه خـود را هـم شدیداً زیر سوال برده‌اید.

شما «فرهاد» را «جنایتکار» نامیده اید ظاهراً ،صرفاً بـرای آن کـه از انتشار نام اصلیش امتناع ورزیده است. در ینمورد باید بدانید که مـبارزان ضد تبهکاران جهادی و طالبی حق دارند و اکثراً باید از افشای هویت شان ابا ورزند. این اعتراض احمقانه و ضـبط احـوالاتی را نـرشیرنگارگر هـم داشت که می‌بینیم چگونه مقدسترین وظیفه‌اش را در چاکری برای طالبان و ضدیت جنون‌آمیز با مبارزان ضدبنیادگرا خلاصه کرده است. اگر شـما سندی ندارید دایر بر ایـن کـه «فـرهاد» یـا بـرادرش یـا پـدرش هـمانند «نورآغا» در جنایت پیشگی، چور و غارت و بی‌ناموسی‌های جهادی‌ها یا طالبان دست داشت، در آنصورت «جنایتکار» نامیدن او جز انعکاس درد شمـا از افشـاگری مـوثق او، معنـای دیگـری نـداشـتـه و فـاقـد ارزش است.

در سراسر نامه، شما به «وطنخواهـی» و «خـدمت بـه وطـن» بـرادر مقتول و خود تان اشاره می‌دارید اما هـیچ بـه رخ نـمی‌آورید کـه شـما و «نورآغا» که تا بسر آمـدن روز تـان بـا شـوق تـمام در رکـاب خـاینان و جنایت‌پیشگان دینی قرار داشتید، آلوده بـه نـابخشودنی‌ترین جـنایتها و خیانت‌ها نسبت به مردم افغانستان شده اید.

❑❑❑

سید اسماعیل ـ قزاقستان،

از نامه‌ی تان تشکر. طبق درخواست شما، «پیام‌زن» شماره‌های ۵۱ و ۵۲، پوستر و بروشور «راوا» برایتان ارسال گردید، لطفاً از دریـافت آنـها اطمینان دهید.

❑❑❑

مشتاق ـ جاغوری،

با سپاس شعر ارسالی تان را، در همین شماره بدست انتشار می‌سپاریم:

فرزند خلق

ما طفل نیستیم کـه بـرای سـینه مـادر نـاله و شـیون کـنیم
بـهر نـجات مـیهن و مـردم جـامه هـا کـفن کـنیم
ای دشـمنان خـلق، ای نـوکران تـومان و ریـال و کـلدار
این رسم ما و خلق ماست که تو را جاروب از وطـن کـنیم
چنگیز شکن بود، انگلیس شکن شـد، پـوزه‌ی تـزار بـین
نـزدیک شـده آنـروز کـه چـلی‌ها را بـی چـین کـنیم
پکـول‌های آن، پـاچ سـیاه تـو، دسـتمال چـرک او
ایـن افـتخار کـثیف شـما زیرپای دختر وطـن کـنیم
ایـــن شـعر نـیست بـدان کـه شـعار خـلق مـاست
ســزای تـــوست کـــه دارت حـلقه در یـخن کـنیم

❑❑❑

مژگان ـ پشاور،

دوستان گرامی، شعری راکه برای تان فرستاده ام در جواب به «بگذار شب همیشه بماند» ☆ از آقای داکتر عبدالسمیع حامد است که امیداوارم به عنوان امپلقی به شاعری سیاه اندیش خادی ـ جهادی، اقبال چاپ در نشریه تان را بیابد.

☆- بگـذار شب هـمیشه بـماند/ آنسوی شب هـنوز/ در ازدحـام ساکت سگها/ افتیده/ یک شـهر نـعش مـن/ بـر جـاده‌های روز/ بسیار خسته‌ایم/ تا خواب در فراز کند چشم بسته‌ایم/ از پشت گور جمعی توفان و سنگ ـ کوه ـ/ بر استخوان خانه‌ی خونین ما متاب/ بگذار شب همیشه بماند ای آفتاب.

مژگان ـ پشاور

نگذار شب همیشه بماند

ما شب گذشتگان
آواره گشته‌ایم
ما صبح تشنگان
راه شفق به پیش
گامی گشوده‌ایم
رهی را برفته‌ایم
در آرامی شب
در لحظه‌ی سکوت
در عصر تاریکی
ماییم شاهدان:
شهرم به مثل نعش
بر جاده‌های شب
در خون می‌تپید
آه،
اعدام و قتل و خون آغاز روز ماست
اما چرا مباد
روزی فرا رسد
که دریای انتقام
امواج سرکشش
به نام ما کند؟
ما لیک خسته‌ایم
ما راه دیده ایم
رهِ نور دیده ایم
از پشت گورجمعی گرگان و کرکسان
بر استخوانِ خانه‌ی خونین ما بتاب
نگذار شب همیشه بماند ای آفتاب!

□□□

با تشکر از گزارش‌های دوستان ذیل در شماره آینده استفاده خواهیم کرد:

ع.ن. - فراه، سمندر - کابل، م. - ننگرهار، پ. - شیندند، ن.ش. - هرات، یعقوبی - هرات، ظاهر - هرات، م. - هرات، ب.ن. هرات، سیدکریم - هرات، خ.س. - هرات، خ.ا. - جاغوری، ر. - هرات، زیور ـ هرات، وسیم - هرات، رفیع - ننگرهار، یعقوب - ننگرهار، ک. - ننگرهار، احمد - ننگرهار، ت.ک. - هرات، رییس - کابل، شهراب - کابل، عبدالله - کابل، ن.ی. - هرات، جمال - هرات، صبور - هرات.

غلط‌های عمده چاپی شماره ۵۲ «پیام زن»

غلط	درست	صفحه	ستون	سطر
نبود	نبودند	۲	۲	۳
می‌خواهستند	می‌خواستند	۲	۲	۴
بپیمودند	می‌پیمودند	۲	۲	۱۰
می‌برده	می‌بردند	۴	۲	۲۹
می‌خواست	می‌خواستند	۴	۲	۳۰
شد	شدند	۷	۱	۳۵
می‌شد	می‌شدند	۸	۲	۱۷
طورخم	تورخم	۱۰	۱	۳۲
خو	خود	۱۰	۲	۱۳
دو دشنام	دو و دشنام	۱۲	۱	۱۲
های	ها	۱۴	۲	۳۲
می‌کند	می‌کنیم	۱۶	۲	۲۳
ندارند	ندارد	۱۹	۲	۱۲
سالادانه	سالدانه	۲۹	۲	۱۲
لباس‌ها	لباس‌های	۲۷	۱	۲۷
عذراش	عذرش	۲۸	۱	۲
یگانه	حذف شود	۲۹	۲	۲۶
های	هایی	۲۱		۲
نمایندگاه	نمایندگان	۳۵	۲	۲۸
جنگده	جنگنده	۳۶	۲	۶
چیزی	چیز	۵۳	۲	۲۰
گیرییم	گیریم	۵۴	۲	۱
دربرگیرنده	که دربرگیرنده	۵۴	۲	۱۴
جان	با جان	۶۸	۲	۲۶
ساختن	نساختن	۷۱	۱	۲۰
حرمت	حسرت	۷۱	۲	۳۱
بناًء	بناءً	۷۳	۲	۳
نه‌آیند	نیایید	۷۴	۲	۳۲
روف	رووف	۷۵	۱	۱۶
او	حذف شود	۷۵	۱	۳۱
زنده	و زنده	۷۷	۲	۱۱
خانه‌ای	خانه	۷۸	۱	۳۰
می‌باشند	می‌باشد	۷۹	۲	۱۶
برای	حذف شود	۸۱	۱	۶
زیست	زشت	۸۱	۱	۳۹
ما	ماه	۸۲	۱	۱۴
که	حذف شود	۸۲	۲	۱۵
بسم‌اله	شیرآقا	۸۳	۱	۲۲
به	حذف شود	۸۸	۱	۱۲
اسپی	اسبی	۸۹	۲	۱۴
آن	او	۹۰	۱	۱۹
نمازگزار	نمازگذار	۹۳	۲	۲
از	در	۹۴	۱	۵
ماتمزای	ماتمسرای	۶۵	۲	۱

بر علاوه دوستانی که از دریافت مبالغ ارسالی شان طی جواب به نامه‌هایشان تذکر رفت، از رسیدن کمک های ذیل نیز با سپاس اطمینان می‌دهیم:

April Thompson	۸۰	دالر	امریکا
Briana Lawrie	۱۰۰	رر	رر
Cheryl Rubemberg	۵۰	رر	رر
Cheryl Rubemberg	۵۰	رر	رر
Deborah M. Mason	۵۰۰	رر	رر
Denise Lane	۴۵	رر	رر
Fenshore Holdings	۵۷۵	رر	رر
Gema A. Junco	۱۵۷	رر	رر
Gwendoly Halsmith	۵۰	رر	رر
Laine R. Lawless	۱۰۰	رر	رر
M. Wright	۲۵	رر	رر
Michael Lackner	۳۰۰	رر	رر
Patricia Heiden	۵۰	رر	رر
Ron Nellitla	۵۰	رر	رر
US Supporter	۵۰	رر	رر
Women Battered	۵۰	رر	رر
وحیده کاکر	۲۰۰	رر	رر
واجدی نجار	۵	رر	رر
نثار حمید	۲۱۵	رر	رر
نسرین میوندی	۲۰	رر	رر
فهیمه ظاهر	۱۰۰	رر	رر
زارع نبی‌یار	۴	رر	رر
حمید اکبری	۲۵	رر	رر
نفیسه سکندری	۴۰	رر	رر
سارا تواب	۱۰۰	رر	رر
فرح کریمی	۱۰۰	رر	هالند
شاهزاده اندیا	۵۰	رر	ایتالیا
Clara	۲۵	رر	رر
Emergency	۶۵۰	رر	رر
Walter Carta	۵۰	رر	رر
Elena	۱۰۰۰۰	لیره	رر
Eizou Kitamura	۷۰	رر	جاپان
Kieko Kawasaki	۱۰۰	رر	رر
Charle Coughlan	۱۸۷	رر	کانادا
Mary Robertson	۶۴	رر	آسترالیا
Carol Mann	۴۸۰	رر	فرانسه
Michae Ministrelli	۱۰۰	رر	عربستان سعودی
عابده‌حسین	۱۰۰۰	کلدار	پاکستان
شاهد صدیقی	۵۰۰۰	رر	رر

کمک‌های دریافتی از داخل کشور

آرش	۸۰۰۰	افغانی	کابل
ا.د.	۸۰۰۰	رر	رر
ادریس	۱۵۰	کلدار	رر
اسد	۷۰۰۰۰	افغانی	رر
اسداله	۸۰۰۰	رر	رر
اسداله	۱۰۰۰۰	رر	رر
اسداله	۱۲۰۰۰	رر	رر
امید	۳۰۰۰۰	رر	رر
حسیب	۲۰۰۰۰	رر	رر
خالده	۱۵۰۰۰	رر	رر
دانش	۲۵۰۰۰	رر	رر
رابعه	۱۰۰۰۰	رر	رر
زرلنبت	۲۰۰۰۰	رر	رر
زهره	۱۰۰۰۰	رر	رر
ساحل	۱۰۰۰۰۰	رر	رر
سلما	۱۰۰۰۰	رر	رر
سلیمان	۲۰۰۰۰	رر	رر
سودابه	۱۰۰۰۰	رر	رر
سهیلا	۱۰۰۰۰	رر	رر
ش.شادان	۵۰۰۰۰	رر	رر
فردین	۱۰۰	کلدار	رر
فرنگیس	۱۰۰۰۰	افغانی	رر
فرهاد	۱۰۰۰۰	رر	رر
فریمارهپو	۲۰۰۰۰۰	رر	رر
فوزیه	۴۰۰۰	رر	رر
کامله	۲۵۰۰۰	رر	•• •رر
کاوه	۵۰۰۰	رر	رر
مارینا	۱۰۰۰۰	رر	رر
نسرین	۵۰۰۰	رر	رر
نسیمه	۶۰۰۰	رر	رر
وجیهه	۱۰۰۰۰	رر	رر
وژمه	۲۵۰۰۰	رر	رر
همایون	۱۰۰۰۰	رر	رر
یاسمین	۱۰۰۰۰۰	رر	رر
یما	۵۰۰۰	رر	رر

با تشکر از مراجع فرستنده

نشریات رسیده

آذرخش ـ نشریه مستقل ملی و دموکراتیک ناشر افکار انتقادی، سیاسی، اجتماعی، شماره‌های اختصاصی ۲۴می و ۸جون ۱۹۹۹ و شماره‌های ۲۸، ۲۹، ۱۳۷۹

آزادی ـ نشریه وابسته به جبهه‌ی دموکراتیک ملی ایران، شماره‌های ۱۷و ۱۸ بهار و تابستان، ۱۹ و ۲۰ پاییز و زمستان ۱۳۷۸ و شماره‌ی ۲۱، بهار ۱۳۷۹

آرش ـ نشریه‌ی فرهنگی و اجتماعی، شماره‌ی ۷۱ و ویژه‌نامه‌ی جنبش دانشجویان، مرداد ۱۳۷۸ و شماره ۷۳ حمل ۱۳۷۹

آوای زن ـ نشریه زنان ایرانی، شماره‌های ۳۸و ۳۹زمستان ۱۳۷۸، ۴۰ تابستان ۲۰۰۰

آئینه افغانستان ـ ماهنامه مستقل، غیرحزبی، ملی و اسلامی، شماره‌های مسلسل ۷۸، اسد ۱۳۷۸، ۸۰، جدی ۱۳۷۸ و ۸۱، حمل ۱۳۷۹

اتحاد کار ـ ارگان مرکزی سازمان اتحاد فداییان خلق ایران، شماره‌های ۶۵الی ۷۰، ۷۲الی ۷۶، ۱۳۷۸ و ۱۳۷۹

افغانستان ـ دافغان اطلاعاتی مرکز خپرونه، د ۱۳۷۸کال ۲۰/ نه تر ۲۲گنهی

افغان ملت ـ په اروپاکی د افغان تهولنپال ولسواک گوند خپرونه، د ۱۳۷۹کال، ۸۸ـ ۹۰ میگنهی او ۹۳گنهه

البدر ـ ارگان نشراتی انستیتوت تحقیقات وبازسازی افغانستان، شماره۷۳، ۱۳۷۹

الهجزة القسرية ـ السبكه العالميته المعينه يالل اجنين شماره‌های ۴الی ۷، ۲۰۰۰

انقلاب اسلامی در هجرت ـ شماره های ۴۷۲ الی ۴۸۴، سال ۱۳۷۸ ـ ۱۳۷۹

اصالت ـ خپلواکه ملی اسلامی خپرونه، د ۱۳۷۹کال ۱۵ ـ ۱۹گنهی

اصلاح ـ علمی، تربیوی او اجتماعی جریده، پرله پسی ۳۰ ـ ۴۵گنهی، ۱۳۷۹

بامیان ـ ماهنامه سیاسی، فرهنگی، تاریخی، اجتماعی، شماره‌های ۷ الی ۱۰، ۱۳۷۸

بلوچی (ماهنامه‌ای به زبان بلوچی) ـ شماره‌های ۱۵۷الی ۱۶۳، ۱۹۹۹ ـ ۲۰۰۰

بولتن شورای ملی مقاومت ایران ـ شماره‌های ۱۵الی ۲۴، ۱۳۷۹

پیام‌فدایی ـ ارگان چریکهای فدایی‌خلق‌ایران، شماره‌های ۲۵ الی ۲۹، ۱۳۷۹

پَـر ـ از انتشارات بنیاد فرهنگی پر، شماره‌های ۱۶۶ و ۱۶۸ الی ۱۷۰، ۱۳۷۹

پشمک ـ نشریه‌ی فکاهی، اجتماعی، سیاسی، دماغی و انگولکی، شماره‌های ۱۵ الی ۲۵، ۱۳۷۹

پلوشه ـ دکراچی نه پښتو میاشتنی ادبی خپرونه، د ۲۰۰۰کال ۱۰۷گنهه

پیمان ـ شماره‌های ۷۵ ـ ۸۵، ۱۳۷۸ و ۱۳۷۹

پیوند ـ نشریه کانون سیاسی ـ فرهنگی پیوند، شماره‌های ۲۴، ۲۶، ۲۷ و ۳۰الی ۳۳، ۱۳۷۸ و ۱۳۷۹

پنچم ـ ماهنامه‌ای بزبان بلوچی، سپتامبر ـ اکتبر ۱۹۹۹

تخنیکپوهنه ـ د ټکنالوجی د څیرنو، ددونی او اسانتیاوو په اره په پښتو لومړنی خپرونه، دریمه گنه، اگست ۱۹۹۹

تعاون ـ نشریه مرکز تعاون افغانستان، شماره‌های ۴، ۵ میزان ـ جدی، ۱۳۷۸ و شماره های ۱ و ۲ حمل ـ سرطان ۱۳۷۹

توفان ـ ارگان سیاسی مشترک جهت تدارک‌کنگره مؤسس حزب واحدطبقه کارگرایران، شماره‌های ۵۹ الی ۶۳، ۱۳۷۸ و شماره‌های ۱الی ۶، ۱۳۷۹

جفاکش (نشریه‌اردو) ـ انسانی حقوق اور مزدوروں کا ترجمان، شماره‌های ۱۰ الی ۱۲، ۱۹۹۹ و شماره‌های ۱ الی ۹، ۲۰۰۰

جهان امروز ـ نشریه سیاسی ـ خبری، شماره‌های ۳۹ الی ۴۴، ۱۳۷۸ و ۱۳۷۹

چیستا ـ سیاسی، اجتماعی، علمی، ادبی، هنری، شماره‌های مسلسل ۱۶۱ الی ۱۶۵، ۱۳۷۸ و ۱۳۷۹

حقوق بشر ـ ارگان جامعهٔ دفاع از حقوق بشر در ایران، شماره۴۶، تابستان ۱۳۷۹

حقیقت ـ شماره‌ویژه«طرح‌برنامه حزب‌کمونیست» وشماره‌های ۳۰، ۳۴، ۱۳۷۸ ـ ۱۳۷۹

خبرنامه ـ نشریه‌اردو، شرکت‌گاه، شماره‌های ۱ الی ۴، ۱۹۹۹ ـ ۲۰۰۰

خبرنامه ـ نشریه اردو، ورکنگ ویمن آرگنایزیشن، شماره‌های جنوری ـ جولای ۲۰۰۰

خپلواکی ـ شماره ۳۵، دسامبر ۱۹۹۹

دانش و مردم ـ علمی، آموزشی، فرهنگی، دوره جدید، شماره‌های ۱الی ۴، ۱۳۷۹

دُر دری ـ فصلنامهٔ ادبی، هنری و فرهنگی، شماره ۶ الی ۸ خزان و زمستان ۱۳۷۷

دعوت ـ ملی، اسلامی، سیاسی او فرهنگی خپلواکه خپرونه، پرله‌پسی ۱۰۸گنهه د ۱۳۷۸کال مرغومی میاشت

دنا ـ نشریه سیاسی ـ فرهنگی ـ ادبی ـ اجتماعی ـ هنری، شماره‌های ۱ الی ۴، ۱۳۷۹

راه کارگر ـ ارگان سیاسی سازمان کارگران انقلابی ایران(راه‌کارگر) شماره‌های ۱۶۲الی ۱۶۵، ۱۳۷۹

روزگار نو ـ نشریه‌ای در خدمت آزادی و حق حاکمیت ملت ایران، شماره‌های ۲۱۰ الی ۲۱۴، ۲۱۶، ۲۱۷، ۲۲۰، ۲۲۲، ۱۳۷۸، ۱۳۷۸ ـ ۱۳۷۹

روزنه ـ نشریهٔ حقوقی و اجتماعی، شماره ۱، مارچ ۲۰۰۰

سپارک ـ نشریه اردو، سوسائتی برای تحفظ حقوق اطفال، شماره ۲۳، جون ۲۰۰۰

سراج ـ مرکز فرهنگی نویسندگان افغانستان، شماره‌های ۱۶ و ۱۷، بهار و تابستان ۱۳۷۸

صارفین اور صحت ـ مجله اردو، شماره‌های سپتامبر ـ اکتبر ۱۹۹۹ و سپتامبر ۲۰۰۰

صدف ـ فصلنامه ویژه زنان، شماره ۸، سرطان و سنبله ۱۳۷۸

عصرجدید ـ نشریه کمونیست های افغانستان، شماره ۳، دلو ۱۳۷۸

فردا ـ نشریه کلوب قلم افغانها در استهکلم، شماره ۱۲، میزان و عقرب ۱۳۷۸

فریاد بیگناهان ـ نشریه موسسه کمک به اطفال افغانستان، شماره ۴، نوامبر ۱۹۹۹

کار ـ نشریه سازمان فدائیان (اقلیت)، شماره‌های ۳۲۸الی ۳۳۲، ۱۳۷۸

کارگرسوسیالیست ـ اتحادیه‌سوسیالیستهای‌انقلابی‌ایران، شماره‌های ۶۹ الی ۷۱، ۱۳۷۸ و شماره‌های ۷۳الی ۷۵، ۱۳۷۹

کانون ـ نشریه کانون ایرانیان لندن، شماره ۱۷، دسامبر ۱۹۹۹

کمون ـ ارگان سیاسی ـ تیوریک‌شورای‌کار، شماره‌های۱۷و ۱۸، ۱۳۷۸وشماره ۱۹، ۱۳۷۹

کیوان ـ نشریه غیر وابسته و هوادار صلح و دموکراسی، شماره ۱۳، جنوری ۲۰۰۰ و ۲۶، سپتامبر ۲۰۰۰

گاهنامه ـ از همایش زنان ایرانی، شماره‌های ۱۴ الی ۱۸، ۱۹۹۹ ـ ۲۰۰۰

گزارش ـ نشریه شورای دفاع‌ازمبارزات خلق‌های ایران ـ وین شماره ۱۵، ۱۳۷۸

مجاهدولس ـ آزاده‌ملی‌اسلامی‌جریده، پرله‌پسی ۲۵۴گنهه، اپریل ۲۰۰۰

مجاهد ـ نشریه مجاهدین خلق ایران، شماره‌های ۴۶۵الی ۵۱۴، ۱۳۷۸ ـ ۱۳۷۹

مدوسا ـ نشریه کانون زن و سوسیالیزم، شماره ۳، دی ۱۳۷۸

مزدور جد و جهد (نشریه‌اردو) ـ ٹریڈیونین اور سوشلسٹ تحریک کی آواز، شماره‌های ۳۳الی ۴۹، ۱۹۹۹ و شماره‌های ۱الی ۲۴، ۲۰۰۰

مساوات ـ د مترقی دمکرات افکارو خپرونکی، د ۱۳۷۸کال ۸و ۹گنهی

نبرد خلق ـ ارگان سازمان چریکهای فدایی خلق ایران، شماره‌های ۱۷۲ الی ۱۸۳، ۱۳۷۸ و ۱۳۷۹

نقطه ـ نشریه سیاسی، اجتماعی و فرهنگی، شماره ۹، تابستان ۱۳۷۸

نوائی‌انسان ـ انسانی حقوق کی تعلیم کا خبرنامه، شماره‌های ۸ الی ۱۲، ۱۹۹۹ و شماره‌های ۲ و ۳، ۲۰۰۰

وطندار در تبعید ـ خبرنامه، از انتشارات افغان اکادمی، شماره ۱، ۱۳۷۸ و شماره‌های ۶ و ۷، ۱۳۷۹

هشت مارچ ـ فصلنامه زنان، کنگره مؤسس سازمان زنان هشت مارچ ایرانی و افغانی، می ۲۰۰۰

همبستگی ـ نشریه‌فدراسیون سراسری‌پناهندگان‌ایرانی، شماره ۸۴، ۱۹۹۹

همگامان ـ نشریه تریبون آزاد هواداران جبهه ملی ایران، شماره ۲۷، آذر ۱۳۷۸

هومان ـ نشریه گروه دفاع از حقوق همجنس‌گرایان ایران، شماره‌های ۱۴ زمستان ۱۳۷۷ و ۱۵، ۱۳۷۸

یووالی ـ افغانی کلتوری تهولنه، د ۱۳۷۸ لیندی میاشتی ۴ ـ ۶گنهی

سایر اسناد و کتاب‌ها

اعلامیه‌هایی از جنبش روشنفکری ایران:

- انقلاب و احکام غیرانسانی آنرا بدور اندازیم سپتامبر ۱۹۹۹
- باری دیگر جنایتی وحشتناک و ترور سیاسی نوامبر ۱۹۹۹
- رابطه سیاست خارجی و سیاست داخلی - جون ۱۹۹۹
- اعتراضات دانشجویی، ریشه‌ها، درس‌ها و مقایسه مصدق با خاتمی مرداد ۱۳۷۸
- تظاهرات دانشجویان، صدای اعتراض مردم است - جولای ۱۹۹۹

- بولتن خبری: تعرض بمرکز جاسوسی تروریستی رژیم جنایتکار جمهوری اسلامی - از جمعی کمونیستهای انقلابی، جولای ۱۹۹۹
- درباره ایران...، در دفاع از دانشجویان و مبارزان ایران - اکتبر ۱۹۹۹
- درباره ایران...، کردار و پیام انساندوستی ایرانیان در آغاز هزاره سوم میلادی جنوری ۲۰۰۰
- درباره ایران...، اعلامیه به مناسبت سالروز حمله به کوی دانشگاه در تیر ماه ۱۳۷۸ - جون ۲۰۰۰

فمینیسم پناهگاه بنیادگرایی کمونیستی - بررسی نظرات شخصیت‌ها، گروهها و نشریات مارکسیستی و فمینیستی در خارج از کشور

از شاعر ارجمند فرامرز سلیمانی به خاطر ارسال دو دفتر شعر شان «شبانه‌ی باغ سنگی» و «سبز و سفید و سرخ» سپاسگزاریم.

و نیز تشکر فراوان از دوستانی که کتاب‌های ذیل را فرستاده اند:

- **درباره جنبش دانشجویی و رویدادهای جاری** انتشارات سربداران، تیرماه ۱۳۷۸
- **شمعدانی ها می‌شکنند** - دفتر شعر، ا.ماهان، ۱۹۹۹
- **لرنی کی تیاری** - داکتر امجدایوب، ۱۹۹۹
- **آوازهای خاکستر حماسه حسین منصورحلاج** محمدرضاطاهریان
- **در سوگ بهار** - مجموعه شعر، محمد اکبرسناغزنوی، ۱۳۷۷
- **«فریاد آدم‌ها در آهنگ واژه‌ها» و «شمان آزادی»** - مجموعه‌های شعر عبدالرزاق شجاع
- **خائنی که از نو باید شناخت** نگاهی به کتاب «عبور از بحران» به قلم هاشمی رفسجانی از علی‌اصغرحاج‌سیدجوادی فوریه ۲۰۰۰ - دی ماه ۱۲۷۸

Afghanistan Study Center - *Monthly Bulletin on Human rights Violation in Afghanistan, No. 2 - 6, 1999*
Black Flag - *For anarchist resistance, No. 218, 219*
CCA Newsletter - *Co-operation Center for Afghanistan, No. 5, Octobr 1999 and 1-4, 2000*
Cross the lines - *News letter of IFOR, No.9, March 2000*
Marginalised Women - *Documentation on Refugee Women and Women in Situation of Armed Conflict, by Asia and Pacific Development Center, 2000*
Covert Action Quarterly - *Millennium Doubble Issue, No. 69, Spring/summer 2000*
Discourse - *SPARCS, No. 6 and 7, 2000*
Dimitra - *Newsletter, Rural Women and Development, No. 3, Sept.1999 and No.4, March 2000*
ECPAT - *Newsletter, No. 29, June 2000*
Women's Action - *Equality Now, August 2000*
Freedom Socialist Bulletin - *Australian Voice of Revolutionary Feminism, Nos. 21,22,23, Winter/Spring 2000*
EXODUS Within Borders - *An Introduction to the Crisis of Internal Displacement, By David A. Korn*
GAATW Newsletter - *Global Alliance Against Traffic in Women, Issue 14, July 2000*
Human Rights Dialogue - *Carnegi Council on Ethics and International Affairs, Nos. 2,3, Summer 2000*
Iran Bulletin - *A Political Quarterly in Defence of Secularism, Democracy and Socialism, Nos. 23-26, Winter1999 - Summer 2000*
International Women's Day for Peace and Disarmament - *May 24, 2000*
Mujeres de Madrid - *Boletin del Consejo de la Mujer de la Comunidad de Marid, No. 2*
New Moon - *The Magazine for Girls and Their Dreams, Jan.-Feb. 2000*
Newsheet - *Women living under Muslim laws, No.1, March-April 2000*
News & Views - *Women's Environment & Development Organization, No.2&3, Nov.1999 and No.1 Mar. 2000*
No to Clinton - *Published by All India Anti-imperialist Forum*
Philippine NGO Beijing Score Board (Bulletin) - *Aug. 1999*
PUCL Bulletin - *People's Union for Civil Liberties (India) - Nos.2-9, 2000*
Preview 2000 - *No. 2, May 1999*
Population Reports - *Ending Violence against Women, No. 11*
Raising Our Voice - *News from the Global Fund for Women, Feb.-July 2000*
Refugees - *UNHCR, Nos. 116-119, 2000*
Renaissance - *October - December 1999, January - September 2000*
Shadow Report on Algeria - *(To the committee on the Elimination of Discrimination Against Women), July 2000*
SPARC - *Issue No. 20, Sept. 2000*
The Australian COMUNIST - *No. 193, Jan/June 1999*
The Tension - *Weekly from Multan, June, July, August, 2000*
The Socialist - *Publication of the Socialist Party USA, Nos.1 and 2, 2000*
The Voice of Innocence - *Newsletter of Help the Afghan Children, Nos. 1,2, Feb., May 2000*
Women Envision - *Isis International, Nos. 72 - 82, 2000*
Women in Action - *Isis International, Nos. 1,2 1999*
Welfare Mothers Voice - *Spring 2000*
WIN News - *Women's International Network, Nos. 1-3, 2000*

گزیده‌ای از پست الکترونیک ما

rawa@rawa.org
http://www.rawa.org

دیانا وادسوارت Diana Wadswart **ـ آسترالیا،**

برای زنان «راوا» روز خوشی را خواهانم. من هماهنگ کننده‌ی سازمان عفوبین‌الملل استرالیا، شبکه‌ی زنان در New South Wales هستم. ما بطور متداوم داستان ها و مقالاتی در مورد زنان منطقه‌ی شما و مبارزات شان برای کسب حقوق اولیه بشر به چاپ می‌رسانیم. ما همچنان از کمیته‌ی دفاع از زنان عراقی حمایت نموده، نامه و کمک پولی به پناهگاه شان در سلیمانیه می‌فرستیم. فقط همین حالا صفحه‌ی اینترنت تان را پیدا کرده‌ام و باید بگویم که بسیار مؤثر بوده ـ بی‌نهایت منظم و واضح است. آدرس صفحه‌ی شما را در میان هر تعداد زنانی که بتوانم منتشر کرده و آن را در خبرنامه‌ی بعدی شبکه‌ی زنان به چاپ خواهم رساند. شما تنها نیستید. چشمان زنان سراسر جهان بر شما و گرفتاری های وحشتناک تان است. ما به تمام مقامات مربوط می‌نویسیم تا برای تغییر و بهبود، تبلیغات راه اندازند.

کامل کاروان،

ایمیل تان راگرفتم. از قدردانی تان تشکر. این وظیفه‌ی من است تا در اوضاع فعلی شما راکمک کنم. قلم برنده‌ترین سلاح در جنگ سرد است، بناءً این وظیفه‌ی نویسندگان است تا این سلاح را در مقابل تمام خاینان به کشور استفاده نمایند. بدبختانه نویسندگان و هنرمندان ما به این مسئله توجه زیاد به خرج نداده اند. در باره‌ی زنان قبلاً مطالبی برای تان نوشته‌ام. مقالاتی در باره‌ی زنان بخت برگشته‌ی افغان برای تان ترتیب خواهم داد. زنان افغان سیمای بی‌نوایی اند. جهان زنان افغان را فراموش کرده است. هیچ عفوبین‌الملل و سازمان مللی وجود ندارد. اینها همه اسماً موجود اند. اینان همیشه از ورای رادیو و تلویزیون فقط برای موقعیت خود حرف می‌زنند تا موجودیت شان را ثابت سازند. اینان فقط زمانی ظاهر می‌گردند که یک امریکایی کشته شود. چرا سازمان ملل عمل وحشیانه‌ی امریکا را در مقابل مردم بیگناه ما در خوست در ۱۹۹۸ تقبیح نکرد؟ کجاست سازمان عفوبین‌الملل، آنگاه که هزاران هزار زن افغان مورد تجاوز، سنگسار، قتل و اعمال پست دیگری قرار می‌گیرند؟ آنان هرجایی که منافع شان باشد حاضر می‌شوند.

امریکا میلیون‌ها دالر برای جنگ افغانستان علیه ارتش اتحاد جماهیر شوروی سابق پرداخت. افغانان تا زمانی که امپراتوری بزرگ روسیه را تار و مار کردند، سینه‌ی شان را در برابر گلوله های دشمن سپر ساخته زندگی خویش را از دست دادند. زمانی که امریکا در بازی برنده شد، دیگر قهرمانان را فراموش نموده و هرگز از آنان یاد نکرد.

در این اواخر به افغانستان رفته بودم و دیروز برگشتم. در آنجا مدت دو هفته که مملو از درد، اندوه و مصیبت بود بسر بردم. فقر و گرسنگی چهره‌ی حقیقی شهر را پوشانده و شهر کاملاً ناآشنا به نظر می‌رسد. برای زنده نمودن خاطرات خفته‌ام در نقاطی از شهر کابل قدم زدم، مگر آنها را نیافتم. بر حافظه‌ام فشار آوردم تا گوشه‌ای از بزرگترین لحظاتی راکه در این شهر زیباگذشتانده بودم، بیاد آورم اما ممکن نبود. هیچ چیز آشنا به نظر نمی‌خورد. همه چیز و حتی هموطنان ما عوض شده اند. مردمان ناامید با چهره‌های پریشان که اکثراً برای پول و غذا گدایی می‌کردند. آنان هموطنان من نبودند. هموطنان من چهره های شناخته شده‌ای در تاریخ دنیا هستند، من آنان را می‌شناسم و آنان هرگز دستهای شان را برای تگدی دراز نمی‌کنند.

مضامین انگلیسی تان را می توانم ترجمه کنم. من برادر تان هستم و در صلا زدن بر من درنگ نکنید. من به هموطنانم و بخصوص خواهرانم احترام و ارج زیاد قایلم.

برای تمام شما موفقیت و توان بیشتری در مبارزه علیه تمام آنانی که ضد زن هستند، آرزو می‌کنم.

اینگرید زونیگا Ingrid Zuniga **ـ کوستاریکا،**

اخیراً ایمیلی درباره‌ی وضع دشوار زنان در افغانستان بدست آوردم که تصمیم گرفتم تا وضع را در صنف انگلیسی‌ام بیان کنم، زیرا عده‌ی زیادی از آن بی‌خبر اند. وقتی صفحه اینترنت تان را گشودم حجم مشکلات از تصورم بالا بود. معذرت می‌خواهم از این که من چیزهای زیادی دارم که زنان افغان از آن بی‌بهره اند. لطفاً بگویید چگونه می توانم کمک تان کنم. من به مثابه یک زن نمی توانم بی تفاوت بمانم.

والترکارتا Walter Carta **ـ ایتالیا،**

از دریافت جواب فوری تان خرسندم. می‌دانید که من در اطرافم فقط کوری و ظلمت، بنیادگرایی و مردم تنگ‌نظر را می‌بینم که باعث اندوه و افسردگی‌ام می‌شود. اما هر گاهی با کسانی که برای حقوق فردی مبارزه می‌کنند حرف می‌زنم موجب می‌شود تا تسلیم نشده و مبارزه‌ام را به خاطر عدالت ادامه دهم. شاید این معنی زندگی باشد. در وقت ضرورت کسی را کمک کردن تنها مذهبی است که می‌شناسم، زمانی که ضروریات اساسی‌ات برآورده شد، نیروی باقی مانده‌ات باید در خدمت «دیگران» قرار گیرد، فرق نمی‌کند آنان کی و از کجا هستند و اینکه آیا به خدا عقیده دارند یا نه.

برایم بروشور و پوستر بفرستید.

استیف Steve **ـ امریکا،**

بسیار خوشوقتم از این که قادر به انجام چنین تظاهرات نیرومند گردیدید و هیچ حادثه‌ی ناگواری هم اتفاق نیفتاد. دعا های ما قبول شد.

شما در آوردن عکس ها و اعلامیه های تان بر صفحه‌ی اینترنت سریع هستید و عکس های خوبی دارید. این بسیار عالیست که تصمیم شما را دیده و آگاه می‌شویم که زنان در افغانستان خوشحال نیستند (آنطوری که طالبان ادعا می‌کنند).

من عمیقاً تحت تأثیر تفکر ژرف «راوا» در مورد موضوعات سیاسی ـ اجتماعی قرار گرفته ام. دوستی برایم گفته است که از جایی می‌توانم مقادیر زیادی لباس، هم جدید و هم مستعمل، مجانی به دست آورم. به نظر می‌رسد مواد جمعاوری شده زیاد خواهد بود و باید ذریعه کشتی ارسال دارم.

خوب! پلیس هم تاکتیکش را عوض کرده، آنان دیگر چوب بدستان مرد را برای حمله بر «راوا» نخواهند فرستاد. حالا از پلیس زن برای درهم شکستن این چیزها، استفاده می‌کنند؟ این هم جایی را نخواهد گرفت. اینان هیچ نمی‌دانند که چگونه «راوا» را متوقف سازند. زیرا «راوا» توقف ناپذیر است.

بوسه هایم به پاهای «راوا»، به خاطر مارش برای حقوق زنان!

● نامه‌ی تان بسیار قشنگ بود، حالا رأفت شما مرا به گریه می‌اندازد. من بخاطر اعمال زشت این کشور و هم برای سالهای زیادی که از مخمصه‌ی تان چشم پوشی کرده‌ام احساس تقصیر می‌کنم. من می‌توانستم بهتر برای شما مصدر کمک شوم بطور مثال شما گفته‌اید که شفاخانه‌ی ملالی دیگر غیر فعال است، کی مقصر است؟ «راوا»؟ خیر، این منم که باید شفاخانه را از لحاظ مادی و مالی کمک می‌کردم. حالا مهاجرین بدون شفاخانه‌ای که غمخوار شان بود، چه رنجهای بی حسابی را متحمل خواهند شد.

افغانستان در بحران است. شما گرفتاری افغانان را با تصاویر و الفاظ به صورت آشکار به آگاهی من رسانیده اید. حال من باید در برداشتن این بار کمک کنم. من پاهای شما را می‌بوسم برای این که راهی را برایم نشان داده اید تا به روان رنجدیده‌ی زنان، کودکان و مردان افغان خدمتی انجام دهم.

بعد از مطالعه‌ی مقالاتی در مورد افغانستان، قلبم بار دیگر برای مردم افغانستان و بخصوص زنان، افسرده است. وقتی می‌خواهم در مورد وحشتی که بر مردم افغان می‌رود، احساساتم را برای جلب توجه جهانیان ابراز دارم، کلمات را نارسا می‌یابم.

من برای شما می‌نویسم، زیرا قلبم شکسته است و زمانی که قلب من چنین شکسته، قلب‌های شما زنان آنقدر اندوهگین است که من حتی تصورش را هم نمی‌توانم. صدای شما مانند صدای انسانهاییست که در سیاهچال سیاه و پنهان، زیر شکنجه خرد می‌شوند. ناله های خفیف شما به کوچه های روشن بیرون می‌رسد، آنجا که عابران، بدون آنکه آنرا بشنوند، از کنار تان رد می‌شوند. اتفاقاً سرپرست (سفیر سازمان ملل) شکایت رسمی‌ای از شما خواهد شنید، مگر این هیچ جایی را نخواهد گرفت و شما همچنان در گرفتاری تاثر آور و ناامید کننده‌ی تان ـ بدون آنکه نشانی از رهایی و آسودگی به نظر رسد ـ باقی خواهید ماند.

ایدی مسیکو Eddie Maseko،

بلی، من عکس‌های شکنجه و کشتار در کشور شما را دیده‌ام. این یکی از بدترین چیزهاییست که در تمام عمرم با آن مواجه گردیده‌ام. ما در گذشته شاهد شکنجه و کشتار در افریقای جنوبی بوده‌ایم اما نه آنچنان که در سرزمین شما می‌گذرد. من و دوستانم با آنانی که اعضای فامیل و دوستان شان را از دست داده اند همدردی داریم. من پیامی به اعضای «مجمع همدردی» رساندم و برای خاتمه این نوع نقض حقوق بشر دعا می‌کنم. خداوند آن روز را خواهد آورد که شما از چنین تخلفات رذیلانه‌ی حقوق بشر رهایی یابید.

پاولا بونکامپنی Paola Boncompagni **ـ ایتالیا،**

به تاریخ ۲۵ نوامبر به پشاور آمده و مدت ۵ روز خواهم ماند. در این مدت با مهاجرین از نزدیک در کمپ های شان ـ چه دور چه نزدیک شهر ـ مصاحبه خواهم کرد. آقای مارکولونگاری Marco Longari عکاس ایتالیایی نیز در این مدت با من خواهد بود تا از کمپ ها و مهاجرین عکس تهیه نماید.

در این سفر UNHCR ما را کمک خواهد کرد، اما می‌دانم که بعضی از کمپ ها خارج از احاطه UNHCR اند که ما علاقمند دیدار آنها می‌باشیم. به این امید با شما تماس گرفتیم که ما را در زمینه کمک کنید.

ما می‌توانیم یک یا دو روز را برنامه کنیم تا «راوا» با ما در کمپ‌های جالب توجه، جایی که بتوانیم با زنان، اطفال، خردسالان و افراد مسن مصاحبه کنیم همکاری نماید. ما علاقمند دیدار کمپ‌های واقعی

مهاجرین جایی که بدترین شرایط را دارند هستیم. من خواستار مصاحبه با تعداد هرچه بیشتر زنان و تهیه‌ی عکس آنان می‌باشم و امیدوارم «راوا» ما را کمک بتواند. لطفاً هر چه زود تر برای ما جواب بفرستید، همچنان علاقمند ملاقات با اعضای «راوا» و مصاحبه با چند تن آنان نیز می‌باشم.

سان کوبووتس Sanne Koevots **ـ هالند،**

به مثابه محصل هالندی نمی‌توانستم تصور کنم که زنان و مردان افغان در چه روزگاری بسر می‌برند.

صفحه شما را دیدم و خود را مملو از خشم علیه دشمنان شما یافتم. خیلی می‌خواهم مبارزه‌ی شما را به هر شکل ممکن حمایت کنم و از این رو بروشور سفارش میدهم. مشکل این است که من کریدت کارت ندارم. آیا راه دیگری برای پرداختن وجود دارد؟ آیا می‌توانم به کدام آدرس و یا حساب بانکی اعانه‌ای بفرستم؟

همچنان می‌دانستم که در مجموع اقتصاد افغانستان در سال های اخیر منجر به ورشکستگی بیش از حد گردیده است. آیا سازمان‌هایی وجود دارند که اگر خواسته باشم برای شان از چنین راهی کمک کنم؟

با وصف نفرت بیش از حد از وضعیت حاکم، می‌خواهم کاری انجام دهم اما قدرت آنرا در خود نمی‌بینم که واقعاً تغییری بیاورم. شما این تغییر را خواهید آورد و من جرأت و قدرت شما را تحسین می‌کنم. برای تان سعادت آرزو کرده و قلباً با شما هستم.

جیس Jess **ـ امریکا،**

من یک امریکایی سفیدپوست ۲۳ ساله از ایالت ورجینای غربی هستم. بعد از ورود به فاکولته، مطالعاتم را در رابطه با سیاست آسیایی شروع کردم و با یکی از کارکنان سابق گروه صلح به نام داکتر پایتلیک Pytlyk که در پوهنتون ما درس می‌دهد، آشنا شدم. او نیروی شریری را که با کمک نظامی امریکا در افغانستان بوجود آمد، معرفی کرد. از شنیدن چیزهایی که در کشور تان اتفاق می‌افتد وحشت می‌کنم.

از زمانی که شامل فاکولته شده‌ام به این نتیجه رسیدم که پرارزشترین کار در زندگی این نیست که مذهبی را پرستید یا در پای پرچمی جان سپرد. بلکه به این نظر رادیکال اعتقاد پیدا کرده‌ام که بهترین کار کمک به نیازمندان است. من علاقمند ارتباط با گروه شما و دانستن هر چه بیشتر در مورد اهداف و طرزالعمل آن می‌باشم. به امید آن که حقوق بشر زنان در کشور شما مراعات گردد و امیدوارم روزی در آینده قدرت کافی داشته باشم تا به شکلی موثر از جانب امریکا عمل نمایم.

جانیت Janet**،**

بسیار معذرت می‌خواهم از این که فراموش کردم پول آن کارت‌های برانگیزنده و شگفت‌انگیز را که فقط همین حالا برایم رسید بفرستم. درست همین لحظه به دفتر پست رفته و چکی را برای تان پست می‌کنم.

با به دست آوردن کارت‌ها بسیار خوش شدم و استفاده از آنها را شروع نموده‌ام. این‌ها پیام نیرومندی دارند و در آگاهی بخشیدن از جاری بودن یکی از فجیع‌ترین وحشت‌های جهان در خاتمه قرن بیست، اساسی اند.

با ورود به عصر و قرن جدید برای تمام اعضای «راوا» ادامه‌ی هر چه مؤثرتر فعالیت‌های شان در دفاع از زنان و خواهران افغانستان موفقیت کامل تمنا می‌کنم. شما مایه‌ی الهام تمام فمینیست ها و فعالینی که در فکر کره‌ی ارض و مدنیت اند، می‌باشید و هدف شما باید به مثابه‌ی بخشی از مسایل عظیمی که امروز دامن‌گیر کره‌ی خاکی است، در نظر گرفته شود...

سکات. دبلیو. بچانن Scott. W. Buchanan **ـ امریکا،**

در چند روز گذشته تحقیقات عمیقی را درباره طالبان شروع کرده‌ام. اوضاع افغانستان رقتبار است، طالبان به خاطر پایمال نمودن حقوق بشر باید به محاکمه‌ی بین المللی کشانیده شوند. سوالم این است که من چه کمکی می‌توانم؟

در ضمن پیشنهادی دارم، زمانی که اخبار اعمال سرب ها بر آلبانی تبار ها، به خانواده‌ی متوسط امریکایی رسید، غریوی از تقبیح نمودن‌ها توسط مردم، برخاست. رسانه ها برای آگاه ساختن مردم امریکا از وضعیت افغانستان بسیار کم کار کرده اند. چرا؟ اما به نظر می‌رسد که با ادامه وضعیت فعلی در افغانستان، رسانه‌ها ناگزیر خواهند بود هنگامه دیگری را برپا سازند. امریکایی ها نیاز دارند فهمانده شوند که در آنجا چه می‌گذرد و رسانه ها باید برای نمایش چنین اوضاعی زیر فشار قرار گیرند. به نظر من فریاد مردم جهان غرب کمک بزرگی برای اهداف شما خواهد بود. اما باز بر می‌گردم به سوالم که من چه خدمتی برایتان انجام داده می‌توانم؟

الینا Elena **ـ ایتالیا،**

سه کاست ویدیویی و رسید بانکم را فرستاده ام. امیدوارم پول را بدست آورید.

متأسفانه که حقیقت مافیا در ایتالیا، دقیقاً آن چیزیست که در «اختاپوت» می‌بینید. حالا مافیای ایتالیایی از محصولات خیلی مشهور ایتالیا در جهان است.

چادری را گرفتم، بسیار وحشتناک است. چطور می‌توانید رنج افتادن به چنین زندانی را تحمل کنید؟ این بسیار اهانت‌آمیز بوده، حیثیت و شخصیت زنان را کاملاً از بین می‌برد.

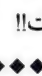
کیم Kim**،**

تشکر از این که از دریافت آن برایم اطلاع دادید. کمک دقیقاً ۱۰۰

دالر نبود، زیرا شما اشیای زیادی برایم فرستاده بودید که از جمله ۳۵ دالر برای پرداخت قیمت آن چیزها و باقیمانده به شکل کمک بوده است. کاش مبلغ بیشتری می‌بود، اما من محصل هستم و فقط بعد از وقت کار می‌کنم، مگر خواستم کمک ناچیزی بفرستم و از جواب سریع تان به درخواستم صمیمانه قدردانی نمایم. می‌خواهم هرچه در توانم است برای تان کمک کنم.

به معلومات تان برسانم که اخیراً کتابی خریدم، همین حال نامش را بیاد ندارم ولی Dan Rather دیباچه‌ی آنرا نوشته بود. (می‌توانم نام نویسنده و کتاب را برایتان بفرستم.) کتاب مذکور در سال ۱۹۹۸ به چاپ رسیده است و قسمتی را که در مورد طالبان بود، مرور کردم. خوب، بگذارید بگویم که مطالب نوشته شده کاملاً در تناقض با همه‌ی آن چیز هایست که ما دقیقاً می‌دانیم. آنان ادعا نموده اند که طالبان «بهترین امید برای ثبات در کشور اند»!! وقتی این را خواندم، از مطالعه کتاب دست برداشتم و معلومات شان را نادرست یافتم. اما خواستم، تبلیغات منتشره در مورد طالبان را با شما در میان گذارم.

آرزو ها و دعا هایم با شماست!!

بشیر سخاورز ـ انگلستان،

من فعالیت‌های شما را دنبال نموده و سخت تحت تاثیر نحوه‌ی مبارزات تان علیه افراطیون اسلامی قرار گرفتم. امیدوارم بـه شکـلی برای تان کمک نموده مطمئن گردم که در فعالیت‌های سازمانی که برای حقوق بشر می‌رزمد، سهیم هستم. از لحاظ مالی کمک تان نمی‌توانم زیرا خودم نیز مهاجر تنگدستی می‌باشم که برای اعاشه خانواده‌ام که در هند مهاجر اند، تلاش می‌کنم. اما می‌خواهم از راه‌هـای دیگـری شما را کمک کنم. یکی از امکانات تأمین ارتبـاط شـما بـا گـروه‌های فمینیست این جاست تا اگر ممکن باشد یکی از اعضای سازمان شما را به مذاکره در مورد فعالیت های شما دعوت نمایند. لطفاً بگویید چه کمکی از دستم ساخته است.

مایکل Micheal ـ امریکا،

با شنیدن از صابره بسیار خوش شدم. کارت تفکربرانگیز وی را از ایتالیا بدست آوردم. او حتی از من پرسیده است که آیا چیزی از ایتالیا ضرورت دارم یا نه؟ یگانه چیزی که من «نیاز» دارم، خبر موفقیت او در بدست آوردن کمک برای «راوا»، آگاهی بخشیدن به آنانی که همرایشان صحبت داشته و جلب توجه به درد و رنج زنان افغانستان است.

اگر دنیا فقط از انسانهایی نظیر شما ساخته شده بود و اگر این مردان حقیر وکوچک با تفنگ‌های شان دست به غارت و ویرانی نمی‌زدند ما در دنیای بسیار عالی زندگی می‌کردیم.

طوری که می‌دانید من یک فرد صوفی‌مشرب هستم (از نام «مذهب» خوشم نمی‌آید، زیرا این کلمه بسیار تنگ نظرانه است). مسئله بر سر قوانین نیست بلکه مسئله این است که انسان‌ها (به خصوص مردان) از این قوانین پیروی نمی‌کنند. برعکس آنان این آموزش‌ها را به نفع اهداف خودپرستانه‌ی خویش می‌چرخانند تا بدین وسیله قدرت را بدست آورند، ثروت اندوزند، بر دیگران مسلط شوند و با زنان (با فجیع ترین شکل آن) بدرفتاری کنند. این مردان «بنیادگرا» بزرگترین دشمنان آنچه در اسلام خوب است، به شمار می‌روند.

صداقت تان را در ابراز نظرات تان واقعاً تحسین می‌کنم. شما باهوش و تحصیل کرده هستید و فکر می‌کنم اهداف خود را در اوضاع جاری بر مبنای تجربیات واقعاً حقیقی خویش شکل داده اید. زیرا مردم باهوش نمی‌توانند از اندیشیدن باز ایستند ولو با مشکلات فراوانی مواجه باشند. شما بسیار با بصیرت و فکور هستید.

من به تساوی بین مرد و زن اعتقاد دارم و به آموزش سکیولر، بردباری و اندیشیدن برای تمام انسان‌ها ارزش قایلم. من در دنیایی سکیولر فارغ از اجبار مذهبی زندگی می‌کنم و از اینرو عرفان را چنان می‌پندارم که هر کس آزادانه و مطابق میلش و بر مبنای عشق الهی و عشق انسان‌ها در آن سهم می‌گیرد. من به آنانی که به خدا اعتقاد ندارند اما خواهان کمک به دیگران اند احترام می‌گذارم و متنفرم از آنانی که اعتقاد شان به خدا را اعلام می‌نمایند اما فقط در پی منافع شخصی خود می‌باشند.

با بینش شما واقعاً آشنایم. نمی‌خواهم چیزی را نقاشی کنم که به ستمگران شما کمک کند. اگر عده‌ای از مردان مسلمان در احترام گذاشتن و ابراز عشق و بستگی نسبت به زنان «ضعف» نشان می‌دهند احمق‌های رقت‌انگیزی بیش نیستند.

◆◆◆

استیورت مینسو Stewart Manso،

صفحه‌ی اینترنت تان را از طریق سایت بین‌المللی برکلی، امریکا پیدا کردم. با داشتن دو دختر یکی ۱۸ و دیگری ۲۰ ساله، برایم خیلی مشکل است باور کنم که گروهی از مردم، مفهوم زندگی را چنین زشت می‌گیرند، از این بیشتر در خاتمه قرن بیست، شما با اوضاعی سر دچار هستید که در قرن ۱۶ وجود داشت.

افکارم با شماست و می‌دانم که اعمال بلند تر از کلمات سخن می‌گویند. برایم وقت بدهید، تا کار ارزشمندی برای تان انجام دهم.

اگر تقویم غربی را تعقیب می‌کنید، سال نو را برایتان تبریک می‌گویم.

روک مینی Rukmini،

من یک ژورنالیست هستم و با یک شرکت تلویزیونی کار می‌کنم. یگانه خواستم این است تا بتوانم به افغانستان بیایم. اما جنسیتم مانع می‌گردد. آیا زنان اجازه دارند به آنجا بیایند؟

خواهش بسیار خاصی دارم، من در این مورد می‌اندیشم که به مثابه‌ی یک فرد و مهمتر از آن یک زن، چه کمکی برای تان می‌توانم؟ جوابی که به ذهنم خطور می‌کند این است که باید بنویسم. می‌خواهم

داستان شما را بنویسم. می‌خواهم داستان زنی را در سال ۱۹۹۹ بنویسم که زیر حاکمیت طالبان می‌خواهد زنده بماند. آیا کسی می‌تواند داستانش را برایم بفرستد؟

می‌خواهم بدانم که آن زن چگونه از لحاظ جسمی، ذهنی، معنوی در خانه‌ای محبوس زندگی دارد؟ واقعیت تان را بگویید تا آن را به شکل شاید داستانی بنویسم و به جهان خارج بفرستم...

می‌خواهم مردم این داستان را بخوانند تا بدانند که چه بی‌رحمی‌هایی بر دوستان و همنوعان ما تحمیل می‌گردد، می‌خواهم داستان شما را بازگو نمایم.

بنابراین از شما خواستم تا اگر زنی مایل باشد افکار، آلام و رنج‌های خود و این را که هر روز زیر سیطره‌ی طالبان بر وی چه می‌گذرد و چطور برای زنده ماندن تقلا دارد، برایم بفرستید.

من بسیار نگران هستم. نمی‌توانم شما را فراموش کنم و به دنیا هم نباید اجازه داد تا شما را از یاد برده بخوابد، آنگاه که مردم شما چنین رنج می‌کشند. می‌خواهم همه‌ی شما بدانید که من به مثابه یک فرد غیرمهم، در غم تان شریک‌ام و با شما یکجا بر رنج‌های تان اشک می‌ریزم.

لطفاً برایم بنویسید. روزی صلح فرارسیدنیست. نیرومند باشید زیرا نباید فراموش کنید که شما زن هستید!

نیرما جیلاسیک Nerma Jelacic،

من خبرنگار یکی از پرفروش‌ترین روزنامه‌های یکشنبه بنام «آبزرور» Observer هستم. همین حالا صفحه‌ی اینترنت تان را دیدم و فکر می‌کنم مبارزه‌ی شما سزاوار توجه بیشتری می‌باشد نسبت به آنچه که امروز از آن برخوردار است. بنابر این می‌خواهم مصاحبه‌ای را در صورت امکان با رهبر یا سخنگوی شما در مورد فعالیت‌های سازمان تان و حقوق زنان افغانستان انجام دهم که در این شماره یا شماره‌ی هفته‌ی آینده‌ی Observer به چاپ برسد.

جورج گرونتل George Gruenthal،

مختصراً از صفحه‌ی اینترنت تان دیدن کردم و با موضع تان در برابر بنیادگرایان و رژیم طرفدار شوروی موافقم. اما در عین حال می‌بینم که شما خواستار نیروهای حافظ صلح سازمان ملل هستید.

تجربه نشان داده که سازمان‌ملل به مثابه وسیله‌ای در دست قدرت‌های امپریالیستی غرب به کار رفته و جنایات زیادی زیر نام آن انجام گرفته است. از جنگ بر ضد مردم کوریا در اوایل دهه ۱۹۵۰ تا مداخلات بی‌شمار سال‌های اخیر که از طریق این سازمان صورت گرفت که در حقیقت از اهداف انحصارات غربی بخصوص امپریالیزم امریکا نمایندگی می‌نمود.

می‌خواستم نظر شما را درین مورد بدانم.

لیلا، ـ امریکا،

بعد از این که از اوضاع زنان افغانستان آگاه شدم، صفحه‌ی اینترنت زیبای تان را بارها دیده ام. من در پوهنتون الاباما در هونتسویل محصل هستم و دوشنبه آینده برنامه دارم تا در مورد انعکاس ناقص رسانه‌های ایالات متحده در قبال تخلفات حقوق بشر در افغانستان سخنرانی کنم. فکر می‌کنم به خاطر زنانه بودن موضوع، رسانه های مشهور امریکا آن را نادیده میگیرند. من از اوضاع افغانستان از طریق ایمیل‌ها و دیدن صفحات اینترنت، نظیر صفحه‌ی شما آگاه شدم؛ از هر نوع کمکی که شما در زمینه انجام داده بتوانید، قدردانی می‌نمایم. امیدوارم با این برنامه شاگردان را نیز از اوضاع تان آگاه نمایم. من در «بررسی‌های زنان» تحقیق می‌کنم. بناءً اندکی با اوضاع و سخنرانان در تماسم. هرگونه اطلاعاتی از سوی شما، یقیناً موجب خواهند شد تا به هدف شما در محوطه پوهنتون و دراین بخش از کشور کمک نمایم.

کیلی وودلیندز Kelly Woodlands ـ آسترالیا،

به مثابه یک دختر جوان، از شنیدن چنان بی‌عدالتی‌ها عمیقاً مأیوس و غمگینم. چنان رفتار منزجرکننده و وحشتناک، نباید در هیچ‌جایی تحمل گردد. هر آنچه که از دستم برای کمک به این زنان بیچاره که زیر آنهمه زجر و عذاب بسر می‌برند ساخته باشد، واقعاً مرا کمک خواهد کرد تا کمی واقعیت زندگی خوب و تضمین شده در آسترالیا را درک کنم.

متأسفانه من فقط ۱۴ سال دارم که این تا اندازه‌ای همکاری‌ام را محدود می‌سازد. اما من کاری دارم و با خرسندی تمام پولم را در خدمت چنین هدف با ارزشی قرار خواهم داد.

من به آن زن فوق‌العاده‌ای که این مبارزه را آغاز کرد (مینا) احترام عمیقی قایلم و همچنان زنانی را که کار وی را ادامه می‌دهند، تحسین می‌کنم.

قلب و تمنیات نیکم با زنان افغانستان است!

کیتی لافراس Katey Lafrace،

این کاپی سرمقاله‌ای است که من نوشته‌ام. تشکر از اجازه مهربانانه تا صفحه‌ی اینترنت تان را مورد استفاده قرار دهم. من فقط از معلوماتی که در آنجا یافتم، تفسیری نوشته و نقل قول مستقیم از جایی نگرفته‌ام.

هنوز تاریخ نشر را نمی‌دانم. مگر این در «ویونگس» "Wyoings (USA)" یگانه روزنامه‌ی سرتاسری، در «کسپرستار تریبون» "Casper Star Tribune"، در «لیبرل اوپنیون ویک» "Liberal Opinion Week" و شاید هم در «د نیو لندن دی» "The new London Day" به چاپ رسد، همچنان به‌صفحه‌ی اینترنت برای زنان نیز آنرا داده‌ام. هرزمانی که یکی از اینها تصمیم به چاپ بگیرند، شما را در جریان قرار خواهم داد. همچنان ذریعه‌ی

ایمیل آن را برای دوستان و خویشاوندانم نیز رسانیده‌ام. شما تنها نیستید.

عذر می‌خواهم از این که حالا آنقدر عایدی ندارم تا از این بیشتر کاری بکنم، مگر لطفاً بدانید که آنچه در مورد نیاز های تان می‌دانم، به هرکس خواهم گفت و اصرار خواهم ورزید تا جهت کمک به شما تا حد امکان تلاش به خرج دهند.

سپیت سنیز Spetsnaz،

با تمام آن مهاجرین همدردی دارم، مگر رجوع کردن به بل کلنتن به خاطر کمک اشتباه بزرگیست.

این مرد خواستار بمباردمان و به فقر کشیدن ملتها تحت نام «انسان دوستی» است. عراق وکوسوو این ادعای مرا ثابت می‌سازند، چنانچه افغانستان را هم بمبارد کرد و مردم بی‌گناه را زیر نام «بشردوستی» به قتل رساند.

... من جنگ چچن را محکوم می‌کنم، مگر بل کلنتن، بالاتر از یلتسین ریکارد خونین دارد (این هنوز هم بالاتر خواهد رفت اگر قتلهایی صورت گرفته توسط دیکتاتورهای وحشی تابع وی را نیز به حساب آوریم).

من به «راوا» اصرار می‌ورزم که اگر شما واقعاً خواست توده‌های افغانستان را بیان می‌کنید، لطفاً با این رئیس جمهور تشنه به خون اظهار همبستگی نکنید.

همرزم شما.

کریستن Kristen،

در هفته‌های گذشته به آدرس تان چند ایمیل فرستادم ولی همه مسترد شدند، لذا نتوانستم تماس بگیرم وکمی هم برای همه‌ی تان نگران گردیدم. هر چند بسیار گرفتار نوشتن کتابی هستم می‌خواهم به هر شکلی که شده کمک کنم. لطفاً اگر چیزهایی دیگری برای ویرایش و نشر یا حتی نوشتن از عهده من ساخته باشد، برایم بگویید. همچنان چک بانکی را برای پرداخت بهای رساله‌ها به شمول اعانه‌ای کوچک می‌فرستم. هنوز هم مایل به فروش صنایع دستی برای زنان هستم، گرچه مطابق قوانین وارداتی صنایع مذکور باید در پاکستان ساخته شوند. چرا که تولیدات افغانی اجازه‌ی ورود ندارند. شاید ما بتوانیم فکری در باره‌ی تعاونی زنان، برای تولید چنین اشیا بکنیم.

ب.نیلی B. Neely،

من در باره‌ی آنچه که اینان بر حقوق زنان در افغانستان روا داشته اند، شنیده و این سخت عصبانی‌ام ساخته است. جمهوری خواهان محافظه کار در این کشور خاموش اند، چرا؟ زیرا آنان این رفتار را تأیید می‌کنند و این نادرست است. ما نباید با آنان هیچ معامله‌ای انجام دهیم. می‌خواستم حمایت معنوی‌ام را برای تان اعلام دارم. آنان زندگی زنان را تنزل داده اند. این جمهوری خواهان، دوست دارند یک چنان نظامی را در اینجا نیز مستقر سازند. امیدوارم شما به مبارزه‌ی تان ادامه دهید. در زمان روسها زنان آزاد بودند و حقوق و حیثیت داشتند.

سو سیلور ماری Sue Silver Marie **ـ امریکا،**

در تلاشم تا کاپی‌ای از ضبط شعرم را که در استدیوی رادیویی انجام داده‌ام، برای تان بفرستم. امیدوارم استدیو به خواهشم پاسخ مثبت دهد. من بالای ترجمه‌ی اشعار در صفحه‌ی اینترنت شما کار کرده و کاپی اصلی آن را، پست می‌کنم. درست همین لحظه گزارش رنج و مرگ صالحه را بدست آوردم ـ«زن سوزی دیگری توسط شوهر». قلب من با او و با شماست. من گزارش را به آشنایان شخصی‌ام می‌فرستم. ما با شما یکجا می‌گرییم و می‌خواهیم بدانیم که چه کمکی می‌توانیم.

دنی او دیل Danny O'Dell **ـ امریکا،**

«راوا»ی عزیز، با احترام به شما، فکر می‌کنم شما از بل‌کلنتن دید یک جانبه دارید. ما در همین ایالات متحده نقض شدید حقوق بشر را شاهدیم. تخلفی که حقوق و آزادی های ما را محدود می‌سازد؛ از سهولت های طبی اساسی ما جلوگیری می‌کند؛ درست در تقابل با قانون اساسی ایالات متحده است؛ مانع بردن دعواهایمان در محکمه می‌شود، تخلفی که ما را از مقام اساسی مان محروم می‌سازد.

لاقانونیت جاری در افغانستان را واضحاً شاهدم و نیز جنگ وحشیانه‌ای را که روس‌ها بر مردم بی‌گناه تحمیل کرده اند. همچنان می‌بینم که دولت چین برای حفظ کنترول کشور، قصد پایمالی حقوق بشر را دارد.

اما این حقیقت را باید گفت که یگانه چیزی که بل کلنتن در فکرش است این است که الگور Al Gore رئیس جمهور منتخب را جانشین خویش سازد و به حقوق بشر در امریکا، در روسیه و بخصوص در افغانستان پشیزی ارزش قایل نیست.

در این کشور هیچ قانونی وجود ندارد! وبدون قانون ما جز اجتماع فاقد قانون نیستیم. ثروتمندان حکم می‌رانند و فقیران رنج می‌کشند.

تا زمانی که ما برای حقوق بشر در تمام کشور های جهان برنخیزیم، هرگز شانسی برای جلوگیری از نقض حقوق بشر در دوزخی بنام افغانستان نخواهیم داشت.

ناصر،

مطمئنم که می توانم مصدر خدمت در امر بزرگ ـ ایجاد بهبود در وضع زنان زیر سیطره بربریت طالبی باشم. نمی‌توانم به حد کافی خشم ونفرتم را نسبت به این ملاهای ریشوی جامعه‌ی ما بیان کنم. با این بیان

تان که «دموکراسی نیم بند و فاسد نسبت به حاکمیت گروه جاهل و دینی بسیار بهتر است» نمی‌توانستم موافق نباشم. شما کاملاً درست می‌گویید. من زندگی زیر حاکمیت فاسدترین رژیم، اما لیبرال را بر زندگی زیر حاکمیت آنانی که با نفرت و جهالت مذهبی شان کور شده و بیشتر از ریش و چادری چیزی دیگری را نمی‌بینند، ترجیح می‌دهم. جای بس خوشبختی‌ست که در جامعه‌ی ایستای‌مان مردمانی چون شما را هنوز هم می‌توان یافت که برای هدفی بزرگ در فضای بس خصومت‌آمیز جایی که مردمانی چون ملا فضل‌الرحمن و قاضی‌حسین چگونگی لباس پوشیدن و طرز زندگی در جامعه را یادمان می‌دهند، تلاش و مبارزه می‌کنند.

صادقانه کوشش خواهم کرد تا سازمان شما رشد نموده و مردم از ماهیت این ملاگرایی و تأثیرات آن آگاهی حاصل کنند.

ایزابیل ویلی Isabelle Villey **ـ مکسیکو،**

من تا حد توان در مورد شهامت شما اینجا در شهر مکسیکو خواهم گفت و برای مردم پیرامونم از شهادت زنان افغان آگاهی خواهم داد. امروز نوبت شماست، فردا شاید، ازمن یا ازکسی دیگر. از اینرو مبارزه‌ی شما مبارزه‌ی ما نیز به شمار می‌رود.

رناتا شاجی Renata Shaji **ـ کانادا،**

من در لیسه عالی ایماکولیت درس می‌خوانم و فعلاً از اعضای کلب عدالت اجتماعی لیسه هستم. به نظر من هدف شما بسیار با اهمیت است و مبارزه ایست که همه باید از آن آگاه بوده و با آن همکاری کنند. همین حالا عکس های صفحه‌ی شما را دیدم. از آگاهی به وجود تخلفات شدید حقوق بشر امروز در افغانستان، به شدت ترسیده و تکان خورده‌ام. من از ایران هستم و از این که می‌دانم کشور خودم نیز در ایجاد اوضاع جاری افغانستان (اگرچه اندک) دخیل است بسیار احساس شرم می‌کنم. لطفاً بدانید که شما از حمایت ۱۵۰۰ شاگرد لیسه ایماکولیت برخوردارید. در حد توان خود می‌خواهم صدایی باشم بر (بی‌صدایی) و چهره‌ای بر چهره های پوشیده‌ی زنان افغانستان.

برین بسلر Bryan Besler **ـ امریکا،**

به مثابه‌ی محصل در صنف تحقیق جهانی برای عدالت در پوهنتون St Cathariane's وظیفه داریم تا نمایش گروهی و نوشته تحقیقی انفرادی‌ای در مورد وضع صحی زنان جهان تهیه نماییم. گروه ما طالبان و تاثیرات جنگ بر زنان افغانستان را انتخاب نموده است. من این پروژه را با آگاهی بسیار اندکی از این کشور جنگ‌زده شروع کردم و چیزهای زیادی آموخته‌ام. در آنجا اندوه و بیعدالتی حاکم است. چه می‌توان کرد؟ چیزهای فراوانی نیاز است. ما در ۱۹ نوامبر نمایش گروهی خواهیم داشت و این موضوع را با دیگر همصنفان بحث خواهیم کرد. به نظر من اشاعه حداکثر آگاهی اولین قدم است. همچنان مطمئن باشید که افکار و دعاهایمان در تلاش تان برای آگاهی بخشیدن و کمک برای کشوری که در آن بی‌عدالتی باور نکردنی بر زنان جریان دارد، با شماست. با نیروی زنانی نظیر شماست که ضربه‌ای وارد خواهد آمد.

جین گودوین Jan Goodwin **ـ نیویارک،**

فمینیست مجارتی Feminist Majority برایم پیشنهاد کرد تا با شما در رابطه شوم. من یک روزنامه‌نگار و نویسنده‌ی برنده جایزه و از فعالان سابقه‌دار حقوق بشر می‌باشم.

شما شاید با کتاب های من «Caught in the Crossfire» (در تقاطع آتش) در مورد جنگ افغانستان آشنا باشید که جایی برای اسم من در لیست کشتار گلبدین حکمتیار باز کرد و «The Price of Honor» (بهای شرف) که از وضعیت زنان زیر حاکمیت بنیادگرایان حکایت می‌کند. کتاب اخیر یک بخش کامل در مورد افغانستان دارد.

فعلاً بالای مقاله‌ای مهمی در مورد حقوق بشر برای مجله‌ی ماری‌کلیر Marie-Claire امریکا کار می‌کنم، تا «کمپاین سال ۲۰۰۰» آنان را براه اندازیم. بخشی از این پروژه شامل ستم طالبان بر زنان خواهد بود.

از طریق فمینیست مجارتی آگاه شدم که شما تصاویر شلاق خوردن و سنگسار زنان بوسیله‌ی طالبان را دارید. در صفحه‌ی اینترنت تان عکسی از زوجی که سنگسار شده بودند یافتم. اگر عکس های بیشتری از شلاق خوردن و مجازات زناء داشته باشید، لطفاً به آدرس مجله بفرستید.

فریال علی گوهر Faryal Ali Gauhar **ـ امریکا،**

همین حالا از دفتر UNFPA برگشتم و خوشحالم به اطلاع تان برسانم که من به صفت سفیر افتخاری UNFPA در پاکستان مقرر گردیده‌ام. فکر نمی‌کنم این مسئولیت مرا از ساختن فلم مان با میل حتی بیشتر باز دارد. خبر دارم که سازمان ملل موضع قاطعتری مقابل رفتار طالبان با زنان افغانستان اتخاذ می‌کند. فکر می‌کنم اخیراً تیمی برای دریافت حقایق به افغانستان فرستاده شده است. اکنون در نیویارک هستم و کوشش می‌کنم گروه‌های دیگری را نیز بیابم تا با ما همکاری نمایند. قسمی که معلوم می‌شود سازمان‌های فمینیستی هم برنامه‌های محدودی دارند و حتی وقت بسیار کم تا در مورد مسایلی که برای ما مهم اند، بحث کنند. اما من هنوز معتقدم که فلم به هر شکلی که باشد، ساخته خواهد شد.

شجاعی ـ پشاور،

اولتر از همه صحت و کامیابی تان را در هر زمینه‌ای خواهانم.

به عنوان یک جوان افغان، مبارزه‌ی تان برای بهبودی زنان در جامعه افغانستان را از صمیم قلبم تقدیر و تحسین می‌نمایم.

ما بولتنی را به زبان انگلیسی در مورد نقض حقوق بشر در افغانستان به چاپ می‌رسانیم و کوشش می‌کنم تا هر شش شماره‌ی آن را به آدرس تان بفرستم.

به عنوان خواننده‌ی مجله‌ی زیبای تان، شعری را برایتان می‌فرستم که اگر امکان داشت چاپش کنید.

زاکزک Zakzek ـ پولند،

کاپی یکی از بهترین فلم ها در رابطه به جنبش مقاومت در دوران جنگ در ورسا به نام «آهنگ‌های ممنوع» را در اختیار دارم، این بیشتر یک فلم موزیکال است و دارای آهنگهای زیاد میهنی و شادی بخش که در آنها، وحشت و تیرگی حاکم به مبارزه طلبیده می‌شود.

تلاشم بخاطر دریافت نسخه‌ی انگلیسی فلم از نیویارک ناکام شد و روابطی که آنجا داشتم، کاری نمی‌توانند. این چندان عجیب نیست؛ نیویارک شهریست که در آنجا سیاست نان قندی و شمشیر یعنی دنیای مصرفی و سرکوب پلیسی، توانسته است تا جنبش های خودمختار را خنثی سازد.

فقط می‌خواستم بدانید که ما زنان افغان را فراموش نکرده و نخواهیم کرد.

امیلی بلیدربیک، پوهنتون سیمونس اتحادیه‌ی فمینیستها Emily Bilderback, Simmons Collage Femiminist Union ـ امریکا،

می‌خواهم برای تان اطمینان دهم که هر آنچه در توان داشته باشیم انجام خواهیم داد تا تعداد هرچه بیشتر مردم را از اهداف‌تان آگاه سازیم. این مساعی شامل جمع‌آوری اعانه و راهپیمایی خواهد بود. می‌خواهم بگویم که علاقه بیشتر ما اکنون در تلاش برای آگاهی بخشیدن به مردم در مورد تراژیدی افغانستان نهفته است. وقتی مردم بدانند که وضعیت چقدر وحشتناک است، کمک و حمایت فوری را به دنبال خواهد داشت. باید بگویم، ما خواهان حقایقی در مورد تاریخ حاکمیت طالبان در افغانستان می‌باشیم، از کجا شروع شد و چگونه چنین گروه بنیادگرا به قدرت رسید؟ بنابر چه دلایلی کشورهایی مانند پاکستان و روسیه آنان را حمایت می‌کنند؟

چه چیزی این حق را برای طالبان می‌دهد که این اعمال را بر مردم افغانستان روا دارند؟ آیا اینان اعمال شان را بر مبنای قانون اسلام توجیه می‌کنند؟

این سوالات مهم اند و نمی‌دانم از کی و چطور بپرسیم. اگر فرصت یافتید، مایلیم بدانیم تا جواب را از کجا می توان یافت، مشکل است تا از چگونگی این مظالم آگاه شد وقتی هیچکس از کشور شما در این مورد حرف نمی‌زند.

در هفته‌ی جاری با رهبران اتحادیه‌ی فمینیست های مان در مورد راههای جمع‌آوری کمک از مکاتب ،خریداری پوستر ها و بروشور های شما صحبت خواهم کرد. با تأسف که حتی در این جا (نیوانگلیند) ما باید با ادارات مکاتب در جدال باشیم تا از سازمان‌های فمینست دفاع کنند.

جای بس شگفت است که سازمان شما که در مکانی بسیار دور از ما با این همه مشکلات روبرو است، از حمایت گروه کوچک جوانان کالج ما قدردانی می‌کند و ما می‌بالیم که خود را خواهران شما بخوانیم.

ملیحه ـ امریکا،

این ایمیل را از برکلی کلیفورنیا برایتان می‌فرستم. «بنیاد پژوهش زنان ایرانی» یازدهمین کنفرانس سالانه‌اش را در برکلی از ۱۶ تا ۱۸ جون سال آینده برگزار خواهد کرد. از این که موضوع زنان افغانستان از اهمیت زیادی برخوردار است، ما در جستجوی فرصتی هستیم تا کسی را دعوت نماییم که اوضاع زنان افغان را به اطلاع ما برساند. می‌خواهیم نظر شما را در این مورد بدانیم. من در مبارزه برای رهایی زنان افغانستان و تمام زنان در شرق میانه از حاکمیت قرون وسطایی اسلامی و برقراری یک جامعه‌ی دموکراتیک با شما هستم.

در همبستگی با شما!

عضو کمیته‌ی محلی کنفرانس سال ۲۰۰۰

ریچارد کولین Richard Collin ـ امریکا،

رساله «ترکیدن پوقانه‌ی حکومت اسلامی در افغانستان» را گرفتم که برای خودم و شاگردانم بسیار ارزشمند بوده است. من پروفیسور هستم و در یک پوهنتون کوچک جنوبی موسوم به کوستل کارولینا Coastal Carolina تدریس می‌کنم و بیشتر در رابطه به کشمکش‌های ملیتی و مذهبی درس می‌دهم. اکثر شاگردانم قادر نخواهند بود تا افغانستان را روی نقشه بیابند.

از این که شما نظرم را خواسته اید، بگذارید پیشنهاداتم را در مورد این که چطور می‌توانید توجه مردم امریکا را جلب کنید، ارائه کنم. طوری که به نظر می‌رسد، این مهم است تا ایالات متحده حکومت طالبان را به رسمیت نشناسد. شما باید یک مقدار مواد راهنما تهیه کنید که پروفیسوران از آن‌ها استفاده بتوانند، و آن‌ها را رایگان، شاید هم بوسیله‌ی اینترنت در اختیار همه آنانی که در شعبه سیاست و تاریخ معاصر در امریکا و انگلستان درس می‌دهند، بگذارید. نقشه‌ها، عکاسی‌های جالب خودتان، مسایل برجسته تاریخ معاصر کشورتان و همچنان برخورد مشخص «راوا» با رژیم کابل نیز شامل آن بوده می‌تواند.

به هر صورت، به اجازه‌ی شما من از بعضی عکس های «راوا» در کتابم استفاده کرده‌ام، و کاپی آنرا برایتان خواهم فرستاد. برای پوش کتاب عکس جالب دخترک کوچکی را که در کنار ویرانه‌ی خانه اش ایستاده است، در نظر گرفته ام. من کورسهایم را با بحث در مورد اینترنت شروع می‌کنم، و برای شاگردانم صفحه اینترنت شما و طالبان

را داده‌ام تا مقایسه کنند. این برای آنان احساس دیدگاه‌های متفاوت را در مورد این که حقیقت با کدام است، می‌دهد.

◆◆◆

سوسن Susan ـ امریکا،

خواهران عزیز،

می‌خواستم بدانید که من اشاعه وضعیت شما و تقاضای کمک برای تان را شروع نموده ام و همه کسانی که با آنان در تماس شده ام وعده‌ی کمک داده اند. بزرگترین محفل ممکن را تشکیل خواهم داد، گرفتاری های شما را بیان نموده و تعداد وسیعی را به هر شکلی شده به محفل خواهیم کشاند. گرچه این بیش از قطره‌ای آب بر گلویی سوخته نیست و برای فرونشاندن عطش شما بیشتر از این نیاز است.

وقتی برنامه را سازمان دادم با کمال میل بروشورهای تان را به فروش خواهم رساند ولی تا زمانی که قیمت آن‌ها را نپرداخته‌ام برایم نفرستید.

تاریخ پروژه‌ام ۶ هفته بعد از امروز است. می‌دانم هر روزی که به تأخیر می‌افتد، روز غمی برای مردم شماست. آیا در زبان شما برای «یکدلی» لفظی وجود دارد ـ به معنای احساس رنج و اندوه اندک دیگران و به آن پاسخ دادن.

◆◆◆

جیمز بی. الین James B. Allen ـ امریکا،

مجله‌ی تان واقعاً چشم ما را باز کرد. خواندن درباره افغانستان از کتاب های پژوهشگران غربی تا شنیدن از خود آن مردمی که شدیداً ضربه دیده‌اند، خیلی فرق می‌کند. زمانی که مردم درگیر فرصتی برای سخن گفتن در باره‌ی رنج‌های تان را می یابند، بهیچوجه نمی توان از آن چشم پوشید.

می‌خواهم در مورد زندگی در افغانستان از مردم بشنوم که چه بر سر شان گذشته و آرزو های شان برای آینده چیست؟ منحیث متعلم، اکثراً زمانی که در مورد چنین چیزها می‌شنوم خود را عاجز می یابم. اما اگر شما برایم مقدار زیادی بروشور حدود ۲۰ نسخه یا بیشتر بفرستید، از پخش آن در میان همصنفانم خوشحال خواهم شد و اگر نشریات دیگری چاپ کردید، با خرسندی مایل به دریافت آنها نیز خواهم بود. رابطه‌ام را با شما حفظ نموده و امیدوارم باز هم به زودی از شما بشنوم.

◆◆◆

ریا بولینک Ria Bolink ـ هالند،

تشکر از جواب سریع تان و از این که در جواب دادن خیلی تأخیر شد پوزش می‌طلبم. کوشیدم تا از دوستم که خانمش راگم کرده است، معلومات بگیرم. اما تا حال در تلاش است تا وی را از طریق ارتباط با پاکستان بیابد. طوری که به نظر می‌رسد دوستم خواستار دادن معلومات نیست، این قابل درک است، او از طالبان گریخته و هنوز هم علاقه‌ای به گرفتن تماسی ندارد. من در مورد افغانستان و زنانش مسایل بسیاری را دانستم و البته می‌کوشم تا برای شما مفید واقع شوم. من ویرانی‌های وطن شما را از چشم تمام مهاجرینی که در کشورم بسر می‌برند، می بینم. عده‌ی قابل ملاحظه‌ای بخصوص از زنان، مجبور به ترک فامیل های شان شده‌اند که از سرنوشت آنان هیچ اطلاعی ندارند.

بدین وسیله طوماری برای تان می‌فرستم که در سراسر هالند پخش می‌شود. و بعداً کوشش خواهم کرد تا با سازمان های زنان در این کشور ارتباط برقرار نمایم، شاید بتوانید بگویید که از چه راهی برای تان کمک می توانیم و البته می‌خواهم تا مقداری از بروشور های تان (در حدود ۱۰ تا ۱۵ نسخه) را جهت فروش بدست آورم.

خواهران عزیز، از پاسخ دیر بار دیگر عذر می‌خواهم. افکارم همه روزه با شماست. لطفاً معلومات تان را بصورت منظم برایم بفرستید تا آن‌ها را به دسترس دوستان افغان قرار دهم.

◆◆◆

حشمت ابراهیم ـ امریکا،

خداوند دوزخ ابدی را نصیب طالبان کند. برای این وحشی ها هیچ پوزشی وجود ندارد. ملتی بدون یک رهبر خوب در خرابه‌ها گم است، ملتی در ماتم و اسیر نیروهای شیطان و اندیشه های شیطانی طالبان، هیچ چیزی از این حرامزاده ها مقدس نیست، ملتی بدون تحصیل علم و ریاضی، ملتی که به عقب و به عصرهای تاریک برمی‌گردد. ملتی که من جز آن هستم، من مرد افغانی هستم که صد فیصد «راوا» را حمایت می‌کنم. در کجا این چنین اتحاد نامقدس شکل گرفته است؟ من شما زنان و کودکان افغانم را دوست دارم و از طالبان شیطان‌دوست متنفرم. برای طالبانی وحشی که شیطان را می‌پرستند در زندگی دوباره هیچ جای توبه وجود نخواهد داشت.

◆◆◆

جانکویل بروکس Jancoil Brooks ـ نیوزیلند،

تشکر از پوستر ها و بروشور های «راوا»، امروز آنها را گرفتم و به اشخاصی که در تعمیر ما کار می‌کنند، به شمول عفوبین‌الملل نیوزیلند و Council for International Development (انجمن انکشاف بین‌المللی) دادم. ما در اینجا هر روز شاهد جریانات نقض حقوق بشر هستیم، ولی عکس ها و اخبار بروشور شما همه‌ی ما را تکان داد.

می‌خواهیم تا در باره‌ی اوضاع افغانستان بیشتر بدانیم و از این جهت مایلیم کاپی‌ای از نسخه‌ی انگلیسی «ترکیدن پوقانه‌ی حکومت اسلامی در افغانستان» را بخریم، قیمتش چند است؟ به مجرد دریافت جواب تان پولش را ارسال خواهم کرد.

تشکر از این که ما را از اهداف تان آگاه ساختید. یکی از مشکلات غربی ها در برخورد با اعمال طالبان موضوع معیارهای دینی و فرهنگی می‌باشد و از همین جهت گاهگاهی در مورد مداخله در امور کشور دیگری بی‌میلی وجود دارد. ولی اکنون که از شما زنان افغانستان می‌شنویم که طالبان و بنیادگرایی آنان حقوق بنیادی زنان را پایمال می‌کنند، متوجه واقعیت می‌شویم. ▣

شرکت نماینده «راوا» در کنفرانس «زنان و انقلاب»

به تاریخ ۱۸ و ۱۹ نوامبر ۱۹۹۹ کنفرانسی با شرکت حدود ۲۰۰ زن در مورد «زنان و انقلاب» در شهر ناپل ایتالیا برگزار گردید. در کنفرانس که توسط برخی از گروه‌های فعال زنان شهر ناپل ترتیب داده شده بود، نمایندگان سازمان‌های زنان کشورهای افریقای جنوبی، روسیه، ایران، صحرای غربی، الجزایر و افغانستان شرکت داشتند.

روز اول کنفرانس عمدتاً اختصاص داشت به سازمان‌های مختلف زنان ایتالیا که از حضور و نقش تعیین کننده زنان در انقلابات سخن گفتند.

به تاریخ ۱۹ نوامبر، نمایندگان مختلف سخنرانی‌های شان را در مورد حقوق بشر، حقوق زن و نقش زنان در جامعه ایراد نمودند. نماینده «راوا» نیز از وضع زنان افغانستان در دو دهه اخیر و مخصوصاً بعد از تسلط بنیادگرایان سخن گفت که حاضران را به شدت تحت تاثیر قرار داده و مورد استقبال پرشور آنان واقع شد. بعد از ختم کنفرانس تمامی نمایندگان همبستگی و همکاری خود را به اشکال گوناگون ابراز نمودند. یک برقع که به عنوان سمبول اسارت و تحقیر زنان افغان به نمایش گذاشته شده بود و نشریات «راوا» به فروش رسید.

نماینده «راوا» با استفاده از فرصت در برخی از برنامه‌هایی که توسط زنان ایتالیا در همبستگی با زنان افغانستان ترتیب داده شده بود شرکت نموده از وضع زنان، مبارزه، مواضع و فعالیت‌های «راوا» صحبت نمود. از آنجمله تحصنی با شرکت حدود ۳۰ زن در ۳ دسامبر توسط Women in Black در شهر روم براه انداخته شده بود که شرکت‌کنندگان شعارهای «صلح در افغانستان»، «همبستگی با زنان افغان» و .... را با خود حمل می‌کردند. آنان ضمن ستایش از کار و فعالیت‌های «راوا» طی سخنان شان می‌گفتند که تا زمانی که زنان درافغانستان به آزادی خود نرسیده اند، زنان ایتالیا نمی‌توانند آرام بنشینند. نماینده «راوا» همچنان در برخی از صنوف شاگردان مکاتب از وضع افغانستان مخصوصاً وضع تعلیم و تربیه اطفال و جوانان صحبت کرد که با استقبال گرم شاگردان و معلمان مواجه شد و عده‌ای از شاگردان با شنیدن وضع دردناک و باور نکردنی تعلیم و تربیه و برخورد طالبان به آن، بی‌اختیار به گریه افتادند. ▣

شرکت نماینده «راوا» در محفل روز جهانی زن در ایتالیا

سازمان Circolo ARCI Isollto ایتالیایی به مناسبت هشتم مارچ روز جهانی زن، محفلی را در شهر فلورانس ایتالیا با شرکت سه‌صد نفر ترتیب داده بود. از نماینده «جمعیت انقلابی زنان زنان افغانستان» نیز دعوت نموده بودند تا با سخنرانی خود، مردم ایتالیا را هر چه بیشتر درباره وضع واقعی مردم و بخصوص زنان زیر سلطه جانیان بنیادگرا مطلع سازد.

محفل ساعت ۳۰ : ۴ بعد از ظهر آغاز گردید. بعد از معرفی «راوا» توسط یکی از برگزارکنندگان محفل، نماینده «راوا» سخنرانی‌ای ایراد نمود و به سوالات اشتراک کنندگان پاسخ داد.

اکثریت زنان شرکت‌کننده که شامل سازمان های مختلف زنان ایتالیا و خبرنگاران بودند ضمن ابراز نگرانی از وضع اسفبار زنان افغان زیر ساطور طالبان و برادران جهادی شان، همبستگی خود را با زنان ستمدیده افغانستان در مبارزه برای نیل به آزادی و دموکراسی و حقوق شان ابراز داشتند.

در آخر نشریات «راوا» با استقبال حاضران مواجه شد و همه‌ی آنها به فروش رسید. ▣

شرکت نماینده «راوا» در مذاکره منطقه‌ای (APWLD) با نماینده خاص ملل‌متحد منعقده سریلانکا

به تاریخ ۱۹ و ۲۰ اگست ۲۰۰۰ حدود ۴۰ زن از کشورهای آسیا ـ اقیانوسیه در شهر کولمبو (سریلانکا) جمع شده و در مورد وضعیت زنان این کشورها به بحث پرداختند.

نماینده «جمعیت انقلابی زنان افغانستان» که به دعوت (APWLD) در این گردهمایی شرکت نموده بود، سخنرانی‌ای در مورد وضعیت فاجعه‌بار حقوق بشر و بخصوص زنان در افغانستان داشت. بعد از او، خانم ردیکا کماراسوامی (Radhika Coomaraswamy) مسئول بررسی خشونت علیه زنان در ملل‌متحدبا تأیید و استقبال از سخنان نماینده «راوا» یاد آور شد که وضع در افغانستان به مراتب وحشتناکتر از آنچه است که انعکاس می‌یابد و ملل‌متحد باید به اقدام جدی و عملی در زمینه متوسل شود.

همچنان در کنفرانس مذکور سند تحقیقی که از طرف «مرکز انکشاف آسیا ـ اقیانوسیه» (APDC) در مورد وضعیت زنان در شرایط جنگ و مهاجرت منتشر گردیده وسیعاً پخش شد که بخش مربوط افغانستان آن توسط «راوا» تهیه شده است. ▣

نامه‌هایی از «ب. شنوا» و پاسخ‌های ما

«دوست گرامی،

ممنونم از اینکه به پیامم پاسخ نوشتید. ولی، من توانستم هر دو شکل پیام شما را بخوانم. خیلی خوشحالم که درین زمینه مشکلی نداریم. آن ضمیمه واژه نگار را برای تان نفرستاده بودم. فقط پرسیده بودم که میتوانید همچو فایلی را بگشایید یا نه. حالا که روشن شد چنین کاری برای شما ممکن نیست، من باید از همین طریق چاره ای بجویم برای انتقال نبشته هایم به شما. اتفاقا، من در چهار روز اخیر ، از مجلات و نشرات فارسی در شبکه انیترنت دیدار میکردم و ساعات طولانی را صرف خواندن چند شماره "پیام زن" کردم. در همان جریان بود که با شما به تماس شدم. دیشب یکی از عزیزانم از شهر دیگری به دیدن ما آمده و در ضمن دیگر تحفه ها، دو شماره "پیام زن، شماره ۵۱ و ۵۲" را نیز آورده است که من دیشب تا ناوقت های شب و امروز صبح مشغول خواندن آنها بوده‌ام. وقتی کمپیوتر را روشن کردم دیدم که پیامی از شما دارم. من در جریان نوشتن مطلبی هستم که میخواهم برای چاپ در پیام زن برای شما بفرستم. لطفا بنویسید که شماره بعدی چه وقت قرار است چاپ شود؟ یک پرسش دیگر هم دارم: آیا شمادوستان هیچیک از نبشته های مرا دیده اید؟ مخصوصا میخواستم بدانم که آیا جزوه های "نیم نگاهی بر شعر و شاعران فارسی دری پس ازکودتای ننگین هفت ثور" و "در سیاهبرگهای یک مجله" که مروری در مجله ژوندون نشریه کانون نویسندگان رژیم پوشالی بود، بدست شما رسیده اند؟ این نوشته ها چند سال قبل از طرف "انتشارات برگ سبز" انتشار یافته بودند. پاسخ شما برایم بخاطری مهم است که من آنچه را که اکنون در جریان نوشتنش هستم با در نظر داشت پاسخ شما خواهم نوشت. حدس من این است که دوستان راوایی مرا از لابلای نوشته‌هایم می شناسند و نیازی نیست که طی مقدمه ای به تفصیل درین مورد حرف بزنم. اما اگر چنین نباشد و حدس من غلط باشد، لازمست که من ابتداً چند سخنی از پیشینه واکنش‌هایم در مقابل کارگزاران فرهنگی رژیم پوشالی بنویسم تا نبشته‌ی کنونی‌ام که برای چاپ می فرستم درست درک شود. چون **نبشته‌ای که میخواهم بفرستم هم پیرامون موضوع واکنش ما در برابر بازمانده گان رژیم باژگون شده و کثیف خلق و پرچم است. این مسئله یکی از درد سرهای بزرگی است که پرداختن به آن تا سالهای دیگری هم ضروری می باشد.** خاصه اینکه خلقی ها و پرچمی ها و نورچشمی‌های شان خیلی دیده درای و بی حیا و شله و شق هم هستند. البته وقتی میدان را شغالی ببینند و همه درها را چهارتاق بروی خویش گشوده بیابند و کس نباشد که طرف شان چپ نگاه کند، آن جرثومه های خیانت چهارنعل می‌تازند و با هزار عشوه و کرشمه می خرامند. البته باید بگویم که من با پیام زن و برخوردش درین مورد در بسا زمینه ها موافقم، اما نکاتی هم است که من میخواهم با شما دوستان مطرح کنم. این نکاتیست که به نظرمن درنگ در آنها مهم اند و در عین حال تفاوتی را در نگرش من و شما نشان میدهد. طبعاً به قول معروف لازم هم نیست که در همه جزئیات همنظر باشیم. **هدف ما یک چیز است و آن کوبیدن و تجرید کردن و محکوم و رسوا ساختن خلقی‌ها و پرچمی‌های میهنفروش و قاتل و بازخواست کردن ازکسانیکه سال‌ها در رکاب آنها دویدند و چه شیرین زبانی‌هایی که نکردند و حالا میخواهند مردم برای شان نگوید که بالای چشم تان ابروست. میخواهند که بدون بازخواست، بدون هیچ حرف و سخنی به آنها میدان داده شود که بلبل زبانی کنند و ما هم برای شان کف بزنیم و هر آنچه که میگویند قبول کنیم. هدف من و شما و کارما درین زمینه یکی است.** امالازم میدانم که چند نکته‌ای مورد اختلافم را که با شما دارم نیز مطرح سازم. این هم بغرض بهبود وموثریت بیشتر کارماست در زمینه یاد شده و نه هیچ خواست دیگری. **من بیحد ناراحت شدم که نام "نوذرالیاس" را همردیف اکرم‌عثمان و عبدالله‌نایبی و غیره آورده اید و او را هم در جمع مزدوران رژیم خلق و پرچم شمرده اید.** نوذرالیاس را به آن نام‌ها یاد کردن یک ظلم، یک اشتباه خیلی بزرگ و نابخشودنی می باشد. فکر کنم مدرکی هم که به اساس آن پیرامون شخصیت نوذرالیاس داوری شده است همان مقدمه فریاد دریا در کتاب شعر قهارعاصی است که از ساختن "دل آباد" یاد کرده است. من می‌خواهم به مسایلی ازین قبیل نیز اشاره کنم. بهرحال چون نوشته ام را بزودی خواهم فرستاد لازم نیست اینجا خیلی پر بنویسم. خوشحالم که این راه تماس سریع میان ما گشوده شده است که بتوانم بعد ازین بیشتر با شما تماس داشته باشم. از من نامه‌ها و مطالب زیادی دریافت خواهید کرد. لطفا بازهم برایم بنویسید و به چند پرسشی که در آغاز نامه مطرح کرده ام پاسخ بدهید . هر کی با هر جهان نگری و اندیشه‌ای، تا آنگاهیکه در برابر ظلم و بیعدالتی و تجاوز و زورگویی و انحصارطلبی و غلامی و بیگانه پرستی، می رزمد، هرجا که باشد دوست و یار و عزیز من هست. با اینکه من هیچگاهی باورهایم را و اختلاف نظرم را، تفاوت سلیقه و عقیده و برخوردم با مسایل را نخواهم پوشاند. استواری و رزمنده‌گی بیشتر شما را خواهانم.

☆ ☆ ☆

بازهم سلام میرسانم. تشکر از نامه تان. خوشنودم که شما آن نبشته‌های مرا خوانده اید و لزومی ندارد که برخی از آن حرفها را مکرر سازم. من نوشته ای زیر دست دارم و هنوز تمام نشده است. وقتی تمام شد، یک کاپی‌اش را برای شما میفرستم که در "پیام زن" چاپ شود.

درباره نوذرالیاس، بعدا مفصل برایتان خواهم نوشت. فکر می‌کنم که سوء تفاهم درین زمینه حل خواهد شد. اینجا همینقدر مینویسم که: **اگر در جمع شاعرانیکه زنده هستند کسی باشد که بتوان وی را "شاعر مقاومت" خواند، همین نوذرالیاس هست. منظورم شاعر مقاومت ضد خلق و پرچم ضد روس و ضد آدمخواران تنظیمی و "جهادی" و طالبی و هر نقابدار و بی‌نقاب دیگرش.** من نوذر را از سالهای سال است که می‌شناسم، خیلی درست و دقیق. نمی‌خواهم از روابط و دوستی و شاید هم پیوند تشکیلاتی نوذر با مبارزین غیروابسته و انقلابی افغانستان چیزی بنویسم. شما دوستان عزیز باید متوجه باشید که نوذر الیاس یکی از دوستان خیلی خوب ما و شما است.

نوذر پس از کودتای ننگین ثور و تجاوز روسها، همان مدت کوتاهی را که در افغانستان بود، در صف ما و شما بود. یک حرف، یک شعر، یک سخن در مطبوعات رژیم ننوشت و چاپ نکرد. هر چند که از همه آن متشاعران آسانگیر ارزان فروش، هم در فن شاعری و هم در داشتن طرحهای برای شعر فارسی ،برتر و بهتر و پیشگامتر بود. **آن حرفهایی که فرهاد دریا در پیوند با "دل آباد" نوشته است و از نوذرالیاس یاد می‌کند ممکن این توهم را برانگیزد که گویا نوذرالیاس یکی از آن دل‌آبادی‌ها و خانقایی‌ها و قرسکی‌ها و چک چکیهایی ولگرد شهر کابل بوده و... نه دوستان نه. نوذر از آن قماش**

بقیه در صفحه (۱۰۱)

دوست ارجمند ب. شنوا،

از نوشته تان برای «پیام زن» قبلاً سپاسگزاریم. بلی مدتها قبل ما نوشته‌های «نیم نگاهی بر سیاهبرگهای یک مجله» را از طریق دوستان انتشارات برگ سبز دریافت کرده و آنها را پسندیده بودیم. خوشبختانه شما از انگشت شمار نویسندگانی اید که به روشنی نسبت به میهنفروشان پرچمی و خلقی و زایده‌های زروق پیچ شده‌ی «فرهنگی» آنان برخورد دارید که ما به آن ارج می‌نهیم.

با شما موافقیم که علی‌الرغم اختلاف نظرهایی در زمینه هایی، می‌توانیم و باید با هم همکاری داشته باشیم. **در مورد نوذرالیاس دوست دیگری هم از کانادا خواهان معلومات شده بود و ما به به ایشان نوشتیم که آقای نوذرالیاس اگر اشاره‌هایی به خویش را در «پیام زن» بی‌اساس و ناروا می‌داند، یعنی در واقع از ذکر نامش در کنار نویسندگان و شاعران خادی ـ جهادی و تسلیم طلب، ننگ می‌کند، کاملا حق دارد که تکذیب نامه‌ای بفرستد تا آن را به چاپ برسانیم.** استناد ما به موقعیت و دید وی همانطور که شما هم نوشته‌اید، مقدمه فرهاد دریا و چند نوشته دیگر است. خلاصه اگر وی به دفاع از خود، ما را انتقاد و محکوم نماید، بی‌نهایت خوشحال خواهیم شد. همیشه آرزو داشته‌ایم که کاش ما اشتباه کنیم و اینهمه استعدادها آلودگی سینه‌زدن با فرهنگیان خادی ـ جهادی را نداشته باشند. **شما دوست عزیز هم در صورتی که با آقای نوذرالیاس رابطه‌ای داشته باشید، از ایشان مصرانه بخواهید بخاطر پاک شدن نامش برای ما بنویسد تا ما هم با صراحت از وی عذر بخواهیم یا به هر نحو دیگری که لازم باشد «این یک ظلم، یک اشتباه خیلی بزرگ و نابخشودنی» را حل و روشن سازیم. جداً امیدواریم شما درین زمینه ما را کمک نمایید.** کاش بدانید و آقای نوذرالیاس هم درک کند که برای ما نه هرگز مایه خوشی بلکه مایه رنج و نفرت بسیار است که خیل «فرهنگیان» فرومایه خادی ـ جهادی را وسیع بینیم.

مجدداً از تماس و نوشته‌های شما متشکریم. امید آنها را به همین وسیله ایمل برای ما بفرستید که سریع، مطمئن و ارزان است.

☆ ☆ ☆

دوست ارجمند ب. شنوا،

از محبت‌های تان سپاسگزاریم و از آن بالاتر **اگر بتوانیم از طریق شما به حقیقت مسئله نوذرالیاس پی برده و احتمالا اشتباهات را تصحیح کنیم چنانچه گفتیم برای ما بی‌اندازه گوارا و خواستنی خواهد بود که وی و چندتایی نظیر وی را از پاکانی تشخیص بدهیم که حاضر اند به جنگ ناپاکانی چون واصف‌باختری و امثالش روان باشند.** عجالتاً بسیار متعجبیم که **چرا وی تاکنون در صدد جداکردن حسابش از آن کثافتکاریها ـ دل آباد سازی و... و آن خاینان فرهنگی نه برآمده است. آیا این سکوت به روشنی به مفهوم قبول آن اتهامات از طرف ما نیست؟ آیا برای کسی که شخصیتش را دوست داشته باشد، برازنده است که نسبت به آلوده شدن نامش توسط یک آوازخوان رژیمی آنهم به آنصورت منزجر کننده، سکوت اختیار کند؟** او با ابراز خشم و نفرت از آمدن نامش در کنار نامهایی هرزه، می‌توانست احترام و حمایت تمامی روشنفکران و محافل ضد میهنفروشان و جنایتکاران جهادی و طالبی را جلب نموده و در دل آنان امید و دلگرمی ایجاد کند. آیا او از یاد شدنش در نشریاتی آنچنان مبتذل و نویسندگان مبتذلترش، راضی و خشنود بود؟ این نکاتی است که برای ما هیچگاه حل نشده است

بقیه در صفحه (۱۰۷)

کتاب

«طالبان ـ اسلام، نفت و بازی بزرگ جدید در آسیای میانه»

نوشته: احمدرشید نشر: I.B.Tauris & Co Ltd

درباره وابستگی گروه‌های هفتگانه و هشتگانه به پدران پاکستانی و ایرانی و تعدادی از کشورهای عربی در طول جنگ مقاومت چه از سوی شخصیت‌های بی‌طرف اما وارد در موضوع و چه از سوی خود پدران اسناد بی‌شماری انتشار یافته است. ماهیت وابسته وخاینانه «تنظیم»های جهادی از همان آوان جنگ مقاومت چنان رسوا و افشا بود که شماری از شخصیت‌های آزایخواه محض بخاطر افشاگری مسئله، طعمه ددمنشی بعضی از گروه‌های مذکور گردیدند. از همه مهمتر اینکه پدران خود نیز پرده از ماهیت مزدور بچه‌های نازدانه‌ی شان برداشته اند. در این مورد کتاب‌های «دام خرس ـ قصه‌ی ناگفته‌ی افغانستان» و «مجاهد خاموش» از بریگیدیر یوسف، رییس اسبق «دفتر افغانستان» در (آی‌اس‌آی) مشهور اند. بریگیدیر یوسف خواسته یا ناخواسته بسیاری از رازهای بچه‌های «آی‌اس‌آی» را افشأ نموده و این را می‌توان از خاموشی «رهبران قیادی» در رابطه با مندرجات کتب مذکور هم دریافت. او در «دام خرس» به عنوان شخصی که جنگ را پیش می‌برد و «رهبران جهادی ـ قیادی» را در کنترول داشت حرف می‌زند: «من کنفرانسی را در پشاور بخاطر بحث روی مسایل فرا خواندم... من تصمیم گرفته بودم خود به افغانستان بروم تا حمله (به خوست) را هماهنگ سازم و چند تیم از مشاورین پاکستانی را همراه با قومندان به آن کشور بفرستم.» او راجع به سهم هر یک از بنیادگرایان از کمک «سیا» چنین می‌نویسد: «در ۱۹۸۷ فیصدی سهمیه احزاب بدین قرار بود: حکمتیار ۱۸ـ۲۰ ٪، ربانی ۱۸ـ۱۹ ٪، سیاف ۱۷ـ۱۸ ٪، خالص ۱۳ـ۱۵ ٪، نبی ۱۳ـ۱۵ ٪، گیلانی ۱۰ـ۱۱ ٪ و مجددی ۳ـ۴ ٪. طبعاً بنیادگرایان با دریافت ۶۷ـ۷۳ ٪ در صدر قرار داشتند.»

با آن که تشت وابستگی جنایتکاران بنیادگرا سالهاست از بام افتاده، سال گذشته نیز کتابی با عنوان «جنگ‌های نامقدس ـ افغانستان، امریکا و تروریزم بین‌المللی» به قلم جان ک. کولی انتشار یافته که در آن نقش سی‌آی‌ای و آی‌اس‌آی در پرورش احزاب پشاوری و رهبران پلید آنها با اسناد معتبر برملا شده است. «پیام زن» در نخستین فرصت کتاب مذکور را معرفی خواهد نمود.

با توجه به ترکیدن پوقانه تمامی «تنظیم»ها و «رهبران» پشاور چاپ می‌توان درک نمود که حیات و ممات آنان، در گرو باداران خارجی شان است. تا زمانی که بتوانند منافع صاحبان شان را تأمین نمایند از هرگونه حمایت برخوردار خواهند بود اما آنگاه که صاحبان تشخیص دهند که بیش از این نمی‌توان بچه‌ها را وسیله پیش برد اهداف خود قرار دهند، آنان را به سادگی به مثابه کاغذ تشناب یکبار استفاده شده دور می‌اندازند. تفاله شدن باندهای گلبدین، سیاف و شماری دیگر از تنظیم‌های جهادی بارزترین مثال‌ها به شمار می‌آیند.

اما طالبان و وابستگی آنان به پاکستان و بخصوص امریکا مسئله‌ایست که احمدرشید درکتاب جدیدش «طالبان ـ اسلام، نفت و بازی بزرگ جدید در آسیای میانه» چاپ سال ۲۰۰۰ به آن پرداخته است.

احمدرشید ژورنالیست پاکستانی، گزارشگر امور پاکستان، افغانستان و آسیای میانه در «دیلی تیلگراف» (Daily Telegraph) و «فارایسترن اکونومیک رویو» (Far Eastern Economic Review) و سایر نشریات مهم می‌باشد. همچنان گزارش‌ها و تبصره‌های وی بطور منظم از سی‌ان‌ان و رادیو و تلویزیون بی‌بی‌سی انتشار می‌یابد.

او در این کتاب با ارایه اسناد موثق و چشمدیدهای شخصی‌اش به چگونگی پیدایش و رشد طالبان پرداخته و نقش حیاتی پاکستان، بخصوص آی‌اس‌آی و نیز گروه‌های اسلامی آن کشور را واضح نموده است. او تا آنجا که به اسناد معتبر دست یافته نقش دایه گونه امریکا و سی‌آی‌ای را در پرورش و حمایت طالبان برملا ساخته است.

تأیید پنهانی و رضایت امریکا از اداره طالبان، نقش پاکستان، ایران، روسیه و تعدادی از کشورهای عربی خلیج فارس و قاچاق مواد مخدر از مسایلی اند که احمدرشید با موشکافی آن‌ها را به بررسی گرفته است.

گر چه احمد رشید به دوران جنگ مقاومت و بخصوص وابستگی احزاب پشاوری به آی‌اس‌آی و احزاب نوکر ایران و کشورهای معین عربی به تفصیل سخن نگفته، با این هم طی اشاره‌هایی فاش نموده که چگونه پاکستان، برخی از کشورهای عربی خلیج فارس و ایران رهبران هفتگانه ساخت پاکستان وگروه‌های اهل تشیع را زیر نظارت داشته و با نفوذ و تحکم بر آنان مسیر و اهداف جنگ را به نفع خود می‌چرخاندند، اما با توجه به رسوایی و فرجام کار «تنظیم»های

هفت ـ هشتگانه، ما از آوردن نقل‌قول‌های مربوط می‌گذریم و جهت معرفی کتاب هم نسبت به هر تبصره‌ای بهتر دیدیدیم پرگراف‌هایی از آن را نقل کنیم و امیدواریم این موجب شودتا آنانی که به مسایل کشور علاقمندند و بخصوص در تلاش اند تا نقش امریکا، پاکستان و سایر کشورهایی را که به شکلی به خاطر منافع خود درافغانستان مداخلت می‌کنند، دریابند، متن کامل کتاب را از نظر بگذرانند.

«بچه های» بابر

احمدرشید بعد از مقدمه‌ای بر تاریخ افغانستان، تشکیل دولت مرکزی، سقوط دولت داوود و بالاخره کودتای ۷ ثور و متعاقب آن سقوط رژیم پوشالی در ۱۹۹۲ و ورود داره‌های سفاک بنیادگرا به کابل، به چگونگی پیدایش طالبان، جریان توقیف کاروان مشهور پاکستان مربوط (NLC) در منطقه تخته‌پل و ظهور «فرشته گونه» طالبان و سرانجام رهایی آن از شر افراد قومندان منصور و ... تمرکز داده فاش می نماید که چگونه افسران آی‌اس‌آی و در راس آنان کرنل امام ☆ و نصیراله‌بابر طالبان را به صحنه آورده زمینه رشد سمارق‌وار بعدی شان را مساعد کردند. او می‌نویسد: «ملانقیب، یکی از سرشناسترین قومندانان در داخل شهر که ۲۵۰۰ نفر را فرمان می‌داد مقاومت نکرد. شماری از همکاران او بعداً مدعی شدند که نقیب رشوه هنگفتی از آی‌اس‌آی دریافت نموده بود تا تسلیم شود البته با این وعده که قومندانی‌اش حفظ خواهد شد. طالبان افراد ملانقیب را استخدام و خودش را به قریه‌اش در خارج قندهار خانه‌نشین نمودند.»

طالبان و دوستم

«.... او (اسماعیل خان) با یک نیروی عظیم سیار در ۲۳ اگست ۱۹۹۵ دل آرام و هفته بعد مناطقی از هلمند را تصرف کرده قندهار را مورد تهدید قرار داد. اما در حالی که طالبان تابستان را با نیروها، اسلحه، مهمات و وسایط نقلیه اکمالی پاکستان و عربستان‌سعودی و مرکز جدید قومانده که به کمک مشاوران آی‌اس‌آی ایجاد شده بود، سپری کردند نیروهای اسماعیل در محیط متخاصم پراکنده شد. آی‌اس‌آی همچنان کمک کرد تا موافقتی سری میان طالبان و جنرال رشیددوستم صورت‌گیرد. دوستم تکنیسن‌های ازبک‌اش را به قندهار فرستاد تا جنگنده‌های میگ و هلیکوپترهایی راکه طالبان در اوایل سال در قندهار بدست آورده بودند ترمیم نمایند.»

«.... طالبان بخاطر مقابله با تهدید اسماعیل‌خان، بفوریت حدود ۲۵۰۰۰ نفر راکه اکثر آنان داوطلبان جدید از پاکستان بودند بسیج کردند.»

سقوط دولت ربانی به کمک گلبدین

«پاکستان از موفقیت‌های ربانی نگران شده کوشش نمود تا رهبران جنگ سالار [جهادی مخالف ربانی] را جلب نماید تا به طالبان پیوسته ائتلافی علیه کابل تشکیل دهند. آی‌اس‌آی، حکمتیار، دوستم، رهبران پشتون در شورای جلال آباد و نیز تعدادی از رهبران حزب وحدت را به اسلام آباد فراخواند تا آنان را به اتحاد با طالبان ترغیب کند. در حالیکه مذاکرات از ۷ تا ۱۳ فبروری ادامه داشت، جنگ سالاران با رییس جمهور فاروق‌لغاری و لوی‌درستیز جنرال جهانگیرکرامت ملاقات و ضمن پیشنهاد اتحاد سیاسی، در خفا تهاجمی مشترک بالای کابل را هم مطرح کردند که طبق آن طالبان از جنوب، حکمتیار از شرق و دوستم از شمال باید به کابل حمله می‌کردند. نصیراله بابر {وزیر داخله وقت پاکستان} بخاطر دلخوشی طالبان مبلغ ۳ ملیون دالر جهت ترمیم سرک جنوب افغانستان از چمن تا تورغندی در مرز ترکمنستان را پیشکش نمود.»

مدرسه‌های پاکستان ستون‌فقرات طالبان

نقش فعال و تعیین کننده احزاب اسلامی پاکستان بخصوص در زمینه تأمین مزدوران جنگی و مشورت و رهنمایی های سیاسی و دیپلماتیک به طالبان از مسایلی اند که از نظر احمدرشید به دور نمانده است: «سمیع‌الحق در ارتباط دائم با عمر بوده، او را در روابط بین‌المللی کمک می نماید و در تصامیم شرعی مشوره می‌دهد. او همچنان سازمانده اصلی در استخدام شاگردان پاکستانی بخاطر جنگ درکنار طالبان است. بعد از شکست طالبان در مزار در ۱۹۹۷، او پیام تلفنی‌ای از عمر مبنی بر تقاضای کمک دریافت کرد. سمیع‌الحق مدارس‌اش را بسته و تمامی شاگردان را به جنگ درکنار طالبان

☆ ـ آی‌اس‌آی در پرورش و «بزرگ» نمودن رهبران جهادی و طالبان نقش حیاتی بازی نموده است. با توجه به این مسئله، انتونی دیویس در کتابی زیر عنوان «زایش دوباره بنیادگرایی؟ افغانستان و طالبان» می‌نویسد: «یکی از این صاحب منصبان آی‌اس‌آی، "کرنل امام" بود. "امام" (نام مستعار سلطان امیر)، پشتونی که صاحب تجارب فراوانی در رابطه با تماس‌های فرا مرزی با مجاهدین مناطق جنوبی افغانستان بود، نقش مهمی در خیزش و عروج طالبان داشت که به تعقیب آن به صفت رییس کنسولگری پاکستان در هرات خدمت نمود. جالب اینست که در مراحل اولیه‌ی وظیفه‌اش، در "گروه ویژه خدمت" ایفای وظیفه نمود و در ۱۹۸۲ـ۱۹۸۳ با اقامت درکویته سرگرم آموزش مجاهدین افغان بود. در میان این مجاهدین، که قرار بود در افغانستان بجنگند گروه‌هایی از طالبان مهاجر حضور داشتند که عموما در ارتباط با "حزب اسلامی" یونس خالص و "حرکت انقلاب" نبی محمدی بودند. اما در بسیاری موارد در دسته‌هایی که بطور مشخص "طالبان" ـ اجداد جنبش که در شرایط بسیار متفاوت بخاطر فتح کشور باید تلاش می کردند ـ خوانده می شدند فعالیت می کردند.» (م)

فرستاد. بعد از جنگ جهت تصرف مزار در ۱۹۹۸، او مذاکره‌ای میان رهبران طالبان و ۱۲ مدرسه را در صوبه سرحد سازمان داد تا نیروی تقویتی اردوی طالبان تنظیم شود. تمامی مدارس موافقت نمودند تا برای یک ماه بسته شده و ۸۰۰۰ شاگرد را به افغانستان گسیل دارند. کمکی که طالبان از مدارس دیوبندی پاکستان دریافت می‌کنند حمایت مهمی است که علاوه بر کمک آژانس‌های استخباراتی و دولت می‌توانند بر آن تکیه کنند.»

«یک بخش دیگر "جمعیت علمای اسلام"، "جمعیت العلوم اسلامیه" را در شهرک بنوری در اطراف کراچی اداره می‌کند. این بخش توسط مرحوم مولوی محمدیوسف بنوری تأسیس شده و ۸۰۰۰ شاگرد به شمول صدها افغان دارد. تعدادی از وزرای طالبان در آنجا درس خوانده اند. این مدرسه نیز با اعانه مسلمانان ۴۵ کشور اداره می شود. معلم مفتی جمیل می‌گوید: "پولی که بدست می آوریم احسانی از جانب الله است. ما از اینکه طالبان را آموزش می‌دهیم مفتخریم و همیشه بخاطر کامیابی آنان دعا می‌کنیم. زیرا آنان موفق شده اند تا قوانین شدید اسلامی را جاری سازند." بنوری درد ۱۹۹۷ ۶۰۰ شاگرد را جهت پیوستن به طالبان فرستاد.

شاخه انشعابی دیگر "جمعیت علمای اسلام"، سپاه صحابه پاکستان (SSP) است .... زمانیکه دولت عملیات سرکوب علیه (SSP) رابعد از قتل عام صدها شیعه توسط (SSP) در ۱۹۹۸ شروع کرد، رهبران آنان در کابل، پناه گرفتند. صدها عضو (SSP) در کمپ‌های تعلیماتی خوست که توسط طالبان و بن لادن اداره می شود آموزش دیده اند. هزاران عضو (SSP) در کنار طالبان جنگیده اند.... در ۱۹۹۶ طالبان کمپ بدر نزدیک خوست در جوار مرز پاکستان ـ افغانستان را به حرکت الانصار که توسط فضل الرحمن حلیل رهبری می‌شود سپردند که گروه انشعابی دیگری از "جمعیت علمای اسلام" است که بخاطر خشونت طلبی شدیدش معروف است و اعضایش را برای جنگ در افغانستان، کشمیر، چیچن و بوسنیا فرستاده است.»

رابطه آی‌اس‌آی و احزاب بنیادگرای پاکستانی با گلبدین جنایتکار

احمد رشید در رابطه با تبانی و همدستی آی‌اس‌آی و گروه‌های تندرو و بنیادگرای اسلامی پاکستان با اشاره به دوران جنگ مقاومت می‌گوید: «آی‌اس‌آی و جماعت اسلامی پاکستان یک کمیته پذیرایی ایجاد کردند تااز جنگجویانی که از راه می‌رسند استقبال کرده، آنان را جای داده و آموزش دهند و بعد آنانرا تشویق کنند تا باگروههای مجاهدین، معمولاً حزب اسلامی (گلبدین) بپیوندند. پول این معامله مستقیماً از استخبارات سعودی سرازیر می‌شد. محقق فرانسوی "اولیور روی" این معامله را "کاری مخاطره آمیز" میان سعودی‌ها، اخوان المسلمین و جماعت اسلامی پاکستان که توسط آی‌اس‌آی انسجام می‌یافت، خواند.»

طالبان بچه‌های پاکستان

بهرحال، مداخله پاکستان و آی‌اس‌آی در افغانستان و پرورانـدن بچه های نازدانه جهت پیش برد اهداف اقتصادی ـ سیاسی‌اش مسئله‌ایست هویداکه گاه عناصری حتی در مقام وزیر نیز آن را می‌پذیرند. احمدرشید در زمینه می نویسد: «سقوط قندهار از سوی دولت پاکستان و "جمعیت علمای اسلام" تجلیل گردید. نصیرالـه بابر بخاطر موفقیت طالبان شهرت و اعتباری به هم زده بطور خصوصی به خبرنگاران اظهار نمود که طالبان "بچه‌های خودمان" اند.»

اسامه، آی‌اس‌آی و سی‌آی‌ای

مزدوران جنگی عرب و اسامه بن لادن نیز از مطالبی اند که بخش دهم کتاب را زیر عنوان «جهاد جهانی، عرب ـ افغان‌ها و اسامه بن لادن» به خود اختصاص داده اند. احمدرشید بعد از معرفی اسامه‌بن‌لادن و نقش اساسی او به عنوان شخص شماره یک عربستان سعودی در ترویج وهابیت و بنیادگرایی در افغانستان در جریان جنگ مقاومت، می‌نویسد: «.... لادن بعد چنین گفت: "بخاطر مقابله با روس‌های لادین، سعودی‌ها مرا به صفت نماینده خود در افغانستان انتخاب کردند. من در پاکستان در منطقه مرزی افغانستان سکونت اختیار نمودم و از داوطلبانی پذیرایی می‌کردم که از پادشاهی سعودی و از همه کشورهای مسلمان و عربی می‌آمدند. من اولین اردوگاه خود را در جاییکه این داوطلبان توسط صاحب منصبان پاکستانی و امریکایی آموزش می‌دیدند تأسیس نمودم. اسلحه توسط امریکایی‌ها و پول توسط سعودی‌ها تأمین می‌گردید.»

«ارتباط نزدیک آی‌اس‌آی با اسامه‌بن‌لادن و این حقیقت که او مبارزان کشمیری راکه از کمپ‌های خوست استفاده می‌کردند کمک و آموزش می‌دهد نوازشریف را در زمان بازدیدش از واشنگتن در دسامبر ۱۹۹۸ در وضع مخمصه آمیزی قرار داد. او از موضوع طفره رفت اما سایر مقامات پاکستانی گستاخترر بودند و به همتایان امریکایی خویش یادآوری کردند که چگونه آنان هر دو پدربن‌لادن را در دهه ۱۹۸۰ و طالبان را در دهه ۱۹۹۰ کمک کرده اند. لادن نیز در مصاحبه‌ای به حمایت مکرر عناصری از استخبارات پاکستان از خود اشاره نموده‌است: "در رابطه با پاکستان تعدادی از شعب دولتی اند که به لطف خداوند به احساسات اسلامی توده‌های پاکستان جواب داده اند. این جواب در همدردی و همکاری بازتاب یافته است. اما بعضی از آنها در دام کفار گیر آمده اند. ما دعا می‌کنیم که آنان را به راه مستقیم برگردانیم."»

بقیه در صفحه (۱۰۸)

اعطای جایزه حقوق‌بشر فرانسه به «راوا»

به تاریخ ۱۵ اپریل سال جاری ژان‌برتو رئیس امور افغانستان در سفارت فرانسه، جایزه حقوق‌بشر پارلمان فرانسه را از طرف کمسیون مشورتی حقوق بشر آن کشور ضمن محفلی در اقامتگاهش به اشتراک سفیر و سایر اعضای سفارت در اسلام‌آباد، تعدادی از خبرنگاران، عده‌ای از اعضا و دوستان و چند مادر داغدیده‌ی ما به "راوا" اعطا کرد. این اولین باریست که غرب به یک سازمان دموکراتیک در افغانستان توجه مبذول می‌دارد.

به نمایندگی از «راوا» مادرِ زمری، یکی از مادران سوگوار که هشت فرزندش توسط باند گلبدین اختطاف و ترور شده‌اند جایزه را دریافت کرد. وی با چشمان پر اشک گفت: «به مردم و پارلمان فرانسه احساسات قلبی‌ام را ابراز میدارم، امیدوارم که فرانسه گلبدین و برادران جهادیش را به مثابه قاتلان مردم ما تحت تعقیب قرار دهد. اگر چه این جایزه به "راوا" داده می‌شود اما دریافت جایزه زمانی خوشایند خواهد بود که قاتلان فرزندانم و قصابان مردم‌ام به میز محاکمه کشانده شوند. تمام آنانیکه توسط بنیادگرایان جانی کشته شده اند، فرزندانم اند.»

ژان‌برتو طی سخنانی گفت: «جایزه‌ای که به شما داده شد از اهمیت زیادی برخوردار است. این جایزه از طرف کمیته حقوق‌بشر که شامل شخصیت‌های بسیار مهم می باشد اعطا شده است. "راوا" این جایزه را بخاطر فعالیت‌های ارزنده‌اش بدست آورد. کار "راوا" از اهمیت ویژه‌ای برخوردار است. زنان در افغانستان از حق تحصیل محروم اند. طی ۲۰ سال اخیر ما شاهد جنگ های خوفناک در افغانستان بوده ایم که در اثر آن تعلیم و تربیه بخصوص ضربه شدیدی خورده است. اهمیت زنان در پرورش نسل آینده برای همه روشن و قابل تمجید است. به همین دلیل است که "راوا" این جایزه را دریافت می‌دارد....»

بعداً یکی از فعالان «راوا» در صحبتش ابراز داشت: «این فرصت مغتنمی است که "راوا" فریاد پر درد و آه ملیون‌ها زن افغان را که اسیر وحشیانه‌ترین رژیم در عصر حاضر اند به گوش دنیا برساند ـ رژیمی که از

ژان‌برتو حین اعطای جایزه به مادر زمری

نظر جسمی و بخصوص روحی زنان میهن بلا دیده ما را چنان ضرباتی زده که در گذشته‌های دور و حتی در زمان اشغال شوروی و نوکران پرچمی و خلقی آن نظیر ندارد. در بسیاری کشورها حقوق بشر و در قدم اول حقوق زنان به میزان‌های مختلف زیر پا می‌شود، اما در افغانستان ویران ما حقوق بشر و حقوق‌زنان اصلاً مطرح نیست. آنچه زنان افغانستان طی این ۸ سال اخیر تجربه کرده اند به یقین در تاریخ ظلم و استبداد سایر کشورها بی‌مثال است.

بعضاً جوایز جهانی زیر نام حقوق بشر و دموکراسی به جواسیس مشهور خاد و زنانی که هیچ درکی از درد و اندوه زنان ما نداشته و بااحزاب جهادی و طالبان از راه سازش و کرنش پیش می‌روند داده شده‌اند.

(...)

مصایب و آلام مردم ما چنان عمیق اند که چنین جوایزی نمی توانند آنها را التیام بخشند.

بنیادگرایان قرون‌وسطایی و زن ستیز، حقوق بشر و ارزش‌های دموکراتیک را محصولات غرب خوانده و آنها را در تناقض

سفیر فرانسه در پاکستان در حال صحبت با عضو «راوا»

با رسوم و فرهنگ افغانستان می‌بینند.

ما از فرانسه تقاضا می‌کنیم که از کمک به بنیادگرایان افغانی امتناع ورزد و سازمان ملل‌متحد را وادار سازد تا تعزیرات اقتصادی تنها در برگیرنده طالبان نه بلکه شامل جهادی‌ها هم گردد و تنها آن زمانست که می‌توانیم بگوییم فرانسه بزرگترین "جایزه" را نه به "راوا" بلکه به تمام مردم افغانستان اعطا کرده است.

آیا تعلق گرفتن این جایزه به "راوا" که ۲۰ سال است در راه دموکراسی و آزادی و حقوق‌بشر می رزمد، می‌تواند نشانه‌ی آن تلقی شود که فرانسه اولین کشوری در جهان خواهد بود که صدایش را به دفاع از آزادی و دموکراسی در افغانستان بلا دیده‌ی ما بلند نماید؟ قلباً آرزو می‌کنیم چنین باشد. این اساسی‌ترین خواست کلیه زنان و مردان بی‌چیز اما آزادیخواه افغانستان محسوب می شود.» ▣

پاسخ ما به انتقادهای ...

گذشته را به باد انتقاد گیرد.

تصاویر قطع دست و پا و جنایاتی از این قبیل اگر چه برای مردم اسیر ما دیگر امری معمولی است اما برای مردم دنیا هنوز هم ارائه شواهد انکار ناپذیر و مجسم افشای درنده‌خویان حاکم بر وطن لازم است و از اینرو باز هم به آوردن تصاویر زنده ادامه خواهیم داد.

علاوتاً توجه کنید دوست محترم که سایر نشریات ولو از این عکس‌ها داشته باشند از چاپ آن‌ها بنابر بزدلی یا همنوایی و همدستی با جنایتکاران طالبی و جهادی امتناع می‌ورزند. شاید جالب باشد بدانید که پس از گذاردن عکس‌هایی در سایت صدها نامه تشویق‌آمیز از سراسر دنیا دریافت داشتیم.

منظور ما از نیروهای دموکراتیک، غیر از احزاب میهنفروش است با آنکه عجالتاً ضعیف و پراکنده اند. تا آن جاییکه مربوط به ماست افراد با سابقه پرچمی، خلقی و حتی اخوانی می‌توانند پس از برخوردی رک و بدون رندی‌های روشنفکرانه به خیانت‌ها و جنایت‌های باندهای مربوطه، قابل پذیرش باشند. اما تا وقتی این «سیلی» را خود به روی خود نزده اند باید تا آخر سیلی‌باران شوند.

اتحاد نیروهای دموکراتیک امری بسیار اساسی است اما باید هشیار بود تا سایه‌ی آن خفاشان از سرش دور باشد.

ما هیچگاه نگفته‌ایم هزاران پرچمی و خلقی به دریا ریخته شوند ولی محاکمه و مجازات کلیه سرکردگان و بسیاری از کادرهای آنان مسئله‌ای حتمی است. متأسفانه به علت وجود تبارز همین سیاست سازشکارانه بوده که میهنفروشان چشم پاره‌ای مثل نبی‌عظیمی، شهنوازتنی، دستگیرپنجشیری، سلیمان‌لایق و... از مستی باز نایستاده و به اشکال مختلف عرض وجود می‌نمایند. وقتی رهنوردزریاب به لیسیدن لکه‌های خون از سر و روی حلیم‌تنویر گلبدینی افتخار کند و سرورآذرخش به بوسیدن پای حسین‌خان‌فخری خادی بشتابد دیگر چه دلیلی وجود دارد که میهنفروشان فوق‌الذکر از خودنمایی شرم و حذر کنند؟

امیدواریم باز هم انتقادات و پیشنهادهای تان را مطرح سازید. ▣

بقیه خودسوزی لیدا

اما لیدا نمی‌دانست که طالبان و جهادی‌های جنایتکار با ننگ‌های بسیار عمیقتری نسبت به شعله‌های برخاسته از پی و استخوان او آغشته اند ولی با احساس پشتگرمی از اربابان شان لحظه‌ای هم از خرمستی در خون و اشک مردم نمی‌افتد. لیدا نمی‌دانست که دود گوشت و خون وی اثری بر جلادان دینی و بر جنبش ضد این خاینان نخواهد داشت؛ نه وجدان قوم وخویش و دوستان و نه وجدان شاعران سازشکار را بیدار نخواهد ساخت. در حالی که اگر میماند با کار و مبارزه متشکل شاید نقشی تاریخی در جنبش ضد قصابان طالبی و جهادی ایفا می توانست.

لیدا جان، خواهرانت در «راوا» راه تف انداختنت به روی طالبان و جهادی‌ها را نخواهند رفت اما بر مرگ معصوم و نامراد تو همچون خون هزاران قربانی دیگر این وحوش قرون وسطایی تجدید سوگند می‌کنند که تا سرنگونی آنان وکسب آزادی و دموکراسی از پیکار باز نخواهند ایستاد.

لیدا «امید» بیست ساله فرزند حیدر کریمی بتاریخ ۴ ثور ۱۳۷۹ در منزل شان واقع جاده داکتر عبدالرزاق هرات بر سرش تیل پاشیده خود را به آتش کشید. اعضای فامیل به علت نبود هیچگونه دوا و داکتر مناسب در شهر بلادیده، پیکر نیم‌سوخته او را به مشهد انتقال میدهند. ولی دیگر دیرشده بود و لیدای نامراد در شفاخانه جان می‌سپارد.

لیدا شعر نیز می‌سرود. در زیر سطرهایی از یک شعر اوست بنام «جنگ قدرت بس کنید» که قبل از همه نفرت وی را از جنایتکاران بنیادگرا و محشر حاکم درکشور منعکس میسازد:

جنگ قدرت بس کنید. / کابلم ویرانه گشت بدست ناپاک تان / کودکان بی‌پناه / مادران بینوا / غریبان آشنا / زمستان بی‌بهار / پسران بی‌پدر / غلام بیگانگان تابکی سر میبرید

لیونی سپی، خپل او پردی نه‌پیژنی

د جولای په دومه هفته کسی د چمن د سرحدی سیمی د فتبال مشهور تیم چی د افغان فتبال کلب په نامه یادیری، د طالبانو د لوبو او ثقافت وزیر مولوی عصمت‌الله اخوند له خوا د لوبی لپاره قندهار ته وبلل شو. کله چی لوبغاری ستهیدیم ته د نندارچیانو په چک چکو کښی حاضر شول، نو په دغه وخت کښی د طالبانو ببرډیری د ټوپکو او قیچیانو سره د لوبی میدان ته ننوتل، او د نندارچیانو د خوښی شیبی یی په غم او وحشت بدلی کړی. د چمن تیم دا خیال کاوه چی مونږ میلمانه یو او افغانان میلمه پاله خلک دی، نو موږ سره هیڅ کار نلری. خو طالبانو لوبغاړی ونیول او لاسونه‌یی ورته وتړل. کله چی د قندهار خلکو د میلمنو بی‌حرمتی ولیده نو لاسونه‌یی ټپړو او گتو ته یووړل او د طالبانو په سر یی د گتو باران جوړ کړ. طالبان د خلکو د غبرگون څخه وویریدل او زر تر زره‌یی لوبغاړی خپلو موټرو ته واچول او میدان ئی پریښود چی وروسته ئی بیا د امربالمعروف په دفتر کی دټولو سرونه و خرول.

د طالبانو له حملی څخه یواځی یو لوبغاړی عبیدالله د میدان څخه و تښتیده او خپل ځان‌یی د پاکستان‌کونسلگری ته ورساو.

د پاکستان‌د کونسلگری او طالبانو ترمنځ د خبرو وروسته کله چی د ټولو لوبغاړو سرونه وخریل شول، د تیم لوبغاړی د امربالمعروف له بندیخانی خوشی کړای شول. ◘

د فتبال لوبغاړی د طالبانو تر داړلو وروسته

هدیه‌ی «انجمن زنان مانسهره» به «راوا»

به تاریخ ۱۷ اپریل طی یک گردهمایی مختصر در اسلام‌آباد، هیاتی از «انجمن زنان مانسهره» (Aurat Association Mansehra)، مجسمه‌ی کوچکی از یک زن چادری پوش و طرح‌های دیگری راکه حاکی از ستم و شقاوت طالبان نسبت به زنان افغان است به مثابه‌ی هدیه‌ای برای کارها و فعالیت‌های خستگی ناپذیر «راوا» بخاطر مرام زنان، به «راوا» تقدیم نمود. جایزه توسط «انجمن زنان مانسهره» در مقابل مبارزه‌ی «راوا» برای حقوق زنان در کشوری که حرف زدن و اندیشیدن در مورد مسایل مربوط به زنان با ترور و شلاق پاسخ گفته می‌شود، داده شد.

آقای ملک اکبر، رییس هماهنگ کننده‌ی «انجمن زنان مانسهره» حین تقدیم جایزه، فعالیت‌های «راوا» را تحسین نموده و خواهان همکاری بیشتر و نزدیکتر بین هر دو سازمان گردید. وی رفتار وحشیانه‌ی طالبان در برابر زنان را محکوم نموده وعده همکاری بخاطر پیشبرد اهداف زنان افغان را داد. همچنان «انجمن زنان مانسهره» از «راوا» دعوت نمود تا از مرکز انجمن در مانسهره در اولین فرصت دیدن کند.

یکتن از فعالان «راوا»، ضمن تشکر از «انجمن زنان مانسهره» گفت: «گرچه این مایه دلگرمی است که برای فعالیت‌های انسانی و مبارزه برای آزادی، دموکراسی و حقوق بشر این هدیه را دریافت می‌داریم اما مردم پاکستان باید کارهای بیشتری برای مردم افغانستان انجام دهند. ما از مردم پاکستان قویاً تقاضا می‌نماییم بر حکومت شان فشار بیاورند تا سیاستش را نسبت به طالبان تغییر دهد. بزرگترین جایزه برای مردم افغانستان محکوم نمودن طالبان از طرف دولت پاکستان خواهد بود. ما امیدواریم تمام نیروهای دموکراتیک پاکستان از نیروهای دموکراتیک در افغانستان حمایت نمایند و تلاش شان را برای برقراری یک دولت آزاد، برحق و فراگیر در کابل بسط دهند.» ◘

سوهارتو و سوهارتوهای پلید تروطنی

از اندونیزیا خبر است که از آنجایی که بوی خورد و بردهای نوع جهادی سوهارتو بسیار بالا گرفت و مردم اندونیزیا یک صدا خواهان دستگیری این قصاب بوده و قرار است به محاکمه کشیده شود، «قیادی جهادی» مخلوع اندونیزیا هم اطمینان داده است که از دارائی‌های به جیب زده‌ی مردم فقیرش، ۲۵بلیون (بیست و پنج‌بلیون) دالر را پس بدهد!

جنبش ضد استبدادی مردم اندونیزیا به یقین به پیروزیهای چشمگیرتری نایل شده و ثروت‌های شانرا از حلقوم سوهارتو و دار و دسته‌اش بیرون خواهند کشید.

آیا روزی هم رسیدنی است که مردم بدطالع و ناکام افغانستان نیز بلیون‌ها دالر سرمایه‌های میهن به خاکدان برابر شده‌ی شان را از شکم «قیادیان» خونخوار و تا مغز استخوان فاسد و خاین و بی‌ناموس جهادی بیرون کشند؟

آیا تا فرا رسیدن آن روز بزرگ گردن‌های گلبدین،ربانی، خلیلی، مسعود، سیاف، دوستم، اکبری و شرکا و دور دسترخوانهای خرد و کلان شان در طناب مردم ما خواهند بود و درکشورهای دیگر متواری نخواهد شد؟

آیا صبغت‌اله مجددی به زور ۱۰ ملیون دالر نوازشریف که به جیب زده، همچون زرداد جنایتکار به کشورهای غربی نخواهد گریخت و خود و پسرانش در چنگال مردم به پا خاسته‌ی ما خواهند بود؟

آیا......

بر نیروهای دموکراسی‌طلب کشور است که با وصف سلطه‌ی بربرهای طالبی از تلاش جهت آگاه ساختن مردم دنیا و سازمانهای ذیعلاقه جهانی در مورد جلادان جهادی به مراتب فاسد تر و پست‌تر از سوهارتو، هیچگاه باز نه‌ایستند. ▣

فعالان حقوق بشرخشونت علیه ...

همفکرش، ابراز داشت که احدی نمی‌تواند اندیشه‌ها را سرکوب نماید. وی ضمن شرح نظراتش یادآور شد که در جریان دو دهه‌ی اخیر عده‌ی زیادی از دموکرات‌ها و روشنفکران به قتل رسیده اند.

افضل خاموش از حزب کارگران و دهقانان پاکستان نیز در سخنرانی‌اش کشور ها و نیروهای خارجی را محکوم نمود. وی علاوه کرد که در نتیجه وضعیت نابسامان افغانستان ناآرامی هر روز در منطقه اوج می‌گیرد. بنابرین کشورهای منطقه باید از سیاست‌های منفی شان دست بردارند. ▣

افغانستان کشور فراموش ...

از مدرسه‌ی «راوا» برگشتم، خانواده‌ام در یک کمپ پناهندگان بودند. من مادرم را تشویق به یادگیری خواندن و نوشتن کردم. بعد از دو سال یاد گرفت که بخواند. حالا او به عنوان پرستار در «راوا» کار می‌کند. برادرم حفاظت ما را وقتی که برای مصاحبه با خبرنگاران می‌رویم، به عهده دارد. اما بستگان پیرتر من عقیده دارند که من باید در خانه بمانم تا هیچ مردی در خیابان به چهره‌ی من نگاه نکند!

حیات: مادر من نیز در «راوا» فعال است.

● آیا بستگان مسن‌تر شما هم به شما می‌گویند که شما باید زندگی سنتی را پیشه کنید؟

حیات: بله .... آن‌ها می‌گویند که من جوانم و باید درباره‌ی چیزهای خوب زندگی فکر بکنم. از زندگیم لذت ببرم، ازدواج کنم، به مد و لباس اهمیت بدهم. اما من به آن‌ها می‌گویم البته که دوست دارم زندگی خوبی داشته باشم، اما شما چطور می‌توانید به این مسایل فکر بکنید وقتی که مردم مورد تجاوز قرار می‌گیرند و کشته می‌شوند. و یا فقر، مردم را به روزی انداخته که بچه‌هایشان را در خیابان می‌فروشند. ممکن است بعضی از آدم‌ها به زندگی ماتریالیستی دلخوش باشند، اما ما نمی‌توانیم...

● آیا شما بین خود تان درباره‌ی مخاطراتی که ممکن است برایتان پیش بیاید فکر می‌کنید؟

حیات: البته ما گاهی اوقات درباره این موضوعات جوک می‌گوییم و وانمود می‌کنیم که درباره‌ی خواسته‌ها و پروژه‌های آینده مان وصیت‌نامه‌هایمان را آماده کرده‌ایم! اعضایی که از ما مسن‌تر اند و تجربه‌ی بیشتری دارند می‌گویند که شما باید خود تان را کاملاً آماده بکنید. اما ما زیاد در این باره صحبت نمی‌کنیم. وقتی که مسئله‌ی اساسی ما دگرگونی شرایط افغانستان است، ما دیگر درباره‌ی امنیت و راحتی خود مان نمی‌توانیم فکر کنیم. ما راههایی را پیدا کرده‌ایم که چطور خود مان را خوشحال و سر حال نگهداریم. ما کتاب‌هایی درباره‌ی زنان فعال و شجاع ایرانی و ویتنامی می‌خوانیم. همین‌طور درباره‌ی ژاندارک. اگر افسرده بشوم و امیدم را از دست بدهم سرنوشت زنان و دختران دیگری که در حد سنی من هستند چه خواهد شد؟

صبا: اگر عمال طالبان مرا در افغانستان دستگیر کنند، به طور حتم مرا شکنجه خواهند کرد و خواهند کشت. و یا مرا سنگسار خواهند کرد با اتهاماتی مثل روسپی‌گری! بنابراین از هم‌اکنون حکم مجازات من صادر شده است! اما من خودم را برای همه چیز آماده کرده‌ام. مرگ من روزی فرا می‌رسد. اما این مرگ، مرگی است که از قبل برای من تدارک دیده شده است، نه یک مرگ طبیعی! ▣

برگرفته از نشریه «شهروند»

حیات‌الله ـ ناروی

اروپا کی د طالبانو مبلغ په جنسی تیری ونیول شو

د «پیام زن» مجلی درونو خپرونکو،
وروسته له سلامونو او نیکو هیلو، څو ورځې وړاندی می په ناروی کی دیوه نامتو اخبار چلونکی افغان په هکله شرمووونکی گزارش ترلاسه کړ چی دادی تاسوته ئی د خپرولو لپاره دراستوم. که چیری تاسی د څه معاذیرو له امله نه غواړی چی په «پیام زن» کښی ئی چاپ کړی، نو هیله ده چی ژر تر ژره ماته د ایمیل له لاری خبر را کړی‌تر څوئی په بل کوم‌ځای کښی د هیوادوالو غوږو ته ورسوم. ډیره مننه.

ملا «محمدحسن‌ولسمل» آخند، چی اخبار («مجاهدولس») یی په بشپړه توگه اروپا کی، د طالبانو په ارگان بدل شوی، د هغوی په دریځونو رڼا اچوی، پلوی ئی کوی او د طالب پلوه کسانو د اندونو او مرکو خپرولو ترټولو مهم ځای بلل کیږی، څه موده وړاندی په یوه نارویژی هلک باندی د جنسی تیری په تور بندی شو.

ولسمل صاحب چی ۶۴ کلن دی او ۱۲ اولادونه لری د ۱۹۹۸ کال د جون په څلورمی نیټی، ۱۶ کلن Truls Karling ته چی د اتم ټولگی زده کوونکی‌دی، وړاندیز کوی چی د څه پیسو په بدل کی ده ته اجازه ورکړی چی د بدن په ځینو برخوئی لاس ووهی. وروسته بیا هلک یوی تهکاوی (زیرزمینی) ته بیایی، دروازه په ځان پسی تړی او جنسی تیری (لواطت) پری کوی.

کله‌چی نوموړی د ولسمل صاحب د طالبی کار روائی څخه را خلاصیږی، خپل ښوونکی خبر وی، هغه هم د ښوونځی مدیر ته وایی او بیا خبره د پولیسو اداری ته رسیږی.

د ولسمل د محا کمی‌غونډه د ۱۹۹۹ کال د نوامبر په دریمی نیټی د اسلو په ښار کی جوړه شوه چی Harald Stabell د نوموړی او Marit E. Evjemo د سرکاری وکیل په توگه دنده تر سره کوله.

کله‌چی قاضی Thorleif Waaler "99-77460 M/15" نمبر دوسیه وکتله او د دوو مسلکی کسانو او نهو نفرو شاهدانو خبری ئی واوریدلی، ولسمل ئی په لس میاشتی زندان او د ۳۲۰۰۰ نارویژی کراونو په جریمی ورکولو محکوم کړ چی ۳۰۰۰۰ کراونه همغه هلک ته او ۲۰۰۰ کراونه به د محکمی دلگښت په توگه د ناروی حکومت ته ورکول کیږی.

حسن ولسمل چی په ۱۹۸۶ کال کی له پیښور څخه ناروی ته وتښتیده، ادعائی لرله چی د تروریزم له ویری تللی دی خو اوس داسی بریښی چه هغه خبری به ئی هم سمی نه وی. ځکه که بل هر چا ځورولای، لږ ترلږه گلبدین، چی د تروریزم د ملا تیر گڼل کیده، نه ځوراوه او څه ئی نه ورته ویلی‌او د یوسف سرخه او صوفی کرینکارتر څنگ ئی خوندی ساته.

د مجاهد ولس په ۲۵۴ پرله‌پسی گڼی کی د ملاولسمل صاحب خبری‌چی د طالبانو په اصطلاح د پوهنی وزیر، ملاامیرخان متقی سره په یوی مرکی کی وایی: «تاسی... د پوهنی وزیر په توگه تا کل‌کیدل د معارف په اړه د امارت پالیسی پر بدلون تعبیر کیږی، چی گڼی‌له دی وروسته به معارف ته جدی پاملرنه وشی...» اوس خپل مفهوم مومی او څرگندیږی چی ولسمل آخند په خپله هم د پوهنی زده کوونکوسره څومره مینه لری!! او کله چی په همدی مرکی کی متقی آخند وایی «زه د مجاهد ولس د اخبار له لاری خپلو هیوادوالوته داړ ورکوم» څرگندوی چی د طالبانو وزیر گوټی او اداری ته ولسمل صاحب څومره لوړ قدر لری.

خو اوس ښکاره نده چی طالبان په اروپا کی د خپل ځلانده ستوری رسوایی ته، هغه هم له یو داسی « کافر»زده کوونکی‌سره چی د عمر له پلوه دده د لمسی پر ځای دی، څه ډول پرتوگ کوی.

آیا طالبان به دومره غیرت ولری چی د خپلی لمنی پورته کیدل د خپل «تحریک» رسوایی وگڼی او که به چپه خوله پاتی شی؟

آیا طالبی محکمه به دنورو لوطیانو په څیر، د خپلو سترگو کسی، ولسمل هم د دیوال په نرولو محکوموی او که څنگه؟

ملاولسمل د فاطمه گیلانی سره

د ولسمل رسوایی که دده له سیاسی دریځونو څخه جلا و څیړل شی دومره مهمه خبره نده، ځکه دا یوه اخلاقی پیښه ده چی پخپله ولسمل پوری اړه لری، او په دی مرض یواځی ولسمل ندی اخته بلکه حکمتیار صاحب لا تر اوسه پوری د سرخه او کرینکار په شان کسانو پالنه او روزنه کوی او د پروفیسوربرهان الدین ربانی د هلکتوب د دوری په هکله هم ډیری ورته کیسی او خبری اوریدل کیږی. د طالبانو د جمعی د شپی میلی کول او پیریانی کیدل خو بیا دومره رسوا داستانونه لری چی ولسمل ئی لاد پیل در شل ته هم نه دی رسیدلی، او داسی نور.

دده اصلی مرداری په دی کښی ده چی: د طالبانو په شان د معارف خونړی غلیم ته دومره اهمیت ورکوی چی ځای پر ځای کیدل ئی د معارف دودی کولو لپاره یو مثبت خبر تعبیر وی؛ په سر ددی چی اروپا ته تللی او د لویدیځی نړۍ آزادی گانی ئی لیدلی بیا هم د طالبانو په شان له عقد و ډکو او جاهلو عناصرو ته خپل وچولی په مځکه موښی، اړیکی ورسره ساتی او مرکی ورسره کوی؛ سربیره په دی چی ښه پوهیږی ملایان د خیرات په ټوک لوی شوی، پردی اجیران دی او اوس هم د هیواد د دښمنانو د نقشو د تطبیقولو لپاره ډگر ته را وړاندی کړی شوی دی بیا هم سترگی پری پټوی او ستاینه ئی کوی.

د ولسمل ددغه جنسی تجاوز خبره دده د دریځ له مخه نه یواځی دده خپله یا د طالبانو د «تحریک» رسوایی ده چی د ټولو هغو کسانو بدنامی هم گڼل کیږی کوم چی ولسمل د طالب پلوه کس په صفت پیژنی او بیا هم لیکنی ورته کوی او خپل آواز د ولسمل د خپرونی له لاری اوچتوی.

● گرانه وروره، مونږ د «پیام زن» په تیر وگڼو کی په کراتو د طالبی او جهادی بنسټپالو د کرغیړن ماهیت څخه پرده اخیستی او د دوی له ځوا کمنکیدلو څخه وړاندی مو د هغه څه په هکله چی نن د مونږ په خلکو تیریږی خبرداری ورکړی ؤ. د هری ورځی په تیریدو لاښه څرگندیږی چی دا د ښځو او آزادی د ښمنان نه یواځی د خپلی خاوری او خلکو د ناموس ساتنه نشی کولای، بلکه په ډول ډول پلمو یی تر پښو لاندی کوی.

د ولسمل رسوایی او لاندینی دوه پیښی ټولی د یوه ځنځیرکړی گڼل کیږی چی له اتو کالو راهیسی ئی د مونږ د خلکو ژوند له تباهی سره مخ کړی دی.

د روان کال د سپتامبر په شلمه نیټه پاکستانی ورځپاڼو د دوو تنو لوړ رتبه طالبانو په هکله خبر ورکړ، چی غوښتل یی په دوو هلکانو جنسی تیری وکړی. څرگنده ده چی طالبان نه یواځی به هیڅ ډول خیانت، جنایت او بی‌ناموسی کی د خپلو جهادی ورونو څخه وروسته پاتی شوی ندی، بلکه په ځینو برخو او په تیره بیا په بدکرداری او بد لمنی کی د هغوی نه لا مخکی هم دی.

ولسمل صاحب باید د خپلو کړو څخه هغه هم په ۶۴ کلنی کی ډیر خپه نه وی، ځکه چی طالبی ورونړ یی په دی برخه کی هغه یواځی ندی پریښی. که له یوی خوا څو ورځی مخکی د کابل په یوه حمام کی طالبی قومندان په یو ځوان هلک باندی تیری کولو باندی خپله وفاداری له «اسلام» او پیوستون له ولسمل داسی کسانو سره وښووده، ملا سراج‌الدین د طالبانو لوړ رتبه قومندان هم چی جرمنی ته د تگ په خاطر په اسلام‌آباد کی ؤ، وغوښتل چی په لسن کلن «وسیم‌ملک» تیری وکړی خو د نوموړی په چیغو او غالمغال خلک راخبریږی او خبره پلیسو ته رسیږی او ملاسراج‌الدین په اخلاقی تور د څه وخت لپاره د پلیسو په بند کی پریوځی.

ملاسراج‌الدین او د هغه نور طالبی انډیوالان شاید وکولای شی د پیسو او زور څخه کار واخلی او ځان ددی تورونو څخه خلاص کړی. خو هغوی او نور طالبی سرکښان باید یاد ولری چی خلک ددی ټولو ناوړه کړو وړو د حساب اخستونکی دی او سراج‌الدین ولسمل او نور طالبی او غیرطالبی خاینان د محکمی په میدان کی لیدل غواړی. ▣

Taliban commander accuses Pakistani police of abduction

Case of sexual abuse registered against commander

ISLAMABAD (NNI) - A Taliban Commander Tuesday accused Pakistani police of abducting and snatching one hundred thousand Pakistani rupees from him in Islamabad.

Commander Sirajuddin, who was to fly to Germany for treatment, claimed that five ... him with the ... ually assaulting the boy under Islamic law of the land.

"This is a totally baseless story, masterminded by the police to cover their crime," Sirajuddin told NNI. He said the two policemen had seen his money in a bag he was carrying as he went to a mosque to say the evening prayer.

The commander said he also ... official, who was abducted by unknown people last night and was released in a posh locality in Islamabad.

Sirajuddin, a Taliban commander from Kandahar Afghanistan, who came to Islamabad to proceed ab... for treatment of his ... injured in figh...

Why Taliban closed public baths

F.P. Report

PESHAWAR: In a very surprising move Taliban authorities closed down male public baths in Kabul city few days back.

According to sources municipality authorities in Afghan Capital City closed male public baths. Since long ordi... Afghan, mainly the ... one, used to ...

انتقاد به شیوه جهادی ـ خادی نوین

بنابر خبری در «فرنتیرپست»، (۱۲ جولای ۲۰۰۰) امانت ننگرهاری یکی از اعضای شورای مرکزی گروه جدیدالتأسیس «حزب ملی مبارزین افغانستان» اینچنین به «انتقاد» از اسامه‌بن‌لادن پرداخته است:

«"اسامه منحیث یک مجاهد باید گام‌هایی برای قطع جنگ و برادرکشی در افغانستان بر می‌داشت" او همچنین اظهار داشت که: "مردم بیگناه در افغانستان کشته می‌شوند اما اسامه‌بن‌لادن در این مورد سکوت اختیار نموده است."»

اما این «انتقاد» نیست آقای امانت‌ننگرهاری! این را مردم ما می‌گویند چاپلوسی و تبسم مقابل آن دوست دیرین تمام بنیادگرایان خاین و جانی وطن ما و باداران شان؛ این نوع «انتقاد» همان چیزیست که آدمکشان جهادی و طالبی هر دو خواستار آنند: اول آنان را «مجاهد» به معنای مثبت کلمه، بخوان و بعد هرگونه و هر قدر انتقاد بر آنان بالای چشم! این همان نوع «انتقاد»هاست که حتی دلالان قلمی جلادان جهادی و طالبی نظیر داکتراکرم‌عثمان و رهنوردزریاب و نبی‌مصداق و اسحق نگارگر (نرشیر) و... هم از اشاره به آنها بر «رهبران» خود دریغ نمی‌ورزند و «رهبران» نیز با ناز وکرشمه فراوان آنها را می‌پذیرند و این بازی نفرت‌انگیز بین دو طرف ادامه می‌یابد.

مطمئن باشید آقای امانت، شما با «مجاهد» خواندن اسامه و سکوت مرگبار درباره ماموریت جاری او، نه هرگز مخالف بلکه به عنوان عزیز غیربنیادگرای او نشانی می‌شوید؛ شما مخصوصاً محبوب‌او و طالبان می‌شوید که کارنامه‌اش را نادیده می‌گیرید این کارنامه که او در خدمت سیا قرار داشت؛ که هزاران مزدور جنگی عرب را در دسترس گلبدین و دیگر جنایتکاران گذاشت تا ضمن کمک به این دژخیمان، برخی کشورهای عربی را نیز به بلای زهر خود گرفتار سازند؛ که صدها ملیون دالر به جیب خاینان جهادی و طالبی سرازیر می‌ساخت (و می‌سازد) تا به قیمت در بند کشیده شدن همه‌ی ملت، کشور ما را به صورت جایگاه امنی برای خود و تروریست‌هایش نگهدارد؛ که چرا افغانستان را به حال خود رها نکرده به کشورش نمی‌رود و پول و تروریست‌ها و «جهاد»ش را در خدمت مردم زیر ستم خود تمرکز نمی‌دهد؛ همچنان شما آقای امانت، عزیز اسامه و طالبان می‌شوید، زیرا نمی‌گویید که اسامه باید بداند که او که یار و قیم جنایتکاران بنیادگرا و علاوتاً خسر صاحب ملاعمر خان بوده و هست، ابداً نمی‌تواند دوست و مهمان مردم عذابدیده‌ی ما به شمار رود؛ که مردم ما عموماً آنقدر بنده پول و بی‌مناعت و پست نمی‌شوند که بخاطر پول از هر چیز بگذرند و باور بی‌ناموسان و تجاوزکاران بر زنان و فرزندان شان را «مهمان عالیقدر» گفته بر فرق سرشان بنشانند؛ زیرا...

آقای امانت‌ننگرهاری، تا انتقاد شما بر اسامه و قبل از همه سگان وطنی او ریشه‌ای و آشتی‌ناپذیر ابراز نشده است، هویت شما و حزب تان زیر سایه گسترده و ضخیم باندهای جهادی یا طالبی با عناصر پوشالی و خادی گُم خواهد بود. ◘

از پدر خوانده نصیراله‌بابر راجع به طالبان

نصیراله‌بابر وزیر داخله دوران بی‌نظیربوتو در مصاحبه‌ای با «ویکندپست» مورخ ۳۰ جولای ۲۰۰۰ گفت:

«در ۱۹۹۶ زمانی که دیدیم رهبران جهادی افغانستان فاقد درایت لازم جهت استقرار صلح و امنیت در افغانستان اند، ما افغان‌ها را در ایجاد زیربنای اقتصادی شان کمک کردیم. هیچکس نمی‌تواند منکر شود که طالبان در افغانستان صلح آورده اند و در زمام حکومت ما به آنان کمک کردیم. ما در مناطق تحت کنترول آنان، علاوه بر ایجاد سیستم بانکی و احداث راه‌ها، مخابرات را تأمین کردیم.

در نوامبر ۱۹۹۶ فراوان کوشیدم تا طالبان و اتحاد شمال احمدشاه‌مسعود را با هم آشتی دهم.»

اما پدرخوانده نمی‌گوید و هیچ خبرنگاری هم از او نپرسیده و نخواهد پرسید که زنده نگهداشتن خیانتکاران طالبی و جهادی توسط پاکستان واقعیتی مثل آفتاب روشن است، اما ایشان بفرمایند که آنچه را از مزدوران بنیادگرایش دریغ کرده چه بوده است؟ ◘

در باب «بالا» رفتن‌های...

تسکین بدهیم، چرا که شعر، چیزی جز تغزل بخاطر تغزل نیست، کار شان تخدیری است و در واقع بدان می‌ماند که در بحبوحۀ جنگی خونین، مردم را دعوت کنیم تا به موسیقی شوپن گوش کنند؛ یا موقعی که از بالای سر مردم جهان گلوله‌های خمپاره رد می‌شود و هر لحظه امکان دارد بشریت نابود شود، در سنگر خود، بدور خویش، هاله‌ای از تقدس عارفانه بتنیم و بنشینیم و با بادبزن عرفان از ناف به پائین مان را باد بزنیم؛ یا آئینه‌ای در برابر خود بگذاریم و با دقت تمام از کنار سر، فرق زیبائی برای گیسوانمان باز کنیم.»

ولی ما معتقدیم که عرفان‌بازی در بحبوحه‌ی جنگ و جنایتکاری‌های وحوش بنیادگرا در سرزمینی گورستان شده‌ای چون افغانستان، ننگی به مراتب کلانتر و خاینانه‌تر از آن است که داکتر رضابراهنی بیان داشته است.

با گرمترین درودها ◘

نامه‌هایی از «ب. شنوا» ...

آدمها هرگز نبوده است. اگر "سرمد" عزیزمان، در شعر امروز در میان نسل جوانتر وارثی داشته باشد، همین نوذرالیاس هست. خوب روشن است که آن شور و شعور و شتاب و شکوه و غرورانقلابی و آن نفس آتشین دشمنسوز، آن زلزله و شورش دشمن لرزان که در شعر سرمد است در شعر هیچ شاعر معاصر دیده نمی‌شود. مثل "سرمد" اصلا دیگر انسانی را یافتن بگمان من از ناممکنات خواهد بود. سرمد دیگر یافت شدنی نیست. یک شعرش تمام دیوان‌ها و طومارهای "شعری" شاعران سوداگر را خاک می‌سازد:

بریز بار دگر زان شراب در جامم
که لذت دیگری داشت تلخی کامم
ز خون خویش خطی می‌کشم به سوی شفق
چه خوب عاشق آن سرخیی سر انجامم
تویی که پشت تو میلرزد از تصور مرگ
منم که زندگی دیگر است اعدامم

این عظمت روح، این بلندای غرور، این عشق جهانگیر، این افراشته گردنی را کسی دیگری می‌تواند داشته باشد؟ همان سرمد بود که توانست همچو شعری بسراید، همان سرمد بود که حرف حرف آن شعرش را در عمل اثبات کند. بگذریم ازین داستان که حرف خیلی دراز خواهد شد. حرف بر سر این بود که اگر سرمد وارثی در شعر داشته باشد، آن وارث شعر سرمد در میان جوان‌هایی که امروز زنده اند، همین نوذرالیاس هست. این حرف را وقتی می‌زنم بدانید که بزرگترین مسئولیت را و سنگین‌ترین مسئولیت را به دوش می‌گیرم. اینکه در آینده چه خواهد شد نمی‌دانم، اما تا کنون نوذر به عنوان یک شاعر راستین مردمی، در عرصه کار شاعری حضور داشته است. این حرف به مفهوم آن نیست که من با تمام خوی‌ها و سلیقه‌ها و دیدگاه‌های نوذر موافق هستم. یا اینکه میان ما هیچ اختلاف ذوقی وجود ندارد. نه، من هر انسانی را با همه تفاوت‌هایش، با همه اختلافاتش که با من دارد می‌پذیرم. ولی یک شرط دارم و آن این است که مزدور بیگانه و دشمن مردم نباشد. اخته شده نباشد، آلوده نباشد، خائن نباشد، قلاده غلامی بگردن نداشته باشد، وطن فروش نباشد، خلقی و پرچمی نباشد. بگذریم که گپ خیلی طولانی شد. گمان کنم منظورم تا حدی روشن است. اینهم یک حرفی از نوذرالیاس:

سلام ای میهنم، ای فره فرهنگ آزادی

سلام ای خاک دریاگون آتش رنگ آزادی

سلام ای قله‌های سر به مهر آسمان آسا

سلام ای وارثان پر جلال جنگ آزادی

دوست نهایت گرامی! من ضرورتی نمی‌بینم که نوذرالیاس را بگویم که خدای نخواسته شما را محکوم کند یا به اصطلاح از خود دفاع نماید. شما اگر فکر می‌کنید که بازهم لازمست نوذرالیاس را بکوبید، فرقی نمی‌کند بکوبید. من به صفت یک دوست میکوشم که سؤتفاهم برطرف شود. اگر در این کار کامیاب نباشم، مهم نیست. حداقل یک کوششی که کرده ام. دست شما را بگرمی می فشارم. خوشحالم که این صندوق جادو (کمپیوتر) ما را چنین به هم نزدیک ساخته است. حتما برایم بنویسید. اگر بتوانید فایل ضمیمه را بگشاید و بخوانید خیلی خوب می‌شود.

☆ ☆ ☆

رهنورد، اکرم‌عثمان، پویافاریابی، جلال‌نورانی و دیگر ابریشم نفسان

دوست مبارز و با احساس!

چه خوبست که انسانهای پر جوش و خروشی مثل شما هنوز هم داریم که حرف شان را بی‌محابا و روشن بیان می‌کنند و در بند نازک رنجی‌های ابریشم نفسان نیستند. همینجا بگویم که یک نبشته‌گک ناتمام دارم با عنوان "نازک رنجی های ابریشم نفسان" که محور بحث در آن زود رنجی نازکدالانی مثل رهنورد زریاب ، اکرم عثمان، پویا فاریابی، جلال‌نورانی و عده‌ای دیگری از همان تبار است. اینها به نظر من علاوه بر گپهای دیگر بسیار نازدانه هم هستند. نه تنها که خود شان شرافتمندانه از خود انتقاد نمی‌کنند و نمی‌گویند که "بلی، چندان کاری نکردیم. واقعاً با یک رژیم سفاک و خونریز و غدار و آدمخوار ساختک و بافتک و زد وبند داشتیم. از امکانات خونبار و ننگین آن رژیم مفلوک و مزدور استفاده کردیم، آن رژیم از استعداد و قلم و حضور و فعالیت ما استفاده کرد، چه به میل ما یا بی اینکه ما خواسته باشیم. بلی، ما در مقایسه با مبارزین و مقاومتگران و سنگرداران و جان نثار آنی که در برابر رژیم مردانه ایستادند، اندازه کاه هم نیستیم و..." به عوض اینکه این حرفها را بزنند، یکسره در پی توجیه و تبرئه خویش هستند. به این نشریه و آن نشریه می‌نویسند و نه تنها این، بلکه خود را به آسمان‌ها بلند می‌نشانند و چنان ادعا دارند که گویا ایشان همه چیز و همکاره بوده اند. اگرمقاومتی بوده در برابر رژیم از همین‌ها بوده، اگر مبارزه منطقی و معقول و موثر و حاصل بخشی وجود داشته همین‌ها به پیش برده اند. من ازین حرافی و چشم سفیدی اینها، از همه شان از یکسر، بکلی متنفرم. برای تکمیل "نازک رنجی های ابریشم نفسان" به یکمقدار بیشتر نوشته‌ها و نامه‌ها و مصاحبه‌ها وغیره از این ها ضرورت دارم. خاصه آن نوشته‌هایی که ایشان در آن از انتقاد دیگران گلایه و شکایت دارند.

بگذریم، اصلاگپ روی روشن گفتن و بی باک نوشتن و نترس تاختن شما بود که در اکثر موارد برای من خوشایند است و بگمانم که به اصطلاح «اخ دل» بسیاری از خوانندگان پیام زن با خواندن آن می‌برآید. مود و فیشن درین وقتها این شده است که دشمن را نباید بگویی دشمن، دوست را نگویی دوست. خلاصه هیچکس را نرنجان. حرفهای بیطرفانه و مودبانه و عالمانه و نمیدانم چه و چه‌هایی دیگر. من بی اینکه

غرض تملق و خوشامد گویی داشته باشم، این خصوصیت در کار شما را می پسندم که حرف تان را بیدریغ می‌زنید و در نوشتن آنچه که به نظرتان حقیقت است مصلحت‌بین نیستید. خوب این موضوع دیگری است که شما نیز مانند هرکس دیگری به شمول خودم، دچار غلط فهمی و اشتباه می‌شوید و منظورم این نیست که گویا شما همواره برحق هستید. برحق بودن و برحق نبودن یک مسئله است ولی مهم این است که آدم آن حقیقتی را که خود می پندارد بی‌ریا و صادقانه و صاف و روشن و بیهراس بیان کند. به نظر من مشکل کار بسیاری از "ادبا یا ادیبان" با شما در همین نکته است که میخواهند بگویند اما هیچ خراشی هیچ چوندکی، هیچ سیلی و هیچ چپاتی نخورند. میخواهند شسته و رفته و اتو کرده و لشم و لیس بیایند و خیلی عزت و احترام شده با بسته‌های تحفه و سوغاتی و شیرینی بدر شوند و بروند پی کارخویش. میگویند: "راوا خانه زنبور است"!! چرا؟ پاسخ: "یک حرف بزنی در جنجال شان می‌مانی، به جانت می‌چسبند و دلت را از همان یک حرف ثواب و حتی دوستانه گفتن بد می‌سازند. بهتر این است که با راوایی‌ها خودت را دکه ندهی. به پیام زن سلام دادن همان و در بلا ماندن همان است". ببخشید که من ناگزیرم حرفم را همینجا خاتمه بخشم. بعد ازین از من زیادتر خواهید خواند. منتها چنانکه بار بار تکرار کرده ام مسلما تفاوتهایی بسیاری در نگرش و شیوه بررسی و برخورد ما موجود است و امید دارم که این تفاوتها نه تنها ما را از هم دور نسازد بلکه باعث شناخت خوب‌تر و دوستی محکمتر ما گردد. من هم، اگر نه به اندازه شما، در حد فردی خودم به بیباکی در گفتار و قلمم عادت دارم. با دشمنان به هیچصورتی یک موی مدارا و کرنش و نرمش را نپذیرفته ام. با دشمن خشن و تند و کوبنده هستم، با دوستان ساده و مهرورز و آرام. یکی از تفاوتهای خیلی بزرگ من با شما این است که من دشمن اصلی را خیلی دقیق تجرید می‌کنم و می‌کوبم. **در عرصه فرهنگی مثلا برای من دشمن اصلی از دوره تسلط روس و مزدورانش خلقی‌ها و پرچمی‌های مثل سلیمان لایق، بارق شفیعی، کاوون‌توفانی، رحیم اوراز، عبدالله‌نایبی، پژوهشگردانی، حسین فخری، گل‌احمدنظری آریانا، دستگیر پنجشیری، اسدالله حبیب وغیره هستند. کسانی مثل واصف باختری، لیلا صراحت روشنی، شبگیر پولادیان، پرتو نادری وغیره غیر حزبی‌ها برمبنای موقعیت و حضور شان در آنزمان درکنار دشمن و در معامله با دشمن و در بستگی با دشمن بسر می‌برند اما من آنها را دشمن نمیدانم.** بخاطر نغزش و خطا و سازش شان محکوم شان می کنم، انتقاد شان می‌کنم، جایگاه اصلی شان را هرگز نمی‌گذارم دگرگون بنمایانند. **از آنها میخواهم که به ضعف و خطای خویش اعتراف کنند، اما در مقام دشمن نشاندن شان را هم درست نمی دانم.** من در پیوند با واکنش پیام زن در برابر این گروه حرفهایی دارم که خواهید خواند. گپ دیگری که من به آن خواهم پرداخت این است که دوست را بجای دشمن نباید نشاند. مثلا درگیری های شما با کسانی مانند داکتر رنگین‌سپنتا و فاروق‌فارانی و داکتررحیم و گردانندگان مجله نوبهار و "راه" و "فریاد" وغیره به نظر من قابل دقت و ارزیابی می باشد . این اشخاص با هر تفاوت ذوقی و اندیشه‌گی و سازمانی، با هر مسایل قدیم و جدیدی که با ما داشته باشند، خائن و دشمن و از آن حرفهای دیگر نیستند. بحث این موضوع خیلی مهم است که آیا کسانی مثل رنگین و فاروق فارانی و داکتر رحیم و دست اندرکاران نوبهار و فریاد دشمن هستند یا دوست یا چه؟ من با وصف اینکه با ایشان خیلی اختلاف نظر دارم، با وصف اینکه هرگز هیچ پیوند تشکیلاتی و سابقه رفاقت سازمانی و همکاری فعالیت سیاسی با ایشان نداشته ام، اما آنها را به دیده دوست نگریسته ام. خوب، به این مسایل به تفصیل خواهم پرداخت. بازهم رزمنده‌تر، بازهم استوارتر، بازهم دشمن‌کوبتر می‌خواهم شما را.

☆ ☆ ☆

پس از عرض سلام مجدد، امید دارم که شما در کارهایتان موفق باشید. من پیامهای شما را دریافت داشته‌ام . متأسفانه در وضعی که من قرار دارم نتوانستم هیچ کمکی به شما انجام دهم . پیام شما را به برخی از دوستانم فرستادم و همه را تشویق کردم که اگر بتوانند به شما کمک کنند. علت اینکه من درین مدت به شما پیامی نفرستادم نخست این بود که نخواستم درین شب و روزیکه شما خیلی مصروف کارها هستید و برای آن محفل بزرگ آماده‌گی میگیرید بیهوده مزاحم شما شوم. دوم اینکه بدبختانه به اثر تایپ کردن بدون وقفه و مداوم دست راستم تقریبا از کار افتاده است و چند روز می‌شود که از نوشتن مانده ام. من قبلاً هم از شما جویا شدم که اگر ممکن باشد بگویید شماره بعدی "پیام زن" چه وقت چاپ می‌شود؟

بااحترام ب. شنوا »

تظاهرات «راوا» به مناسبت روز جهانی حقوق بشر

در دهم دسمبر ۱۹۹۹ «جمعیت انقلابی زنان افغانستان» به مناسبت روز جهانی حقوق بشر تظاهرات اعتراضی‌ای را در شهر اسلام‌آباد سازمان داد. در این تظاهرات بیشتر از ۵۰۰ زن و کودک از ولایات مختلف افغانستان و شهرهای پاکستان اشتراک نموده بودند. تظاهرکنندگان ابتدا مقابل دفتر ملل‌متحد در اسلام‌آباد قطعنامه‌ای راکه به مناسبت این روز به تصویب رسیده بود به آقای Richard Dictus از مسئولان UNDP تسلیم نموده و بعداً با حمل پلاکارت‌ها، پوسترها و شعارهایی حاکی از نفرت شان نسبت به جهادی‌ها و طالبان راهپیمایی را در نشترمارکیت پشاورمور به راه انداختند.

نماینده «راوا» حین تقدیم قطعنامه به آقای ریچارد دکتس

یکتن از اعضای «راوا» در سخنرانی‌ای که داشت از نقض فاجعه‌بار حقوق بشر در افغانستان یادآور شده و از تمام سازمان‌های طرفدار حقوق بشر خواست تا با محکوم نمودن اعمال بنیادگرایان به دفاع موثر از مردم در بند افغانستان برخیزند.

این تظاهرات در مطبوعات پاکستان و همچنان رادیو بی‌بی‌سی، (بخش فارسی و پشتو) انعکاس داشت. ▣

سرنگون باد طالبان و برادران خاین جهادی شان!

قطعنامه «جمعیت انقلابی زنان افغانستان» در تظاهرات ۱۰ دسامبر ۱۹۹۹ به مناسبت روز جهانی حقوق‌بشر

تأمین حقوق بشر در افغانستان فقط با انحلال بنیادگرایان میسر است!

اگر امروز جهانیان آخرین سالروز حقوق‌بشر در قرن بیستم را برگزار می‌کنند، ملت محکوم ما در آتش «امارت» بنیادگرایان طالبی و جهادی می‌سوزد. و افغانستان نمونه سرزمینی به شمار می‌رود که در آن حقوق بشر به وحشتناکترین صورت ممکن پامال می‌گردد.

«جمعیت انقلابی زنان افغانستان» (راوا) برای رساندن فریاد مردم مظلوم و بخصوص زنان ماتمدار کشور ما به گوش مردم جهان و افشأ جنایات بنیادگرایان جهادی و طالبی موارد ذیل را طی تظاهراتی به مناسبت روز جهانی حقوق‌بشر اعلام می‌دارد:

۱ - طالبان با داشتن افکار ضدزن، ضددموکراسی، ضدانسانیت و با شوونیزم، بیگانه‌پرستی و استبداد خود هیچ ارمغانی جز بربادی اقتصادی و فرهنگی، سنگسار، قطع دست و پا، شلاق زدن و محروم کردن زنان از ابتدایی‌ترین حقوق انسانی و در یک کلام تبدیل کشور ما به جهنمی قرون وسطایی نداشته اند و همه‌ی اینها زیر نام اسلام و شریعت انجام می‌گیرد.

۲ - ما بارها اعلام داشته‌ایم طالبان هیچ فرقی با جلادان جهادی ندارند و باید درکنار آنان به مثابه جنایتکاران جنگی به سزای اعمال خود برسند.

۳ - ما هرگونه پشتیبانی مالی و نظامی کشورهای همجوار و سایر کشورها را از طالبان و ددمنشان جهادی محکوم می‌کنیم. اینها در ارتباط با افغانستان به منافع اقتصادی و سیاسی خود اندیشیده و آنرا مقدم بر سرنوشت و آینده مردم ما و برخورداری آنان از آزادی و دموکراسی می‌دانند و این خود بدترین خصومت با حقوق‌بشر در مقیاس یک کشور است.

۴ - زنان محرم افغانستان فقط با مبارزه قاطع و تسلیم‌ناپذیر خود درکنار مردان آزادی‌خواه قادر اند به رهایی و حقوق انسانی خود برسند. «راوا» هم علیرغم مشکلات و حملات گوناگون از چهارسو تا به آخر بیرق این مبارزه پرافتخار را برزمین نخواهد گذارد.

۵ - ما هرگونه تلاش سازمان ملل‌متحد یا هر مرجع دیگر را برای اعاده صلح درکشور اگر توأم با خلع‌سلاح کامل و محاکمه سران باندهای بنیادگرا به مثابه جنایتکاران جنگی نباشد فاقد ارزش دانسته و محکوم به شکست می‌دانیم.

۶ - ما در حالیکه مذاکرات اخیر روم به دعوت ظاهرشاه راکه گویا مخالف امارت‌های جهادی و طالبی است، امری مثبت می‌دانیم اما عدم حضور زنان و شخصیت‌ها و سازمان‌های طرفدار دموکراسی و ضدبنیادگرا در آن را و نیز برخورد سازشکارانه‌ی گردهمایی مذکور با بنیادگریان را جدی‌ترین نقاط ضعف و مهمترین عامل بی‌تفاوتی مردم ما در برابر آن است که در زیر سلطه‌ی دژخیمان مذهبی رنج می‌کشند.

۷ - تعزیرات اقتصادی که ظاهراً بالای طالبان وضع شده زندگی مردم ما را دشوارتر می‌سازد ولی در عین حال تاثیری قابل توجه بر جنگ‌پرستان طالبی و جهادی که با دالر و پوند بازی می‌کنند، ندارد. از آن مهمتر تعزیرات صرفاً متوجه طالبان بوده و دربرگیرنده خاینان جهادی نمی‌باشد و این به معنی ترجیح دادن جهادی‌ها از سوی ملل‌متحد و امریکا و زمینه‌ای برای تحمیل مجدد آن جانیان بر مردم انگاشته می‌شود. به همین علت «راوا» کاملاً علیه اینگونه تعزیرات جانبدارانه است که غیر از نکات منفی دیگر موجب تقویت گروههای تبهکار و مزدور جهادی شود. چنانچه بارها اظهار داشته‌ایم، اگر امریکا و سایر دولت‌ها ذره‌ای به مصالح ملت ما علاقمند باشند باید نمایندگان باندهای طالبی و جهادی را از سرزمین شان رانده و ملل‌متحد را وادارند تا تمام آن کشورهایی راکه به گروههای درگیر در افغانستان پول و اسلحه می‌فرستند، از لحاظ اقتصادی و سیاسی مجازات کنند تا به این صورت ماشین جنگی آن جنایتکاران خودبخود و طی مدتی محدود ازکار بیفتد.

۸ - ما همواره اعلام داشته ایم که هر اقدام برای حل مسئله افغانستان اگر با طرفداری از این و آن گروه جهادی همراه باشد و حقوق زن و ارزش‌های دموکراتیک در آن نادیده گرفته شود، از نظر ما کاملاً مردود است. تنها آن کشورها و احزابی دوست واقعی مردم افغانستان محسوب شده می‌توانند که خواهان برچیده شدن گلیم کلیه باندهای بنیادگرا و استقرار آزادی و دموکراسی درکشور بلادیده‌ی ما باشند.

۹ - برای بنای افغانستان دموکراتیک، پیکار متحدانه تمام نیروهای آزادیخواه و دموکرات امری تخطی ناپذیر است، فقط با مبارزه‌ای

سازش‌ناپذیر قاطع علیه بنیادگرایان و صاحبان شان می‌توان چنین خواستی را تحقق بخشید.

۱۰ - «راوا» از تمام سازمان‌ها و نهادهای دموکراسی طلب و طرفدارحقوق‌بشر در پاکستان و سایر کشورهای می‌خواهد تا نسبت به وضعیت فاجعه‌بار حقوق‌بشر در افغانستان بی‌تفاوت نبوده و به هر طریق ممکن اعتراض شدید خود را علیه بنیادگرایان ابراز نموده همبستگی خویش را با مردم و بخصوص زنان کشور ما در عمل استحکام بخشند.

۱۱ - ما همبستگی خود را با مبارزه مردم و نیروهای آزادیخواهانه در ایران، کردستان، کشمیر، امریکالاتین و سایر مناطق گیتی برای دفاع از دموکراسی و حقوق‌بشر و بر ضد بنیادگرایان و اربابان آنان اعلام می‌داریم.

حقوق‌زن حقوق بشر است!
زنده باد همبستگی تمامی نیروهای آزادیخواه و طرفدار حقوق‌بشر!
مرگ بر بنیادگرایی و هرگونه ارتجاع!
زنده باد آزادی، دموکراسی!

«جمعیت انقلابی زنان افغانستان»

۱۹ قوس ۱۳۷۸ - ۱۰ دسامبر ۱۹۹۹

RAWA want Taliban out of Afghanistan

ISLAMABAD (NNI) Revolutionary Association of the Women of Afghanistan (RAWA) ... casion of International Human Rights Day here on Friday. The demonstrators were carrying banners and placards inscribed with slogans "Down with Taliban and their foreign mas-

The Frontier Post — Saturday, December 11, 1999

RAWA calls upon world to help end HR violations in Afghanistan

Human rights Are Women's rights

By Farhat Abbas

ISLAMABAD: Revolutionary Association of the Women of Afghanistan (RAWA) has called upon all pro-democracy organisations of the world not to be mere spectators to the violations of human rights and great tragedy in Afghanistan but raise voice against the fundamentalists and prove their sincerity to the people and particularly women ... This was demanded by ... of RAWA on the ...

The Nation — 11 December 1999

Afghan women's rally calls for human rights restoration

THE NEWS — 11 December 1999

Our correspondent

ISLAMABAD: The Revolutionary Association of the Women of Afghanistan (RAWA) Friday staged a sit-in demonstration in front of the United Nations office to mark the Universal Human Rights Day. Later, they took out a protest rally at Peshawar More on Friday to sought world attention for the plight of Afghan people. The demonstrators were holding banners and placards inscribed with slogans demanding the UN to take ...

Afghans' demo in front of UN office

ISLAMABAD—Revolutionary Association of the Women of Afghanistan (RAWA) staged a protest demonstration in front of the UN office on the eve of International Human Rights Day here on Friday. The demonstrators were carrying banners and placards inscribed with slogans "Down with Taliban and their foreign masters", "Expel Taliban from Afghanistan" and "Long live unity and solidarity between the progressive and democratic forces and parties of Pakistan and Afghanistan".

Pakistan Observer — 11 December 1999

وحدت

صداقت — 11 1999

ارسالی سونیا چارلزورث ***Sonya Charlesworth***

گزارشی از فعالیت هواداران «راوا» در کانادا

گزارش مختصری از فعالیت ما بتاریخ ۲۸ اپریل ۲۰۰۰ در جزیره «کوادرا» در برتش کلمبیای کانادا: کوادرا جزیره کوچکیست که حدود ۳۵۰۰ نفر نفوس دارد. گروهی از زنان منطقه ما میز معلوماتی‌ای را در برابر یک دکان خوراکه فروشی جابجا کردند و وقتی مردم از نزدیک آن عبور میکردند ما آنان را تشویق میکردیم که لحظه‌ای توقف نموده و از نشریات «راوا»، پوسترها، اشعاری بر گرفته از سایت «راوا» راکه کلان کرده بودیم و سایر اسناد دیدن کنند. ما همچنان گزارش‌هایی را از سایت «راوا» گرفته روی کاغذ های کلان چاپ و نصب کرده بودیم تا علاقمندان برای معلومات بیشتر آنها را بخوانند. علاوتاً ما مردم را تشویق می‌کردیم که ورقه اعتراضی را امضاء کنند و اعانه بپردازند. در ین جریان ما حدود ۱۷۰ امضاء و مبلغ ۴۹۲ دالر کانادایی جمعاوری نمودیم که آن را به آدرس شما ارسال کردیم. امیدواریم در آینده بخاطر بلند بردن آگاهی مردم محل در مورد وضعیت شما فعالیت‌های بیشتری انجام دهیم. من شما را در جریان آن‌ها قرار خواهم داد. ▣

زرداد جنایتکار مولود گلبدین...

افشای زرداد هر چند دیر، آغاز نیکی است. اما چنانچه گفتیم مخصوصاً باید والد، مربی و پیشوای منحرف و روسیاهش گلبدین به خاطر آدمکشی‌های هزاران بار خاینانه‌تر و بیرحمانه‌اش پشت میز محاکمه‌کشانده شود. محکمه بین‌المللی هاگ، سازمان عفوبین‌الملل و سایر مجامع رسیدگی به جنایتکاران جنگی و تروریست‌های مذهبی و غیرمذهبی، و سازمان‌های دفاع از حقوق‌بشر باید از رژیم ایران ـ تنها رژیمی در جهان که به این کثیفترین جلاد جهادی پناه داده است ـ درخواست استرداد او را کنند و رژیم مذکور را به سبب این چنین قاتل پروری‌های آفتابی زیر فشاری موثر قرار دهند.

اگر کشورهای غربی در برخورد به جنایتکاران خادی و بنیادگرا و به مردم و بخصوص زنان افغانستان که قربانیان اصلی آنان بوده، صادق هستند باید کلیه سران پرچمی و خلقی و احزاب بنیادگرای جهادی و طالبی را از سرزمین‌های شان اخراج و آنان را به محکمه‌ای جهانی تحویل دهند که مردم افغانستان داغهای سخت عمیقتری از داغ دندان‌های سگانی چون زرداد در جسم و روح شان از آنان دارند. ▣

پیام‌ها به مناسبت...

ما برای بیش از ۲۰ قرن در تسلط پدران، برادران، شوهران، پسران،کشیشان، ملایان، خاخام ها، راهبان، ماموران دولت، سیاستمداران، طراحان مود و فیشن،کنسول ها و مدیران، که همه مرد بوده اند، قرار داشته ایم. ما دیگر این برتری مردانه را قبول نداشته خواستار پایان بخشیدن به مردسالاری ایم. خواهران بگذارید تا قرن بیست و یکم را قرنی سازیم که در آن زنان سراسر جهان بر زندگی و حقوق خویش که مشمول حق بچه‌دار شدن نیز می‌شود تسلط داشته باشند. بیایید تا تعهد نماییم که در قرن بیست و یکم ما به مثابه زن زندگی وکارکنیم ونخست بخاطر خویش وبعد بخاطر شوهران خویش به مثابه همسران مساوی بهره بریم و به منظور بهبود خانواده، جامعه، ملت و محیط زیست مان سهم اداکنیم.

خواهران بیایید مسئولیت را بدست گیریم. بیایید تا قرن بیست یکم را واقعا قرن خویش سازیم.

پروین دارابی

بنیاد داکتر هما دارابی ▣

بقیه پاسخ ما به نامه‌های ب. شنوا

و توجیه پذیر به نظر نمی‌آیند. با اینهم منتظریم شما به کمک ما یا در واقع به کمک آقای نوذرالیاس بیایید که ما بنوبه خود قبلاً از شما تشکر می‌کنیم.

دوست گرامی، امید بارها و موکداً این نکته را از ما به خاطر بگیرید که هیچگاه در هیچ موردی نخواسته‌ایم برخورد ما به افراد مغرضانه و افشای آنان نه با توجه به معیارهای ضد پرچمی و خلقی و ضد دژخیمان بنیادگرا بلکه حب و بغض «شخصی» باشد. **ما صمیمانه می‌گوییم که از انتقاد و محکوم شدن خود از سوی نوذرالیاس یا هر هنرمند آزادیخواه و مبارز استقبال می‌کنیم. برای ما هیجان انگیز خواهد بود که مثلاً نوذر الیاس را به یاری شما یا خودش، از شاعران متعهد و مقاوم میهن خود در برابر سگان پوشالی و اخوانی یابیم. نمی‌دانیم با این توضیحات، اشتباه ما در کجاست؟ کاش در صورت امکان شما نیز به سهم خود این موضع ما را به نوذرالیاس برسانید. آیا او از قلمفرسایی اراذلی چون اکرم عثمان، نگارگر، مصداق، حسین فخری، لطیف پدرام و... به جان نیامده، وجدانش تکان نمی‌خورد که به پاخاسته و با دشنه‌ی قلمش به شرفباختگان مذکور بفهماند که میدان آنقدر شغالی و «پیام زن» آنقدر هم درین کارزارِ سخت و پر افتخار تنها نیست؟؟** او فقط و فقط با ایستادن راسخانه در برابر باد سیاه متعفن آقایان و خانمهای «اتحادیه نویسندگان» به سرکردگی واصف باختری‌ها و مریدان خادی و جهادی وی است که خواهد توانست با سرمد و سرمدها قابل مقایسه باشد. آیا شما غیر از این فکر می‌کنید دوست ارجمند؟ ما واقعاً از باز شدن باب مکاتبه با شما خوشحالیم و قلباً امیدواریم که عمیقاً گسترش و استحکام یابد.

☆ ☆ ☆

دوست ارجمند ب. شنوا،

از ایمیل ۲ جنوری تان تشکر که باز هم بیشتر از دیدگاه‌های شما آشنا و با خبر می‌شویم و متقابلاً آرزومندیم با تماسهایی ازین قبیل، اختلاف نظرها جای شان را به وحدت نظر و تفاهم وسیعتر دهند. ما چنانچه قبلاً هم متذکر شدیم بسیار خوشحال خواهیم شد که از شما و در واقع تمامی دوستانی که علاقمند بحث با ما باشند نقدهایی روی کلیه نوشته‌ها و برخوردهایی در «پیام زن» بگیریم که در آنها واصف باختری و پرتو نادری و لیلاروشنی وغیره کسانی که بقول شما «درکنار دشمن و در معامله با دشمن و در بستگی با دشمن بسر می‌بردند»، افشا شده اند. کاش شما بتوانید مثلاً روی این نکته بحث تان را متمرکز سازید که اگر گذشته‌های سازش با روسها و میهنفروشان راگاو خورد، چرا اینان از آویختن یوغ جنایتکاران جهادی بر گردن‌های بسته‌ی شان ننگ نمی‌کنند؟ آیا مگر غیر از این است که خانم‌ها و آقایان مذکور حاضر اند به هر پستی و خواری تن دهند تا سر از دست ندهند؟ آیا شما مجله «راه» از فاروق فارانی را دیده اید؟ آیا هیچگاه درباره مصاحبه شرم آور واصف باختری در آن چیزی نوشته اید؟ آیا شما با مجله «تعاون» و «سپیده» و «فردا» و «در دری» و ازین قبیل آشنایی دارید و آخرین شماره‌های آنها دست تان رسیده است؟ برای ما بسیار جالب است که از نظر تان در مورد محتویات آنها آگاه شویم. طبعاً برخورد ما به آن نشریات و افراد به این چند سطر خلاصه نمیشود و مراد از عنوان کردن آنها این بود که کاش در نوشته‌ی که وعده داده اید به آنها پرداخته یا بپردازید. البته اگر چنین نشده باشد بعداً هم می‌توانید ما را با نظریات تان آشنا بسازید. ما سوالهای زیادی داریم که اگر وقتی با شما آنها را در میان بگذاریم به توضیح مسایلی در «پیام زن» خواهیم پرداخت یعنی از خود انتقاد خواهیم کرد که چرا عده‌ای را به غلط به جای دشمن گرفته‌ایم. راستی آیا تاکنون شما کوچکترین اشاره‌ای از واصف باختری و امثالهم در جایی دیده اید که «به ضعف و خطای خویش» اعتراف کرده باشند؟ «نازک نارنجی های ابریشم نفسان» شما مخصوصا جالب به نظر میرسد. امیدواریم به مجرد تمام شدن آن را ببینیم. با سلام و محبت فراوان ▫

سند خیانت لطیف پدرام و چند شاعر دیگر خادی - جهادی

«خانه عقاب» نام فلم ویدیویی‌ای است از ضیافت رویایی سیدکیان در دره‌کیان که در آن عده‌ای از شاعران خادی - جهادی منجمله ظهوررزمجو و لطیف‌پدرام در شرایطی که کابل در آتش بیداد و بی‌ناموسی جهادی می‌سوزد، سخن‌گویان و شعرخوانان مستی می‌کنند. مخصوصاً لفاظی پوک لطیف‌پدرام با لهجه تصنعی ایرانی‌اش تماشایی است. دیدن حتی لحظاتی از این فلم کافیست تا خوش باورترین فرد هم به میزان فرومایگی، هرزگی، ابتذال و دنائت شاعران خادی - جهادی پی برد.

این سند ویدیویی را از ما بخواهید

بها با احتساب مخارج پست‌هوایی به اروپا و امریکا به ترتیب ۱۰ دالر و ۱۲ دالر امریکایی

طالبان ـ اسلام، نفت و ...

«بن لادن با فرستادن چندین صد عرب ـ افغان بخاطر شرکت در تهاجم طالبان در ۱۹۹۷ و ۱۹۹۸ به شمال، خود را بیشتر محبوب رهبری طالبان ساخت. این جنگجویان وهابی، طالبان را در اجرای قتل‌عام‌های هزاره‌های اهل تشیع در شمال کمک کردند. چندین صد عرب ـ افغان که در قشله نظامی ریشخور در خارج کابل مستقر اند در خط کابل علیه مسعود جنگیده اند.»

هیروئین، ستون اقتصاد جنگی طالبان

در بخش نهم کتاب زیر عنوان «مشبوع از هیروئین، مواد مخدر و اقتصاد طالبان» می‌نویسد: «مالیات بر صادرات افیون ستون اصلی درآمد و اقتصاد جنگی طالبان را تشکیل می‌دهد. صادرات مواد مخدر پاکستان ـ افغانستان سالانه حدود ۵۰ بلیون روپیه (1.35 بلیون دالر امریکایی) عاید دارد. تا ۱۹۹۸ صادرات هیروئین، به ارزش ۳ بلیون دالر، دو برابر شد. پول مواد مخدر هزینه اسلحه، مهمات و مواد سوخت جنگ را تأمین می‌کند. این پول برای تهیه مواد خوراکی، پوشاک عساکر، پرداخت معاشها، حمل و نقل و امتیازاتی که رهبری طالبان به جنگجویان خویش تخصیص می‌دهند به مصرف می‌رسد.»

«عبدالرشید مسئول اداره نیروی ضد مواد مخدر در قندهار ماهیت وظیفه منحصر به فردش را شرح داد. او صلاحیت دارد تا به کشت حشیش قیود وضع نماید زیرا حشیش توسط افغانان و مسلمانان مصرف می گردد، اما خشخاش جایز است زیرا توسط کفار در غرب مصرف می گردد نه توسط افغانان یا مسلمانان.»

«ما به مردم اجازه داده‌ایم تا خشخاش بکارند زیرا دهقانان سود خوب بدست می آورند. ما نمیتوانیم مردم را وادار به کشت گندم کنیم زیرا علیه طالبان شورش خواهند کرد. بناءً ما خشخاش کشت می کنیم وگندم را از پاکستان بدست می آوریم.»

«بین ۱۹۹۲ و ۱۹۹۵ افغانستان سالانه ۲۲۰۰ - ۲۴۰۰ تن افیون خام داشته است. در ۱۹۹۶ تولید افغانستان ۲۲۵۰ تن رسید. مقامات UNDCP اظهار داشتند که در ۱۹۹۶، ولایت قندهار به تنهایی از ۳۱۶۰ هکتار زمین‌های خشخاش ۱۲۰ تن افیون برداشته است ـ رشد گیج کننده از ۱۹۹۵ به اینسو که تنها ۷۹ تن از ۲۴۶۰ هکتار زمین تولید می شد. بعد در ۱۹۹۷ همچنانکه اداره طالبان به کابل و شمال توسعه یافت، تولید افیون افغانستان ۲۵ فیصد رشد کرد.»

درباره نقش تعیین کننده مقامات آی‌اس‌آی و سی‌آی‌ای در کشت، قاچاق وگسترش مواد مخدر گفته می‌شود: «تجارت وسیع مواد مخدر زیر چتر قانونی خط پنهانی اکمال مجاهدین افغانستان توسط سی‌آی‌ای ـ آی‌اس‌آی توسعه یافت. در گزارشی مهم پیرامون ناکامی سیاست مواد مخدر امریکا آمده است که: "در جریان فساد دهه ۸۰، عملیات مخفی و مواد مخدر طوری درهم پیچیده بودند که بسیار مشکل می‌نمود تا قاچاق مواد مخدر پاکستان را از مسایل بسیار بغرنج در رابطه با امنیت منطقه‌ای و جنگ‌های شورش طلبان تفکیک نمود. همانند ویتنام، جایی که سی‌آی‌ای تجارت مواد مخدر توسط چریک‌های ضد کمونیست مورد حمایتش را نادیده گرفت، در افغانستان نیز امریکا ترجیح داد تا تبانی و همدستی میان مجاهدین، قاچاقچیان پاکستانی مواد مخدر و عناصری در نظام را نادیده گیرد.

....در ۱۹۸۳ رییس آی‌اس‌آی ، جنرال اختر عبدالرحمن مجبور شد تا تمامی کارکنان آی‌اس‌آی را در کویته بخاطر دست داشتن آنان در تجارت مواد مخدر و فروش سلاح‌های داده شده از طرف سی‌آی‌ای برای مجاهدین، بر کنار نماید. در ۱۹۸۶ جگرن ظهورالدین آفریدی در حالیکه‌با ۲۲۰ کیلوگرام هیروئین اعلی از کراچی پشاور می‌آمد دستگیر شد که بزرگترین حادثه جلوگیری از قاچاق مواد مخدر در تاریخ پاکستان به شماره می‌رود. دو ماه بعد یک افسر نیروی هوایی، خلیل‌الرحمن در همان مسیر با ۲۲۰ کیلو هیروئین دیگر دستگیر شد. او به سادگی اعتراف نمود که این پنجمین ماموریتش بوده است.»

هیروئین وکشورهای همجوار

«در ۱۹۹۸ محافظان مرزی تاجکستان ـ افغانستان یک تن افیون و ۲۰۰ کیلوگرام پودر هیروئین را مصادره کردند. در جنوری ۱۹۹۹، امام علی رحمانف رییس جمهور تاجکستان طی کنفرانس جهانی‌ای ابراز نمود که مواد مخدر به میزان یک تُن روزانه از افغانستان به کشورش قاچاق می شود و اعتیاد در حال افزایش است. ازبکستان اعلام داشت در جریان ۱۹۹۸ شاهد ۱۱ فیصد توسعه مواد مخدر از افغانستان بوده است.»

«انفجار هیروئینی که از افغانستان منشا می‌گیرد امروز سیاست و اقتصاد تمامی منطقه را متاثر می نماید؛ جوامع را از کار می اندازد، اقتصاد از قبل ضعیف و آسیب پذیر دولت‌ها را درهم می‌شکند و دسته جدید سلاطین هیروئین که در ضدیت با فقر روز افزون جمعیت است، بوجود می آورد. یک سفیر غربی در اسلام آباد خاطر نشان ساخت که " مواد مخدر سیاست منطقه را چنان تعیین می کند که در گذشته هرگز نظیر نداشته است. حالا ما مواد مخدر را مساوی با سایر تهدید های جدی مثل بنیادگرایی اسلامی ، تروریزم و فروپاشی بالقوه اقتصادی در بعضی از این کشورها میدانیم.»

«آرلاچی رییس UNDCP با شگفت‌زدگی ابراز نمود: "هیروئین افغانستان ۸۰ فیصد هیروئین اروپا و ۵۰ فیصد هیروئین جهان را تهیه می‌کند. ما از نابودی نصف هیروئین جهان حرف می‌زنیم."»

البته این واقعیت را نباید از یاد برد که هیروئین و قاچاق مواد مخدر نیز میراث شوم «تنظیم‌های جهادی» است. کافیست به یاد بیاوریم که زمانی گلبدین را به درستی «سلطان هیروئین» لقب داده بودند. فرنتیرپست در ۲۲ اکتوبر ۱۹۹۵ نوشت: «در مرکز مواد مخدر و

کوشش های تروریستی، گلبدین حکمتیار رهبر یکی از هفت تنظیم مجاهدین که از حمایت فعال آی‌اس‌آی برخوردار است قرار داشت.»

امریکا و طالبان

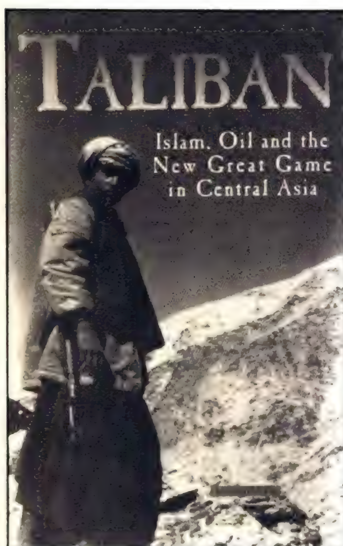
بخش سیزدهم کتاب، «مغازله با طالبان، جنگ برای خط لوله، امریکا و طالبان ۱۹۹۷-۱۹۹۹» عنوان دارد. احمدرشید در رابطه با خوشبینی امریکا و حمایت پنهانی آن کشور از طالبان می نویسد: «اداره کلنتن آشکارا طرفدار طالبان بود زیرا آنان در خط سیاست ضد ایرانِ واشنگتن و بر ضد هم کشیده شدن هر نوع خط لوله جنوبی از آسیای میانه که از ایران بگذرد قرار داشتند. کنگره امریکا یک بودجه پنهانی ۲۰ ملیون دالری را به سی‌آی‌ای جهت بی ثبات ساختن ایران تصویب کرد و تهران، واشنگتن را متهم نمود که مقداری از این پول را به طالبان می پردازد - اتهامی که همیشه از سوی واشنگتن تکذیب گردیده است.

.... ساعاتی بعد از تصرف کابل توسط طالبان، وزارت خارجه امریکا اعلان کرد که با فرستادن مقامی به کابل با طالبان روابط دیپلماتیک برقرار خواهد کرد. سخنگوی وزارت خارجه، گلین دویز اظهار داشت که امریکا "چیزی قابل اعتراض" در اقدامات اتخاذ شده توسط طالبان بخاطر نفاذ قانون اسلامی نیافته است. او طالبان را نه ضدغربی بلکه ضد عصر ما توصیف کرد. سناتور هانک براون گفت: "جنبه خوب آن چیزی که اتفاق افتاده اینست که بالاخره یکی از گروه‌ها بخاطر توسعه یک دولت در افغانستان قادر بنظر میرسد."

رویتر نوشت: "طالبان بدون شک بخاطر خدمت به سیاست امریکا، جهت منزوی ساختن ایران با ایجاد یک حایل مستحکم سنی در سرحد ایران و نیز بخاطر تامین امنیت خطوط تجارتی و خط لوله که به انحصار ایران بر راههای تجارتی غربی آسیای میانه پایان خواهد داد، به وجود آمدند."»

احمدرشید با اشاره به شرکت مشهور امریکایی یونکال (Unocal) بیان می‌دارد که چگونه امریکا از مجرای یک شرکت ظاهرا غیر سیاسی، از طالبان پشتیبانی کرده و برای مسلط ساختن آنان بر تمام افغانستان تلاش می ورزد. او می‌نویسد: «سایر تحایف یونکال، مثل فکس و یک جنراتور به طالبان، زمانیکه داستان در اواخر سال فاش گردید رسوایی ببار آورد.» هر آن چیزی که یونکال به طالبان داده ائتلاف ضد طالبان و ایران و روسیه را متقاعد نمود که شرکت (یونکال) به طالبان پول میدهد. یونکال اتهامات را شدیداً تکذیب نمود. بعد یونکال در رابطه با مصارف پروژه برایم توضیح داد. رییس یونکال جان املی در ۱۹۹۹ به من گفت: "ما برآورد نموده ایم که قریب ۱۵-۲۰ ملیون دالر در پروژه سنت گیس CentGas مصرف نموده ایم. این مصارف شامل کمک بشر دوستانه به زلزله زدگان، آموزش جهت کسب مهارت در وظیفه و بعضی تجهیزات جدید مثل فکس و یک جنراتور می شود."

سیاست امریکا قبلاً گرفتار فرضیات غلط بود. زمانیکه من برای اولین بار بعد از ظهور طالبان در ۱۹۹۴ با دپلمات ها در سفارت امریکا در اسلام آباد صحبت نمودم آنان خوشحال بودند. طالبان به شماری وسیع دپلمات های امریکا که از قندهار بازدید کرده بودند اظهار داشتند که آنان مخالف ایران اند؛ کشت خشخاش و تولید هیروئین را محدود می کنند، آنان مخالف تمام خارجیان مقیم افغانستان به شمول عرب - افغان ها اند و علاقه‌ای به تصرف قدرت یا فرمانروایی بر کشور ندارند.... **دپلمات های امریکایی معتقد بودند که طالبان اهداف بنیادی امریکا در افغانستان - به گفته یک دپلمات امریکایی محو مواد مخدر و تبهکاران - را متحقق خواهند نمود. بعد از تصرف هرات توسط طالبان در ۱۹۹۵ و بیرون کردن هزاران دختر از مکاتب، حتی یک انتقاد از جانب امریکا شنیده نشد.** در واقع امریکا همراه آی‌اس‌آی پاکستان سقوط هرات را همچون کمکی به یونکال و تنگ کردن طناب اطراف ایران میدانست. هدف واشنگتن مبنی بر استفاده طالبان بخاطر محاصره ایران کوتاه بینانه بود زیرا این به معنی تحریک ایران علیه پاکستان، سنی علیه شیعه و پشتون علیه غیر پشتون بود.

زمانیکه طالبان در سپتامبر ۱۹۹۶ کابل را متصرف شدند، سی‌آی‌ای در اثر تحلیل‌های تشویق‌آمیز آی‌اس‌آی گمان برد که حالا فتح و تسخیر کشور ممکن بوده و پروژه یونکال به ثمر خواهد نشست. امریکا در مورد سرکوب زنان کابل توسط طالبان و تشدید جنگها خاموشی گزید. در نوامبر خانم رافل با اصرار از همه کشورها خواست تا با طالبان در رابطه شده آنان را منزوی نسازند. او گفت: "طالبان بیش از دو سوم کشور را اداره می‌کنند، آنان افغان اند، آنان بومی اند، آنان قدرت بقای شان را به نمایش گذاشتند. منبع اصلی کامیابی آنان تمایل بسیاری از افغانان، بخصوص پشتون‌ها است تا ضمن جنگ‌های بی‌پایان هرج و مرج را با میزان صلح وامنیت، حتی با قیود شدید اجتماعی معامله نمایند. در انزوا قرار دادن طالبان نه به نفع افغانستان است و نه به نفع هیچکدام از ما.»

یونکال و امریکا می‌خواستند باور کنند که طالبان موفق خواهند

شد و بر پایه تحلیل آی‌اس‌آی تصور کردند که آنان پیروز خواهند شد. ناشی ترین سیاست مداران امریکایی امیدوار بودند که طالبان از روابط امریکا و عربستان سعودی در دهه ۲۰ تقلید خواهند کرد. یک دیپلمات امریکایی گفت: «طالبان احتمالاً همانند سعودی ها رشد خواهند کرد. اینجا آرمکو (Aramco)، خط لوله، یک امیر، عدم پارلمان و بسیاری از قوانین شرعی خواهد بود. با این وضع ساخته می توانیم.» با توجه به سوءظن‌ها و حدسیات آنان، غیر منتظره نبود که ائتلاف ضد طالبان -ایران و روس پروژه یونکال را همچون سلاح سیاست خارجی امریکا - سی‌آی‌ای و کلید حمایت امریکا از طالبان در نظر گیرند. روابط یونکال با دولت امریکا موضوع حدس وگمان های وسیع شد. مفسر امریکایی، ریچارد میکنزی نوشت که یونکال بطور منظم توسط سی‌آی‌ای و آی‌اس‌آی در جریان قرار می‌گیرد.

گر چه سی‌آی‌ای بخاطر تهیه سلاح و مهمات به طالبان بودجه ندارد و یونکال در زمینه نظامی کمکی به طالبان نمی رساند، ولی امریکا از طریق حامیان سنتی طالبان - پاکستان و عربستان سعودی با قبول تهیه سلاح و پول به طالبان از جانب آن دو کشور، حمایت می‌کند.»

دانا روهره بچر عضو کنگره امریکا گفت: «من سوالی را طرح نمودم که آیا این اداره {دولت امریکا} سیاست سری‌ای دارد که طالبان را اقتدار بخشید و این جنبش وحشی را قادر ساخت تا در قدرت بماند. امریکا رابطه بسیار نزدیک با عربستان سعودی و پاکستان دارد، اما متاسفانه به عوض رهبری کردن، ما آنها را اجازه می‌دهیم تا سیاست ما را رهبری کنند.» ▣

بقیه نامه فرهاد

بخارج پناه بردند انجینران، داکتران و دانشمندان عزیز ما هستند متأسفانه از تراوشات تخصصی فکری شان در صفحات مجله هیچ ستونی به ملاحظه نمی‌رسد! در حالیکه زن افغان امروز در داخل کشور ساده‌ترین اصول حفظ‌الصحه، طرز پرورش و نگهداری فرزند، تشویق برای واکسین اطفال وغیره ضروریات ابتدائی زندگی اجتماعی‌اش را از طریق جاسوسخانه‌های به اصطلاح دفاتر سازمان ملل فرا می‌گیرد و به آنها افتخار میکند! دهقانان بی‌بضاعت ما یک کیسه کودکیماوی را به مبلغ چهار تا پنج لک افغانی میخرند تا بزراعت خود رسیدگی کنند و اغلب شان توان خرید آنرا ندارند، اما یک ستون جداگانه برای دهقان و برای استفادهٔ مناسب از شاخ و برگ درختان و تهیه کود وطنی از طریق انجنیران خبرهٔ ما وجود ندارد که برای دهقانان بی‌بضاعت ما فایدهٔ اقتصادی داشته باشد.

۳ـ دست و پا بریدن‌های مردم را ما همه روزه به چشم و سر شاهدیم حتی از لنگ آویزان کردن مرده گان را نیز به کرات و مرات دیده ایم، از نشر این چیزها برای ماکه در داخل کشوریم چه فایده؟ زد و بندهای پشت پردهٔ ملاعمر را با بن‌لادن، قاضی‌حسین، فضل‌الرحمن و مولاناصاحب حمیدگل برشته تحریر در آورید! بنویسید که چطور استعمار مزدوج امریکا + انگلیس از کشوری بنام پاکستان منحیث یک سکوی در بست نظامی سیاسی در جهت خیزش بجانب اهدافش استفاده میکند و استفاده کرده است؟ بنویسید چطور صدها هزار نیروی نظامی بشکل نامرئی در مقدس‌ترین لباس و مکان پنهان‌گردیده و عنداللزوم به میدان جنگ وکشتار برادران هموطن خود می‌شتابند! بنویسید که چطور امریکا قوانین بین‌المللی را به بی‌ارزشی یک ته سیگار لگدمال میکند و برای حکومت‌های مستقل حریم ممنوعه می‌تراشد! بنویسید که چگونه ناتو پرچمدار حقوق‌بشر میگردد و هزاران البانی‌تبار نگونبخت را شهید کردند! بنویسید که از همه چیز و همه جا... از بیداد هیولای استعمار که میدان را برای جولان خود خالی یافته است بنویسید که جامعهٔ افغانی ما نیز لاجرم عضویست از یک پیکر که این اژدها بدورش پیچیده و دندان زهرناک بخونش فروبرده و هزاران هزار مصیبت و بلای داخلی و بین‌المللی دیگر...

ب: در شمارهٔ مخصوص روز جهانی زن که نکات ناب و جدیدی را مطرح ساخته بود چشمم به عنوان مطلبی دلپذیر روشن شد! (مبارزهٔ متحدانهٔ نیروهای دموکرات...) که توسط یکتن از خواهران راوائی در مجلس ایرادگردیده بود.

میخواهم بپرسم عزیزان من! از جمعیت تقریباً سی‌ملیونی ملت بدبخت افغانستان چند فیصد آن باسواد خواهند بود؟ ازین قشر بسیار اندک باسواد چند فیصد دارای شعور سیاسی بوده باشند؟ ازین چند فیصدی که دارای شعور سیاسی بوده و هستند چند فیصد شان به خطا نلغزیده و راه‌های منحرف و استعمال شدهٔ‌گذشته را نه پیموده اند؟ بیائید واقع بینانه ازین دو فلتر قشر تحصیل یافتهٔ خود را عبور دهیم و ببنیم در دست ما چه خواهد ماند؟!

بنظر من بهتر آن خواهد بود که سخنان همین خواهر (اتحاد نیروهای دموکرات...) نیروهای دموکرات و آزادی دوست را ولو اگر در گذشته مرتکب اشتباهات سیاسی شده باشند،که بطور ناآگاه فریب خطوط پر زرق و برق استعماری را خورده اند (به استثنای لیدران جاسوس و خاین شان) با حوصله‌مندی و درایت کامل سیاسی و بازسازی اندیشهٔ معیوب شان بدور یک محور اصولی که همین (آزادی، دموکراسی و عدالت اجتماعی) باشد جمع کنیم و آنگاه در برابر صفوف نابرابر خاینان اعم از طالبی - جهادی وغیره اعلام موضع کنیم. چونکه با سیلی زدن کاری صورت نخواهد گرفت.

خیلی عذر می‌خواهم مرا به پند و نصحیت‌گوئی متهم نکنید چون از مدتهاست که ازین عمل مردم ناپسند توبه کرده‌ام! فقط خواستم آنچه را می‌دانستم منحیث وظیفه با شما در میان بگذارم. ▣

گزارش‌هایی از سرزمین...

وضو نماز خواندی و کافر هستی. با داتسنی که علاوه بر من چهار نفر دیگر هم در آن بودند به ریاست امربالمعروف برده شدم. رئیس امربالمعروف پرسید چرا بی وضو نماز خواندی و در همین اثنا از من نماز پیشین را پرسید که چند رکعت است. در جواب گفتم ۳۰ رکعت. سیلی محکمی به رویم زد. بار دوم سوال و جواب تکرار شد. هر چند پافشاری کرد باز هم جوابم ۳۰ رکعت بود. بالاخره شلاق را خواست و شروع به زدن کرد که تو بی‌وضو نماز می‌خوانی و نماز را هم یاد نداری. از من پرسید از ۳۰ رکعت چند فرض و چند سنت است. گفتم: «در دین ما نماز پیشین ۱۰ رکعت است ولی در دین طالبان ۳۰ رکعت. مجبور بودم که از دین شما پیروی کنم، از خانه برآمده تا به حال در سه مسجد ۳۰ رکعت نماز را اداکردم. شما بگویید که نماز پیشین ۳۰ رکعت است یا ۱۰ رکعت؟ به این قسم از چنگ طالبان رها شدم و قسم خوردم تا که طالبان در افغانستان هستند رو به قبله نخواهم کرد.»

رذالت طالبی

به تاریخ ۱۸ اسد ۷۸ طالبان دریوری راکه از پلخمری حرکت کرده و در موتر کاست می‌شنید در دوراهی حیرتان توقف داده بعد از تلاشی پیشروی همه مسافران دریور را مجبور نمودند تا با همان کاست رقص کند که بالاخره با عذر وزاری مسافران و بعد از نیم ساعت رقص جبری از چنگ طالبان نجات یافت.

داوود

دزدیدن کفش ملای بالمعروف

روز اول عید رمضان یکی از ملایان امربالمعروف بخاطر تبلیغات دینی به مسجد عیدگاه قریه پشتون‌نشین وچه‌ونه مربوط ولسوالی بلخ می‌رود. زمانیکه بعد از تبلیغ و ادای نماز از مسجد خارج می‌گردد، متوجه می‌شود که کفش‌هایش را دزدیده اند. تقریباً نیم ساعت پای لچ می‌ماند تا شخصی برایش سرپایی می‌آورد. این حرکت نمایانگر نفرت شدید مردم پشتون از آنان است.

بی‌ناموسی و جنایت طالبی

در ثور سال جاری دختر ۱۴ ساله‌ای از فاریاب که در خیرخانه بندرآقچه سکونت دارد، زمانی که می‌خواست به خاطر فروش اموال کهنه‌اش بیرون برود، توسط موتر پیجاروی طالبان از نزدیکی چمن اختطاف می‌شود. روز بعد جسد مورد تجاوز قرار گرفته دخترک در هزارفامیلی شبرغان یافت می‌شود. پدر دختر با آن که می‌داند اختطاف و بی‌ناموسی کار طالبان است اما چون از فاریاب است مرجعی برای رساندن فریاد نمی‌یابد.

«اخطاریه» به طلبه کرام

طالبان در شهر مزار شریف با پسرانی که خوش شان می‌آیند عکس می‌گیرند، چون عکاسان این امر را بدنامی می‌دانستند به ریاست بالمعروف شکایت کردند. رئیس امربالمعروف یک اخطار چاپی به آنان داد که در دکان شان نصب کنند تا طلبه کرام از این عمل خود بپرهیزند.

م.

مکاتب و «امارت اسلامی»

طالبان بعد از حاکمیت شان دروازه‌های مکاتب دختران را مسدود نموده و به استادان هشدار دادند که در آخر هر ماه جهت امضای حاضری برای یک ساعت به مکتب حاضر شوند ولی روزهای دیگر حق داخل شدن به مکتب را ندارند. یک سال را معلمان مکتب عایشه افغان بدین سان سپری نمودند. و بعد از آن دروازه مکتب را بکلی تخته نموده آن را به محل رهایش یکی از رؤسای طالبی بدل کردند.

کابل

مستوره

در باره بی‌ناموسی رئیس پوهنځی ستوماتولوژی

می‌خواهم به این وسیله اشتباهی راکه در عنوان گزارشی (بی‌ناموسی رئیس پوهنتون) در صفحه ۱۰ شماره ۵۲ «پیام‌زن» رخ داده است اصلاح نموده گزارش را تکمیل نمایم.

بی‌ناموسی‌ای که گزارش آن در «پیام زن» آمده است مربوط رئیس پوهنتون نه بلکه مربوط به رئیس پوهنځی ستوماتولوژی می‌باشد. او یکی از افراد متمولی است که بخاطر کمک‌های پولی‌اش به طالبان، بعد از تسلط آنان بر کابل تذکره تابعیت افغانی گرفته و به ریاست این پوهنځی گمارده شد. رئیس صاحب اصلاً بلوچ پاکستانی است که فارسی را در ایران آموخته و فعلاً به صفت نماینده‌ی طالبان در لیبیا اجرای وظیفه می‌کند. چون فامیل نامبرده در پاکستان بود و خودش

طور مجرد در کابل زندگی می‌کرد به میل خودش یکی از اتاق‌های لیلیه‌ی مرکزی پوهنتون در اختیارش قرار گرفته و محصلی که شما گزارش آنرا چاپ نموده‌اید نیز در همین اتاق مورد تجاوز قرار گرفت. اگر از تفصیل این نکته بگذریم که به بهانه‌های مختلف به سر و روی پسرانیکه مورد توجه‌اش قرار می‌گرفتند دست می‌کشید و یا می‌گفت: «پسر خیلی خوشگل هستی!» محصلی را که مورد تجاوز قرار داده در صحنه امتحان مورد ملامت قرار می‌دهد که نه لباس‌هایت به شریعت برابر است و نه پارچه امتحانت را درست نوشته‌ای. محصل می‌خواهد از خود دفاع کند ولی او می‌گوید که حالا صحنه امتحان است و من نمی‌توانم همراه خودت دلیل بگویم بنابران کارت لیلیه را از جیب وی کشیده نزد خود قید می‌کند و می‌گوید بعد از ظهر در اتاقم بیا با هم صحبت می‌کنیم. وقتی محصل بعد از «صحبت» با چشم اشکبار از اتاق رئیس صاحب می‌براید، محصلان دروازه و شیشه‌های کلکین را می‌شکنند و رئیس را از اتاقش و سپس از ساختمان لیلیه کشیده کشان کشان به طرف شهر می‌برند.

این حادثه همزمان بود با شکست طالبان در جنگ شمالی که تلفات بی‌شماری را متحمل شدند. در اثنای کشاندن و لت و کوب رئیس، موتر حامل افراد طالبی از نزدیک آنان می‌گذرد و فکر می‌کنند که محصلان بر ضد امارت و به نفع مخالفان شان مظاهره کرده می‌خواهند به مرکز شهر بروند. از اینرو فوراً با قومندان امنیه و آنان با وزیر داخله و همینطور ملاربانی صحبت می‌کند. ملاربانی امر می‌دهد تا فوراً افراد مسلح با تانک به پیشروی آنان رفته و همه را زیر آتش باران بگیرند. افراد مسلح طالبی به سرعت اطراف محصلان را که در نزدیکی‌های باغ‌وحش رسیده بودند، محاصره می‌کنند. طالبک‌ها متوجه می‌شوند که آنان همه یک نفر را زده و فریاد می‌کشند. طالبان بعد از فهمیدن مسئله، رئیس را به بهانه تحقیق با خود می‌برند و محصلان را رخصت می‌کنند. افرادی دستگیر شده در این رابطه بعد از مدتی همه رها شدند ولی دو نفر را چند روز بیشتر نگهداشته بودند که یکی از آن دو بعد از رهایی به پاکستان فرار کرد و دومی را که به درس خود ادامه داد بعد از یک ماه دوباره دستگیر کردند که تا حال از سرنوشتش اطلاعی در دست نیست.

ناگفته نماند که به محصل مورد تجاوز قرار گرفته و فامیلش هم اخطار داده اند که در صورت بزرگ ساختن مسئله و یا افشای آن، زندگی شان نیز در خطر خواهد بود.

و اما خود رئیس بی‌ناموس سیدعطاالله‌هاشمی فعلاً نماینده‌ی تحریک طلبه اسلامی افغانستان در کشور لیبیا، یک هفته بعد از آن افتضاح دوباره به پوهنځی آورده شد و به محصلان اعلام گردید که عده‌ای برای بدنام ساختن امارت اسلامی به رئیس صاحب تهمت بسته بودند. از آن روز به بعد تا زمانی که رئیس در وظیفه قبلی خویش بود هر محصلی راکه می‌خواست به درخت می‌بست و آنقدر لت و کوب می‌کرد که دست‌های خودش از کار می‌ماند.

ناگفته نماند که رئیس پوهنتون از نوع دیگریست. همیشه با بسیار محبت محصلان را نصیحت می‌کند که از آموختن لهو و لعب کیمیا و فزیک و غیره بگذرند و به مطالعه قرآن و علوم‌دینی روی بیاورند. وی خود را مثال آورده می‌گوید: «ببینید من کدام فاکولته را خوانده‌ام که رئیس پوهنتون شدم. عزت و ذلت مربوط ذات پاک خداوند است. اگر شما هم علوم‌دینی بخوانید شاید روزی رئیس یا وزیر شوید.»

ک. م.

فی نمره به یک‌هزار!

در فاکولته طب کابل در پهلوی سایر مضامین گل‌ها به روی خوانندگان مضمون انگلیسی هم تدریس می‌شود. محصلانی که درس نخوانده باشند و یا عذر دیگری در میان باشد باید در بدل هر پاینت یک‌هزار افغانی به «استاد» بپردازند. این رشوه‌ستانی که از نظر هیچ یک از مسئولان فاکولته پوشیده نیست با این توجیه صورت می‌گیرد که پول بدست آمده از این طریق به فامیل یکی از رفقای معلم انگلیسی که کشته شده است پرداخته می‌شود.

دیوانگی رئیس فاکولته طب

محصلی از فاکولته طب از جریان عریضه‌اش به رئیس آن فاکولته چنین حکایت نمود: «بنابر عذری نتوانستم در امتحان یکی از مضامین حضور یابم از اینرو با چار نفر دیگر از همصنفانم که عین مشکل را داشتند عریضه‌ای ترتیب دادیم تا به رئیس پوهنځی بدهیم. در طول راه با محصل دیگری که قبلاً چنین مشکلی داشته برخوردیم او گفت در اینجا ملاصاحب برای اینکه "سیاستش خراب نشود" به حرف

زموبر خلک د طالبی او جهادی بنسټپالانو د ټولو ظلمونو، خیانتونو او بی‌ناموسیو پای یواځی د سیاسی ډگر ځخه د هغوی له مینځه وړولو کی وینی!

کسی گوش نمی‌دهد شما به منزلش در کارته پروان مراجعه کنید. آدرس را از نزدش گرفتیم و قبل از آنکه رئیس صاحب ملافاضل به خانه برسد نزدیک منزلش رسیدیم. همین که موتر ملاصاحب را دیدیم خود را پیش دروازه رساندیم. هر کدام ما سلام دادیم و ملاصاحب هم لطف کرده با هر کدام مصافحه نموده پرسید چطور آمده‌اید؟ ما هم که ملاصاحب را ظاهراً خوشخو دیدیم عریضه‌ی خود را تقدیم کردیم. ملا بدون آنکه حرف بزند دروازه‌ی موتر را باز کرده کیبلی را که روی سیت گذاشته بود بدست گرفت و با ادای این جمله "خواهر و مادر شما حرام‌زاده‌ها را... که در خانه هم من را آرام نمی‌مانید." به سوی ما حمله‌ور شد. همان بود که ما پنج نفر در حالی شروع به دویدن نمودیم که ده‌ها نفر تماشاچی از کوچه و پشت شیشه‌های منازل شان با نگاه‌های حیرت‌زده‌ی خود، ما و ملاصاحب را با کیبلش نظاره می‌کردند. و بالاخره هم نفهمیدیم که این جاهلان وحشی چه وقت به سُر و چه وقت بی‌سُر اند.

یونیفورم طالبی در مکاتب کابل

اداره طالبان به عموم متعلمان مکاتب شهر کابل اعلام کرد که تمام شاگردان از صنف اول تا ششم باید پیراهن و تنبان سیاه و کلاه سفید و شاگردان صنف هفتم تا دوازدهم پیراهن تنبان سفید و لنگی سیاه بپوشند. این تجویز طالبی در حالی صورت می‌گیرد که اکثریت شاگردان برای بدست آوردن یک لقمه نان تمام اوقات فراغت خود را به خرید و فروش اشیا و یا گدایی در بازارها می‌گذرانند.

هیچ مکتبی فرش و میز و چوکی ندارد معلمان نیز به صورت عموم در بازار دست‌فروشی می‌کنند. تمام ساختمان‌های مکاتب شکسته و ریخته است. کلکین‌ها اصلاً درک ندارد. سطح و سواد شاگردان بسیار پایین است اکثریت آنان بعد از اخذ شهادتنامه‌ی فراغت از مکتب هنوز سواد نوشتن و خواندن را ندارند.

رشوه ستانی طالبی در فاکولته طب

قبل از طالب‌زدگی پوهنتون کابل، رسم معمول در اعلام نتایج امتحان در فاکولته طب چنین بود که هر استاد بعد از آنکه پارچه‌های امتحان را ارزیابی می‌نمود اصل پارچه و نمرات محصلان را بر روی تخته اعلانات نصب می‌نمود. ولی طالبان برای اینکه محصلان از نتایج امتحان خود در هر مضمون آگاهی یابند فی نفر ۱۰ - ۳۰هزار نفر جمع نموده به مدیر تدریسی «اعانه» می‌دهند و مدیر بعد از بدست آوردن رقم مورد نظر حاضر می‌شود که نتایج امتحان را بروی تخته نصب کند.

بسیاری از محصلان به این عقیده اند که چون طالبان از کودکی به گرفتن خیرات و صدقه و زندگی طفیلی عادت داشته اند، این «اعانه» جمع کردن هم از همان عادت دیرین شان ناشی می‌شود.

اجرای شریعت طالبی در امتحان

بعد از آنکه استادان پارچه‌های امتحان محصلان و نمرات مربوطه را به مدیر تدریسی تسلیم نمودند یکی از ملاصاحبان خبیر و بصیر آن را گرفته به منزل خود می‌برد و بعد از آن که به نمره‌های محصلان عضو امنیت و محصلان موظف در پوسته‌ها و متعلقان و احباب خود افزود و دوباره آن را به مدیریت تدریسی می‌سپارد تا بعد از سپری کردن مراحل بعدی در دسترس محصلان قرار گیرد.

ر.س.

بی‌ناموسی طلبه کرام

فریبا دختر جوانی که نام پدر خود را محمدزمان و سکونت خود را یکه‌توت معرفی کرد در آمریت جنایی ولایت کابل گریه کنان روزی را که طالبان بر او آورده بودند چنین شرح داد:

«از فامیل غریب هستم، پدرم کارمند متقاعد دولت بود، دو برادر دارم که یکی آن از دوران نجیب به این طرف لادرک است، مادرم به یادش اعصاب خود را از دست داده و خانمش با پسر همسایه ما نکاح کرد. پدرم که مرد نسبتاً سال خورده است، قبلاً در ساحه فروشگاه کراچی داشت و ترکاری سودا می‌کرد. از مدت یک ماه به این طرف ترافیک طالب‌ها کراچی‌ها را از آن ساحه اخراج کرده و بیکار است، زندگی پرمشقت داریم، شب‌ها گرسنه بودیم و هستیم. تا صنف دوازدهم درس خوانده بودم و در شعبات شاروالی کابل ماموریت داشتم ولی حالا سبکدوش و خانه‌نشین شده‌ام. مجبور بودم که برای قالین‌بافی پشم بریسم و سردوز تیار کنم و گاهی هم مهره‌دوزی و خامک‌دوزی می‌کردم. به هر حال زندگی ما می‌گذشت. ولی طالب‌بچه‌ای مرا نابود ساخت...» و با گریه‌ای بلند ادامه داد: «کارت نان ملل متحد داشتم. از بی‌آدمی، خودم همه روزه در قطار زنانه ایستاد می‌شدم. روزی طالب‌بچه‌ای به نام گل آقا از لوگر نزدم آمده گفت: "خواهر! من همیشه نان ترا بدون نوبت برایت می‌گیرم، معلوم می‌شود که دختر خوب و از فامیل خوب هستی." گاهی قبول می‌کردم و گاهی هم می‌ترسیدم. این جریان ادامه یافت و خانه را دید و گاهی تا قسمتی از راه مرا تعقیب هم می‌کرد.

روز عرفه بود، زیاد کار داشتم و باید زود نان خود را می‌گرفتم، که سر و کله گل آقا پیدا شد این بار خودم خواستم که مرا کمک کند، نانم را گرفت و بعد از چند کلمه صحبت نانم را داد. در خانه دیدم که در بین

کارت چند قطعه نوت ده‌هزار افغانیگی بود، از مادر خود پنهان کردم.

روز سوم عید حادثه شوم اتفاق افتاد. گل آقا آمد و گفت که خواهرم تکلیف اولاد دارد، از سه روز به این طرف طفلش تولد شده و ما هم که طالب پوسته‌ی امنیتی دستگاه‌های مخابرات هستیم، کسی را نداریم، به خاطر خدا یکبار با من بیا آن زن بیچاره را کمک نما، از اول قبول نکردم ولی زیاد به لحاظ خدا و... گفته که سرانجام سوار موترش شدم، دیدم یک نفر دیگر دریور است، موتر به سرعت به طرف پارک‌های صنعتی روان شد و در خرابه‌های فابریکه‌های ساحه صنعتی برده شدم. خواستم سر و صدا کنم و چیغ بکشم که گل آقا دهن مرا گرفته با تفنگچه تهدید کرد. خلاصه در یکی از اتاق‌های خرابه اول گل آقا و بعد دریور به من تجاوز کرده، بدنام و سیاه‌بخت کردند و خود شان فرار نمودند. به هر نحوی که بود خود را خانه رسانیدم و جریان را به مادرم که موسفید است گفتم. مادرم به ولایت کابل شکایت کرد.

فعلاً آمریت جنایی مرا مقصر حادثه می‌داند و می‌گوید که ما متجاوز را از کجا پیدا کنیم؟ یک روز به کمک پدرم به پوسته‌ها گشتم که از وی خبری نبود و طبعاً هیچ طالبی آدرس او را نمی‌داد. فعلاً حیران هستم که چه سرنوشت در انتظارم هست.» پرسیده شد دوسیه‌ات تکمیل است یا نه؟ در جواب گفت: «از اینکه عرض کردم سخت پشیمان هستم، کسی به داد کسی نمی‌رسد. رشوه و پول نقش اساسی دارد. برعلاوه اینکه در قوم و خویش بدنام شدم، مدعی خود را نیافتم و هیچ چیز بدستم نیامد می‌ترسم که قاضی مرا محکوم به سنگسار و یا شلاق در محضر عام نماید.»

● در ساحه پل‌سرخ مربوط حوزه ششم پلیس، موظفان ماموریت اطلاع می‌یابند که پدر و مادر یکی از خانه‌های آن حوالی غرض ادای فاتحه‌ی دوست شان به قلعه بهادرخان رفته اند. سه نفر طالب ماموریت ساعت ۹ شام ۲۶ رمضان از سر دیوار وارد خانه شده بعد از تلاشی پسر نوجوان خانه را بسته در اتاقی می‌اندازند و به زرغونه، دختر جوان سه نفره تجاوز می‌کنند. فردای آن شب که زرغونه با پدرش به حوزه امنیتی می‌رود تا به مسئولان اطلاع بدهد می‌بینند که همان متجاوزان مقابل دروازه مسلح ایستاده اند. آنان را به آمر حوزه معرفی می نماید ولی دختر بیچاره و پدرش کیبل‌کاری می‌شوند که از شکایت صرف‌نظر نمایند. زرغونه با همان حالت با داد و فریاد از حوزه خارج شده راهی قومندانی امنیه می‌گردد و قضیه را به آمر جنایی ولایت می‌گوید. آمر جنایی ولایت کابل فوراً زرغونه را به جرم زنا در نظارت‌خانه زنانه زندانی کرده بدون تحقیق دوسیه رامحول به محکمه می‌نماید. قاضی طالبی بدون آنکه متجاوزان را مورد بازخواست قرار بدهد، زرغونه را ۸۰ ضرب‌دُره می زند و می‌گوید: «چون در سن رقاحت قرار داشتی همین قدر کافی است، ورنه باید در ملاء‌عام دُره زده می‌شدی.» پدر و دوستان زرغونه که ازین بی ناموسی قاضی به خشم آمده بودند و چاره هم نداشتند بطرف قاضی، و همکاران وی تف انداخته می‌خواهند از ولایت خارج شوند ولی همه به اتهام توهین به قاضی سه روز زندانی می‌شوند.

بسته بودن دم ولسوال پغمان با قومندان امنیه کابل

گروپی از سارقان که از جانب ولسوال پغمان حمایه و توسط برادر ولسوال سرپرستی می‌شد و چندین خانه مانند منزل صوفی‌مهرگل واقع گل‌سرخ، منزل احمدخان واقع دره‌زرگر وغیره را در اطراف ولسوالی سرقت نموده بود، اخیراً در قریه بیک‌توت توسط اهالی دستگیر و به ولسوالی سپرده شد. چون در جمله دزدان مسلح طالبی برادر ولسوال پغمان نیز شامل بود فردای همان روز با رفقای بادغیسی‌اش یکجا رها می‌شوند. مردم برای شکایت از این عمل ولسوال پغمان نزد قومندان امنیه کابل مراجعه کردند اما علاوه بر این که اصلاً عریضه شان شنیده نشد، ملاعثمان که ملاامام مسجد بوده و با موسفیدان یکجا به قومندانی آمده بود، مدت سه روز زندانی گردید.

دزدی و بی‌ناموسی طلبه کرام

شب ۲۵ حوت ۱۳۷۸ شش نفر مسلح طالبی مربوط حوزه ششم پلیس در قریه کاکر قلعه قاضی به منزل قیوم زرگر رفته می‌گویند: «دروازه را باز کنید ما اشتباه داریم.»

زنانی که در خانه بودند می‌گویند مردان در خانه نیستند، فردا بیایید ولی طالبک اجل گرفته قبول نکرده از راه دیوار وارد بام خانه شده می‌خواهد داخل منزل شود. خانم خانه با فیر مرمی طالبک را مجروح می‌سازد و سایر طالبان از پشت دروازه فرار می‌کنند، طالب زخمی را زنان از بام پایین انداختند که تا فردا صبح زنده بود. فردای آن شب مولوی ظریف ملاامام مسجد چند نفر موسفید جریان را به قومندانی امنیه کابل اطلاع داده طالبان را به دزدی و بی‌ناموسی متهم می‌سازد.

● در شب ۲۰ حوت سال ۱۳۷۸ در ساحه پروان‌سوم در ناحیه ۴ که حاجی‌قدیر زرگر و پسرش که اصلاً از بامیان هستند، در وقت نماز به مسجد می‌روند. یک موتر داتسن بدون نمبرپلیت با چند نفر مسلح که خود را از افراد قومندانی امنیه کابل معرفی کردند، وارد خانه می‌شوند. تمام افراد خانواده را در یک اطاق قفل می‌کنند و تهدید می‌کنند که اگر سر و صدا کشیدند همه را می‌کشند. سپس پول نقد و سه تخته قالین و

دخترش ۱۸ ساله‌اش بنام مریم را با خود می‌برند. به خانم حاجی‌قدیر مخصوصاً اخطار می‌دهند که اگر حادثه را به کسی قصه کرد وای به حال تان. وقتی حاجی‌قدیر به خانه برمی‌گردد، می‌بیند که هیچ چیز و هیچ کس در خانه نیست. قفل دروازه را می‌شکند و خانواده‌اش را در حالت ترس و لرز شدیدی می‌یابد. بعد از آنکه جریان حادثه را از خانمش می‌شنود، سر و صدا می‌کند و همسایه‌ها را به کمک می‌طلبد سپس چند نفر از همسایه‌ها با حاجی‌قدیر همراه شده به ماموریت و حوزه پلیس اطلاع می‌دهند اما از مامور سمت جواب می‌شنود که «فعلاً هیچ کاری کرده نمی‌توانیم پس برو در خانه‌ات هر چه که شده از طرف خداست. صبر کن. ماکی را بگیریم و چه می‌دانیم که دختر شما راکی برده.» حاجی‌قدیر بر می‌گردد. صبح نزد قومندان امنیه ملاعبدالرزاق آخند رفته از حادثه می‌گوید. ملاعبدالرزاق آخند بالای او قهر می‌شود که «چرا شب احوال ندادی پس تو دروغ می‌گویی و می‌خواهی طالبان را بدنام بسازی.»

اختطاف و بی‌ناموسی طالبی

ساعت ۱۰ شب عید قربان سه نفر افراد مسلح وارد خانه داکتر عاقله که در بازار دوراهی پغمان معاینه خانه داشت می‌شوند، شوهرش دگروال عبدالغفار که از ولایت پروان می‌باشد مقاومت نموده کشته می‌شود و عاقله را با یک طفلش با خود می‌برند که تا امروز سرنوشتش معلوم نیست. به باشندگانی که جریان را به ارگان‌های امنیتی اطلاع می‌دهند گفته می‌شود دو روز بعد احوال بگیرند. چند موسفید که دو روز بعد مراجعه می‌کنند، مسئولان می‌گویند عاقله فاحشه بوده و قبلاً با یکی از افراد رابطه داشت شما بیجا طالبان را بدنام نسازید.

● به تاریخ دوم ماه دلو ۷۸ دختر نوجوانی بنام میناکه غرض خرید به بازار رفته بود مورد تعقیب قرار گرفته حین برگشت در ایستگاه سرویس نزدیک منزل شان در واصل‌آباد چهاردهی زمانیکه از بس پیاده می‌شود توسط افراد مسلح به زور داخل موتر سراچه انداخته شده و به سرعت طرف چهل‌ستون فرار داده می‌شود که تا فعلاً از وی اطلاعی نیست.

ترکیدن پوقانه امنیت در «امارت» جنایت

به تاریخ ۱۸ رمضان ۷۸ بین ساعات ۷ ـ ۸ شام گروپ مسلحی از طالبان در ناحیه چهارم کارته‌پروان در قسمت حوض مرغابی‌ها نزدیک درمسال در خانه موتی‌لعل هموطن هندوی ما وارد گردید که در اثر زدوخورد، خانم موتی‌لعل بی‌هوش و خودش با برچه زخمی شده و مبلغ ۸لک کلدار و ۳۸هزار دالر امریکائی شان را دزدان طالبی با خود بردند.

● در اوایل ماه رمضان بین ساعات ۵ ـ ۶ شام شش نفر طالب مسلح با موتر پک‌اپ وارد مارکیت ارتزاقی ناحیه چهارم در چمن ببرک (نزدیک حوزه چهارم پلیس) گردیده محافظ آن را با لنگی بسته و بعد از لت وکوب مفصل تمام پول‌های نقد مارکیت راکه حدود ۲۵لک کلدار می‌شد با خود بردند. محافظ مذکور مدت ۲۰ روز در شفاخانه بستری شد.

● در نیمه ماه رمضان در ساحه سینمابهارستان در یک شب چهار باب دکان خوراکه فروشی متعلق به صوفی‌حضرت، محمدگل و احمدضیا از طرف طالبان مربوط ملا حمیداله آخند (مامور پلیس حوزه دوم) باز شده و اموال آن به سرقت رفته است.

● در شب‌های عید از «سید درملتون» که کنار سرک عمومی بی‌بی‌مهرو نزدیک ماموریت پلیس ناحیه دهم واقع است، به ارزش ۶لک افغانی ادویه به سرقت رفته است.

● در ماه رمضان بعد از ساعت ۳ شب گروپ مسلحی از گزمه‌ی طالبان درکارته‌پروان به این بهانه‌که شخصی به نام صالح پنجشیری در آن جا پنهان شده است داخل خانه بیوه‌ای بنام ماه‌گل شده بعد از تلاشی منزل مبلغ ۱۲لک افغانی، ۱۰هزار کلدار و ۹هزار مارک آلمانی را با تمام زیورات و یک پایه ویدیو با خود بردند. ماه‌گل تا قسمتی از راه طالبان را تعقیب می‌کند اما پس از فاصله‌ی توسط آنان مجروح گردیده و بی‌هوش بر روی سرک می‌افتد.

● به تاریخ دهم ماه دلو افراد گزمه باغ‌بالا مربوط ناحیه دوم داخل خانه محمدابراهیم شده ۲ تخته قالین، یک مقدار پول نقد و زیورات را با خود بردند.

● در ماه دلو سه نفر از افراد ناحیه هشتم پلیس، خانه کریم‌داد پنجشیری در ساحه قلعه زمان‌خان را به زور تلاشی کرده پسر ۱۲ ساله شان بنام رحیم‌داد را با خود بردند که تا امروز از وی اطلاعی در دست نیست.

● در اوایل ماه دلو گروپ مسلح طالبی از طرف شب وارد تکیه خانه عمومی تایمنی شده سیف آن را باز کرده مبلغ بیش از ۲۰۰۰لک افغانی و مقداری اسعار خارجی و طلا را با ۳۵ تخته قالین کلان، ۲۰ تخته قالیچه و جای‌نماز به سرقت بردند. آنان محافظان را در اتاقی قفل نموده بودند. این چور و چپاول را بخصوص مردم هزاره‌ای که در این ساحه زندگی می‌نمایند، تجاوز به مقدسات خود دانسته و بیشتر از طالبان متنفر شدند.

● افراد مسلح طالبی در شب ۷ دلو دو اراده موتر تویوتا (سراچه) را از قسمت پارکنگ بلاک‌های ۱۴ و ۷ مکروریان سوم به سرقت بردند.

● سرقت سرای‌شاهزاده (سرای تبادله اسعار) که توسط ماموریت پلیس سرای مربوط حوزه اول پلیس به اساس طرح و پلان قبلی صورت گرفته از مجموع دکان‌ها صرف سه دکان تجار سمت شمال از ملیت تاجیک شب هنگام باز شده و بیشتر از ۳لک دالر

امریکایی و حدود ۴۵۰لک افغانی و ۳لک کلدار پاکستانی بسرقت رفت.

رهبری این عملیات را که به دستور ملاعبدالرزاق آخند قومندان امنیه ولایت کابل صورت گرفت آمر حوزه اول بدوش داشت. سارقان که از جمله طالبان ولایت هلمند بودند در همان شب اول به پوسته‌های دوردست کابل تبدیل و جابجا شدند.

بعد از سه یا چهار روز پرس و پال سرسری و بی هدف، مالکان دکان‌های سرقت شده به ارگان‌های امنیتی احضار و مورد تحقیق و تهدید قرار گرفتند که این همه پول را از کجا بدست آورده بودند. آنان را به این دلیل زیر فشار قرار دادند که شما به خاطر وابستگی به سمت شمال کشور حتماً پول‌های احمدشاه مسعود و سیاف را به دوران انداخته و باید افشا کنند که چه مقدار پول مخالفان به داخل سرای و جاهای دیگر سرمایه گذاری شده است.

در جریان تحقیق جبراً نام بعضی از قومندانان سمت شمال مثل قومندان عارف در دوسیه ذکر شده است. سرنوشت دکانداران تاکنون روشن نیست.

همچنان گفته می‌شود که شخصی بنام ملابادارآخند از ولایت هلمند که قبلاً در مسیر راه تگاب پوسته طالبی داشت و سپس توسط افراد مسعود اسیر و بعداً در بدل پول رها شد، در این سرقت دست داشته است، وی فعلاً از انظار عمومی پنهان است.

بی‌ناموسی و شکنجه‌ی طالبی

در ساحه دوراهی پغمان بیوه زن جوانی بنام جمیله با پسر ۸ ساله خود زندگی پرمشقتی را از راه گدایی و کالاشویی سپری می‌کرد تا آن که طالب‌بچه‌ای بنام ملاواحد مربوط پوسته امنیتی دوراهی پغمان به تاریخ ۲۳ حوت ۱۳۷۸ شب هنگام وارد منزلش شده، به وی تجاوز کرده فرار می‌کند. زن بیچاره فردا به پوسته رفته شکایت می‌کند. افراد پوسته زن را تحقیر نموده می‌گویند: «تو باید سنگسار شوی چون فاحشه هستی و حال می‌خواهی طالبان را بد نام کنی.»

زن از پوسته خارج شده خودکشی می‌کند.

ش.ا.

جنایت طالبی

در قوس سال ۷۸ یک ارادە موتر سراچه حامل پنج نفر که از لوگر به سوی کابل در حرکت بود، در حق‌العبور بینی‌حصار توقف نمود تا پول تحویل نماید. طالبان از دریور پول بیشتر می‌خواهند ولی او قبول نکرده حرکت می‌کند. طالبان بالای موتر فیر می‌کنند که در نتیجه سه نفر جابجا کشته و دو نفر شدیداً زخمی می‌گردند. ولی جنایتکاران طالبی کوچکترین توجهی به مسئله نکرده و هیچ تحقیقی در زمینه انجام نمی‌دهند.

کیسه‌بری طالبی

در اوایل رمضان ۷۸ طالبی مربوط حوزه اول امنیتی داخل دکانی شده و قیمت اجناس مختلف را از دکاندار می‌پرسد. چند لحظه بعد در جیب خود دست برده و خود را هیجانی گرفته خطاب به دکاندار می‌گوید: «تو پول‌هایم را گرفتی. من در جیب خود هفتصدلک افغانی داشتم که اجناس مورد ضرورت خویش را خریداری نمایم.» دکاندار مظلوم می‌گوید که از پول‌هایش کدام اطلاعی ندارد. طالب دکاندار را مورد لت وکوب قرار داده و به حوزه اول امنیتی که قبلاً در جریان این پلان بودند می‌برد. در آنجا طالبان دیگر می‌پرسند که این کافر چه کرده؟ طالب اولی می‌گوید که هفتصدلک افغانی مرا در دکان خود زده است. دکاندار بار دیگر توسط طالبان حوزه با کیبل مورد لت وکوب قرار می‌گیرد. بالاخره هفتصدلک افغانی از وی گرفته و او را رها می‌کنند.

اجمل

● به تاریخ اول جوزای سال ۱۳۷۸ ساعت ۸ شام چهار نفر مسلح به بهانه تلاشی داخل منزل همایون پسر صوفی‌حیات‌اله شده و شروع به جمع‌آوری اموال خانه نمودند. وقتی به من اطلاع رسید که در منزل همایون تلاشی آمده به آنجا رفتم. نفر مسلح بیرون آمده و از من پرسید که تو همایون هستی؟ من به پشتو از خودش، پرسیدم که همایون کیست. آن شخص وارخطا شده گفت که داخل شوید. من به طرف زنان که درگوشه حویلی نشسته بودند رفتم، می‌خواستم بپرسم که اینان کی هستند و برای چه آمده اند. دیدم که دو تن از آنان بر سر رادیوکاست کشمکش دارند و وقتی نزدیک دروازه رسیدند، ما سر و صدا راه انداختیم. آنان که بی‌آبی خود را نزدیک می‌دیدند، پا به فرار نهاده از آنجا گم شدند.

منیژه

شف شف نه، شفتالو

به تاریخ ۸ جوزا ۷۹ طالبان ساعت ۴ صبح میراحمدجوینده کارکن یکی از مؤسسات امدادی را به جرم داشتن سلاح از منزلش واقع مکروریان سوم بلاک ۲ آپارتمان ۴۹ خارج نموده به حوزه هفتم امنیتی انتقال می‌دهند. برای فامیلش گفته شد که امر گرفتاری وی سه

روز قبل به آنان رسیده است. میراحمد پافشاری می‌نماید که هیچ زمانی سلاح نداشته و حال هم ندارد. طالبان از مؤسسه‌ای که او کار می‌کرد تحقیق نمودند که چیزی بدست شان نیامد، بالاخره به او گفتند که چون در گرفتاریش خیلی سرگردان شده اند باید پول سلاح را ۱۵ هزار کلدار به حوزه بدهد. میراحمد و فامیلش چون راه دیگری نداشتند مجبور می‌شوند ۱۵هزار کلدار به مسئولان حوزه بپردازند.

م.ا.

تعمیق سیاست زمین سوخته

طالبان سیاست «زمین سوخته» در شمالی را به منظور خالی نمودن منطقه از اهالی ادامه می‌دهند. آنان برعلاوه سوزاندن خانه‌ها، تمامی زمینه‌هایی را که می‌تواند امیدی برای بازگشت به منطقه باشد نابود می‌سازند از جمله تخریب کاریزها. چند نمونه از این گونه تخریب‌ها در سرای‌خوجه و سایر مربوطات ولسوالی میربچه کوت:

۱ ـ تخریب کاریز ملاکوسه :کاریز ملاکوسه مناطق سرک فرضه الی قسمت‌های علیا ماریکی و همچنین ساحه‌های ده‌میر، قلغ و قلعه‌پیرک را نیز آبیاری می‌کرد. این کاریز در اوایل حمل ۱۳۷۹ توسط یونت کار وزارت فوائد عامه با بلدوزرها تخریب شده است.

۲ ـ کاریز شیخان بقابیک و ده‌سقی سفلی هر دو کاریز منطقه در شیخان یکجا شده و قریه‌های قلعه‌بقابیک، قلعه چراندارز و قریه ماریکی الی قریه لچکان را آبیاری می‌نمایند. این کاریزها در حوت ۱۳۷۸ تخریب گردیده‌اند.

۳ ـ کاریز لغمانی و شیخان در زمستان ۱۳۷۸ به صورت کامل کور شده است.

۴ ـ کاریز گنجشک که مناطق قلعهٔ بقابیک را آبیاری می‌نماید در زمستان ۱۳۷۸ با «نیروی کار تحمیلی» نابود شده است . داستان نیروی کار تحمیلی طوری است که طالبان از مناطق هزاره‌نشین کابل بخصوص دشت‌برچی به زور از هر ده خانه یک نفر گرفته اند. کسانی که نمی‌توانستند نفر بفرستند پول یک روز مزدورکار را باید تأدیه می‌نمودند. نیروی کار را همه روزه از کابل به ولسوالی میربچه کوت انتقال می‌دادند وکار تخریب کاریزها و قطع درختان را ادامه می‌دادند. این روشی است که آنان جهت به هم‌اندازی ملیت‌های غیرپشتون به کار می‌برند.

۵ ـ کاریز کریم‌اله واقع قریه بابه‌قچقار
۶ ـ کاریز خواجه قریه بابه‌قچقار
۷ ـ کاریز قلعه خواجه‌میرخیل واقع بابه‌قچقار
۸ ـ کاریز قریه ماریکی
۹ ـ کاریز قریه بالو

کاریزهای فوق همه در اسد ۱۳۷۸ تخریب گردیده اند. برعلاوه کول منطقه پل‌خوگیان الی کول‌ماریکی درین اواخر با بلدوزرها پرکاری می‌شود تا از جمع شدن چشمه‌سارها جلوگیری شده جریان آب به مناطق پایین‌تر قطع گردد.

ب. ن.

وحشت طالبان از سواد و معارف زنان

درین اواخر طالبان «امربالمعروف و نهی عن‌المنکر» با یورش ناگهانی به بعضی از کورس‌های آموزشی، معلمان را با خشونت لت و کوب و حتی زندانی نموده وکورس‌ها را ملغی اعلام کردند.

در صحبت‌هایی که با چند تن از معلمان داشتم آنان دو مسئله را بهانه‌ای برای این کار دانستند:

۱ـ بیشتر از یک سال قبل در حصه سوم خیرخانه مکتبی برای دختران (از صنف اول الی دوازدهم) توسط زن و شوهری که قبلاً شغل معلمی داشتند، احداث شده و از سال گذشته بدین سو در وزارت معارف نیز رسماً ثبت گردیده بود. یکی از شاگردان این مکتب در مسیر رفت و آمدش مدتی مورد آزار و اذیت چند بچه قرار می‌گیرد. خانواده دختر می‌کوشد تا وی دیگر به مکتب نرود. بعد از گذشت چند روز مدیر توسط همصنفانش به او پیام می‌فرستد که بدون توجه به این مسایل به مکتب بیاید و تحصیلش را ادامه دهد. دختر وقتی دوباره می‌خواهد به مکتب بیاید، در اولین روز توسط بچه‌های مزاحم اختطاف می‌گردد. فامیل دختر علت اصرار مدیر را در آمدن دوباره وی به مکتب برنامه شده تلقی نموده به حوزه امنیتی شکایت می‌کنند که در مورد مدیر شک داریم. طالبان نیز که در صدد یافتن بهانه‌ای برای ممانعت دختران از تحصیل می‌باشند، یکباره به مکتب ریخته و آن را می‌بندند. آنان زن و شوهر معلم را نیز شدیداً مورد لت وکوب قرار می‌دهند، ولی به زودی ثابت می‌شود که عامل اختطاف نه معلم بلکه همان بچه‌ها بوده اند. ولی امربالمعروف که بهانه دلخواهش برای بستن مکاتب را بدست آورده بود، به صدها کورس در مناطق مختلف شهر حمله برده و آنها را مسدود و اکثر معلمان را زندانی نمودند.

۲ـ طالبان گزارش دریافت کرده اند که در برخی از کورس‌های غیررسمی خانگی به شاگردان به طور عموم (مخصوصاً آنانی که مصروف فراگیری انگلیسی نیز اند) تدریس مسیحیت صورت می‌گیرد تا از اسلام روگردان شوند.

خلاصه چه با این دو بهانه یا هر بهانه دیگر طالبان می‌خواهند تا با آزار و توهین و حق‌تلفی جلو رشد و آموزش زنان را گرفته آنان را به موجوداتی عاری از شخصیت و صرف وسایلی در دست مرد مبدل سازند.

اما اوباشان ددمنش امربالمعروف با تمام وحشت موفق نگردیده

اند مکاتب خانگی را کاملاً ببندند. کورس‌ها محدود و تعداد شاگردان کم شده ولی باز هم کار و تدریس آنان به صورت مخفی و یا نیمه‌مخفی ادامه دارد. دختران صنوف ابتدایی و عالی به کورس‌ها می‌روند ولی در مسیر راه کتاب‌های خود را به شکلی پنهان می‌دارند تا در صورت عبور طالبان از آن محل چیزی ندانند.

دو تن معلمانی که چند روز زندانی و مورد شکنجه قرار گرفته اند ناجیه و رعنا می‌باشند که در منطقه خیرخانه مصروف تدریس بودند.

مقاومت زنان معلم در این زمینه چشمگیر است. آنان تسلیم زور و جبر طالبان نمی‌شوند. به طور مثال در یکی از کورس‌های بعد از ظهر در منطقه خیرخانه حین تدریسِ معلمی به نام حمیده (نام اصلی محفوظ) ناگهان طالبان امربالمعروف در صنف ریختند. شاگردان با چیغ و فریاد از راه کلکین‌ها خود را به بیرون پرتاب کرده فرار نمودند و معلم بدون چادری و چادر در صنف ماند. طالبان اولاً با لحن رذیلانه‌ی خاص خود می‌پرسند که چرا حجاب ندارد. وی در جواب می‌گوید: «من در صنف با شاگردان دختر بوده‌ام ونیازی به چادر ندارم. شما باید حجاب را رعایت می‌کردید و این گونه با بی‌نزاکتی داخل صنف نمی‌شدید.» طالبان می‌خواهند با توهین و تحقیر او را مجبور به بستن کورسش نمایند ولی معلم بی‌هراس از وحشت و رذالت آنان می‌گوید: «من بیوه هستم و چار اولاد دارم. اولادهایم راکی نان بدهد؟ شما می‌خواهید زنان یاگدا شوند و یا فاحشه. ولی من که لیسانس هستم نه فاحشه خواهم شد و نه گدا. اگر صد بار کورس‌هایم را بسته کنید دوباره باز خواهم کرد. زیرا با کار من طفلانم سیر هستند.» طالبان که دلیلی نداشتند با سرافکندگی آنجا را ترک نمودند.

هنوز معلوم نیست که زنانی که توسط طالبان برده شده اند درکجا زندانی اند. زیرا در جاهایی مثل نظارت‌خانه زنانه، استخبارات، ولایت کابل، دارالتادیب و... که توسط اعضای فامیل شان تحقیق شده اند، هیچ نشانی از آنان پیدا نشده است.

زمری

کشف اجساد در پلچرخی

یک طالب (نام و وظیفه محفوظ) از قوای ۴ زرهدار پلچرخی چشمدید خود را چنین بیان می‌کند:

«به تاریخ ۲۷ اسد، ساعت پنج صبح به طرف دریا می‌رفتیم. دیدیم مرده‌ای افتاده است. چند قدم که پیشتر رفتیم اجساد بیشتری را دیدیم که جمعاً هشت جسد می‌شد ولی هیچ یک از آنان قابل شناسایی نبود. سه روز دریا رفتن را تکرار نمودیم و هرروز به تعداد مختلف اجساد را پیدا می‌کردیم که همه درکنار دریای کابل افتاده بودند.

قرار معلوم اجساد از کسانی بوده که از آغاز جنگ شمالی به این سو در جریان تلاشی‌های شهر و یا از شمالی دستگیر شده و در اثر شکنجه جان سپرده بودند. شکنجه به اندازه‌ای غیرانسانی بوده که شناسایی چهره‌ها را غیر ممکن ساخته بود.»

درختان شمالی هم چور می‌شود

به تاریخ ۱۵ سنبله ساعت ۶:۳۰ صبح به طرف کار می‌رفتم. در چهاراهی قلعه نجاران (که تعداد زیادی از مزدورکاران جهت استخدام روزانه در آنجا جمع می‌شوند) چند داتسن را دیدم که برای ویران کردن خانه‌ها و قطع درختان شمالی، نفر جمع می‌کنند و در بدل، روزانه ۵۰ هزار افغانی مزد می‌دهند. حدود ۲۰ نفر در موتر دیده می‌شدند. تعدادی از رفتن امتناع می‌ورزیدند و تعدادی دیگر به آنانی که در موتر بالا شده بودند فحش می‌دادند و می‌گفتند: «آدم نفر بکشد بهتر است نه این که درختان هموطنان خود را قطع کند. یک گناه ما این است که طالبان مردم را از خانه‌های شان بیرون راندند و زنان و دختران را به پاکستانی‌ها و عرب‌ها فروختند و ما هم به چشم سر تماشا نموده، هیچ عکس‌العملی نشان ندادیم و حالا حاضر شویم که درخت‌های آنان را قطع کنیم. اگر امروز این حال را پاکستانی‌ها و طالبان بر سر آنان آورده اند، فردا بالای ما هم آمدنیست.»

زرلشت

چور و آزار مردم شمالی

به تاریخ ۲۴ اسد ۷۸ به طرف بازار روان بودم. زمانی که در قسمت ایستگاه گولایی خیرخانه رسیدم موتر لاری‌ای را دیدم که پر از مردان پیر و جوان بود و دو سه پسر جوان را به زور بالا می‌کردند. از مردم پرسیدم که چه خبر است، گفتند که «شمالی‌وال»ها را جمع می‌کنند. به رنگ‌های پریده‌ی آن مردان می‌دیدم که به طرف سرنوشت نامعلوم می‌رفتند. چند قدم پیش رفتم زن سرسفیدی توجهم را جلب کرد که به سر و روی خود زده به من نزدیک شد و گفت: «او بچه جان، بچه‌گگ هژده سالیمه بردن» پرسیدم که چرا پسرت را بردند، در جواب گفت: «هیچ نمی‌فامم، شوهرم مرده و ده زندگی همی یک بچه داشتم، هیچ نمی‌فامم که چی کنم.» و به ناله و فریاد شروع کرد. پسر وی حبیب‌اله نام داشت و از کلکان بود. وی نزدیک دروازه‌ی حویلی خود در سرک عمومی ایستاده بوده و طالبان به جرم این که «شمالی‌وال» است، او را دستگیر و روانه‌ی پلچرخی نمودند.

● طالبان ساعت ۱۲ شب ۲۶ اسد ۷۸ از سر دیوار داخل خانه‌ی جبار نام از پنجشیر در حصه‌ی اول خیرخانه گشته و وی را به جرم پنجشیری بودن بعد از لت وکوب مفصل با پاهای برهنه سوار موتر نموده به پلچرخی بردند. زمانی که پدرش با وکیل کوچه و چند طالب

آشنا به پرسان وی می‌روند، پدر جبار را نیز به این دلیل که «یک نفر ما کم بود»، به زندان می‌اندازند.

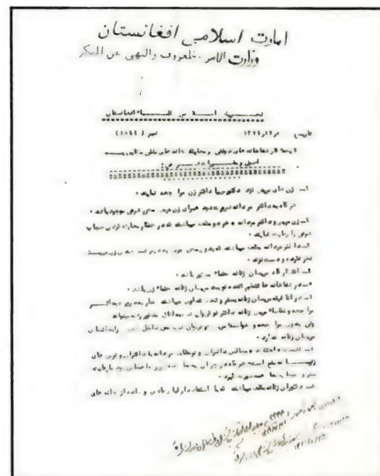
● به تاریخ ۲۹ اسد ۷۸ داوود «سیاووش» را گروپ تلاشی طالبان در راه مکروریان توقف داده تذکره‌اش را طلب می‌نمایند و چون در می‌یابند که از پروان است او را به صدارت کابل برده زندانی می‌سازند.

ر.م.

دجالان امربالمعروف

عصر روز ۲۷ ثور زن جوانی به نام نادره که سخت مریض بود، بعد از خرید دوا و امپول خواست تا آن را به توصیه داکتر در رانش تزریق نماید. در همین جریان دو نفر از افراد امربالمعروف که قبلاً زن را زیر نظر داشتند وارد درملتون شدند. زن مذکور که بعد از زرق امپول عضله خود را مالش می‌داد و داکتر مورد حمله وحشی‌های امربالمعروف قرار گرفته به جرم زنا دستگیر و در نظارت‌خانه امربالمعروف واقع در قلعه‌فتح‌اله زندانی گردیدند.

دوست‌محمد مالک ادویه‌فروشی شفا گفت: «این دجالان بدون موجب آبروی زن بیچاره را برده و داکتر ما را هم بدنام کردند. حیران هستیم به کدام مرجع و به کدام دروازه مراجعه نماییم.»

امارت اسلامی افغانستان
وزارت الامر بالمعروف والنهی عن المنکر

عاطفه

«طالبان و مسعود دزد و بی‌ناموس»

به تاریخ ۲۴ سنبله در موتر ۳۰۲ تایمنی‌وات (مردانه و زنانه) بالا شدم، زنان با همدیگر مصروف صحبت بودند. پیشروی من زنی نشسته بود. زن دیگری از وی پرسید که آیا کارت نانوایی دارد؟ زن که خیلی غمگین به نظر می‌رسید با عصبانیت گفت: «نی مه از شمالی، از پل‌متک استم، بقدر غریبی خود ده کندوی خود گندم، جو و جواری داشتم» و با صدایی که تمام راکبین موتر متوجه گشتند، فریاد برکشید: «کُلشه طالب بچه به گور در دادن، او زنا از دست ای مردای ریشکی دربدر شدیم، بیایین پیش شویم چپلی خوده گو پر کنیم و ده دان ملای کور (امیرالمومنین) بزنیم او زنا اگه ما و شما یک روز ده خانه نباشیم، چطو خانه چتل می‌مانه و اگه ده خانه باشیم کل خانه پاک و صفاست، وطن خوده هم جور و پاک و صفاکنیم، بیایین که پاچاهی ره ازی ملای کور بگیریم.» و با همان صدای بلند ادامه داد: «مره از خانیم کشیدن، تمام زندگیمه سوزاندن، بچه‌ی جوانمه همرای شوهرم بردن که هر قدر پالیدم درک شان معلوم نشد، مره و دختر جوانمه ده موتر سوار کدن و ده بین راه دخترای جوانه از ما جدا کدن. ما ره به جلال‌آباد بردن و بعد از دو روز پس به کابل آوردن و ده سفارت روسیه انداختن. از دخترم درکی نیس، بعد از پرس و پال بسیار خبر شدیم که چند دختر جوانه ملای مکرویان سوم نکاح کده و به طالبای پنجابی و عربی داده و ایرام نمیفامم که دختر مه ده بین اونا اس یا نی... او مردم ای طالبا ره بشناسین که بسیار بی‌ناموس استن.» در بین موتر سر و صدا راه افتاده بود و هر کدام به نوبه‌ی خود چیزی می‌گفت، زن درد دیده با همان لحن دوباره ادامه داد: «او مردم ازی مسلماناکده خوروسا خوب بودن، بدپدر احمدشاه‌مسعودم لعنت وام دزد و بی‌ناموس اس.»

آرش

تبهکاری در شمالی

زنی چنین حکایت می‌کند:

«شب هنگام طالبان به پروان و قریه‌ی ابدی‌بای وارد شدند و تفنگداران مسعودی منطقه را رها کرده به پنجشیر گریختند. تنها زنان و اطفال باقی ماندند. همه مخصوصاً از پنجابی‌ها و عرب‌ها در خوف و هراس بسر می‌بردند. زنان به خاطر نجات خود به خانه‌های پشتون‌ها در منطقه پناه می‌بردند. وضع وحشتناکی حکمفرما گشته بود و طالبان همه را دشمن می‌پنداشتند. روز سوم وضع تغییر کرد، مردم با همه وسایل دست داشته‌ی شان به جان طالبان افتادند و گفته می‌شد که صدها طالب در این بین کشته شد. مردم تمام اعراب و پاکستانی‌ها را کشته اما پشتون‌ها را زنده اسیر کردند و هنوز هم تعداد زیادی از طالبان در جواری‌ها و جنگل‌ها متواری اند. مردان و زنانی که به کوه‌های پنجشیر و قریه‌های کوئی پناه بردند، قصه‌های غم‌انگیز فرار شان را دارند که به چند نمونه آن اشاره می‌کنم.

زنی را دیدم که در جریان فرار ولادت کرده و دو دختر به دنیا آورد اما نتوانست هیچ کدام را با خود ببرد ناگزیر هر دو طفل خود را زنده رها کرد و خود را نجات داد. صدها مرده هر طرف افتاده بودند. در این گیر و

دار بود که طالبان دوباره آن نواحی را اشغال کردند و این بار مردم از ترس تجاوز عرب‌ها و پاکستانی‌ها منطقه را بکلی ترک کرده و در دامنه‌های کوه‌های پنجشیر پناهنده شدند.

مرغ‌ها و گاوهای شیری و قلبه گاوهای مردم در دشت و بیابان بی‌صاحب شدند، هزاران خانه به آتش کشیده شد، به ملیون‌ها وصله تاک و درختان میوه‌دار آتش زده شد. مردم وقتی این وحشت را دیدند زن و مرد مسلح شدند. هم اکنون یک تعداد از زنان سلاح به دوش از ناموس خود دفاع می‌کنند. شنیدم زنی در موتر کاماز ولادت کرد که هم خود و هم طفلش هر دو از بین رفتند. زن دیگری که توانسته بود خود را به کابل برساند، در سرک اول حصه‌ی اول خیرخانه در گوشه‌ی سرک، فرعی که صرف با پتوی چند رهگذر پنهان شده بود ولادت کرد. دو زن دیگر که از موتر خود را به پایین انداخته بودند جان دادند.

افرادی که مال و دارایی و مواد خوراکی شان طبق «شریعت غرای محمدی» به واسطه ملاها حریق گردیده است، در وضع بسیار دشواری زندگی دارند. خانواده‌هایی نیک‌بخت بودند که کدام سیر آرد داشتند، آنرا خمیر می‌کردند و بالای پارچه آهنی در آتش خار و خاشاک، نیم پخته می‌کردند و به اطفال خود می‌دادند. صدها طفل از مادر و پدر جدا شده بودند، صدها تن در حال مرگ قرار داشتند. هنگامی که هلیکوپتر به افراد مسلح به اصطلاح «قروانه» می‌آورد هم زمان هزاران کاسه جهت اخذ چند دانه برنج بی‌نمک حاضر می‌شد که به یگان نفر چند دانه‌ای می‌رسید و به بدبختان دیگر هیچ. قیمت یک قرص نان ۵۰۰۰ افغانی و یک پاکت روغن یک کیلویی ۱۱۰ هزار افغانی شده بود. فردی را دیدم که یک گاو شیری را در بدل یک سیر توت فروخت تا اطفالش را موقتاً از مرگ نجات دهد. من چهار روز مکمل در ابدی‌بای چاریکار بودم. یک شب را در دشت نساجی گلبهار در زیر آسمان گذشتاندم، هوا خیلی سرد بود، چند طفل را دیدم که سینه‌بغل شده بودند، طفل صحتمندی را ندیدم. شب دیگر در قریه سنجن بودم، در آنجا زنان نیز مسلح بودند. در جریان راه کابل، در دهنه‌ی تنگی پنجشیر جیت‌های طالبان بالای یک مینی‌بس مملو از زنان و اطفال که به طرف پنجشیر می‌رفت، بم انداخته و تمام سرنشینان را طعمه حریق ساختند.

در شهر کابل صدها گاو، بز و گوسفند مردم مهاجر شمالی به قیمت بسیار نازلی خرید و فروش شد.

کبرا

وحشت ضد کودکان

دو پسر حدود ۱۲ ساله، به تاریخ ۲۸ اسد ساعت ۱۱ ظهر در لیسه مریم خیرخانه به خاطر داشتن موی دراز مورد لت و کوب گروپی از طلبه‌ی کرام قرار گرفتند. اطفال در زیر ضرب و شتم وحشیانه فریاد می‌کشیدند و طالبان لذت می‌بردند و می‌گفتند که دیگر موی «تایتانیک» می‌مانید؟ زنانی که می‌خواستند به آنان نگاه کنند مورد دو و دشنام طلبه‌ها قرار می‌گرفتند.

عکس از «پیام زن»

لت و کوب زنان سالخورده

به تاریخ ۵ اسد ۱۳۷۸ ساعت ۱۱ قبل از ظهر دو زن سالخورده در سرک ۴۰ متره قلعه‌نجاران، چون نزدیک منزل رسیده بودند روی خود را لچ کرده بودند که مورد لت و کوب افراد امربالمعروف قرار گرفتند.

منطق طلبه کرام

در شب ۲۴ اسد سال جاری حوزه امنیتی تعدادی از مردان را به جرم «شمالی‌وال» بودن از خانه‌های شان بردند. زنان به خاطر رهایی بستگان شان به حوزه رفته شکایت کردند که با توهین، تحقیر و دست درازی طالبان روبرو گشتند. آنان سر و صدا راه انداختند اما طلبه کرام با کیبل و لت و کوب پاسخ دادند.

ب. عمر

طالبان و عکس زنان

به تاریخ ۸ میزان ساعت ۴ عصر، طالبی که ظاهراً جهت فوتوکاپی اسنادش به عکاسخانه مصطفی‌فیضی واقع چهارراهی صدارت، سر می‌زند ناگهان متوجه می‌شود که عکاس مصروف جابجایی عکس‌هایی در پاکت است. طالب با مشاهده عکس‌ها که مربوط محفل عروسی بود پاکت را از دستش گرفته و به تماشای آن می‌پردازد. چون

عکس‌های دختران، زنان و تعدادی از جوانان دختر و پسر یکجا بود، به جستجو و تلاشی عکاسخانه شروع کرد. بعد حدود ۲۰ تا ۳۰ قطعه عکس زنان و دختران جوان با حالات مختلف و لباس‌های رنگارنگ را در شیشه عکاسخانه نصب کرده و به عکاس می‌گوید که خوب است مردم عکس‌های زنان و دختران را ببینند تا مردان بی‌غیرت شان سر غیرت آمده و بعد از این عکس زنان و دختران شان را نگیرند.

مردم عادی با شور دادن سر از جلو دکان می‌گذشتند اما طالبان جاهل و وحشی که گویی هرگز زن ندیده باشند برای رسیدن به نزدیکی عکاسخانه چنان می‌دویدند که لنگی‌های شان به زمین می‌افتاد. این وضع سه روز ادامه داشت. عکاس که بازداشت شده بود، به وساطت یک تن از طالبان امربالمعروف آزاد شد. طالبان دو بوجی عکس را سوزانده و هشدار دادند که اگر در آینده عکاسی کند رها نخواهد شد.

گزارشی از زندان پلچرخی

یک تن از کارکنان زندان (اسم محفوظ) که در بدل دو نیم لک افغانی (معادل ۵ دالر امریکایی) معاش ماهوار در آنجا کار می‌کرد و اخیراً به جرم بدخشی بودن برکنار شده است در مورد زندان پلچرخی چنین می‌گوید:

«رئیس زندان تا این اواخر مولوی شرف‌الدین بود. او با شیوه‌های غیرانسانی و وحشیانه‌ی «شرعی» تا توانست دارایی به جیب زد. بعد از دستبرد و غارت تخصیصیه زندان به قیمت مرگ و میر ده‌ها زندانی، چوکی ریاست را به طالب دیگری از قندهار واگذار نموده است. اکمالات لوژستیکی و رسیدگی به امور صحی قانوناً به عهده وزارت داخله است اما «وزارت» نه تنها توان تأمین مواد خوراکه و ضروریات صحی را ندارد، بلکه بنابر سیاست عمومی طالبان نمی‌خواهد ضروریات اولیه‌ی زندانیان را مهیا سازد.

طالبان بعد از دستگیری‌های اخیر اهالی شمالی، تنها دو بلاک از جمله‌ی ۱۸ بلاک راکه سابق مربوط زندانیان زن بود فعال کرده اند. هر بلاک دارای ۱۱۶ اتاق است که در هر اتاق آن ۴۰ تا ۵۰ نفر را همچون رمه گوسفند سر هم انداخته اند. برای کنترول و حفظ «امنیت» زندان، حدود ۱۵۰ طالب به سرکردگی رئیس زندان موظف اند که کاری ندارند جز لواطت، کیبل‌کاری، شکنجه، تحقیر و توهین زندانیان.

در بلاک اول بیش از ۲۰۰۰ زندانی موجود اند که اکثریت مطلق شان را دکانداران، اهل کسبه، کراچی‌رانان و غیره تشکیل می‌دهند. اداره بدنام و مخوف امربالمعروف، آنان را به جرم تاجیک، شمالی‌وال و یا «تخلفات» «شرعی و دینی» دستگیر و رهسپار این زندان می‌نمایند. بعد از سپری شدن چند ماه به اصطلاح به دوسیه آنان رسیدگی شده و اکثریت را به جرم مجهول و خودساخته‌ی سیاسی محکوم نموده به دوره‌های نامعین زندانی می‌نمایند. شمار وسیعی از زندانیان را در جریان اولین تهاجم به مناطق شمالی از سرک، بازار، کوچه و مسجد گرفته به پلچرخی انتقال داده اند. بعد از سپری شدن قریب سه سال سرنوشت آنان هنوز هم نامعلوم است که دچار بیماری‌های روانی و جسمانی گشته و غالباً در مرز دیوانگی قرار دارند.

وضع صحی و غذایی: در یک شبانه روز فقط یک قرص نان خشک ۱۸۰ گرامه و از طرف چاشت برای هر شش نفر یک پاو برنج جوشداده توزیع می‌گردد. با توجه به این جیره غذایی در هفته‌ای دو، سه زندانی هلاک می‌شوند. جسدها را مستقیماً به شفاخانه چهارصد بستر انتقال می‌دهند و اگر مسئله افشا شود اعلان مرگش از رادیو پخش می‌شود، دلیل مرگ را هم بیماری ذکر می‌کنند.

کمک‌های صلیب سرخ برای زندانیان شامل مواد خوراکه از قبیل برنج، لوبیا، روغن، بوره، چای، گوشت، ترکاری تازه، میوه و نیز سایر مواد ضروری مثل صابون لباس‌شویی و جان‌شویی، گلیم، کمپل،

طالبان در برخورد با مفعول‌های شان

(ن.م)

ملنگ یکی از طالبان پوسته امنیتی بادام‌باغ گفت: «من از ین به بعد نماز جماعت نخواهم خواند زیرا به هیچ یکی از ملاها اعتماد ندارم و هرگز به آذان آنان گوش نخواهم داد.» وی اضافه کرد: «ملاامام مسجد پوسته ما همیشه ما را به نمازخوانی، تقوا و عبادت دعوت کرده و با چوب طالبان پوسته را وادار به نماز خواندن می‌نمود.

روز ۹ ثور زمانی که به مسجد رفتم، دیدم که هنوز ملاامام نیآمده است. خواستم وی را از خواب بیدار کرده و به مسجد بیآورم. ولی زمانی که داخل اتاقش شدم دیدم که ملاصاحب برهنه بوده و مشغول عمل با مرد دیگری است. من در جای خود خشک شده و سپس صدا کردم: "ملاصاحب وقت آذان دادن است و یا وقت... دادن." ملاصاحب که دید رسوا شده است با عصبانیت گفت: "چرا بدون اجازه وارد اتاق شدی. من با تو کار دارم!" فردا ملا نزد قومندان عمومی رفته و از من شکایت کرد. بعد از این جریان امر اخراج مرا دادند. قصه را برای قومندان عمومی گفتم او هم مرا توهین و تحقیر کرده گفت: "برو ما به این نوع طالب‌نماهای رقم تو ضرورت نداریم."»

گیلاس، تیل، اشتوپ وغیره می‌باشد. در حالیکه سرکرده‌های زندان از برکت کمک‌های صلیب‌سرخ صاحب موتر شخصی، خانه، آپارتمان و صدها ملیون افغانی می‌شوند، به زندانیان تنها ۵ سیر برنج می‌دهند که در یک شبانه روز برای هر شش نفر فقط یک پاو برنج جوشداده می‌رسد. زندان یک دواخانه و چند داکتر هم دارد اما تمامی دواهای در اثر ساخت و پاخت کارمندان داخلی صلیب سرخ و رئیس زندان زیر زده شده و طور نمایشی اسامی چند نفر را در لیست مریضان درج می‌کنند. زندانیان به امراض مختلف مثل اسهال. پیچ آمیبی، امراض جلدی وغیره مصاب اند و در یک شبانه روز دو نوبت یعنی از ۸ تا ۱۰ صبح و از ۴ تا ۶ عصر اجازه می‌یابند برای رفع حاجت راهی تشناب‌هایی شوند که صلیب سرخ ساخته است. تمام وسایل تشناب‌های بلاک‌ها غارت گردیده و تشناب‌ها غیرقابل استفاده اند. زندانیان مجبور هستند قبل از نماز، تیمم بزنند زیرا اجازه ندارند از آب استفاده نمایند. صلیب سرخ برای تمام زندانیان یک سطل پلاستیکی به خاطر ذخیره کردن آب داده است، اما آنان از سطل به مثابه پات استفاده می‌کنند. در هر بار تشناب رفتن، هر نفر همانقدر فرصت دارد تا محتوای سطل را در تشناب بریزد. بوی بد اتاق‌ها، عدم دسترسی به تسهیلات صحی مثل جان‌شویی و لباس‌شویی وغیره وضع صحی زندانیان را به طور مهلک وخیم نموده است.

شکنجه و تجاوز به زندانیان: محافظان مسلح طالبان که تعداد شان به ۱۵۰ نفر می‌رسد و در پوسته‌های مختلف امنیتی اطراف زندان جابجا اند، به خاطر تفریح و خوشگذرانی، زندانیان را به اشکال مختلف مورد آزار و اذیت قرار می‌دهند. به طور مثال تعدادی از طالبان زندانی‌ای را متوقف نموده و با سوالات بی‌ربط و بی‌معنی و نیز تهدید و توهین او را مورد به اصطلاح باز پرسی «شرعی و قانونی» قرار می‌دهند. در حالیکه زندانی مذکور در حال جواب دادن به سوالات است، گروه دیگری از طالبان با سوالاتی از نوع دیگر او را متوجه خود می‌سازند. به علاوه این شیوه‌های تحقیر و توهین طالبان موظف برای شکنجه، با کیبل‌کاری و مشت و لگد بر سر زندانی هجوم آورده آنقدر وی را می‌زنند که به اغما می‌رود. طالبان جهت توجیه اعمال شان بعضاً در حین شکنجه طوماری از سوالات مذهبی و فقهی را نیز باز می‌کنند تا زندانی را وحشت‌زده ساخته و بر حقانیت خویش صحه گذارند.

مشاوران پاکستانی و عرب نیز در طراحی چگونگی شکنجه، تحقیق، بازرسی و اداره زندان نقش اساسی بازی می‌کنند. بعضاً پاکستانی‌ها از طرف شب به اتاق‌ها سر زده و به طور وحشیانه و بدون هیچ توجیه و توضیح قانونی به ضرب و شتم زندانیان می‌پردازند. البته این در شمار بازی‌های طالبان پاکستانی به حساب می‌آید.

تجاوز به پسران جوان نیز در زندان از امور روزمره به حساب می‌رود. تعدادی از طالبان به نوبت در اتاق‌ها داخل شده و زندانی جوان و خوش‌قیافه را به بهانه‌های مختلف مثل شستن تشناب، سودا آوردن از کانتین، جاروب کردن وغیره با خود در زیر خیمه‌ها و اتاق‌های نگهبانی می‌برند. پسران جوان نیز از شرم، حفظ آبرو و عزت این بی‌ناموسی طالبان را به آسانی فاش نمی‌کنند.

طالبان «خوش طبع» و آزاد مشرب به خاطر خوش گذرانی نه تنها به این گونه اعمال دست می‌زنند بلکه در پوسته‌های شان به کاست‌های نغمه و منگل، ماه‌جبین، ارم وغیره نیز گوش می‌دهند. روزی پوسته شرقی زندان، یکی از کارمندان «دولت» را با گذاشتن کاست ماه‌جبین پذیرایی نمود.

کانتین و برخورد با زندانیان: زندانیان تازه وارد که مقداری پول با خود دارند می‌توانند با خرید مایحتاج شان از کانتین زندان، چند صباحی بطور نسبی در امان باشند. عده‌ای از زندانیان که قادر می‌شوند پرزه‌ای به خانواده‌های خود بفرستند زندگی خود را تضمین می‌توانند اما آنانی که در فرستادن خط به فامیل موفق نشوند باید منتظر مرگ تدریجی بمانند.

کانتین مربوط رئیس زندان بوده و شخص رئیس به خواست و اراده‌ی خویش بر مواد قیمت‌گذاری می‌کند. بطور مثال گوگرد ۵۰۰ افغانی را به ۱۵۰۰ افغانی، یک پاوکیک هشت هزاری به ۳۵ هزار و یک کیلو بوره ۱۸ هزاری به ۴۰ هزار به فروش می‌رسد. رئیس زندان با این شیوه در ظرف چند ماه ملیون‌ها افغانی ثروت اندوزی می‌کند.

پ. ج.

آرزوی یک ملای جنایتکار

به تاریخ ۶ جدی ۷۸ در موتر کاستر که پشاور می‌رفت، نشستم. در سیت اول ملای موی‌درازی با برادرش نشسته بود و در سیت پشت سرش من قرار داشتم. برادر ملاصاحب به شخص پهلویش ملا را چنین معرفی کرد: برادرم غرنی‌صاحب در وزارت امربالمعروف معین مسلکی است. در زمان جهاد در عربستان تحصیل کرده است. شخصی که پهلوی وی نشسته بود پرسید که آیا شما قندهاری هستید؟ گفت نی. من بیست شب اگر خواب نکرده باشم و قندهاری‌کشی شروع شود بیست شب دیگر نیز خواب نمی‌کنم و تمام قندهاری‌ها را می‌کشم. از سیت سوم سرنشین دیگری صدا زد ملاصاحب بالای کی قهر هستی. در این موتر کسی را نکشی که چوچه‌دار هستیم. گفت نه خدا نکند من قوم لوط (ع) را می‌کشم و اضافه کرد: «در یکی از مسجدهای همین شهر کابل نامش را نمی‌گیرم ملایش قندهاری و... است.»

ملاگگ با سربلندی احمقانه‌ای می‌گفت اکثریت این وزیرک‌ها از افغانستان نیستند. مثلاً والی هرات تازه تذکره تابعیت افغانستان گرفت، در حالی که از صوبه بلوچستان است. و چند ملا و وزیرک دیگری را هم نام گرفت که تازه تذکره گرفته و از پاکستان بودند.

راکبین پرسیدند ملاصاحب خودت از کجا هستی، سابق با کدام

تنظیم بودی؟ گفت من از چکری هستم سابق همراه سیاف بودم. در مورد احمدشاه احمدزی گفت که زنش امریکایی بود و خودش جاسوس انگلیس است. گلبدین را هم خاین دانست.

محسن

دستار بزور یا «حجاب» مردان

وزارت هوایی ملکی و توریزم طالبان تحت نامه شماره ۶۷ مورخ ۱۴۲۱/۳/۱۷ کارمندان خویش را چنین تهدید می‌نمایند:

«تا جایی که مشاهده می‌شود بعضی از کارکنان از هدایات مقامات صالحه که پی در پی ابلاغ و تفهیم گردیده بدون لنگی بالای وظیفه حاضر می‌گردند بنابر آن موضوع بار دیگر که با، تعقیب مکایب و هدایات قبلی مقامات مذکور و آمریت عمومی دعوت و ارشاد به عموم شعبات مربوطه ابلاغ می‌گردد تا به تماماً کارکنان خویش جداً تفهیم بدارند که منبعد بدون لنگی بالای وظیفه خویش حاضر نگردند. هرگاه همچو اشخاص متخلف به مشاهده رسید برخورد قانونی با وی صورت می‌گیرد. همچنان مدیریت خدمات اجتماعی و شعبات حاضری هدایت داده می‌شود کارکنی که بدون لنگی حاضر وظیفه می‌گردد برایش اجازه امضأ به کتاب حاضری را نداده خانه حاضری‌اش را قید و راپور غیرحاضری وی را عندالموقع به مدیریت محاسبه ارائه بدارید.»

بلی باید مردان با حجاب (لنگی) از خانه بیرون آیند در غیر آن مورد بازپرسی قانونی وحشی‌ترین حاکمان روی دنیا قرار می‌گیرند.

فرهاد

اهدأ به نبی‌مصداق و جنرال رحمت‌اله صافی و...

این چشمدیدم را اهدأ می‌کنم به نبی‌مصداق و جنرال‌رحمت‌اله‌صافی و نظایر شان که سال پار سفری داشتند به این گورستان و با بی‌وجدانی از فراز آن عبور کردند و بدون این که بخواهند بدانند که ما در چه عذاب‌هایی گرفتاریم برای مان دعای خیر کرده به بهشت موعود شان برگشتند و سخنان شان در مصاحبه با رادیوی شریعت، به مثابه نمکی بود بر زخم‌های بی‌حساب ما که پاشیدند و رفتند که ایکاش دیگر نام و صدایی از آنان را نمی‌شنیدیم. مگر نبی‌مصداق با خیره‌سری تمام در دفاع از گذشته‌اش نامه‌ای به «راوا» ارسال نموده که در شماره ۵۲ «پیام زن» منتشر شد. جنرال صافی در مصاحبه‌اش با رادیوی شریعت جهت خوش‌خدمتی به طالبان از

هاجره

سوزاندن صالحه بوسیله شوهرش

سید عبدالرحمن مسکونه‌غزنی سابق انجنیر طیاره و فعلاً کارمند استخبارات‌طالبان در کابل در اثر جنجالی که با همسرش صالحه داشت بتاریخ ۳ عقرب ۱۳۷۸ به سر و رویش تیل انداخته وی را آتش می‌زند. در این گیر و دار همسایه ها از قضیه اطلاع می‌یابند و وقتی داخل خانه می‌شوند با پیکر نیم‌سوخته صالحه که دست‌ها و پاهایش بسته بود مواجه شده و فوری او را به شفاخانه انتقال می‌دهند. صالحه در شفاخانه به داکتران و همسایه ها می‌گوید که شوهرش بعد از لت و کوب دستها و پاهایش را بسته او را به آتش کشیده است. وی بعد از دو روز در شفاخانه جان می‌دهد.

شوهرش نیز با استفاده از موقع با دو فرزندش قبل از خاک سپاری صالحه فرار می‌کند که تاکنون از وی خبری نیست. از آنجاییکه وی در استخبارات طالبان کار می‌کرد گفته می‌شود که بوسیله طالبان به او پناه داده شده است.

روابط خیلی ظریفانه «ناپلئون» نیم‌مرده‌ی وطنی با کی‌جی‌بی و سازمان‌های جاسوسی فرانسه بیان داشت بدون کوچکترین اشاره‌ای به روابط طالبان با سازمان جاسوسی امریکا و پاکستان که اظهرمن‌الشمس است.

به تاریخ ۱۲ قوس شب جمعه به خاطر شرکت در محفل خینه‌ی یکی از دوستان که در منطقه خواجه‌بغرای خیرخانه برگزار شده بود رفتم. ساعت یازده‌ونیم شب که با همه مهمانان سرگرم قصه بودیم ناگهان سر و کله سه طالب مسلح در دروازه حویلی پیدا شد که به زور داخل منزل گردیدند. همه از دیدن این وحوش درنده و بی‌عاطفه ترسیدیم. هر سه طالب عوض سلام‌علیک با دشنام‌های رکیک به لت و کوب حاضرین محفل شروع کردند. محفل خوشی در چند لحظه به محفل غم و گریه اطفال و زنان تبدیل شد. در چند دقیقه‌ی اول صحنه که نمی‌دانستیم چه گناهی را مرتکب شده‌ایم همه ما از خورد تا بزرگ چند لگد و قنداق تفنگ خوردیم. بعد از نیم ساعت که همه حاضرین به قدر کافی وحشت‌زده و کوفته شده بودند، دانستند که برگزاری مجلسی ولو هم بدون موسیقی و پایکوبی در قاموس این مرگ‌پرستان

سالوس، فاسد، مزدور و جاهل گناه و جرم است. در آن لحظات که از چشیدن مزه این همه تحقیر از سوی این کثافات عتیقه، دلم می‌گریست، بیاد طرفداران تحصیلکرده و به اصطلاح روشنفکر و غرب‌دیده‌ی طالبان افتادم که چقدر باید از شرافت و کرامت انسانی بیگانه باشند که ننگ دفاع از این میهنفروشان بیسواد و بیمار را می‌پذیرند.

مجید

یا رنگ یا کاهگل

به تاریخ ۳ اسد ۷۸ به دیدن یکی از دوستانم به مکروریان سوم رفتم. با هم نشسته بودیم که وکیل بلاک آمده و برای دوستم گفت: «امروز از امربالمعروف تفتیش آمده بود وگفتند که باید بالکن و کلکین‌ها را پرده گرفته و شیشه‌ها را رنگ نماییم. گفتم ملا صاحب وضع اقتصادی مردم خوب نیست، پول رنگ را از کجا کنند اما او در جوابم گفت: "که د رنگ پیسی نلری نو کرکی اخیر (کاه گل) کری"...»

باصر

دکابل پوهنتون د بی‌لمانځانو تخته وسوزول شوه

چا چې د داودخان او بیا د خلقیانو او پرچمیانو د وا کمنی‌په دورو کی‌د پوهنتون مرکزی لیلیه لیدلی وه خامخا به د فشار، تعقیب، نیولو او ځورولو خاطری ور په یاد وی خو اوس لکه د ژوند د نورو برخو په شان لیلیی کی هم زړو کفن کښانو ته خلک لاس په دعا ناست دی.

څو وخته خو داسی وه چی د امربالمعروف کسان به یو ناځاپه د لمانځه وخت کی د محصلینو په کوټی ورننوتل او هر څوک به یی چی لیدل، وهل به یی چی ولی جومات ته نه یی تللی تر څو د طب پوهنځی یو محصل یی په داسی حال کی وواهه چی د سهار لمونځ یی هم جومات کی په جمع کړی ؤ او بیرته چی خونی ته راغی په مخ یی څادر کش‌کړی او غوښتل یی څو دقیقی آرام وکړی په دی وخت کی د امربالمعروف گوډا گی‌په کوټی ورننوت او یو ناځاپه یی په قمچینی وواهه، له وهلو سره سم نوموړی پاڅیده او ویی پوښتل چی ولی دی ووهلم؟ د دین ټیکه‌دارانو وویل دا وخت د خوب دی چی ته خوبونه کوی،ورځه جومات ته، لمونځ وکړه. نوموړی نورو هلکانو ته مخ راواړاوه چی تاسی خو ولیدم ما لمونځ اونه کړ؟ ټولو شاهدی ورکړه چی له مونږ سره یی یو ځای په جمع لمونځ کړی دی. د امربالمعروف مامور غوښتل بیرته اوځی خو محصل له څټه ونیو او ویی ویل چی ودریږه اوس نو زما وار دی. دلته یی نورو انډیوالانو هم بی‌غیرتی

ونکړه او په گډه یی کوتک مار راځملاوه او دومره یی وواهه چی له خوځیدو ولوید بیایی دی په دهلیز کی واچاوه او په خپله هم له لیلیی څخه اووتل.

تر هغی ورځی وروسته د طالبانو جاسوسانو به هره ورځ د هغو کسانونومونه امربالمعروف ته ورکول چی ددوی تر مخ به یی لمونځ نه ؤ کړی او هغوی به هم له نومونو څخه لیستونه جوړول او بیا به یی د لیلیی په عمومی انگړ کی د بی لمانځانو په نوم په مخصوصی تختی چی مخ ته یی جالی نیول شوی وه ځړول. یوه ورځ د فضل‌کریم ملنگ‌یار نوم چی پخپله هم محصل او د طالبانو د یوی امنیتی پوستی مسئول دی په لست کی وځړول شو. ملنگیار چی د خپل ځان لپاره دغه سپکاوی نشو زغملای د پیچکاری په بمبی یی تختی باندی تیل وشیندل او بیایی اور پری ولگاوه.

د بی‌لمانځانو مخصوصه تخته د مرکزی لیلیی په عمومی انگړ کی لا تر اوسه هم هماغسی سوځیدلی ځړیږی.

«ما بی اودسه لمونځ کړی»

د سږکال د وری میاشتی په لسمه نیټه کابل کی د خپل دوست دلیدلو لپاره ورغلم. دی خو تل په لمانځه اوداسه کی څه تنبل غوندی دی، خو په دی ورځی جای‌نماز باندی ناست ؤ او توبی یی ایستلی. وروسته له روغبړه می هسی په خندا ورته وویل چی خدای دی مبارک کړی لکه چی بزرگی ته دی ملاتړلی ده؟ هغه وویل: «نه، بزرگی نه کوم خو له کفر څخه هم ځان ساتم، بی اودسه لمونځ کول سړی کفر ته باسی او ما بی اودسه لمونځ کړی دی.»

او بیایی کیسه وکړه: «د جومات تر مخ تیریدلم چی جمع په دریدو وه او د جومات مخ ته هم طالبان له لښتو او قمچینو سره تاویدل چی جومات ته یی ورپوری وهلم، ویل یی ورځه لمونځ وکړه. خدای شته چی لمونځ می کاوه خو اوبه نه وی. طالب ته می وویل زه اودس نلرم چیرته به اودس وکړم او بیا به لمانځه ته راشم. خو هغه خپله قمچین وخوځوله او چیغی یی کړی: «څه؟ ته وایی دا ټول خلک چی په لمانځه ولاړ دی اودسونه لری چی اوس ته بزرگ شوی؟، درځه جومات ته لمونځ وکړه.» نو هغه ؤ چی په زور یی بی اودسه په لمانځه ودرولم او اوس خپل خدای ته زاری کوم چی د ما د لمانځه له گناه راتیر شی.»

«په زور کلی نه کیږی!»

د کابل ښار د پل‌باغ‌عمومی سیمی، د منډیی‌جادی او شاوخوا سیمو او سړکونو کی هره ورځ د امربالمعروف کسان د لمانځه په وخت کښی گرځی او خلکو ته اعلانونه کوی چی دوکانونه بند کړی او جومات ته لاړ شی. خو خلک یو هم د طالب په خولی جومات ته نه ورځی. دوکانونه بندوی څوک په خپلو شیانو څادر غوړوی، څوک

خپل ماشومان په دکان کښې کښېنوی او څوک هم د دکان دروازو ته قلفونه لګوی او پخپله د دکان تر مخ یا لږ څه لری درېږی او شاوخوا څار کوی چې له کومې خوا به بیا د دین ټیکه‌داران راځی چې دوی بل لوری ته وتښتی د سرکاری لمانځه وخت چې تیر شو هر یو بیرته راځی او لمونځ په خپل دوکان کی کوی.

«د خره مینه لغته ده»

د کب د میاشتی وروستی ورځی وی له یوه دوست سره د پل باغ‌عمومی خوا ته روان وم، په یوه طالب می سترګی ولګیدلی چې یو ناځاپه ټکسی پسی وروځغلیده، او هماغسی چې ټکسی لا روان ؤ دوه واره یی په لغتو وواهه تر څو د چلوونکی ورپام شو او د پله پر سر ودرید. مونږ هم ودریدلو تر څو وګورو چې څه پیښه ده، نور لاروی هم زمونږ په شان یا ولاړ ؤ او یا هماغسی چې په لاری روان ؤ دوی ته یی کتل او ټولو دا انتظار ایسته چې اوس به چلوونکی د سوکانو او لښتو تر وهلو ټکولو لاندی نیسی. خو کله چې چلوونکی را کوزشو له طالب سره غاړه غړی شو او په روغبړ یی شروع وکړه.

زه حیران شوم چې داسی ځغستل او لغتی وهل او بیا دومره مینه، خپل ملګری ته می مخ واړاوه خو مخکی تر دی چې زه څه ووایم هغه وویل د تعجب ځای ندی، ځکه «د خره مینه لغته ده!».

«له الفه تر یا پوری ټول راوړه!»

د ۱۳۷۸ کال د کب په میاشت کی د ملک‌اصغر څلور لاری سره د کبابی‌دکان ته ورغلو چې د غرمی ډوډی وخورو. د دکان خاوند د خپل لاس ساعت ته وکتل او وی‌ویل چې اوس یوی ته پنځلس دقیقی پاتی دی د امربالمعروف کسان راځی او خلک په وهلو ټکولو له رستورانت څخه باسی چې لمونځ وکړی. تاسی لږ وروسته راشی. ما وویل: «وروسته بیا نکیږی اوس که ځای لری ډوډی به وخورو بیا به همدلته چیرته لمونځ وکړو.» نوموړی وویل: «خوښه ستاسی ده خو که طالبانو څه سپکاوی وکاوه له ماڅخه به نه خپه کیږی.»

نو هماغه وه چې له کباب څخه مو صرف نظر وکاوه کله چې د پارک سینما خواته ورسیدلو ملګری می د موټر مخ هرات رستورانت (پخوا کامدیش رستورانت) ته وګرځاوه او د رستوران تر مخ ودرید. د رستورانت له مالک څخه مو پوښتنه وکړه چې ډوډی لری؟ په ورین تندی یی وویل: «مهربانی وکړی څه غواړی؟»، ما وویل: «د لمانځه وخت دی امربالمعروف خو څه نه وایی؟» هغه وخندید او بیا یی وویل چې نه دلته دا خبری نشته ټول خپل کسان دی. رښتیا چې څه کسانو په عربی او څه کسانو په اردو خبری کولی، په ځینو مو هم سر نه خلاصیده چې کومه ژبه ده او پاتی د تورو پګړیو والا طالبان ؤ. ډوډی مو راوغوښتله او پرته له تشویشه په کراره مو ختمه کړه.

د ډوډی خوړلو په جریان کی یوه ډله ځوانکی طالبان نور هم راغلل او د پلتری وهلو مخصوص ځای ته ور وختل د رستورانت شا ګردنژدی ورغی بیرته چې راستون شو آشپز ته یی د «از الف تا ی» ناری وهلی. زه چې په دی ځای کی نابلده وم له خپل ملګری می پوښتنه وکړه چې «از الف تا ی» څه معنی لری؟ ده وویل: «ولی نه پری پوهیږی هغه وایی هر څه چې پاخه لری ټول راوړه.»

سلیم

گدایی، ارمغان «امارت اسلامی»

ساعت ۳:۳۰ بعد از ظهر در یکی از خوراکه‌فروشی‌های کارته‌پروان بودم که زنی چادری‌پوش در دکان بالا شد وگفت: «بیادرکا یک چیزی بنام خدا کمک کنید» دکاندار گفت: «خاله معاف کو.» زن دوباره گفت: «بیادر جان یک قطی شیر چند است برای طفلکم می‌خرم؟» دکاندار گفت: «برو خاله تو کی می‌توانی شیر بخری یک قطی شیر ۱۲۰هزار افغانی است.» زن گفت من ۵۰هزار افغانی دارم دیگرش بالایم قرض باشد برایت می‌دهم، پولت را زود می‌آورم.» دکاندار گفت: «قرض نمی‌دهم من تو را چی می‌شناسم اول طلب خیر کردی و بعداً طلب قرض. چه مقصد داری؟» زن گفت: «بیادرجان همه کار از مجبوریت است. مرا مجبوریت به این کار وادار ساخته. من کدام بدکاره نیستم که تو فکر کردی. سپس رویش را به طرف من کرده گفت: «این برادر مرا خوب میشناسد.» من وارخطا شدم که او کیست. زن گفت: «تو (فلانی) نیستی؟» گفتم: «بلی من

عکس از «پیام زن»

هستم.» گفت: «من یک وقت معلم شما بودم. روی خود را بلند کرد و گفت شناختی؟» درست بیادم آمد فوزیه‌جان معلم کیمیا و فزیک ما در صنف ۷ و ۸ بود. همرایش احوال‌پرسی کردم و از اینکه او را نشناخته بودم عذر خواستم. گفت: «فرق نمی‌کند. ما را این حیوان‌های وحشی به این حال و روز مبتلا کرده اند، از دست این بی‌ناموسان و نوکران پاکستانی است که من به این حال و روز افتیده‌ام. شوهرم از هر دو پا فلج شده و جای به جای است پول تداویش را ندارم. هر چه که بود فروختیم و خرج کردیم اما جایی را نگرفت، من مجبور هستم که به خاطر زنده ماندن اطفالم دست به گدایی بزنم. مردم خیال می‌کنند که من بدکاره هستم.» او که در همین وقت گریه هم می‌کرد، گفت: «کاش زیاد اولاد می‌داشتم ولی یک دختر ۵ ساله و یک پسر یک‌ونیم ساله دارم دو روز است که من و شوهرم جز چای خالی و پس‌مانده قاب‌های هوتل چیزی نخورده ایم. طالبان همان معاش ناچیز را هم از گلوی ما گرفتند. آه خدایا چرا خدا به داد ما نمی‌رسد و ظلم و ستم را از بالای سر مادور نمی‌کند.» و در حالی که به شدت می‌گریست دفعتاً از دکان بیرون شد.

امین

طالبانو د خدای کور وشوکاوه

د خیرخانی‌مینی په لومړی حصی کی د احمدمختار د جامع جومات ټول قیمتی او د وړلو وړ شیان غلا شول. دغه جومات د لومړی حصی د گولایی تم ځای لویدیځی خواته د خیرخانی مینی د بریښنا آمریت ته نږدی د افسوتر په خوا کی د یوولسمی امنیتی حوزی نږدی گاونډ کی پروت دی. په جومات کی قیمتی غالی، لاودسپیکرونه، دیوالی ساعت او داسی نور شیان ؤ چی د کب میاشتی په ۱۵ نیټی د شپی له خوا وسله وال کسان ورننوځی او ټول په خپلی دو سیټه پیکپی کښی اچوی.

د کابل په عیدگاه جومات کی ځان سوځونه

سږ کال د لوی اختر په لومړی ورځ کله چی گڼ شمیر خلك پل‌محمودخان سره نژدی د عیدگاه جومات ته د لمانځه لپاره راټول شوی ؤ یو ناځاپه له پنځم صف څخه لوگی پورته شو چی د ټولو خلکو پام ور واوښت.

لوگی ته نږدی خلك د ځان له ویری وتښتیدل او د تایمنی اوسیدونکی محمدحکیم د قربانعلی زوی، چی خپل خپلوان یی طالبانو په دی تور چی خدای هزاره گان پیدا کړی بندیخانو ته اچولی دی، د لمبو په منځ کی په لوړو قدمونو د لومړی صف لور ته راروان ؤ، تر څو ملامحمدحسن د طالبانو په اصطلاح د بهرنیو چارو وزیر هم له ځان سره یو ځای د اور په لمبو کی ستی کړی. خو د اور لمبی دومره زوروری وی چی محمد حکیم ونشو کولای تر هك پك پاتی ویریدلی ملا محمد حسن پوری چی د تیښتی لاری هم نه موندله ورورسیږی نو هغه ؤ چی خلك له خادرونو او پټوگانو سره پری راچاپیر شول، د هغه اور یی مړ کړ او چارصدبستر روغتون ته یی ورساوه او بیا له هغه ځایه وزیر اکبر خان روغتون ته د معالجی لپاره واستول شو چی دوه ساعته وروسته یی له دنیا څخه سترگی پټی کړی. ده ډاکترانو ته یواځی دومره ویلی ؤ چی زما کورنی د پاکستان په کراچی ښار کی ده او خپل خپلوان می په دی تور چی ولی هزاره گان دی، ټول طالبانو بندیان کړی دی. ما ددی لپاره ځان وسوځاوه چی د خلکو او وطن غږ می د نړیوالو تر غوږو ورسیږی.

د عیدگاه له جومات څخه پنځه نفره نور هم چی ۲۵ کلن محمدحکیم سره یی خبری کړی وی بندیان شول. د لمانځه اداکولو لپاره یواځی څوکسه تور پټکی پاتی شول او نور ترینه ولاړل.

د طالبانو له خوا د وزارتونو «تنقیصات»

له هغه راهیسی چی طالبانو د کابل ښار کنټرل تر لاسه کړی، څو څو واره یی په بیلو بیلو پلمو د مامورینو لاس له کار څخه نیولی دی. کله‌د خلقی او پرچمی په نوم، کله د شمالی‌وال، ازبک او هزاره په نوم او کله یی په نورو پلمو مامورین له کاره وایستل. خو دا ځل چی بله پلمه نده ورپاتی په وچ زور د ملاعمر د فرمان تر «منطق» لاندی یی ټولو وزارتونو کی «تنقیصات» پیل کړی دی دغه «تنقیصات» چی د وزارتونو پرسونل له ۲۰ څخه تر ۸۵٪ پوری کموی، د کب میاشتی له وروستیو شروع او لاتر اوسه هم د ملاعمر له خوا د ټاکل شوی کمسیون‌تر نظر لاندی په چټکی سره روان دی. ددی «تنقیصاتو» په نتیجی کی به په زرهاوو مامورین د هغو توربختو هیوادوالو په لیکو کی‌ودریږی چی د بیکاری له امله د کابل په ښار کی د خپل کور یا د نورو کورونو سامان خرڅوی یا یی لاسی کراچی رانیولی او یا مردی‌کاری کوی او یا هم نورو ملکونو ته تښتیدلی او یوی مړی ډوډی پسی لالهانده دی. په پاکستان‌کی د افغانی ښځو د بدلمنی د بازار تودیدل هم د همدغی منحوسی بیکاری نتیجه ده.

د «تنقیصاتو» پلی کولو لپاره هم هیڅ کوم معیار وجود نلری او یواځی د ملایی منطق له مخی ترسره کیږی لکه چی یوه طالب رئیس د

تنقیصاتو هیئت ته ویلی ؤ «زه نه‌پوهیږم له خپل تشکیل څخه کوم مامورین وباسم، ځکه چې ټول ډیر ایمانداره هم دي او هر یو دومره کارلری چې په مشکل سره یې د سر ته رسولو وخت مومي» په ځواب کې ورته وویل شو: «سترګی دي پټې کړه او په څو نومونو خط راوکاږه د هرچا چې نصیب ؤ هغه به پخپله کمیږي.»

دغه راز د حافظ ډانګی که پوهنتون کې د استاذانو په سر یا روغتونونو کې د ډا کترانو په سر برابر شي نو پاتی به څه شي؟

په پورتنیو تنقیصاتو کې یو ټکی روښانه دی چې پرته د روغتیا او ښوونې له وزارت څخه چې د نمونې لپاره باید یو څه ښځې په تشکیل کې‌وساتي، نور له ټولو وزارتخانو څخه د ښځو نومونه لیری کیږي.

د نوروز ورځ د امربالمعروف په وهلو ټکولو ولمانځل شوه

سږ کال هم د کابل ښار ځینې غم‌ځپلی خپلوان د نوروز په لومړی نیټی د خیرخانی‌مینی د پنجصدفامیلیو په هدیری کې سره راغونډ شوی او د خپلو دوستانو په قبرونو یې ویرکاوه چې د امربالمعروف موټر را پیدا شو او یو ناڅاپه یې ددوی په وهلو ټکولو پیل وکړ. یو دوه کسه‌یی ووهل خو کله یې چې په دریم نفر ځپیړه وار کړه پخپله یې هم سوک وخوړ. دوی دواړه سره لاس او ګریوان شول چې له موټر څخه نور طالبان د خپل ملګری مرستی ته راورسیدل. خلکو چې دا حال ولید نو له څلورخواوویی «په نکیر و منکر» او ددوی په موټر د ډبرو باران جوړ کړ. ښځو، نارینه‌ؤ، ماشومانو او لارویو ټولو ډبری ایستلی. چا «نکیر و منکر» په نخښه کړی ؤ او چا یې د موټر شیشی ماتولی. څو دقیقی لانه وی تیری شوی چې د امربالمعروف د کسانو له سر او مخ څخه د وینو لښتی رامات او د موټر شیشی او دروازی یې دړی وړی شولی. دوی په ډیر ناتار ځانونه موټر ته ورسول او وتښتیدل. په دوی پسی خلکو هم چې نوروزیی له خپلی خوښی سره سم لمانځلی ؤ هغه ځای پریښود او کورونو ته ولاړل.

د اختر په ورځ کابل کې د خلکو ډیری وخریل شوی

د لوی اختر په لومړی ورځ چې خلک د قلعه‌فتح‌اله عمومی حمام کی‌راټول شوی ؤ تر څو ولمبیږي، دوه موټره وسله‌وال کسان چې دوه سیټه پیکپونه یې هم درلودل حمام ته ورننوتل. لومړی یې پوښتنه وکړه چې په حمام کې کوم طالب شته که نه؟ خلکو ځواب ورکړ چې یه دلته طالبان نشته. بیا راغلو کسانو وویل چې نور طالبان له وطنه ورک شول او تاسی کولای شی خپلی ږیری وخریی. خلک هماغسی چپ او حیران پاتی ؤ او راغلو کسانو ته یې کتل. وسله‌والو کسانو نایی (ډم) ته آواز وکړ چې راشه د ټولو ږیری له یوه سره وخریه. او خلکو ته یی هم وویل چې هر څوک که ځان وخوځوی وژل کیږي.

د ټولو ږیری وخریل شوی او په آخر کی یی د نایی ږیره هم وخریله او له حمام څخه ووتل.

کله چې خلک بهر ته راوځی ګوری چې هیڅ خبره هم نشته نو مخامخ امنیتی حوزی ته ورځی چې مونږ څه وکړو. امنیتی حوزی خلک د امربالمعروف مرکزی دفتر ته واستول او هغوی هم سمدلاسه راځملول او د لښتو او کیبلونو د وهلو لاندی‌یی واچول چې تاسی د اختر لپاره ږیری خریلی او اوس مونږ تیر باسی.

معروفیان لا ددوی په وهلو نه ؤ ستړی چې نور کسان د دشت‌برچی او خیرخانی له حمام څخه راورسیدل او بیا یوه ډله نور چې ویل یی له شهدای‌صالحین او جادی څخه ډاتسن والا طالبانو بیولی او د صدارت په څلور لاری کی یی ږیری وربانذی خریلی دی راورسیدل. چې وروسته بیا دغو ټولو کسانو ته لیکونه ورکړل شول چې د ږیری تر بیا اوږدیدلو به څوک کار نه ورسره لری.

سمندر

د شمالی‌وال په نوم د خلکو لوټمار

د شمالی د جنګ تر ۱۵ او ۲۰ ورځو پوری طالبانو د کابل په ښار کی‌د شمالی وال په نوم ټول خلک دښمنان ګڼل، نیول‌یی او بندی خانو ته یی اچول چه دی بهانی طالبی خاینانو ته ښه تجارتی موقع په لاس ورکړه او ډیری پیسی یی له دی لاری ټولی کړی بیایی منډوی او صرافی ته مخه کړه او هر څوک یی، چه دکان یی له شیانو ډک ؤ د شمالی وال په نامه نیول او د پیسو له اخیستلو وروسته به یی خوشی کړ، د صرافی له د کاندارانو څخه یی تر ۱۵۰ لکو افغانیو پوری هم اخستی دی او ځینو ګوښه ځایونو کی یی له خلکو څخه بایسکلونه هم اخیستی دی.

حشمت

تظاهرات «امارتی» بر ضد «امارت»

اوایل صبح ۲۳ عقرب ۱۳۷۸ از طرف ملاهای مساجد در کابل به مردم خبر داده شد که امروز ضد ملل‌متحد و امریکا غرض تعزیرات اقتصادی مظاهره صورت می‌گیرد و باید همه‌ی مردم در آن شرکت نمایند. دستور اعلان به ملایان مساجد روز پیشتر از طرف طالبان داده شده بود.

بعد از ظهر آن روز مردم از مناطق مختلف به طرف مرکز شهر

حرکت کردند. مظاهره توسط ملایان مساجد، مکاتب و مدارس رهبری می‌شد.

اما مردمی که از خانه‌های شان به نام مظاهره علیه تعزیرات اقتصادی امریکا و سازمان ملل متحد بر حکومت طالبان بیرون آورده شده بودند علیه طالبان و حکومت طالبی به شعار دادن شروع نمودند و زمانی که طالبان مانع شعار دادن آنان گردیدند به خود آنان یورش بردند. طالب‌بچه‌ها برای حفظ جان خود با ماشیندار بر مردم آتش گشودند که در نتیجه دو نفر از تظاهرکنندگان جان خود را از دست داده و چندین نفر نیز زخمی گردیدند. بعد از این حادثه تظاهرات برهم خورده و تمام مردم پراکنده شدند.

همچنان به تاریخ ۲۲ عقرب ۱۳۷۸ در شهر مزار شریف و ۲۴ عقرب در جلال‌آباد مظاهره‌هایی علیه تعزیرات از طرف طالبان به راه انداخته شد که مردم هیچ رغبتی به آنها نداشتند.

از سگ‌جنگی تا بمب‌جنگی

به تاریخ ۲۱ عقرب ۱۳۷۸ بعد از نماز جمعه در موتر امیرخان متقی انفجاری صورت گرفت که در نتیجه دریور و چهار بادی گاردش از بین رفتند اما خودش جان به سلامت برد. انفجار بعد از تنزل مقام از پست وزارت اطلاعات و کلتور به ریاست امور اجتماعی واقع شده است. این تنزل مقام در نتیجه اختلافات داخلی طالبان و چندین بار اخطار از سرکردگان آنان به وی، صورت گرفته است.

طالبان، ملایان نه‌منی

د طالبانو تر مینځ یو نوی مذهبی تعصب د کب په میاشت کی د دولتی پریکړی په ځیر ابلاغ شوی: «هر هغه ملا چه په هر مسجد کښی امام یا خطیب وی د قرانکریم ترجمه او تفسیر د اسلامی ارشاد د ریاست د اجازی نه پرته نشی کولای که څوک ترجمه کول‌غواړی نو باید د لاندی مدارسو څخه فارغ شوی وی:

۱ـ شاه منصور، ۲ـ د یو بند، ۳ـ حقانیه د اکوړه خټک.» له دغه اعلان څخه وروسته یو لوی عالم او مولوی‌عبدالرحمن چه د جلال‌آباد ښار د عربانو په دریمه ناحیه کښی تقریباً د ۲۵ کالونه را په دیخوا پیژندل شوی سړی دی او په ننگرهار او پیښور کښی ډیر شا گردان‌لری د یوی ورځی ترجمی څخه وروسته د ننگرهار ولایت له طرفه تهدید شوی او اخطار ورکړل شوی دی. دده په شان نورو علماؤ، خطیبانو او امامانو ته هم په همدی دلیل اخطارونه ورکړل شوی دی.

د طالبانو په «اسلامی امارت» کښی مړی هم ناکراره دی

د ۱۳۷۸ کال د سلواغی ۲۶ نیته په ا گام‌کښی د یوی هدیری قبرونه د لرغونو آثارو په پلټلو پسی سپړل شوی دی. د ا گام‌ولسوالی ۵ کسه په دغه ځای کښی نیولی دی، چه بیا د مولوی صدراعظم په غوښتنه ولایت ته یووړل شول.

نزهت‌نظیف

مادر سمیع

در هر کنج وکنار طالبان پی شکار می‌گشتند. و آن روز ناگهان دامن شکار آدمیان در مارکیت میوه گسترده شد. مردم هراسان از جا بلند شدند و لرزش بر اندام‌ها مستولی گشت. چشم‌سرمه‌های پیراهن دراز و پاچه بلند وارد مارکیت گردیدند. مردم با ترس و لرز از یکدیگر می‌پرسیدند: «چه گپ شده؟ طالب‌ها چرا آمده اند؟ آمده اند تا شمالی‌وال‌ها را ببرند.»

سمیع جوانی که فقط یک سال قبل عروسی کرده بود از دیدن آن

خ.ز.

بی‌ناموسی طالبان در قره‌باغ شمالی

بعد از عقب‌نشینی نیروهای مسعود در قره باغ ۲۵ زن توسط قندهاری‌ها در یک حویلی اسیر گرفته شدند که وظایفی از قبیل لباس شویی، آشپزی، پاک‌کاری و جاروب به آنان محول گردید. ولی طالبان بی‌ناموس به این هم اکتفا ننموده زنان مظلوم را بی‌رحمانه مورد تجاوز جنسی و لت و کوب قرار می‌دهند تا این که یک زن از بین آنان موفق به فرار می‌شود و خود را به قرارگاه مولوی کبیر سردسته‌ی قوای جنایت‌پیشگان می‌رساند و استدعا می‌کند که به داد آن زنان بخت برگشته دیگر که در اسارت جانیان بی‌ناموس اند برسد ولی طبعاً مولوی صاحب کوچکترین اقدامی نمی‌کند.

صحنه رنگ باخت. طالبان یکی را با کیبل زدند و به زور داخل موتر انداختند، دیگری را با دشنام کیبل می‌زدند و دیگری... سمیع یارای تماشای آن صحنه دلخراش را نداشت که ناگهان سوزش فوق‌العاده‌ای را در پشتش احساس کرد و به طرف موتر پرتاب گردید. چند لحظه بعد موتر محل را ترک کرد و از دیده‌ها ناپدید گشت. در خانه پدر، مادر و همسرش لحظه‌های آمدن او را می‌شمردند. شام شد و شب آمد و از سمیع خبری نشد. مادر، پدر و همسر هیچ یک جرأت نداشت از این که چرا سمیع نیامد. آخر چیزی به زبان آوردند. حوصله مادر به سر آمد و قطرات اشک روی گونه‌هایش هویدا شد. پدر مضطرب و پریشان به او فهماند که اشک‌هایش را از عروسش پنهان کند. اما عروس هم کاسه صبرش به سر آمده بود ناگهان فریاد و شیون سر داد. شبی که گویی تا ابد سحر نداشت به سر رسید. پدر دست و پاچه برای جستجو از خانه بیرون شد. و با رسیدن به مارکیت دانست که پسر او را با چندین تن دیگر به جای نامعلومی برده اند. سرانجام پس از ده، دوازده روز تلاش دریافت که پسرش را به زندان پلچرخی برده‌اند. رنگش پرید و تپش‌های قلبش سریع شد. در فکر چاره برآمد. جنایتکاران تقاضای چندین صدلک افغانی رشوه را از وی نمودند. پذیرفت و تصمیم گرفت تا مبلغ مذکور را از دوستانش که در پاکستان بودند به قرض بگیرد. فردای همان روز رهسپار پاکستان گردید. چند روز بعد سیمین‌گل مادر سمیع با خواهر خود و مقداری خوراکه و پول راه زندان پلچرخی را در پیش گرفتند تا شاید به دیدار یگانه فرزند جوانش نایل آید. اما جنایتکاران جوابی به آنان ندادند. زن شروع به التماس و زاری کرد تا اندکی رحم در دل این درندگان پدید آید و پسرش را به او نشان بدهند. بالاخره بی‌اختیار خود را به سوی پنجره که بالاتر از قدش بود رسانید و به کمک خواهرش بلند شد و میله پنجره را محکم بدست گرفت و صدا کرد: «سمیع جان، جان مادر کجاستی؟ من و خاله‌ات به دیدنت آمده‌ایم سمیع جان.» اما در حالیکه با یک دست پنجره را محکم گرفته بود و با دست دیگر می‌کوشید تا چادریش را پس زند و چهره فرزندش را ببیند ولی نتوانست، چشمانش سیاهی کرد، دستش سست شد و به پشت بروی زمین افتاد. سمیع که آن وقت نزدیک پنجره رسید و صدای فریاد و افتیدن مادر را شنیده بود به بیرون نگریست. خاله‌اش را دید که می‌گرید. «خاله‌جان چه شده؟ مادرم ضعف کرده او را پیش داکتر ببرید.» سمین‌گل به هوش نیامد. او را نزد داکتر بردند. ولی سیمین‌گل داغدیده به خواب ابدی فرو رفته بود و دیگر چشمش به دیدار سمیع جانش باز نشد. جسد را می‌خواستند ببرند یک نفر گفت: «مرده را ببرید نزد زندانبان‌ها شاید از دیدن این صحنه رحمی بدل آنان آید و پسرش را رها کنند.» ولی طالبان و رحم؟ جنازه را به خانه آوردند. اتفاقاً پدر سمیع هم با قرضی که از دوستانش دریافت کرده بود وارد منزل گردید و ناگهان خود را در میان ناله و شیون می‌یابد و مثل انسانی بی‌روح اشکش خشک می‌شود. جنازه را دوستان و همسایگان به خاک می‌سپارند.

چند روز بعد پس از تادیه رشوه سمیع را رها می‌کنند. او که هر لحظه چهره مادرش که به زمین افتاده بود به یادش می‌آید می‌خواهد هر چه زودتر به خانه برسد. «مادرجان من آمدم.» ولی جوابی نمی‌شنود. سمیع از پدر و زنش می‌پرسد: «مادرم کجاست؟» پدر می‌گوید: «خانه خاله‌ات رفته توکمی استراحت کن بعد یکجا دنبالش خواهیم رفت.» سمیع قبول نمی‌کند و می‌گوید: «نه دلم بی‌قرار مادرم است برویم و او را بیاوریم.» هر دو از منزل خارج می‌شوند. پدر راه قبرستان را پیش می‌گیرد. سمیع می‌پرسد: «راه خانه خاله‌ام که دیگر است؟» پدرش می‌گوید: «این راه بهتر است.» چند لحظه بعد بالای قبری می‌ایستد و می‌گوید: «اینه مادرت سمیع جان همرایش گپ بزن که به خاطر دیدن تو همیشه به خواب رفت.»

بامیان

س. رحیم

تنفر مردم از جهادیان

در جلسه سوم عقرب ۷۸ که با شرکت عده کثیری از مردم، قومندانان خاین جهادی و عمال طالبان در بازار یکاولنگ جهت اتخاذ تدابیر امنیتی برای جلوگیری از حمله احتمالی قومندان «محقق» از سمت بلخاب، و اعزام نمایندگان از یکاولنگ به بلخاب برگزار شده بود، مردم ضمن انتخاب نمایندگان خویش یکسره بالای قومندانان نظام گذشته تاختند. از جمله شخصی به نام حبیب‌الله‌خان از قریه‌ی زارین در حضور قومندانانی که فعلاً هم از قدرت و نفوذ برخوردار اند گفت: «گروه‌های سیاسی غم مردم را ندارند. فقط خود و منافع خود را می‌خواهند. باید حالا هم سه نفر عالم نزد قومندانان بلخاب رفته و بگویند که دیگر از خدا بترسند و مردم را تباه نکنند. آخر همین‌ها بودند که پول خوردند و جنگ کردند.»

دهقان فقیری از سر سرخ‌بید نیطاق به نام محب که پسرش را در جنگ بین سازمان نصر و حرکت از دست داده شجاعانه بر سعیدی، عضو شورای مرکزی حزب وحدت در بامیان تاخت: «آغای سعیدی این قدر دیره مه جنگ کدیم یا تو؟ تا امیالی ره مه پول خوردیم یا تو؟ قومندانا را مه فتوا داده ده جنگ رایی کدیم یا تو؟ تا دیروزه سر مردم تو بودی یا مه؟»

فریاد مردم از هر طرف بلند بود که دیگر بس است از خدا بترسید! حیا کنید! مردم را به خاک و خون نکشید! رنگ از روی قومندانان جهادی پریده بود. فرد دیگری به نام حقجو ساکن سرچارده‌ِ از بین جمعیت برخاسته خطاب به قومندان طالبی گفت: «آقای گردیزی! بی‌نصری هم نمیشه و بانصری هم نمیشه به ای معنا که اگه قومندان‌های نصری ره قدرت نتین اینا از بلخو پول می‌گیره و جنگ

میکنه اگر قدرت بتین سر مردم ظلم می‌کنه!»

در این جلسه که از ساعت ۱۲ تا ساعت سه بعد از ظهر ادامه داشت، فریاد نفرت و انزجار مردم از قومندانان جهادی بالا گرفت و آنان را مورد حمله قرار دادند. قومندان طالبی یعنی آقای گردیزی که خود نیز در خیانت و جنایت از برادران جهادی‌اش پس نمی‌ماند با چهره افروخته و لهجه خشن مردم را مورد ملامت و سرزنش قرار داده در دفاع از برادران جهادی‌اش گفت: «دیگه قومندانا جنگ نمیتانن بکنن قومندانان برادرهای ماست. قومندان‌ها به ما تعهد کرده اند. دیگر قومندان‌ها را بد نگویید. شما مردم به ما راپورهای غلط میتین و... از ما هیچ چیزی مخفی نیست».

ورود گرگان طالبی و فرار موش‌شدگان جهادی از یکاولنگ

به تاریخ ۳ میزان ۷۷ حوالی ۱۲ روز اردوی طلبه کرام در ولسوالی یکاولنگ رسید در حالی که افراد سرکوفته خلیلی دسته دسته از سرک عمومی، پیاده‌رو، بین جوی و کنار درختان بعضاً نیم‌برهنه و برخی با لباس غیرنظامی راه فرار در پیش گرفته و تفنگ‌های خویش را هر جای انداخته بودند، عده‌ای از این مارهای گزنده که تا دیروز با مال، آبرو، سرنوشت و عقیده مردم بازی می‌کردند، به مردم پناه‌آورده و در زیر پالان و بین آخورها و طویله بهائم، زیر کاه و خرمن‌ها و عقب ذخیره هیزم سوخت زمستانی خود را مخفی کردند و تعدادی از آنان از بین جوهای کنار باغ‌ها، زیر آسیاب و عقب ذخیره هیزم دست به تیراندازی‌های بی‌هدف زدند که تلفات و خسارات بیشتری را نصیب مردم بی‌دفاع و بی‌گناه ما کرد. افرادی که در این جریان جان خویش را از دست دادند عبارت اند از: سیدعلم از قریه بیده‌مشکین، سیداصغر از قریه ده‌تره‌چی، زوجه‌ی سیدمحمد، مامور موسی از قریه گردبید و زوجه شاه‌علی‌پناه از قریه لیلوری از ولسوالی یکاولنگ. افراد دیگری هم در اثر یورش طالبان کشته و زخمی شدند که متاسفانه از اسم و سکونت شان اطلاع موثق ندارم.

طالبان بعد از ختم درگیری و کشتار مردم به جرم لسانی، قومی و مذهبی گروپ گروپ دست به تلاشی خانه‌ها زده به بهانه شر و فساد و سلاح داشتن و نظامی بودن و غیره افرادی مانند سیدمحسن و پسرش سیدیاسین، سیدمحمدزوار، سیدیوسف و سیدجواد باشندگان قریه بیده‌مشکین، سیدامین‌اله و سیدشرف از قریه آختندان و اکثریت مردم را بی‌نهایت مورد آزار و اذیت قرار دادند. بعضی را دست بسته و برخی را دست باز با قنداق کلاشنکوف لت و کوب نمودند. گروپ اول که تلاشی می‌کرد گروپ بعدی می‌آمد. گریه و زاری زنان و اطفال سودی نمی‌بخشید. تیپ‌ها را با مرمی تفنگ از بین می‌بردند، هیزم سوخت را آتش می‌زدند و بعضی چیزهای باارزش و قیمتی را «غنیمت» می‌گرفتند.

ن.ک.

کاسه‌لیسان طالبان

قبل از رسیدن عید فطر سال ۱۳۷۸ سران قبایل و یا به اصطلاح مردم چهارکلاه‌های منطقه گردهم جمع شده و به خاطر عید آمادگی گرفتند. طبق معمول، آنان در سال‌های گذشته نزد محمدی رئیس حوزه یکاولنگ رفته عیدی می‌بردند، که به این وسیله هم چیزکی به جیب آنان می‌ریخت و هم حاکم «مرهم» می‌شد، این بار نیز از افراد سرشناس فی نفر ۱۰۰۰۰۰لک افغانی دوستمی و از سایران مقداری کمتر جمع کرده، چند راس گوسفند درجه اول از دره بندامیر خریداری کرده «عیدی» را نزد صوفی گردیزی مسئول قطعه منتظره یکاولنگ بردند. افرادیکه از این بابت روده‌ی شان چرب شد عبارتنداز: حاجی‌عارف مشهور به علاقه‌دار، عبدالله‌ارباب، احمدارباب و چند تن دیگر.

۶۰هزار دالر جزای مسیحی شدن

حاجی‌جواد یکی از کادرهای گروه مستضعفین بامیان بوده و در رأس مؤسسه CCA در یکاولنگ قرار داشت. حاجی عارف علاقه‌دار نزدش مراجعه کرده می‌خواهد در مؤسسه استخدام شود، اما بعد از آنکه جواب رد می‌شنود به تاریخ ۲۵ دلو با چند نفر از دوستانش جلسه‌ای ترتیب داده و به جواد اتهام مسیحی شدن می‌بندد. سپس جریان را به صوفی‌گردیزی که روده‌اش را چرب کرده بودند، می‌گویند. او جواد را احضار کرده فیصله خود را چنین ابلاغ می‌کند: «چون تو مسیحی شده‌ای باید شصت‌هزار دالر جریمه بدهی و یا این که از افغانستان خارج شوی.» جواد که نه این مقدار پول داشت و نه می‌توانست کشور را ترک گوید ناگزیر شد به خاطر جلب حمایت موسفیدان به افرادی مانند احمدارباب و غیره رشوه بدهد تا با پا درمیانی آنان از شر گردیزی نجات یابد. چند روز بعد از این جریان با وجود سردی بسیار شدید و قلت وسایط نقلیه حاجی‌جواد منطقه را ترک گفت.

نه طالبی نه اخوانی آزادی، دموکراسی!

سهراب

جنایات طالبان در بامیان

سال گذشته زمانی که طالبان داخل ولایت بامیان شدند مردم را بدو دسته تقسیم نمودند: دسته اول جوانان، که بیدرنگ تیرباران شده و اجساد شان را در داخل گودال انداختند و سپس توسط بلدوزر بالای شان خاک ریختند. دسته دوم شامل موسفیدان می‌شد که تعداد از آنان را فوراً از بین بردند و تعداد دیگر را به جایی نامعلوم که تاکنون هم (جوزای ۷۹) روشن نیست، برده اند. آنان بت‌های باستانی بامیان را به توپ بسته و می‌گفتند که در شهر مسلمانان بت نباید سالم بماند زیرا مردم بت‌پرست می‌شوند.

«چه دلاور است دزدی که بدست چراغ دارد»

به تاریخ ۳۰ عقرب ۷۸ دفتر مؤسسه صلیب‌سرخ مقیم ولایت بامیان توسط ملازوی و عبداله‌سرحدی دو تن از قومندانان مشهور طالبان به غارت برده شد. آنان تمام اجناس مؤسسه را به طور نمایان به خانه‌های شان انتقال دادند.

جنون جنایت طالبی

در عقرب ۷۸ در منطقه دورانی میدان شهر موتر خلیفه‌رضا معروف به چاغی از ملیت هزاره باشنده ولسوالی لعل ولایت غورکه از غزنی اجناس دکان و ۱۳ نفر سواری با خود می‌آورد، مورد حمله طالبان قرار می‌گیرد. آنان تمام سرنشینان راکشته پول نقد شان راکه به چهارصد ملیون افغانی می‌رسید با موتر و اموال آن به تاراج بردند. بعد از تلاش فراوان فامیل خلیفه‌رضا توانست موتر مذکور را در چنداول کابل پیدا کند. اما هر چه داد و فریاد کردند، هیچ مرجعی نیافتند که به حرف آنان توجه کند.

احداث مساجد پاسخ خشکسالی

طالبان طی دو سال تسلط خود در مناطق مرکزی به چور و چپاول مردم فقیر مشغول بودند. در سالی که گذشت کمر مردم را از یک طرف خشکسالی و قحطی و از جانب دیگر اندازهای بدون سورد، رشوه و مالیات خم نمود.

سیدصوفی‌گردیزی یکی از سرکردگان طالبان در ولسوالی یکاولنگ در حمل ۷۹ اقدام به احداث مسجدی بزرگ نمود که هزینه آن به دوهزارچهارصدملیون افغانی می‌رسد. این پول از دکانداران ولسوالی که شامل دو شهر (شهر کهنه و شهر نو) می‌شود، به زور برچه اخذ گردید و به تعداد ۱۰۰۰ اصله چوب از ملک دفتر گرفته شد. در ظرف کمتر از دو ماه این مسجد تکمیل گردید و به تعقیب آن برای ترمیم مسجد شهر کهنه هفت‌صد ملیون افغانی جمع‌آوری نمودند. اکثر مردم توان پرداخت این پول‌ها را نداشته و می‌گویند کودکان به مکتبی که می‌روند بالای خاک می‌نشینند. چندین سال می‌شود که مکتب روی کاهگل را ندیده، در روزهای بارانی اطفال از یک کنج صف به کنج دیگر می‌روند ولی بالای یک مسجد این قدر پول هنگفت مصرف می‌شود آن هم در این مصیبت و خشکسالی.

حشمت

اوبو اخیستلی طالبان خځلو ته لاس اچوی

د لړم میاشتی د ۲۶ او ۲۹ نیټی تر مینځ د بامیانو د یکاولنګ د ولسوالی په مربوطاتو کنبی د بین‌الملل خورا کی موادونه یک څو موټر وسوځول شول او هم هغه کسان چه موټرو سره ؤ د نامعلومو خلکو له خوا تکول شوی دی. دا دوهم ځل دی چه دغه راز کار تکراریږی.

نو له دی کبله طالبانو پریکړه وکړه چه د ټولو لویو لارو لکه قندهار ـکابل، هرات ـ قندهار، بامیان ـ کابل او کابل ـ جلال‌آباد په اوږدو کنبی امنیتی پوستی واچول شی. ددغه پروګرام د پلی کولو لپاره درونتهی نه تر استحکام پل پوری د لغمان ولایت د امنیه قومندانی مربوط د ملاضیاالرحمن ملګری او سرګروپ یوسف د ننګرهار ولایت د خوګیانو د ولسوالی د آرغچ د کلی اوسیدونکی ته د امنیت مسئولیت سپارل کیږی. یوسف د مولوی‌خالص د ډلی سرګروپ ؤ چی یو بدعمل، بدکار او چرسی سړی دی. نوموړی د ځانی ګټو لپاره د غلا قتل او نورو غیرانسانی اعمالو څخه ډډه نه کوی.خو مهمه خبره داده چه د طالب ګروپونو څخه هم ندی، هغه څه کوی چی خپل زړه یی وغواړی او د طالب د نظریی خلاف هم دی.

وحشت طالبی

در اوایل اسد ۷۸ طالب‌بچه‌ها در مرکز یکاولنگ به دکان رادیوسازی که مشهور به حافظی است، رفته به وی می‌گویند که تیپ ترپوتای ما را درست، کن. حافظی عذر خواسته می‌گوید بتری ندارد. طالبان می‌گویند تا صبح باید بتری را پیدا کنی. شخص مذکور هر چه

تلاش می‌کند بتری پیدا نمی‌تواند. طالبان که فردا صبح دوباره جواب منفی می‌شنوند، خشمگین شده حافظی را با کیبل مورد لت و کوب قرار می‌دهند که مدت زیادی از راه رفتن مانده بود.

علی‌فریاد

چشمدیدی از گذر «دجال»

به تاریخ ۲۹ اسد از کابل به بامیان مسافرتی داشتم. وقتی به جنوب کوتل حاجی‌گک که قبلاً تقریباً ۱۱۰ فامیل در آن جا زندگی می‌کردند رسیدم، خانه‌ها همه سوخته و ویران شده بودند. با آمدن طالبان عده‌ی زیادی از مردم این مناطق کشته شده وباقیمانده هم مهاجرت کرده اند بعد به کالو رسیدم که منطقه بزرگی است و در آن ۳۰ نفر از طالبان ترکمن اجرای وظیفه می‌کنند.

به تاریخ ۳۱ اسد وارد شش‌پل بامیان شدم. موتر ما توسط طالبان پوسته که وظیفه بازرسی داشتند توقف داده شد و اجازه عبور نمی‌دادند بعد از گفتگو و عذر وزاری زیاد به ما اجازه عبور دادند. موتر ما از قرای جریسی‌طوغی، تولچی آهنگران و دهن آهنگران، سوماره و دهن سوماره، منطقه بزرگ فولادی، بامسرای، قات‌مستی، طی‌یوتی، سرخ‌قول، خم‌کلک‌ها، سیدآباد، حیدرآباد، دوآبی، جودری، جوقول، جوکار وغیره عبور کرد که همه به شمول شهر کهنه بامیان تماماً سوخته و به ویرانه مبدل گشته بودند. زمین‌ها خاره و لایزرع، باغ‌ها و درختان همه خشک شده بودند.

ساعت ۱ بعد از ظهر وارد شهر نو بامیان شدیم که در شمال آن آثار تاریخی (بت‌های بامیان) و در جنوب آن شهر غلغله قرار گرفته. در شهرنو ویرانی نسبتاً کمتر بود اما دکان‌ها تماماً بسته بوده، هوتل‌ها و سماوارها اصلاً درک نداشتند. در داخل شهر حدود ۲۸ نفر نظامیان طالبی گشت وگذار می‌کردند و افراد عادی و یا دکانداران دیده نمی‌شدند. بت زن راکه چند سال قبل دیده بودم و راه‌های عبوری و چت بالای سر آن به خط زیبا نقاشی شده بود، حالا سقف و قسمتی از کله بت را طلبه کرام به توپ بسته بودند که سنگ و خاکش به زیر پای بت توده شده بود. بت مرد از گردن به بالا به شمول سقف تماماً سیاه و دودآلود شده بود. در میان این دو بت طالبان مسلح نشسته بودند که میله‌های توپ شان از دور دیده می‌شد. مالک هوتل غلغله برایم گفت که او را طالبان وادار ساخته اند که هوتل را باز کند. خود از مزار آواره شده و فامیلش درکوه زندگی می‌کند. وی اضافه نمود که طالبان در ثور به بامیان حمله کردند که تقریباً ۱۲۰۰ نفر شان پاکستانی بودند و فعلاً هم به تعداد ۴۰۰ نفر پاکستانی در همین بت‌ها زندگی دارند ولی در بازار رفت و آمد نمی‌کنند.

سفرم را به طرف غرب بامیان ادامه دادم. قصبات سرخدر و خواجه‌علی کمتر سوخته و خراب دیده می‌شد. ولی قصبات اغرباطه، سوخته، سبزک، گنبد، رخشی، لنگر، قلات، باریکی شهیدان و شهیدان، بکلی سوخته و به خرابه مبدل شده بودند و زنده جانی در آن جا به چشم نمی‌خورد.

به تاریخ اول سنبله داستان جنگ غرب بامیان را از زبان یکی از قومندانان طالبان به نام شیرعلی پشتون شنیدم که در غرب بامیان با جبهه اغرباطه درگیر شدند. با توپ و تانک که نشد با طیاره‌ها و هلیکوپترها فشار آوردند ولی نتوانستند خط جبهه دشمن را بشکنند. سواره‌ها از طریق کوه‌ها به عقب جبهه حمله برده و در چنگ طالبان آمدند. وی اضافه نمود که طالبان از خط اغرباطه عبور کرده و با پاکستانی‌ها قصبات اغرباطه، سبزک، گیند، رخشی، سوخته، لنگر، قلات، باریکی و شهیدان را به آتش کشیده، بی‌رحمانه به قتل‌عام دست زده و از هیچگونه ظلم و ستم در این مناطق دریغ نورزیدند.

صحنه‌ای از فاجعه‌های بامیان. بنیادگرا گزیده

بعد در جریان سفرم به قریه شبرتو و قرغتو رسیدم. قرای فلفه‌جو، شاراه و قلعه‌سبز که آن‌ها جمعاً ۳۶۰ خانه زندگی می‌کردند، به کلی به آتش کشیده شده بودند. ۳۰ نفر از باشندگان آن به قتل رسیده و باقی در ولسوالی پنجاب و تعدادی که می‌توانستند به پاکستان و ایران مهاجرت نموده اند.

سیداکبر یکی از مهاجران قریه گنبد ولایت بامیان که فعلاً در دره‌صوف زندگی می‌کند، در برج جوزا از راه قراخول از دره‌صوف به ولسوالی یکاولنگ آمده بود. وی و همراهانش قصه می‌کردند: «مردمی

که از قریه گنبد و رخشی وغیره مهاجر شده بودند، حتی فرزندان ۱۳ ساله شان را بخاطر سرما از دست دادند. اجسادی راکه خود آنان مشاهده کرده بودند، تعداد شان به ۹ نفر رسیده بود (۴ پسر و ۵ دختر) که در کنار سنگ‌ها و سوراخ کوه‌ها و غارها دیده می‌شدند. جسد طفل هفت ساله‌ای را حیوانات درنده پاره پاره کرده و چشمان جسد دیگری را مرغ‌های صحرایی کشیده بودند. همچنان تعدادی زنان حامله نیز سقط کرده بودند.»

جوانی به نام حسن‌سپورت می‌گفت: «ما مدت یک ماه در خط کهنه سنگر داشتیم. تعداد ما صد نفر از ولسوالی یکاولنگ و ۵۰ نفر از علاقه‌داری سیغان تحت قوماندە جنرال حیات‌اله، که با ۲۰۰ نفر پاکستانی جمله ۳۵۰ نفر تحت قوماندە یک جنرال پاکستانی قرار داشتیم. به تاریخ ۲۰ سنبله ۸۵ نفر تحت قوماندە زمان‌شلک از منطقه گوهرگین یکاولنگ و به تاریخ ۲۳ سنبله به تعداد ۵۰ نفر دیگر فرستاده شد. ما نگهداری سنگر را به عهده داشتیم و جنگ می‌کردیم ولی عرب‌ها وظیفه سم‌پاشی ادویه زهری را بالای درختان و تاک‌های انگور داشتند. ادویه زهری آنقدر قوی بود که در یک روز تمام درختان و تاک‌های انگور را خشک نمود. جنرال‌های پاکستانی نقشه و طرح جنگ را می‌ریختند و افراد دیگر وظیفه داشتند که در روز بعد از دواپاشی خانه‌های مردم را توسط بلدوزرها منهدم کنند. این افراد قسمت‌های سرای‌خوجه الی مربوطات ولسوالی شکردره و ولسوالی کوهدامن را تماماً ویران و به خاک یکسان کردند.»

وضع سیاسی و اداری: حاکمیت ولسوالی فعلاً بدست طالبان است. افراد مسلح نظامی بیشتر از ۱۵۰ نفر بوده که تمام مصارف شان به دوش مردم فقیر می‌باشد. مسئولیت نظامی قوه منتظره را شخص بی‌سوادی به نام سیدصوفی‌گردیزی به عهده دارد که اطرافش را خلقی‌های سابق منطقه گرفته و تحت نظر آنان حرکت می‌کند. خلقی‌ها عبارت‌اند غلام‌علی‌وحدت و صمدفاسق و همدستان شان. افراد بسیجی و داوطلب را بدون سلاح از ولسوالی حرکت داده و به جنگ شمالی و قندوز می‌فرستند که در آن جا مسلح شده و در هنگام بازگشت دوباره خلع سلاح می‌گردند.

قابل تذکر است که در جریان تهاجم طالبان به ولایت بامیان:

۱ـ یکصد و هفتاد قریه سوزانیده و ویران گردیده است.

۲ـ ۱۶۰ باب مسجد سوخته و خراب گردیده است.

۳ـ ۸۰۰۰۰ خانواده آواره و مهاجر گردیده اند.

۴ـ ۲۰۰۰ نفر کشته و یا مفقودالاثر گردیده اند.

وضع صحی: از سال ۱۳۵۰ به این طرف در ولسوالی یکاولنگ یک شفاخانه بزرگ اعمار شده که دارای چندین اتاق، عملیات‌خانه و ۵۰ بستر است. در زمان حزب وحدت مسئولیت آن به ایرانی‌ها سپرده شده بود اما ایرانی‌ها فقط در خدمت حزب وحدت بودند و به مریضان ملکی رسیدگی نمی‌کردند. رشوه‌خواری، لواطت و زنا در شفاخانه کار روزانه و معمول مسئولان بود.

مردم مریضان خود را به شفاخانه می‌آورند ولی ادویه وجود ندارد و صرفاً فیس یک معاینه ۲۰۰۰۰ افغانی می‌باشد. اگر به فرض مقداری ادویه به شفاخانه اختصاص یابد، مسئولان آن را به دواخانه‌ها به قیمت بلند می‌فروشند.

وضع فرهنگی: مکاتب پسران ظاهراً باز است ولی درس و تعلیم وجود ندارد. در جریان سال جاری مکاتب به مدت چهار ماه نیمه‌فعال بود. مکاتب دختران بکلی تعطیل گردیده که فعلاً حتی مکتب‌های خصوصی وجود ندارد و تنها مدرسه‌های دینی باز است.

وضع اقتصادی: مردم این ولسوالی به وضع بد اقتصادی گرفتار می‌باشند. کشت و زراعت مردم را جبر طبیعت، سرما، سرخی و امراض گوناگون از بین برده است. حیوانات منطقه مانند گاو، گوسفند وغیره فروش ندارند. اگر به فروش هم برسند بسیار به قیمت پایین. اکثریت سرمایه‌داران منطقه فرار کرده اند، کارهای تعمیراتی وغیره برای مردم فقیر پیدا نمی‌شود. مردم بیکار اند و مواد محلی مانند پوست حیوانات فروش ندارد. مواد اولیه‌ای که از سایر ولایات می‌آید قیمت آن بسیار زیاد می‌باشد که مردم توان خرید آن را ندارند.

ولسوال یکاولنگ: ولسوال شخصی است به نام حسین‌علی از سپاه پاسداران طرفدار اکبری. مردم می‌گویند زمانی که این شخص ولسوال مقرر شد بجای بوت، توپی (بوت‌هایی از تیوپ موتر که در محل درست می‌شوند) به پا داشت ولی اخیراً یک راس اسب را ۲۵ملیون و یک راس نرگاو را ۱۳ملیون (به پول دولتی) از نزد احمدضابط خریداری کرده که آن را به خانه خود در ولسوالی پنجاب فرستاده است. رشوه بحد اعلا رواج پیدا کرده که از برکت آن بعضی از ماموران به سرکردگی ولسوال صاحب به ثروت‌های کلانی دست یافته اند.

«گوشت خر، دندان سگ»

شیخ‌ذکی والی جنایتکار بامیان در زمان حزب وحدت، بهرامی رئیس سیاسی و اطلاعات حزب وحدت با تعدادی از قومندانان شان در زمان حمله طالبان از ولایت بامیان به دره‌صوف گریختند. در ولسوالی دره‌صوف یک راس اسب را مبلغ صدملیون افغانی، دومی را ۸۰ملیون، سومی را ۶۰ملیون و چهارمی را چهل ملیون خریداری کرده در جوزای ۷۸ به طرف غزنی حرکت می‌نمایند. شبی یکی از همراهان آنان که او هم شیخ بود در مسیر راه دره‌صوف بامیان با پول هنگفتی به طرف علاقه‌داری سیغان فرار می‌کند. سه جنایتکار دیگر با دو خورجین پر از پول دالر، کلدار و افغانی به طرف غزنی در حرکت می‌شوند. زمانی که به ولسوالی ناهور غزنی می‌رسند، با شخصی که برادرش را بهرامی از بین برده بود، بر می‌خورند. وی به پایگاه طالبان خبر می‌دهد. نظامیان طالبان هر سه نفر را دستگیر و فردا صبح جسدهای شان را در چارراهی غزنی آویزان نموده به نمایش می‌گذارند.

شیخ ذکی در زمان قدرت جنایات فراوانی را در حق مردم تاجک انجام داده بود. خانه‌ها را ویران، اموال شان را تاراج و به یغما بـرده و چوب و نهال شان را به فروش رسانده و از باغ و زمین‌ها به خاطر منافع شخصی‌اش سرک کشیده بود. توطئه قتل سیدسرور قومندان وغیره نیز توسط همین شخص و همدستانش انجام گرفته است.

آنجاکه شریعت طالبی می‌خشکد

در ۲۰ حوت ۷۸ غلام‌محمد (میأ) از قوم پشتون بـحیث قـاضی ولسوالی یکاولنگ مقرر گردید. وی الی اواخر ثور سـال ۷۸ احکـام شریعت طالبی را تطبیق می‌کرد و شخصی بنام سیدحسن‌پیام فـرزند سیدعبداله‌ارباب را به صفت منشی‌اش برگزیده بود. حسن در زمـان جنگ مقاومت از افراد وابسته به شورای اتفاق بود سـپس بـه حـزب وحدت پیوست و از هیچ گونه جنایت دریغ نورزید. وی در مدت ده ماه همکاری با قاضی طالبی انواع شیوه‌های رشـوه‌خواری را بـه قـاضی آموخت. به تاریخ ۲۵ ثور که قاضی فرار می‌نماید توسط افراد صوفی در کوتل سرخک با هفت‌صد متر تکه، ۳۰ ملیون افغانی و یک‌هزار دالر که اخیراً از نجیب پسر عبدالحسین کلانتر رشوه گرفته بود، دسـتگیر می‌شود. وی بعد از تحقیق سرسری و مـصادره امـوالش دوبـاره بـه مسکن اصلی خود باز می‌گردد و بدون دغدغه خاطر به زندگی ادامه می‌دهد در حالیکه افراد غیرطالبی در صورت گـیر آمـدن در هـمچو موارد دست و پای شان را از دست می‌دهند. حسن‌پیام که سهمدار و شریک جرم قاضی بود به کابل فرار می‌کند.

عزیزاله‌سروش خاین و برادرانش

عزیزاله سروش فرزند میرسیدحبیب خان از خان‌های فروزبهار از طرف شورای اتفاق قومندان امنیه ولسوالی یکاولنگ تعیین شده بود. با تشکیل حزب وحدت به این حزب پیوست و عضو شورای مرکزی آن شد.

در جوزای ۷۸ در تشکیلات طالبان معاون ولسوال مقرر شد. وی چندین بار به اطراف ولسوالی برای حل و فصل دعواهای مردم اعزام گردیده و پول‌های فراوان از آنان رشوه گرفته است. سروش به تاریخ ۱۰ عقرب ۷۸ به خاطر حل دعوایی به دهن‌ذولیچ فرستاده شد که از یک طرف دعـوا (حـاجی‌حیدر) ۱۵ مـلیون افـغانی، یک جـل سـرکش استرجی برای اسب و دو سیر روغن زرد رشوه گرفت. چند روز بـعد حاجی‌حیدر برای دادخواهی عازم ولسوالی می‌شود که در جریان راه بدست سروش افتاده به شدت لت و کوب می‌شود و سـپس او را بـه درخت بسته و خود به ولسوالی می‌آید. روز بعد که حاجی به ولسوالی رسید کسی حرفش را نشنید. اخیراً در مناطق قوم آیه یک خرمن گندم آتش گرفت وی به آن جا رفت و مصارف دو شبش به ۹ملیون افـغانی رسید، چهل‌ملیون خساره خـرمن حسـاب شـد و صـدملیون رشـوه گرفت. مردم محل به صوفی‌گردیزی شکایت نمودند صوفی فقط ۳۰ ملیون افغانی رشوه را از نزد سروش اخذ نموده به مردم محل مسترد کرد و خود وی را برای پنج ماه از وظیفه سبک دوش نمود. در ثور سال جاری سروش با ۳۰ تن از افراد نظامی به قومانده حیات‌اله خان خلقی به ولسوالی شهرستان مربوط ولایت ارزگان فرستاده شد تا آن مردم هم از فیض برکاتش بی‌بهره نمانند.

ن. ج.

آدمکشی سرگرمی طالبک‌ها

به تاریخ ۱۵ اسد ۷۸ نعیم باشنده آخندان یکاولنگ که بیش از ۱۴ سال نداشت، بخاطر آببازی در دریا رفته بود. وقتی دو طالب مـتوجه می‌شوند که وی بدون پیراهن آب بازی می‌کند بـه خشـم آمـده نـعره می‌زنند. ولی نعیم از طالبان بی‌خبر مصروف آببازی می‌باشد. دریـن اثنا یکی از آنان دست به ماشه برده و می‌خواهد بچه را بزند که نـعیم متوجه شده و از مرگ می‌جهد.

سر سگ و دم سگ

به تاریخ ۱۲ اسد ۷۸ یکی از طالب‌بچه‌ها پول کلدار قـومندانش صوفی‌گردیزی را دزدیده و نزد سیدمحمد ولد رحیمی در بندامیر برده می‌گوید این را به افغانی تبدیل کن. محمد از یک طـرف آن مـقدار را تبدیل نمی‌توانست و از طرف دیگر تصور می‌کرد پول جعلی است بناءً از تبدیل پول صرف‌نظر کرد. طالب‌بچه چون خودش بسیار وارخـطا بود، به خشم آمده و محمد را آن قدر مورد لت و کوب قرار داد که تـا چند روز در خانه بستری شده بود.

طالب در نقش سگ پاچه‌گیر

علی‌محمد باشنده دره‌علی در مرکز یکاولنگ دکان خیاطی دارد. به تاریخ ۱۷ اسد ۷۸ چند طالب به بهانه اینکه قد و اندام ما را بگیر، وی را با خود در پوسته برده به حدی کیبل‌کاری می‌کنند تا خود شان خسته می‌شوند و او را رها می‌نمایند. علت لت و کوب شخص مذکور به قول اقاربش خصومت شخصی بود و کسی به طالبان رشوه داده تا وی را لت کنند. چون علی‌محمد به ملیت هزاره تعلق دارد، بین طالبان پشتون و هزاره تضاد پیدا شد. زمانی کـه طـالبان پشـتون وی را بـه لت کـردن می‌بردند، طالبان هزاره مانع این کار شده بودند. اما آنان توسط طالبان پشتون خلع‌سلاح گردیدند که این مسئله سبب جبهه گـیری ولسـوال (هزاره) با سایر سرکردگان طالبی (پشتون) گردید.

ننگرهار

حشمت

گروپ‌های مسلح بیگانه در جلال آباد

گروپ‌های مسلح بیگانه بخصوص افراد اسامه‌بن‌لادن و گروپ‌های مسلح احزاب پاکستانی و تاجکستانی (لشکر طیبه، حرکت الانصار، گروپ قاضی حسین‌احمد، گروپ ملافضل‌الرحمن و گروپ‌های تاجکستانی) در داخل جلال‌آباد پایگاه داشته و با طالبان همکاری نظامی می‌نمایند. تمام مسئولان گروپ‌های بیگانه در چند نقطه جلال‌آباد، یعنی در لوای مولوی‌خالص، درونته، غند سابقه گلبدین، گروپ‌های پنجابی در ولسوالی ۴کار اسلامی قول اردوی نمبر یک و در ولسوالی ۹ زرهدار ۸۱ احضار شده بودند. تا از تمام افراد مسلح که با فامیل در این پایگاه‌ها وجود دارند و افراد مجرد مسلح خویش معلومات ارائه نمایند.

به تاریخ ۲۸ میزان ۱۳۷۸ فرمانی از ملامحمدعمر توسط وزارت دفاع صادر شد که این افراد (نظامی و یا ملکی) که مسلح شده اند به فوریت اسلحه خویش را جمعآوری نموده و خلع سلاح گردند و به آنان گفته شود که به کابل رفته و مشکل خویش را از طریق وزارت دفاع حل نمایند.

برخورد در تورخم

به تاریخ ۲۶ میزان ۱۳۷۸ برخورد مسلحانه بین ملیشه‌ها و اردوی پاکستان در خط سرحدی تورخم صورت گرفت. روی این ملحوظ از اوایل روز بعد، دروازه تورخم مسدود بود که مانع رفت و برگشت افراد عادی و ترانزیتی گردیده بود.

ساعت ۷ صبح از طرف مسئولان طالبان تلفنی به ملاعمر خبر داده شد. بعد هیئت دو نفری (مولوی احمدطه‌قادری، قومندان امنیه و عارف‌خان رئیس استخبارات) به نمایندگی از ملاعمر به تورخم رفته و با مسئولان پاکستانی صحبت کردند که در نتیجه ساعت ده همان روز دروازه دوباره گشوده شد.

ستم چند بر هندوها و سیک‌ها

هندوها و سیک‌ها از سال‌های متمادی در شهر جلال‌آباد زندگی داشته و به کار و بار مختلفی از قبیل تجارت و دکانداری مصروف بودند. اکثر دکان‌های بزازی و لوکس‌فروشی اطراف حوض خشک مربوط هندوها بود. قرار معلومات موثق تعداد هندوها و سیک‌ها در جلال‌آباد به ۷۰۰ فامیل می‌رسید. ولی فعلاً ۴۰ الی ۵۰ فامیل درین ولایت باقیمانده و متباقی همه در اثر جنایات و جنگ‌های طولانی دولت پوشالی، جهادی‌ها و طالبان به ولایات دیگر و یا ممالک خارجی مهاجر شده اند. اکثر اینان تمام سرمایه‌های شخصی را از دست داده و جایدادهای شان از طرف جهادی‌ها و طالبی‌ها غصب شده است. تعداد کمی از هندوها که درین شهر مانده اند اکثراً فقیر بوده و توان رفتن ازین محبس را ندارند. لذا به شغل‌های دکانداری روی بازار یا چپلک‌فروشی روی آورده اند.

مراسم مذهبی آنان از قبیل ویساک و میله گل نارنج قبلاً با جوش و خروش برگزار می‌شد و طی آن کتاب مذهبی خویش را از درمسال گرفته الی سلطانپور سرخرود با مراسم خاصی جشن و سرور انتقال می‌دادند که حتی مسلمانان نیز در آن شرکت می‌کردند، اما فعلاً اجازه برگزاری چنین مراسم را ندارند و فقط گاهگاهی مخفی و در داخل درمسال به شکل بسیار محدودی اجرا می‌گردد. وضع اقتصادی آنان بسیار خراب است. کسانی که مقداری سرمایه دارند از ترس جهادی‌ها و طالبان سرمایه گذاری نمی‌توانند. زندگی آنان همیشه با وهم و ترس از دزدی‌های مسلحانه توام است.

برای دختران و پسران آنان سابق زمینه تحصیل و تعلیم در مکاتب آماده بود ولی فعلاً آنان اجازه تعلیم را ندارند. همه کارهای فرهنگی را باید در داخل درمسال اجرا نمایند.

در آغاز آمدن طالبان بالای زنان و دختران هندو فشار و تعدی زیاد وجود داشت. آنان نمی‌توانستند در شهر گشت و گزار نمایند اما فعلاً تعداد کمی از دختران و زنان هندو در نزدیکی درمسال به چشم می‌خورند. اگر افراد امربالمعروف بااینان روبرو شوند، مورد دشنام، فحش و تهدید قرار می‌گیرند ولی آنان عنعنات مذهبی خود را رها نکرده و به درمسال رفت و آمد دارند.

درین شهر دو درمسال فعال وجود دارد که در آن مراسم مذهبی و عنعنات شان به طور خصوصی اجرا می‌گردد.

پربجی‌سنگ یکی از افراد مشهور هندوها است که آپارتمان و خانه‌اش را قومندان گلبدینی به نام انجنیر غفار با تهدید و شکنجه به نام خود قباله کرده و او را مجبور به فرار از وطن می‌کند.

خانه دندی‌سنگ یکی از دکانداران درمسال از طرف طالبان به زور گرفته شده خودش را وادار به فرار نمودند. فعلاً خانه‌اش در تصرف یک فامیل طالب می‌باشد.

ملیشه‌های پاکستانی وارد خاک افغانستان شدند

به تاریخ ۲۸ عقرب ۱۳۷۸ مولوی‌صدراعظم به ملیشه‌های پاکستانی اجازه داده که برای جستجوی فرد مفقود شده‌ی شان وارد

طالبی افغانستان او که د ترهه‌گری ځاله؟

طالبان له افغانستان څخه د ترهه‌گری (تروریزم) ځاله جوړوی د طالبانو د یوی مهمی منبع سره سم د هر خارجی تبعه د مشکل د حل لپاره داسی پریکړه شوی چی هر بهرنی شخص چی دلته طالبانو سره همکاری لری هغه ته به د افغانستان د تابعیت تذکره او افغانستان کی د اوسیدو حق ورکول کیږی، دغه پروگرام د کب د میاشتی د پیل څخه د تطبیق وړ گرځیدلی چی د وری تر میاشتی پوری په سوونو زیاتره پاکستانی اتباعو ته په دغه پروگرام کښی تذکری توزیع شوی دی. همدا رنگه هغه عربان، چیچنیان او د نورو هیوادونو تروریستان چی خپلو هیوادونو ته ستنیدلای نشی هم د همدغه پروگرام لاندی افغانی تذکری ترلاسه کولای شی.

خـاک افـغانستان شـوند. قـابل یـادآوری است کـه یک صـوبه‌دار (دلگی‌مشر) پاکستانی توسط افرادی که هویت شان مشخص نگردیده است اختطاف و جسدش بـه تـاریخ ۳ قـوس ۱۳۷۸ از ۱۵ متری پوسته‌ای که در آنجا ایفای وظیفه می‌کرد، پیدا شد. بعداً از تورخم چنین گزارش داده شد که افراد نظامی پاکستانی، ۱۸ نفر از طریق دروازه‌ی تورخم با سگ‌های تعلیمی، ده نفر خلع سلاح از طریق عقب مسجد و گمرک به طرف جنوب، ده نفر خلع سلاح از راه قاطرها «طرف شمال» که راه‌های هموار است، حدود ۱۲۰ نفر مسلح از طریق جنوب کوه شمشاد از خزعلی و نیز حدود دوصد نفر از طریق شمال شرق از مناطق آشه‌خیل داخل خاک افغانستان شدند. به مردم عام در تورخم گفته شد که فقط همین هژده نفر با سگ‌های شان غرض جستجوی مریض خود از طریق دروازه قانونی تورخم وارد افغانستان شده اند. این عملیات پاکستانی‌ها که جزئیات آن روشن نشده است، تقریباً از ساعت ۴:۳۰ الی ۶:۴۵ بعد از ظهر جریان داشت و هنگام خارج شدن خبر دادند که فردا می‌خواهیم دوباره بیاییم.

دعوتنامه مرموز به والی لغمان

به تاریخ ۲۸ عقرب ۷۸ مولوی‌کبیر متن دعوتنامه‌ای را به اطلاع والی لغمان رساند و والی صاحب ساعت ۱۱ قبل از ظهر ۲۹ عقرب جلال‌آباد را به قصد پاکستان ترک گفت. به ماموران و مراجعه کنندگان گفته شده که والی صاحب غرض تداوی به پاکستان می‌رود اما این که زیر کاسه چی نیم‌کاسه بوده است، والی می‌داند و بادارش.

د مولوی‌کبیر او ملاراکتی کړکیچ

د ژنگوک څوکی چی د ننگرهار ولایت د دوربابا ولسوالی سرحدی سیمی کی موقعیت لری د قاچاقی مالونو د تگ راتگ له امله د طالبانو لپاره د عوایدو یوه مهمه منبع گڼل کیږی. د لیندی د میاشتی په ۱۸ نیټی ملارا کټی‌په دغه ځای کی خپل ډیر د اعتماد وړ او مهم سړی چی نعیم‌جان نومیږی ځای پر ځای کړ. نعیم‌جان پخوا د نازیانو ولسوالی له خوا د غلا او نورو ناوړه کارونو په تور نیول شوی او څو میاشتی بندی شوی هم ؤ، ده ته چی پخوایی د نجیب له رژیم سره کار کاوه څو واره د ولسوالی د چلوونکو له خوا د مولوی‌کبیر اخطارونه رسیدلی وه چی سیمه خوشی کړی خو نعیم‌جان ویلی ؤ، تر څو چی د را کټی‌امر نه وی دبل چا په امر دغه ساحه نه خوشی کوم. را کټی هم څو ځله په دی هکله د مولوی‌کبیر غوښتنی ته منفی ځواب ویلی ؤ. مولوی‌کبیر چی نه‌غواړی په دغه ځای کی بل څوک برخه ولری له خپلو انډیوالانو سره په دی خبره غور کوی چی څرنگه د را کټی‌لاس له دغه ځایه لنډ کړی.

طالبی غلاگانی

په دغه وروستیو کښی د جلال‌آباد مختلفو ناحیو او شاوخوا سیمو کی د کورونو لوټ کیدل او غلا یوه عادی خبره گرځیدلی. د مرغومی د میاشتی د پیل نه را په دی خوا یواځی بهسودو کښی تقریباً د لسو ځایونو څخه زیات د غلا راپور ورکړل شوی. د جلال‌آباد دریمی ناحیی مربوطاتو کښی تقریباً د پنځلسو کورونو د غلا نه سربیره د یونین‌ایډ د روغتون غلا، د سرخرود د ولسوالی د درونټی په سیمه کښی او د ظلم‌آباد مرزاله‌آباد سیمه کښی جمله اوه کورونه، د پنځمی ناحیی مربوطاتو کښی تقریباً د پنځه نه زیات، شپږمی ناحیی نه قصبی، خوشگنبد، روښان‌مینه او د میدان هوایی په شاوخوا کښی تقریباً د اودلس کورونه زیات، څلورمه ناحیه، دوهمه ناحیه او د اولی ناحیی مربوطاتو کی ټول تقریباً لس کورونه د سلواغی تر ۱۹ نیټی پوری غلا شوی. خو د طالب په نوم امنیتی چاروا کی‌دا وایی چی امن دی او خلک دروغ وایی.

له طالبی گوډاگیانو سرټکونه

د ۱۳۷۸دډلوی په اتمه نیټه د دهبالا ولسوالی مخ ته د بیلو بیلو قومونو په سل‌هاؤ خلکو د طالبی گوډاگیانوڅخه د سرټکونی په اړه

ټولنه وکړه، دوی خپلې غوښتنې او انتقادونه بیان کړل چې د یوې قومي جرګې او اخطار بڼه یې درلوده.

لالپورې او مهمندرې کې سرې وژنې

د ۱۳۷۸ کال د سلواغې میاشتې په ۸ نېټه د مهمندرې ولسوالۍ مربوطاتو کښې خورشید د پخوانۍ جهادي شورا مشهور قومندان د عارف په کورنۍ باندې تعرض وکړ او دوه تنه‌یې ځان سره یوړل چې معلوم ندي دغه خلک یې مړه کړي او که ژوندي دي د ولسوالۍ له طرفه مقابله هم وشوه خو څه نتیجه یې ورنکړه، محمد عارف هم یو جهادي قومندان او د شروفساد د وخت د تعلیم او تربیې رئیس ؤ چې د خورشید په لاس وژل شوی دی. په پورته تاریخ کښې د لعل‌پورې ولسوالۍ مربوطاتو کښې هم په یوه پوسته د نامعلومو کسانو له طرفه انداختونه شوي چې یو کس پکښې مړ او دوه تنه زخمیان شوي دي.

«د میښې یار سنډاوې»

د ۱۳۷۸ د کب میاشتې ۲۶ د اختر په ورځ د مولانافضل‌الرحمن تر مشرتابه لاندې یو وفد د قندهار، مزار او کابل د سفر څخه وروسته جلال‌آباد ته ورسید. دغه هیئت چې ټول د پاکستاني اسلامي تنظیمونو استاذي په کښې شامل ؤ د ورځې په یوه بجه او دیرشو دقیقو د جلال‌آباد هوایي میدان کښې پلې شو. د دوې لپاره په سپین‌غر هوټل کښې چې کلک امنیتي تدابیر نیول شوي ؤ، ځای ورکړل شو. د دغه راز کسانو تګ‌راتګ افغانستان ته اوس یوه عادي خبره ګرځېدلې ده.

څرنګه چې دا هیئت د اختر په اوله ورځ ننګرهار ته راغلی ؤ د اختر تر دریمې ورځې پورې یې د عدیل پنجابي تر مشرتابه لاندې د څو سوو پسونو او غوایانو غوښې د قرباني په نوم توزیع کړې. عدیل د حرکت‌الانصار د تنظیم یو نظامي مشر دی چې په جلال‌آباد او کابل کې‌زیات شمیر تر‌هه ګرلرې.

د جنایتکارو پخلاینه

د ۱۳۷۸ کال د سلواغې په لسمه نېټه قاري‌احمداله د طالب اداري د استخباراتو رئیس پیښور ته سفر کړی وُ چې د ننګرهار ولایت د پخواني جهادي قومندانانو سره وګوري. دغه لیدنې کتنې د مختلفو قومندانانو سره وشوې. د سلواغې په ۱۸ نېټې چې د پهلوان سیدمحمد په کور کښې یوه لیدنه شوې ده په هغې کښې د دوې منځ کښې څه تعهدات شوي ؤ او ځینو جهادي قومندانانو وعده کړې وه چه نور به د طالب ضد فعالیتونو نه لاس اخلي. دغه خبرې د آی.اس.آی تر لارښوونې او د پیښور مقیم طالب قونسل مولوی‌نجیب‌اله او پهلوان سیدمحمد په هلوځلو جوړې شوې وې.

د «یونین‌اېډ» دفتر وتړل شو

۱۳۷۸ کال د سلواغې میاشت، د ننګرهار ولایت د جلال آباد دریمې ناحیې له ساحې څخه د «یونین‌اېډ» یو صحي کلینک په مکمله توګه غلا شو چې په غلا شوي اجناسو کښې قیمتي طبي اوزار، د بریښنا یو جنراتور، یو میل کلاشنکوف او څه نور قیمتي شیان شامل دي، د دفتر چوکیدار هم ډیر زیات ټکول شوی دی. د ننګرهار امنیتي قومنداني ته چې ویل کیږي په ډیره کښې یې خلې دي، په وخت خبر رسیدلې ؤ خو اجرائات یې نه دي کړي.

چیچنیانو سره د اسامه مرستې

په ۱۱ د مرغومې ۱۳۷۸ کال کښې د مزار نه د اسامه په مالي کومک د مزار او د کابل پخواني والي ملاعبدالمنان نیازي تر قیادت لاندې دوه درې سوه افغاني اتباع ملایان چیچن ته واستول شول.

ځینې خارجي اتباع چې د اسامه تر قیادت لاندې یې نظامي تمرینونه کړي او په کابل، قندوز، پروان، کاپیسا، مزار او نورو ولایتونو کښې د طالب مخالفو ډلو سره جنګیدلې هم دي او هم تقریباً شپږسوه نه تر اته‌سوه پورې ـ پاکستانیان ـ تقریباً سل‌کسه نه زیات الجزایریان ـ سعودي عربان ـ یمنیان ـ فلیپنیان، تاجکستانیان، اردنیان د دیارلس کسه هندیانو په ګډون د مزار نه لیږل شوي دي. مهم کس ویلې چې دغه خلک د هوا له لارې د چیچن کوم ګاونډي ملک ته ځې بیا په مناسب وخت کې پیاده او په موټرو کښې چیچن ته ورننوځي دغه مطلب د اسامه‌بن‌لادن نژدې منابعو په ننګرهار کښې تایید کړې‌دی.

جلال آباد

عکس از «پیام زن»

د یادولو وړ ده چې اسامه یوه باربری طیاره په خپل وا ککښې لري چه د طالبانو له راتګ نه مخکې د تجارتي پروازونو په نوم د ننګرهار نه سوړان ته یې د اسلحې د انتقال دنده درلودله چې څو ځلې یې د ننګرهار نه پول پول وسلې سوړان ته انتقال کړې دي. دغه الوتکه د طالبانو راتګ پوري او د طالبانو د راتګ په سر کې هم څو ځلې راغلې وه خو د رادیوګانو له لارې د اسامه د موضوع د ګرمیدو را هیسې بیانده راغلې او همدا راز ننګرهار ته د اسامه د راتګ په اولو وختو کې یوه بهرنی عسکري هلیکوپتر هم دده په خدمت کې دننده تر سره کوله چې اوس په ړا ګه‌نه تر سترګو کیږي.

خ.ز.

د راکټي ـ مولوي‌کبیر اړیکې او د ملاعمر فیصلې

د ملاعمر له طرفه داسې فیصله شوې وه چه د ننګرهار ولایت د لومړي نمبر قول‌اردو قومندان ملاعبدالسلام‌راکټي باید بل ځاى یا کومې‌بلې نظامي قطعې ته تبدیل او د ننګرهار ولایت د ځلورمې لوا قومندان معلم‌اولګل باید دخپلې وظیفې نه منفک شي او د ځلورمي لوا قومندانې باید کوم بل کس ته وسپارل شي. معلم‌اولګل د کودتا کولو او د طالبانو مخالفینو سره د لاس لرلو په تور تورن شوی ؤ.

راکټي په دې هکله د طالبانو د فاع وزارت سره په تماس کښې کیږي‌او هدایت اخلي چه عاجل کابل ته راشي په دغه ورځ راکټي‌کابل ته او په سبا یې د کابل نه قندهار ته حرکت کوي چه هلته د ملامحمدعمر سره ګوري او هغه ته وايي: «که‌زه چیرته د ننګرهار ولایت نه تبدیلیږم نو باید مولوي‌کبیر هم تبدیل شي که پر ته له هغه نه زه تبدیل شم نو بیا په کور کښینم او د تحریک سره همکاري نکوم.» ملاعمر د راکټي فیصلې ته پخپلې فیصلې ترجیح ورکوي او دغه تبدیلي ځنډول کیږي.

د مهمنددرې ولسوالۍ کې تاوتریخوالي

یو کال مخکې ټا کل‌شوې وه چه د تورخم بازار پراخه او ښه جوړ کړاى شي. خو د پا کستان‌د مخالفت له امله پاتې شو. وروسته بیا تصمیم ونیول شو چې دغه بازار د مهمنددرې ولسوالۍ دړکې په سیمه کې‌د سړک دواړو خواوُته چې د مهمندو او شینوارو تر منځ لانجمنه ځمکه ده جوړ شي.

د ۷۸ کال د سلواغې میاشتې په یوولسمه نیټه د شینوارو د اچین «کهي» ولسوالۍ د پیښې‌خوړ قومونو په دغې سیمې کې ۸ کوټې جوړې کړې، خیمې یې ودرولې او ګڼ شمیر وسله‌وال خلک یې ځاى پر ځاى کړل او ویل یې چې مونږ په خپلې سیمې باندې د طالبانو د تیري مخه نیسو. ځکه مولوي‌کبیر له کوچیانو سره لوظ کړی چې هغوی ته به په همدې ځاى کې ځمکه ورکوي.

له بلې خوا د مهمندرې خلک هم له خپلو پخوانیو ټوپکو، لرګیو او داسې نورو شیانو سره راوتلي او د احتجاج په توګه د سړک پر غاړو کښیناستلي ؤ. دوی ٌغوښتنه کوله چه ځمکه زمونږ ده او باید شینوارو په پرتله مونږ ته لازیاته توزیع کړاى شي.

د طالبانو هیئت چه د اچین، غني‌خیلو او مهمندرې ولسوالان ؤ، د شینوارو د پیښې‌خوړ قومونو سره خبرې پیل کړې او بیایې ددوی مشران د کابل د هیئت تر راتلو پورې (د سلواغی ۲۷) بندیان وساتل خو سر بیره پر دې هم خبره حل نشوه. هیئت د شینوارو له مشرانو سره ژمنه وکړه چې ځمکه به کوچیانو ته نه‌ورکوي او نه به یې ددوی له خوښې پرته مومندوته توزیع کوي.

پچیر او توری بوري ته د اسامه سفر

د ۱۳۷۸ کال د دلوی په ۲۰ نیټه د اسامه‌بن‌لادن په ګډون یو شمیر عربان له کابل څخه جلال‌آباد ته ورسیدل. دوی چې له کندهار څخه کابل‌ته او بیا له کابل څخه جلال‌آباد ته راغلل، د خپل سفر لومړی ورځ یې د هډې په فارم کې تیره کړله. ددې سفر څخه د نومړو خارجیانو نیت چې پچیر او توری بوري ته هم تر سره کیده ندی معلوم، خو شیخ اسامه‌بن‌لادن کله کله دغسې سفرونه تر سره کوي.

د طالبانو په‌ګزمې، ډزې وشوې

د ۱۳۷۸ کال د دلوی په ۲۲ نیټې، د طالبانو د کنړ فرقې د ګزمې موټر، د قومندان جانداد د وسله‌والو کسانو له خوا د نومړې تر ولکې لاندې بابروتنګې کې په راکټاو خفیفو ګولیو وویشتل شو. دغه موټر کې‌چې له معمول سره سم یې ګزمه کوله او په مکمله توګه تخریب شوی دی ګڼ شمیر خلک سپاره ؤ چې یواځې دوه کسه ټپیان شوي خو څوک مړه شوي ندي. پخپله د فرقې معاون د سپرو کسانو په ډلې کې‌نه‌ؤ.

د شلت په سیمه کې تاوتریخوالي او جګړې

د شلت په منطقه کې چې د ننګرهار ولایت د دره‌نور او نورګل د ولسوالیو ترمینځ موقعیت لري د کوچې قوم څو کورنې استوګنه لري. د ۱۳۷۸ کال د مرغومی ۱۴ د شلت خلکو په دغو کوچیانو باندې اوبه بندې کړې وې. کوچیان د اوبو د خوشې‌کولو لپاره شلت ته ولاړل خو هغوی دغه غوښتنه و نه‌منله تر څو کوچیانو د شلت په خلکو باندې په

یوی نقطی کښې تعرض وکړ او دوی خپله په دغه جنګ کښې مات شول. څه موده وروسته بیا هم کوچیانو د شلت په سیمه تعرض وکړ او یوه ښځه او یو سړی یې ځان سره یرغمل راوړل، د شلت خلک د خپل تحفظ په خاطر خوندی ځایونو ته لاړل او د کوچیانو په کورونو یې تعرض وکړ چه په نتیجه کښې یو کس زخمي او دوه کسه کوچیان مړه کیږي وروسته بیا د نورګل ولسوالی مداخله کوی چه دری کسه نارینه او یو ښځینه اسیر ځان سره وړی. اصلي خبره داده چه کوچیان د طالبانو لپاره کار کوی او د شلت خلکو هم له همدی امله په هغوی باندی اوبه بندی کړی وی. طالبانو نه غوښتل چه خبره رسوا شی خو اوس قومي خلکو خبره په ډاګه کړه.

«د جولا منډه تر موړی پوری وی»

د ۱۳۷۸ کال د سلواغی ۲۱ نیټه مولوی صدراعظم د ننګرهار ولایت کفیل، پاکستان ته سفر کړی. پاکستان ته دغسی سفرونه اوس تقریباً یوه عادی خبره ګڼل کیږی. دغه سفر چه رسمي بڼه نه لری میاشت په میاشت خپلو بادارانو ته د ګزارش ورکولو او لارښوونی د تر لاسه کولو لپاره تر سره کیږی.

په ننګرهار کی د اقتصادی بندیز اغیزی

د ننګرهار ولایت د ګمرک ریاست تقریباً د ۲٪ عوایدو منبع ده چی د ننګرهار، کنړ او لغمان مکمل نظامی اداری مصارف او هم د کابل او قندهار ځینی متفرقه مصارف تامینوی. کله کله د ځینی ولایتونو د قومندانانو لپاره د ملاعمر په حکم د ۴بای۴ او مختلفو موټرو اخستل او د شمالی مناطقو لپاره د البسی او ځینی مهماتو خریداری د سرحدی علاقو څخه په نغدو پیسو له همدغه ګمرک نه اجرا کیږی.

تر څو هفتی مخکی پوری د ورځی په لسګونو موټر په دغه ګمرک کښې محصول کیدل، خو دغه څو وخته د ګمرک عواید د ورځی څو موټرو ته را کښته شوی چی له دی کبله ټول کارونه په تیره د نظامی او ملکی خلکو معاشونه ځنډول کیږی. په دی وروستیو کی د ننګرهار ولایت نه څو کسه قندهار ته لاړل چی د ننګرهار ولایت لپاره د مصارفو مکمل تخصیص راوړی. په قندهار کی یی دوی ته دوه‌لکه ډالره ورکړی چی جلال آباد کی د ملکی مامورینو او د مولوی‌کبیر مربوط نظامی قطعی لکه سرحدی لوا، قطعه‌منتظره او څارندوی لپاره په نظر کی ونیولی شوی. قول‌اردو ته چی قومندان یی مولوی‌کبیر سره ښی اړیکی نلری داسی ځواب ورکړل شو چی تاسی ته مونږ نور معاش نشو درکولای، تاسی خپل معاشونه وزارت دفاع نه وغواړی. بانک کی هم چی کومی پیسی وی د استخباراتو مسئولینو ته ورکړل شوی. یوی مهمی منبع په ډاګه کړه چی پاکستان‌مونږ سره په ظاهر کښی‌مشکل لری خو په باطن کښی زمونږ روابط ډیر ښه دی.

په کابل کښی د وزارت دفاع او د خط د مسئولینو تر منځ څه تنازعات د مصارفو او روغنیاتو د مشکل له مخی پیدا شوی، اکثر ټانکونه چی باید په یخه هوا کښی د ورځی وکتل شی او عیار شی د روغنیاتو د نشتوالی له کبله پر ځای درول شوی دی، چی د ننګرهار څو ټانکونه هم لوا۴۱، لوا۹۱ او قول‌اردو ته بیرته راغلی.

د پوښلو موټرو کاروان د کابل په لور وخوځید

د ۱۳۷۸ کال د کب میاشتی په ۱۶ نیټه له پاکستان‌څخه د موټرو یو کاروان جلال‌آباد ښار ته راورسید. نوموړی کاروان کی تقریباً ۳۰ لس سلندره باربری موټر، څو عرادی یو سیټه ۴×۴ او دو سیته ۴×۴ شامل ؤ چی جلال‌آباد کی د ولایت چاروا کوته وسپارل شول. له دی کاروان‌سره تقریباً لس کسه فوځیان او د پاکستان‌سرحدی ملیشو پوری اړوند هینو موټر چی ترپال پری را کش‌شوی او پکښی بار شیان نه معلومیدل هم ؤ چی د ولایت له مسئولینو سره تر خبرو اترو وروسته د کابل په لور وخوځیدل.

په هیواد کی د بهرنی تروریستانو حالی

د ۱۳۷۸ کال د وری په ۲۵ طالبانو پریکړه کړی چی عربان، پنجابیان، تاجکان یا نور هغه خلک چی نظامی زده کړی کوی او د طالبانو سره همکاری ته افغانستان ته راغلی باید کابل ته نقل او پټ ځای کښی میشته شی. په ننګرهار کی د عربانو او پنجابیانو خلع سلاح کیدل او بیا کابل ته ددوی انتقال دهمدی پریکړی له امله ؤ، عربان دوه ګروپونه، د اسامه ملګری او هم متفرقه ګروپونه چی د هغو اکمالات‌هم اسامه کوی، د درونټی په قول‌اردو کښی اوسیدل او هم پنجابیان د حرکت‌الانصار او جماعت اسلامی قاضی حسین، جمعیت فضل‌الرحمن او نور لکه لشکر طیبه چی مرکزونه یی په لوا۴۱ (فارم هډه او قول‌اردو) کښی وه ټول په ننګرهار کښی خلع سلاح او زیات شمیر یی کابل ته انتقال شول چی مرکزونه یی اوس هم فعال دی دوی اوس هم پاکستان ته تګ راتګ لری او خپل غذایی مواد، البسه او نور ضروریات د پاکستان‌څخه ترلاسه کوی، مخابراتی مرکزونه یی هم په ننګرهار کی ساتل شوی دی. شمالی مناطقو کښی د طالبانو پرمختګ له ستونځو سره مخامخ شوی دی نو ځکه عربان باید ټول دغو مناطقو کښی ځای په ځای شی، بعضی نقاطو کښی چی خلک نشته هغه هم ډک شی د عربانو او پنجابیانو یو لوی مرکز په خوست کښی‌هم پاتی دی چی ددوی یو کس هم کم شوی ندی، ټول په خپل ځای دی او فعالیتونه یی جریان لری د عربانو او پنجابیانو له پاره د

خط په ټولو ساحو کښي مرکزونه جوړ شوي دي خو د قرارگاه په شکل باندي دوی ټول په فرقه۸ قرغه کښي ځای لري.

د راکتي لکی
د ملاکبیر تر پښی لاندی

زلمی او طاهر چی د ننگرهار ولایت د قول‌اردو توپچی کنډک پوری تړاو لری د ۷۸ کال د لړندۍ په ۲۴ نیټی د څو نورو وسله‌والو کسانوسره د خپلوانو د لیدلو لپاره کامی ته ځی. دغه مسلح خلک د بیرته راتلو په وخت کی ټول د بهسودو عبدالخیلو تنگی ته ځی او په هغه سړی باندی چی جنجال یی ورسره درلود، تعرض کوی غواړی چی تهدید یی کړی خو د کلی‌والو له طرفه په دغه تعرض کوونکوبرید کیږی چی حتی خپله وسله هم نشی چلولی نتیجه کښی طاهر او زلمی زخمی او اسیر کیږی خو ددوی نور ملگری تښتی او د موټر هم مخکنی شیشه ماتیږی د کامی نه راغلی خلک هم په کلی کښی محاصره پاتی کیږی چی وروسته بیا د عبدالخیلو د تنگی خلک ولسوالی ته ځی، زلمی، طاهر او د کامی نه راغلی اصلی مدعیان ولسوالی ته سپاری. دغه خلک چی د بهسودو د خان‌جان کلی په غلا کی‌ئی هم برخه درلوده مولوی‌کبیر ته لیږدوی او هغه پوهیږی چی دغه خلک د قول‌اردو مربوط دی نو ملارا کتی‌سره د دښمنی له امله موضوع جدی کیږی او وایی چی دغه خلک دی د استخباراتو ریاست ته وسپارل شی.

حشمت

د عربانو نظامی تمرینات

د ۱۳۷۸ کال د سلواغی په دریمی نیټی بیلو بیلو هیوادونو پوری اړوند شپږ تنه عربان د شیخ‌اسامه‌بن‌لادن او مولوی‌کبیر د رسمی غوښتنی په اساس د ننگرهار څلورمی زغره‌والی لوا ته د توپچی مسلک، زغروالو ټانکونو او د ـ بی‌ایم‌پ ـ محاربوی ماشینونو د زده کړی‌په خاطر استول شوی دی. دغسی تمرینات به مخکی خارجی اتباعو پخپلو مرا کزو کښی‌تر سره کول اما د بعضی محدودیتونو له امله چی دغه مسایل چاته افشانشی نوموړو مرکزونو اوس تر یو وخت پوری خپل کارونه محدود کړی چی له همدغی وجهی نه اوس په مختلفو ځایونو کښی تمرینات تر سره کوی.

ص.م

تفرقه‌اندازی طالبی در بتی‌کوت

به تاریخ اول میزان ۷۸ در ولسوالی بتی‌کوت ولایت ننگرهار منازعه‌ای بر قطعه زمین زراعتی بین تعدادی از کوچی‌های مردم جنوبی و مردم ولسوالی بتی‌کوت رخ می‌دهد که در نتیجه یک نفر از اهالی ولسوالی کشته می‌شود. بعداً تمام مردم بتی‌کوت متحداً با سلاح‌های خود جانب کوچی‌ها یورش برده و یک نفر هیرویین‌فروش مشهور به زراب‌خان را توسط داس و تبر قطعه قطعه می‌کنند و یک تراکتور و دو موتر کوچی‌ها را آتش می‌زنند. ولسوال که به اشاره مولوی‌کبیر، رئیس زون‌شرق، کوچی‌ها را مسلح و پشتیبانی نموده بود، از ترس مردم با تمام طالب‌بچه‌هایش از ولسوالی فرار می‌نمایند و جنگ بین دو قوم مدت ۴ ساعت دوام کرده و راه بین تورخم و جلال‌آباد مسدود می‌گردد.

اهالی بتی‌کوت خود را وارث اصلی زمین‌های آبی و للمی ولسوالی می‌دانند و کوچی‌ها را مردمان موقتی می‌خوانند. اما مولوی‌کبیر والی ننگرهار کوچی‌های جنوبی را که خودش نیز به آنان تعلق منطقوی دارد حق به جانب می‌داند که از این طریق به اشاره باداران خارجی خود به حاد شدن تضادهای منطقوی دامن می‌زند و از شعار «تفرقه بیانداز و حکومت کن» کار می‌گیرد.

در این روزها یک تعداد از موسفیدان منطقه بتی‌کوت را در ارتباط به همین قضیه محبوس نموده بودند که باعث قهر و غضب مردم ولسوالی شینوار می‌گردد و تمام قوم شینوار پشتیبانی خود را از مردم بتی‌کوت اعلام می‌دارند که این خود نتایج خطرناک دیگری را در آینده‌های نزدیک در قبال خواهد داشت.

نقیب

بی‌ناموسی برادر مولوی انور

ظاهر ولد مستری فیض‌گل پسر شانزده ساله باشنده‌ی ناحیه سوم شهر جلال‌آباد ساعت سه بعد ظهر ۱۲ جدی ۷۸ توسط برادر مولوی انور، آمر امنیت ولایت ننگرهار، از چوک پشتونستان به زور تفنگ به طرف منزل حاجی‌زمان واقع جاده هده چپرهار که قرارگاه طالبان می‌باشد برده می‌شود. ظاهر در عقب گمرک ننگرهار خود را از موتر انداخته و به طرف غوندی‌توپ فرار می‌کند. طالبان نیز به دنبالش دویدند ولی وی را دستگیر نتوانستند. بالاخره توسط کلاشنکوف به وی شلیک کردند که دو مرمی به پایش اصابت می‌کند. طالبان از ترس افشای شان به شفاخانه آمده به او که بعد از زخمی شدن توسط مردم محله به شفاخانه انتقال داده شده بود اخطار می‌دهند که شرح واقعه را به کسی نگوید و فقط اظهار دارد که موی سرش مطابق سنت نبوده و در

حال فرار زخمی شده است. پدر وی به مقام ولایت عارض شد ولی کسی صدایش را نشنیده وی را متهم کردند که به طالبان تهمت می‌بندد.

ج. ل.

جزیه طالبی

به تاریخ ۱۵ عقرب ۷۸ طالبان از هر دکاندار دولک افغانی به بهانه ذکات جمعآوری می‌کردند.

گل‌محمد دکاندار در چوک مخابرات تضرع می‌کرد که توانایی دو لک افغانی را ندارد ولی طالب خشمگین می‌گفت: «هر طور شده باید دو لک را بدهی.» گل‌محمد داد می‌زد که «ذکات به زور گرفته نمی‌شود.» اما طالب می‌گفت «به زور از خودت می‌گیرم، اگر نگرفتم زنت باشم».

گل‌محمد که اوضاع را خطرناک دید، یک‌ونیم لک افغانی را که در دخلش بود به زمین انداخته گفت بگیر و خودش رفت تا از دکاندار همسایه پنجاه‌هزار افغانی دیگر قرض کند. وقتی چشم طالب به پول افتاد دویده پول‌ها را از روی زمین به جیب انداخت.

ک. ب.

د طالبی رئیس جنایت

د ننگرهار ولایت د بریښنا رئیس مولوی‌فاروق چې د خلکو په وړاندې بې‌پروایي او بې‌ادبۍ کې خاص شهرت لري او د مولوی‌کبیر ډېر نژدې ملګری دی د ۷۸ د کب په ۲۳ نیټه د بهسود ولسوالۍ د قاسم‌آباد کلي ته ورځي او غواړي چې د برق پایې چې د داود حکومت لخوا دغو ځایونو کې ښخې شوې دي راوباسي او خرڅې کړي خو ددې کلي د ځوانانو له خوا کلک مقاومت کیږي. رئیس غواړي د خپل زور او وسله‌والو کسانو نه کار واخلي ولې خلک په دې وتوانیدل چې ټول خلع سلاح کړي وروسته یې بیا د رئیس په غاړه کې لنګۍ واچوله او کوڅو کې یې په منډو منډو کش کړ او په آخر کې یې ورته وویل چې آینده کې د داسې کار جرئت مه کوه. رئیس د صحنې څخه وتښتید او مولوی‌کبیر ته ورغی. هغه ورته وویل: «ته خو مسلح یې ولې بې‌عزته شوې ورشه ټول ووژنه که نه ماته مه راځه.» د بریښنا رئیس د ګوټ ولسوال هاشمي په همکاری سیمې ته ورځي او سمدلاسه په بې‌ګناه خلکو ډزې کوي چې په نتیجه کې سلیم د صفدر زوی، لمر د حاجی‌خان‌محمد زوی او فضل‌ربي د غوث‌محمد زوی سخت ټپي کیږي‌څرنګه چې ښځې او نارینه ټول د خپلې سیمې د دفاع په خاطر راوځي، طالبان تښتي او زخمیان د صحت عامې روغتون ته انتقالیږي. ددې کلي ټول ځوانان د ملک‌نواب په مشرتابه خپلو مینځو کې‌اتحاد کوي او وایي چې هیڅ چا ته اجازه نه ورکوو په مونږ تعرض وکړي او دخپلو زخمیانو بدل به ضرور اخلو او پریکړه کوي چې که هر طالب موترلاسه شو سزا ته به یې رسوو. دغه موضوع حاجی‌خان‌محمد چې د ولسوال راپورچی دی ولسوالۍ ته رسوي او د طالبانو په مینځ کښې ویره پیدا کیږي، ولسوال د مولوی‌کبیر په دستور حاجی‌خان‌محمد ته وظیفه ورکوي چې خلکو ته ووایي ولسوال غواړي ستاسې د حقوقو څخه دفاع وکړي راشئ چې د نژدې څخه مشوره وکړو. کله چې خلک ولسوالۍ ته رسیږي، محاصره کیږي‌او د نواب په وهلو شروع کوي ملک‌نواب وایي: «څومره چې زور لرئ ما ووهئ که زه له مینځه هم لاړ شم پروا نکوي ولې زه د خپلو خلکو د دفاع لپاره آماده یم، تاسو خو پنجابیان یاستئ، وطن‌فروشان یاستئ!» او فحش خبرې ولسوال ته استعمالوي. بالاخره ملک په ځمکه لوېږي او د نواب د زوی نوبت رسیږي. هغه هم د وهلو لاندې وایي چې تر څو له تانه خپل انتقام وانخلم نه دې پرېږدم، هر څه چې د لاسه مو کیږي وکړئ. او ۷۰ تنه نور زندان ته اچوي. مولوی کبیر له دې ویرې چې وضع نوره هم خرابه نشي د دوه ورځو وروسته خلک خوشې کوي خو ورته وایي چې تاسو یاغیان یاستئ د امارت د امر څخه مو سرکشي کړیده تاسو سره باید اسلامي چلند وشي خو تاسو لاړ شئ تر څو امنیت خراب نشي. طالبان د خلکو له ویرې ۱۵۰ تنه وسله‌وال کسان د پوستو په شکل ځای په ځای کوي او غواړي یو امنیتي غونډ جوړ کړي. د اختر په دریمه ورځ مولوی‌اسداله د ولسوال معاون د بهسودو د پله سره خلکو ته په لاس ورځي او دومره وهل ټکول خوري چې په خپلو خپو یې ولسوالۍ ته ځان ونشو رسولی.

«چه پیر یی زورور وی مریدان یی څنځیرونه ماتوی!»

د ۱۳۷۸ کال د لړم په ۱۴ نیټې د طالبانو د ذکات‌ګروپ د جلال‌آباد صرافی‌بازار ته د ذکات‌اخیستلو لپاره راورسیده او د یوه دکاندار څخه چه صرافي یې کوله د ذکات غوښتنه وکړه. هغه په ځواب کې ورته وویل: «په تاسو ذکات‌نه کیږي، دا زمونږ زړه دی چه چاله یې ورکوو.» طالبان په غصه شول او ویې‌ویل: «زر شه ذکات‌راوباسه که نه بیا دی جوړوو.» دکاندار بیچاره ورته وویل چه دا دکان زما ندی دا د مصطفی د عبدالرحیم‌خان د زوی دکان دی او هغه خپله نشته، په خپل سر زه نشم کولای تاته ذکات‌درکړم. بالاخره طالبانو د دکان جواز له ځان سره یوړ پدې وخت کې مصطفی د دکان خاوند پیدا او د جریان څخه خبر شو، چه جواز یې طالبانو وړی دی. خپل مزدور ته یې وویل: «هله زر شه خیرات خورو ته غږ کړه چه جواز راوړي او خپل خیرات واخلي.» طالبان چه راغلل مصطفی خپلو ملګرو ته وویل چه: «دغه سپیان ښه نرم کړئ.» د طالبانو وهل شروع شول، هر چا به یو ګزار کاوه تر څو چې طالبانو جواز پرېښود او وتښتیدل. خو لږ

ساعت تیر نه وه چه وسله‌وال کسان راورسیدل او د مصطفی پوښتنه یی کوله. مصطفی دغه جریان د ولایت اداری معاون ته چه دده ملګری او انډیوال ؤ وویل او هغه د مخابری په واسطه طالبانو ته وویل چه مصطفی‌خان سره غرض مه کوی، هغه زمونږ ملګری دی نو ځکه وسله‌وال طالبان هم په مړه خټه بیرته ولاړل.

طالبی ذکات اخیستنی

د ننګرهار په ولایت کی یو ګروپ د ذکات راټولولو په خاطر توظیف شوی دی چی د دکاندارانو او مالدارو خلکو نه پیسی تر لاسه کړی. دغه ګروپ د ذکات‌اخیستلو د ګروپ په نامه یادیږی چه هره ورځ ښار کی ګرځی، یوه غټه کتابچه په لاس کی لری او د دکاندارانو څخه په زوره ذکات‌اخلی. بی‌له دی چه د دکان سرمایه معلومه کړی، امر کوی چه زر شه ذکات‌را کړه. بی‌وزلی دکاندار ورته وایی چه مولوی صاحب څومره درکړم، دی ورته غږ کوی: «شل لکه»، هغه ورته وایی چه زما سرمایه کمه ده په ما شل‌لکه نه کیږی، «ښه ده ۱۵ لکه را کړه، او که یی نه را کوی‌نو راځه چه امربالمعروف ته لاړ شو، چه تاته وښایی څومره ذکات‌په تا کیږی.» دکاندار بیچاره غږ نه کوی او پیسو ورکولو ته مجبوریږی.

طالبانو کور سپیره کړ

د ۱۳۷۹ کال د وری ۶ نیټه د شپی په یوی بجی وسله‌وال کسان د فیض‌محمد کورته چه د انګورباغ په ساحه کی موقعیت لری ورځی او ورته وایی چی ستاسو د کور په رابطه مونږ ته راپور راغلی دی دروازه خوشی کړی چی تلاشی کوو. د کور خاوند ورته وایی چی مهربانی وکړی او وګوری. طالبی وسله‌وال غله چی کور ته ننوځی ټول نارینه، ښځی او ماشومان په یوی کوټه کی بندوی او په خپله خوښه د کور شیان راټولوی او بانډسن ته یی اچوی، بکسونه ماتوی دوه‌لکه کلداری، افغانی او د ښځو ګاڼی هم اخلی او په ډیری آرامی د کورڅخه ځی بالاخره بیچاره فیض‌محمد په چیغو فریاد کوی او د همسایګانو په واسطه دروازه خلاصیږی، ګوری چی شریعت په بشپړه توګه تطبیق شوی او په کور کی هیڅ شی هم ندی پاتی شوی.

د لیلته‌القدر شپه او د مولوی‌کبیر مستی

مولوی‌کبیر چی د طالبی وزیرانو د شورا معاون او هم د ننګرهار والی او د زون‌شرق مسئول دی، د رمضان‌المبارک ۲۷ شپه یعنی د لیلته‌القدر شپه یی د یوی بلی نکاح په ټولو سره ولمانځله خو معلومه نده چه دغه مظلومه یی څنګه لاس ته راوړی او څومره پیسی به یی پری ورکړی وی. دده نوی ښځه د لوګر ولایت اوسیدونکی ده.

مولوی‌کبیر په دی شپه خپلی خرمستی کی لګیا ؤ او خوشالی یی کوله. او د ننګرهار طالبان هم د مولوی‌کبیر د مستی څخه خوشحال ؤ او ویل یی چی مولوی صاحب نن شپه نوی ښځه کوی او نکاح کوی که خدای کول د مونږ نوبت به هم رارسیږی چی نوی نوی ښځی وکړو.

ع.

ډولکی‌باباکی د طالبانو زړه بریښوونکی جنایت

د سلواغی په ۱۴ نیټه د سهار په ۴ بجو یو ډاټسن وسله‌وال کسان د ډولکی‌بابا زیارت څخه ښکته کیږی او د زیارت ملنګ ته وایی چی مونږ سره یو مریض دی چی حرکت نشی کولای او په کټ کی پروت دی دا به دلته پریږدو تر څو مونږ د هغه پایواز پیدا کوو خو ته له هغه سره غرض ونکړی چی ناآرامه نشی مریض د موټر څخه لاندی راوړی او د زیارت دروازی خوا کی یی په کټ اچوی او څادر پری اواروی او خپله مخه نیسی. د زیارت ملنګ بیچاره د کټ تر څنګ کښینی‌چی د طالبانو مریض دی او څوک یی مزاحمت ونکړی بالاخره د ورځی تر ۹ بجو نه طالبان پیدا کیږی نه پایواز، ملنګ مجبوراً د مریض څادر د مخی نه لری کوی او ګوری چه عجیبه حالت دی. دا مریض ندی بلکه وژل شوی او د مخ غوښی یی ټولی شکول شوی دی او هویت یی نه معلومیږی ملنګ د وارخطایی په صورت کی څلورم امنیتی ماموریت ته خبر ورکوی، د ماموریت موظفین مړی انتقالوی خو ملنګ هم د ځان سره وړی کله چی ملنګ جریان ورته وایی بی له ځنډه د وهلو بندوبست کیږی او ملنګ ته وایی چی د تحریک نوم بدوی او په طالبانو دروغ وایی او بیا وایی چه طالبان قتل کولای شی؟ دا تا خپله وژلی دی. ملنګ په چیغو نارو کی وایی زما دی په خدای قسم وی چی نور به زیارت کی نه مریض پریږدم او نه مړی او د خپل پلار خبره به هم نه منم. ملنګ بیچاره د ډیرو وهلو ټکولو څخه دری ورځی وروسته خوشی شو خو دا ورته ویل شوی ؤ چی هیڅ چا ته به حال نه وایی، وروسته له هغی ورځی چی هر چا له ملنګ نه پوښتنه کوله هغه به ویل زه خبر نه یم.

«طالبان خو معاف دی»

یو شمیر طالبان او ملا صاحبان د انګورباغ په سیمه کی د ویدیو په لیدلو بوخت ؤ. یو همسایه چی ددوی له چغو او آواز ایستلو څخه ډیر په تکلیف ؤ او ویدیو لیدل هم هره شپه دوام درلود، د کب په دریمه نیټه امربالمعروف ته خبر ورکوی چی دلته یو کور دی او خلک سکسی فلمونه ګوری هغوی په خوشحالی ځان ساحی ته رسوی په دی

ج. ل.

عبدالهادی مردی ۳۵ ساله در شهر جلال‌آباد گدایی می‌کند. وی ۱۱ سال پیش در کابل در اثر حمله راکتی جهادیان پاهایش را از دست داد.

فامیلش هشت نفر می‌باشند و با گدایی نان بخور و نمیر آنان را پیدا می‌کند. ۶ سال پیش دختر جوانش را دوستمی‌ها در مزار ربودند که تا کنون از وی اطلاعی ندارد.

اگر شاعران تسلیم‌طلب و سازشکار به این روز می‌افتادند باز هم آیا در پای جنایتکاران جهادی یا طالبی می‌لولیدند؟

عکس از «پیام زن»

سوچ چې بیا یو تلویزیون او ویدیو لاس ته راغی خو کله چې کور ته ننوځی گوری چې ټول ملایان او طالبان ناست دي او سکس فلم گوری‌په خندا وایي مونږ فکر کاوه چې بل څوک به وی تاسو خپل کار وکړی او خپلو طالبانو ته یې وویل چې تاسو هغه سړی پیدا کړی‌چې دا بی‌مورده راپوریې مونږ ته را کړی‌دی دا دومره نه پوهیږی چې طالبان خو معاف دی.

باصر

د بهسودو له مشرانو سره د «امیرالمومنین» لیدنه

د ۷۸ کال په منی کی د ننگرهار د بهسودو د ولسوالی څو کسه مشران له «امیرالمومنین ملامحمدعمر مجاهد» سره د لیدنی لپاره کندهارته تللی ؤ چې یوه کس یې د خپل ملاقات په هکله داسی وویل: «ددی لپاره چې خواری مو عبث نشی او خامخاه امیرالمومنین ولیدای شو د شرق‌زون له آمر مولوی‌کبیر او بیا په کابل کی د وزیرانو د شوری له مشر ملاربانی څخه مو سپارښت لیکونه واخیستل او بیا کندهارته ولاړو. چې نوبت تر لاسه کړ د ملاقات لپاره صرف ۱۵ دقیقی وخت را کړل‌شوی ؤ کله چې له «امیرالمومنین» سره د لیدنی مخصوصی خونی ته ننوتلو، د مونږ له کښیناستلو سره سم یو بل سړی هم راغی او د کوټی په لوړ سر کی په پښو کښیناست، خپله لمن یی را کش‌کړه او د پښو تر پنجو لاندی یی تیره کړه او بیا یی خپل سر په زنگنو کښیښود. مونږ د «امیرالمومنین» د راتلو انتظار ایسته او خپلی خبری مو جوړولی چې په کومو ستونځو خبری وکړو. یو طالب خونی ته راننوت او غږ یی وکړ: «ستاسی د ملاقات وخت پوره شو، مهربانی وکړی او بهر ته راووځئ.» هغه وخت مونږ وپوهیدو چې سر په زنگون سری ملاعمر ؤ کله چې بهر راووتلو هر یوه ته یی لس‌لکه افغانی را وویشلی او له کندهار څخه رخصت شولو.»

هغه زیاته کړه چې پخوا تر دی په عقیدی کی لږ ضعیف وم خو د کله‌راهیسی چې زمونږ ملاقات له امیرالمومنین سره وشو نو ومی ویل: «ای الله ته چې کولای شی داسی شی په ملیونونو وگړو مسلط وگرځوی، بیشکه چې په هر څه قادر یی.»

رفیع

د ډانگی په زور د استسقاء لمونځ

د ننگرهار په ولایت کی د ۷۸ کال د مرغومی له ۴ تر ۶ نیټی پوری د سهار د لسو بجو څخه تر یوولسو بجو پوری د باران د لمونځ په نوم جلال‌آباد ښار وتړل شو. په ښار کښی گرځیدل را گرځیدل بند شوی ؤ او د هری کوڅی په سر او آخر کښی وسله‌وال طالبان ولاړ ؤ چې د کوتک‌په زور یی خلک لمانځه ته رابلل. اکثره‌خلک د دغه زور زیاتی په وجه د خپلو کورونو څخه ښار ته نه‌راوتل.

ل.م.

د اختر په پلمی د ملایانو ښته

د مرغومی ۱۷ نیټه د اختر ورځ په کرنج کی د څو قومندانانو تر مینځ جگړه پیل شوه دا ځکه چه د کرنج د منطقی څو تنه قومندانانو دملا را کتی‌څخه وسله اخیستلی وه او څو نور یی د مولوی‌کبیر په واسطه‌وسله‌وال‌شویدی. لکه قومندان پشه‌یی وال، مولوی عبدالحلیم، چپاو ... چې له څو مودی راپدی خوایی یو بل ته تور بریښ کاوه.

کله‌چې د اختر لومړی ورځ د خلکو له خوا د جمعی په ورځ ولمانځل شوه، یوی ډلی پکښی گډون وکړ او بلی وسله‌والی ډلی اختر

د شنبې په ورځ چې د «امارت» له خوا ښودلی شوی وه ولمانځه. د دغې ورځې لمانځل ددوی لپاره د غچ اخستلو او جګړې ښه پلمه وه.

هغه ملا چه د جمعې په ورځ یې اختر پیل کړی ؤ د بلی پلی له خوا په RPG را کتوویشتل شو. مخالفی پلی د ملا د غچ اخیستلو په نوم د کلیوالوسره یو ځای وسلی ته لاس کړ او جګړه پیل شوه چې پوره ۴ ورځـی یـی دوام وکړ. د طـالبانو ځینو سـرکښانو او د لغمان والی ملامحمداسحق‌اخند دوه ځلی وسله‌وال کسان سیمی ته واستول خو وس یی ونه‌رسیده او ناامیده ستانه شول.

پـه دغـی ځـلور ورځـینی جګـړی کـی ۹ تـنـه ووژل شــول، ۱۲ کسـه‌ټپیـان، کـورونـه چـور چپـاول او څــاروی مـړه شـول.

د خلکو په وړاندی انسان وژنه

د چـهارشنبی ورځ د روژی مـیاشتی ۲۸ او د ۱۳۷۸ کـال د جـدی میاشتی ۱۶ نیټه د ۲۱ عیسوی پیړی‌په درشل کښې د نظامی محکمی په امر دری تنه د جلال‌آباد ښاریانو په عام محضر کی د قصاص لپاره حاضر کړی شول، له دی پلی څخه د طالبی نظامی محکمی لخوا د دوه کسانوسرونه پری کړای شول او یو تن یی د خلکو د زیات شور او فریاد له امله خوشی شو.

قـصاص‌شوی کسـان د نـنگرهار ولایت د خـوگیاڼو ولسـوالی د بتخا کـی‌د کلی اوسیدونکی د گل‌نبی زامن عزیزاله او شیراحمد دی. او بخښل شوی د همدی کلی اوسیدونکی عبدالمبین د عبدالنبی زوی ؤ، چه د نظامی محـکمی او د مـلاعمر د حکـم او تـایید څـخه وروسـته د قصاص حکم پری عملی شو. ځینی خلک چی د دغـه عـمل څـخه ډیر خواشینی شوی ؤ، د قصاص په وخت کی د صحنی څخه ووتل ترڅو دغه حالت ونه گوری.

سایر ولایات

اشرف ـ شبرغان

چنگال طالبان بر نفت خام

در اطراف و نواحی شهر شبرغان تقریباً ۳۰۰ باب تصفیه‌خانه نفت خصوصی و دولتی وجود دارد. در تصفیه‌خانه، نفت خام، تیل خاک، پترول، و دیزل تولید می‌گردد و متباقی مواد که به شکل قیر می‌باشد در حمام و بعض فابریکه‌های کوچک برای سوخت به کار می‌رود. یک تن نفت خام ۳۰لک افغانی قیمت گذاری شده است و تا همین اواخر هر مالک فابریکه نفت خـام را در تـانک‌های شـخصی از ولایت سـرپل تسلیم شده و در تصفیه‌خانه‌های بسیار ابتدایی مـورد استـفاده قـرار می‌داد. ولی اخیراً مولوی ولی‌جان والی، ملانافع و حـافظ کـریم داد معاونان ولایت که قندهاری بوده و با هم قرابت قومی دارند، نفت خام را در قبضه‌ی خود گرفته و در بازار سیاه به قیمت بسیار گزاف به فروش می‌رسانند. (قبلاً یک تانکر بیست تن به قیمت ۶۰۰لک افغانی بود و فعلاً ۲۵۰۰لک افغانی به فروش می‌رسد) این معامله به دلالی ملانیازمحمد رئیس میکانیزه زراعتی و سرپرست تانک تیل شبرغان به شکل بازار سیاه صورت می‌گیرد. از این معامله‌ی پرسود مبلغ شش‌صدلک افغانی که قیمت رسمی نفت است به حساب دولت در بانک تحویل گردیده و متباقی پول در کیسه‌ی خود دزدان می‌ریزد. در نتیجه‌ی این خورد و برد طالبی اکثر تصفیه خانه‌های خصوصی به دلیل اینکه مصرف خود را پوره نمی‌توانند متوقف گردیده اند.

فرار از ترس بی‌ناموسی طالبان

به تاریخ اول حمل ۱۳۷۹ رئیس امربالمعروف با یک تعداد پرسونل خود به قبرستان ملاکه و قبرستان عرب‌خانه رفته و تمام زنانی را که به مناسبت نوروز برای دعا کردن به قبرستان آبایی خود رفته بودند، مورد لت و کوب قرار دادند. زنان در حالی که از ترس بی‌ناموسی آنان پا به فرار نهاده بودند چادر و چادری‌ها از سر شان افتاده و غوری‌های شیربرنج و پتنوس‌های چلپک و بولانی شان را برای اینکه مورد استفاده‌ی طالبان قرار نگیرند به روی زمین پاش دادند.

بیشرافتی ناتمام!

به تاریخ ۱۱ حمل ۷۸ مصروف دروکردن علف در داخل باغ قومندانی عمومی هوایی شبرغان بودم که طالبی صدا زده گفت: «چه می‌کنی؟» وقتی به من نزدیک شد، گفتم «علف درو می‌کنم.» بدون آنکه به جوابم گوش بدهد، به تلاشی شروع نمود. در جیب من مبلغ ۱۰لک افغانی بود و علاوتاً بایسکلم را نیز همراه آورده بودم. بعد شروع به دشنام و لت و کوب کرده گفت: «زود بگو که تو در شبرغان و مزار هنگامی که بار اول طالبان آمدند چند طالب را کشته‌ای؟» گفتم: «ببین من دو دست معیوب دارم.» وقتی به دستانم که در اثر شعله‌ور شدن گاز سوخته بودند، نگاه کرد گفت: «حتماً دست تو در آتش راکت سوخته.» هر چه دلیل گفتم قبول نکرد. مرا نزد قومندان برده گفت: «یک بایسکل و ده لک افغانی دارد.» قومندان صاحب گفت: «ده لک و بایسکل را بگذار خودت آزاد هستی.» گفتم: «من معیوب هستم و یک غرفه چوبی دارم. ساجق و سگرت می‌فروشم، این پولی است که به فامیلم نان می‌دهم، مرا بکشید اما از بایسکل و پول تیر نمی‌شوم.» بعد مرا به یک اطاق قفل کرده و دو طالب با کیبل به جانم افتادند و گفتند که تو طالبان را کشته‌ای. بعد از لت و کوب باز همان سوال تکرار شد. بار دوم مرا به اتاق قفل کردند. پهره‌دار ایستاد کرده و قومندان صاحب رفت. ساعت

۱۲ روز دوباره همراه با مهمانانش آمد. پهره‌دار را قناعت داده گفتم که پیش قومندان صاحب می‌روم. وقتی پهره‌دار مسئله را برای قومندان گفت، او هم فکر کرد که شاید من حاضر شده‌ام شرطش را بپذیرم. وقتی نزد او رفتم دوباره به جواب رد من روبرو شد. مهمانان که همرایش بودند، گفتند: «این فرد خو پشتون است، چه گناه کرده؟ شما باید درین منطقه پشتون‌ها را آزار و اذیت ندهید.» بعد با پافشاری مهمانش مرا رها کرد. وقتی پول را دوباره به من داد، گفت: «حساب کن که باز نگویی طالبان ناصادق اند.»

بیسوادی یا شیادی؟

ملاعبدالغفار آخوند قندهاری مدیر عمومی ترانسپورت، ولایت جوزجان تمام عواید ترانسپورتی شهر شبرغان را به جیب می‌زند طوری که از تمام اراده‌جات باربری ٪۵ و از وسایل مسافربری ٪۳ کمیشن اخذ می‌نماید و یک افغانی هم به «بانک دولتی» تحویل نمی‌دهد.

یکی از روزهای ماه عقرب که ملاصاحب بعد از رخصتی دوباره به وظیفه برگشته بود، نزد والی مولوی ولی‌جان می‌رود که سکرتر والی پیشنهادات و چک‌های معاش ماموران را جهت امضا می‌آورد. بعد از امضا ملاعبدالغفار آخوند که پهلوی والی صاحب نشسته بود، یک چک ۹۰۰ ملیون افغانی مربوط ریاست تعلیم و تربیه جوزجان را در جیب زده و عاجل از شعبه خارج شده به «د افغانستان بانک» می‌رود و پول را تسلیم می‌شود. بعد در مدیریت کنترول، دیده می‌شود که چک از ریاست تعلیم و تربیه است ولی پول را مدیر ترانسپورت گرفته است. آنان با والی تماس می‌گیرند که چک ریاست تعلیم و تربیه را چرا برای مدیر ترانسپورت داده است؟ والی ملا را خواسته و ازاو می‌پرسد که چرا چک را گرفته است. ملا می‌گوید: «چک را شما امضا کردید و سر میز گذاشتید، من فکر کردم که همین چک سفر خرج من است.»

رشوه‌ستانی طلبه کرام

به تاریخ ۷ میزان ۷۸ از مزار به سوی شبرغان می‌رفتم. موتر حامل ما به کمربند اول خروجی مزار رسید که مسئولان پوسته ما را بخاطر تلاشی توقف دادند، وقتی در تول‌بکس موتر پنج قوطی روغن ۱۶ کیلویی را دیدند از صاحب آن امر انتقالش را خواستند، چون دکاندار امر انتقال روغن را نداشت طالب هم آن را بهانه گرفته و می‌خواست روغن را پایین کند تا بالاخره با پادرمیانی موتروان و پرداخت یک لک افغانی رشوه منصرف گردید. دکاندار بیچاره فریاد می‌کرد که «درین پنج قوطی روغن همین یک لک افغانی مفاد نبود که گرفتند. از دست اینان به کجا بروم؟» وقتی با وی صحبت کردم، گفت: «مقامات طالبان بخاطر پر کردن جیب‌های خویش امر کرده اند که برای انتقال مواد از یک ولایت به ولایت دیگر باید امر گرفته شود که آن هم در بدل پرداخت رشوه از شاروالی و قومندانی امنیه بدست می‌آید. موادی که از خارج می‌آید، مثل روغن شامل این امر نمی‌شود ولی برای طالبان که از چتلی خود دال نخود می‌چینند فرقی نمی‌کند که امر چی را بخواهند.»

قتل زیر شکنجه

در ماه‌های عقرب و قوس دو نفر از روحانیون بنام مولوی عبدالرشید جوهری و عبدالمنان مخدوم به اتهام همکاری با جنبش و جمعیت توسط طالبان دستگیر می‌شوند که هر دو بعد از شکنجه‌ی وحشیانه در محبس شبرغان جان خود را از دست میدهند.

حقارت طالبی

به تاریخ اول جدی ۷۸ شش طالب پوسته‌ی امنیتی «د افغانستان بانک» ولایت جوزجان، «صله‌بای» را که در کنار بانک دکان دارد، زیر مشت و لگد قرار می‌دهند که داد و فریاد او بلند می‌شود. وقتی مردم به دور آنان حلقه می‌زنند و می‌خواهند صله‌بای را نجات بدهند از طرف طالبان با تفنگ تهدید می‌شوند و هیچ کسی نمی‌داند که قضیه از چه قرار است. در همین اثنا نورمحمد خزانه‌دار بانک که می‌خواهد به شعبه برود متوجه می‌گردد. صله‌بای نیز خزانه‌دار را می‌بیند و چیغ زده از وی خواهان کمک می‌شود که با پا درمیانی وی از چنگ طالبان نجات می‌یابد. بعداً قضیه روشن می‌گردد که صله‌بای به طالبانی که خواهان یک پاکت چاکلیت بوده اند جواب رد داده زیرا چندی قبل نیز از پوسته اینان کسانی به ضمانت خزانه‌دار ۳۰ لک افغانی قرض گرفته و تا امروز اداء نکرده اند. ولی طالبان وی را زیر لت و کوب گرفته مدعی بودند که او به طالبان اتهام می‌زند.

فساد طالبی

در اوایل ماه جدی در مقام ولایت جوزجان در حضور ملانافع معاون ولایت بین رئیس محکمه شهر و رئیس محکمه ولسوالی خواجه‌دوکوه مشاجره صورت می‌گیرد. رئیس محکمه شهر به رئیس محکمه ولسوالی می‌گوید که در فلان و فلان دوسیه‌ها با وی همکاری کرده است. با شنیدن این حرف ملانافع به خشم می‌آید که در کارهای دولتی چه همکاری است. سرانجام هر دو به حارنوالی معرفی می‌شوند. بعد از تحقیق در ریاست استخبارات روشن شد که هر دو طالب به دوران رسیده از چند دوسیه مشترکاً چندین هزار لک افغانی رشوت گرفته اند. بعد قاضی‌ظاهر رئیس طالبی، به محکمه آورده می‌شود تا تمام دوسیه‌های توسط رشوت فیصله شده را تسلیم

استخبارات نماید، و او نیز باموظفان استخبارات کنار آمده فرار می‌کند.

توافق روسپیان مرد با روسپیان زن

ملاظریف آمر حوزه اول شبرغان با گلنار که یکی از روسپیان شبرغان است چند ماه خوشگذرانی می‌کند، بعد از آنکه بوی این گند در تمام شهر پخش می‌شود زیر فشار اندیوالان طالبش تن به ازدواج می‌دهد.

همچنان ملا محمود معاون ریاست تصدی افغان گاز که دو زن و شش فرزند دارد با پروانه دختر محمدهارون خیاط که شهرتی چون گلنار دارد، در بدل سه هزار لک افغانی ازدواج می‌کند.

زیبا ـ شبرغان

سزای پاک‌نفسی در «امارت» فساد و جنایتکاری

به تاریخ ۵ قوس ۷۸ سیدحسن‌هاشمی مدیر ملی‌بس شبرغان که از ماموران قدیمی و ریش سفید می‌باشد نزد والی شبرغان به شکایت می‌رود که تمام عواید ملی‌بس راکه روزانه حدود ۵۲لک افغانی می‌شود، مدیر عمومی ترانسپورت ملاعبدالغفار قندهاری به جیب می‌زند. در اثنایی که هاشمی به دفتر والی داخل می‌شود ملاعبدالغفار نیز به تعقیب وی رسیده و به زور او را از دفتر والی بیرون می‌کشد. وی فریاد می‌زند که شکایت دارد، اما والی صاحب ضمن تکرار اینکه چرا بدون اجازه‌ی آمر خود آمده است، سید حسن هاشمی را توسط بادیگاردهای خود بسته کرده می‌خواهد زیر شکنجه بگیرد که قربانی به چیغ و فریاد شده و زیر دست و پای ملاغفار می‌افتد که ریش‌سفید است و دوباره این بد را نمی‌کند. مدیر صاحب عمومی ترانسپورت هم بعد از گرفتن تعهد او را رها می‌کند.

زنان اگر برخیزند...

شام پنج شنبه ۱۸ حمل در شهر شبرغان مراسم عروسی بدون ساز و سرود که تنها یک تعداد مرد و زن از اقارب عروس و داماد شرکت داشتند برگزار شده بود که ساعت ۹:۳۰ شب افراد امربالمعروف بدون اجازه با شلاق و تفنگ داخل حویلی شده به لت وکوب زنان پرداختند. آنان فحش می‌دادند و می‌گفتند که «تاسو ددی ځای نه اروپا جوره کری، نر او سځی گد یاستی...» و پافشاری می‌کردند که مردان را بدست شان بدهند اما زنان مقاومت نشان داده و اجازه نمی‌دادند که مردان را از اتاق ها بیرون کشند و با جملاتی که «شما افغانی نیستید، پاکستانی هستید، بی‌غیرت هستید، بی‌ناموس هستید که بدون اجازه داخل حویلی می‌شوید و باز از محرم و نامحرم گپ می‌زنید...» آنان را درمانده ساختند و چون طالب‌بچه‌ها از دستگیری مردان مایوس گردیدند، با پافشاری خواستار دایره می‌شوند تا آنرا پیشروی زنان بشکنند، دایره هم به دست شان نمی‌رسد. غلام‌محمد مرد ریش‌سفیدی از ملیت پشتون که فکر می‌کرد طالبان با او صحبت خواهندکرد نزد آنان می‌رود اما طالبان به مجرد رسیدن وی او‌را با خود به زیر زمینی ریاست امربالمعروف برده و زیر لت وکوب می‌اندازند. ساعت ده و نیم شب، چند زن به زور دروازه امربالمعروف را شکسته، داخل زیرخانه می‌گردند و با سر و صدا به زور پیرمرد را از زیر کیبل نجات می‌دهند.

طالبان و رفاه عامه

افراد ریاست امربالمعروف حین ترمیم ذخیره آب ریاست متوجه می‌شوند که از همین ذخیره یک نل آب به مسجد اتفاق که در پهلوی ریاست قرار دارد، کشیده شده است که اهالی سه کوچه‌ی جوار مسجد هم از آن استفاده می‌کنند. آنان این نل را قطع کرده و به مردم منطقه می‌گویند که هر کوچه با پرداخت ۱۰۰لک افغانی از آب نل استفاده می‌توانند. چون مردم پول نداشتند تا هنوز از آب نل محروم اند.

برادران خادی طالبان

طالبان بخاطر بدست آوردن پول در صفحات شمال جهت شناسایی افراد متمول خادی‌های سابقه را بخدمت می‌گیرند. چنانچه در ماه قوس سال ۷۸ رئیس طالبی خاد شبرغان به همدستی دو خادی بدنام به نام‌های علی‌گل و خلیل‌الرحمن، جلیل‌بای از مصرآباد شبرغان و سیدمحمود رئیس خاد شبرغان را زیر شکنجه می‌برند که بعداً اولی را در بدل ۶۰۰لک افغانی و دومی را هم بعد از اخذ ۱۰۰لک افغانی رها می‌کنند.

بی‌ناموسی به اتکای ملاولی‌جان

غوث‌الاعظم خواهرزاده‌ی ملاولی‌جان والی شبرغان که قندهاری است از یک سال به این سو با پاتریس ولد سیداکرام که برادرزاده‌ی سید حکیم رییس خاد دوستم است، در بدل پرداخت پول روابط جنسی داشت، بعد از مدتی که «شیطان» های خواهرزاده‌ی ملا صاحب سرکوب نمی‌شوند، رابطه اش به دلالی پاتریس همرای دو نفر از شاگردان هوتل بندرآقچه نیز برقرار می‌شود.

بویی که از این ماجرا بلند می‌شود تمام شهر را فرا می‌گیرد تا آنکه قومندانی امنیه به تاریخ ۱۹ حوت ۷۸ به بالاخانه‌ی مقابل لیسه ابن‌امین هجوم برده، پاتریس و دو نفر دیگر را دستگیر کرده، با خود می‌برند و غوث‌الاعظم سوار موتر خود نخست به مزار و بعداً به قندهار می‌رود. سه نفر دستگیر شده، بعد از شکنجه به حارنوالی مزار معرفی می‌شوند. پاتریس به عمل خود معترف بوده، می‌گوید که اول غوث‌الاعظم حاضر شود و بعد با را جزا دهید. بالاخره طالبان برای این که روی مسئله خاک انداخته باشند، پاتریس و دو دوستش را در بدل ۱۲۰۰ لک افغانی رها می‌سازند.

رسول - دره‌صوف

جزیه طالبان

افراد مسلح جبهه‌متحد در مناطق دره‌صوف و نواحی کِشِندهِ علاوه به عشر و ذکات، از هر خانه مقدار نیم سیر جو نیز می‌گیرند. همچنان هر فامیل مکلف است پنج نفر افراد مسلح را در خانه‌های خود جا داده و تا ختم جنگ سه وقت غذا بدهند. مردم از دست فقر و تنگدستی می‌خواهند منطقه را ترک بگویند ولی طالبان مانع فرار آنان می‌گردند.

جلال دره‌صوف

سگ‌جنگی بین جمعیت و وحدت

در منطقه چپ چل دره صوف یکی از سنگرهای طالبان واقع بود که توسط هلیکوپتر اعاشه و اکمال می‌شد. به تاریخ ۲۰ اسد ۷۸ در جریان جنگ این منطقه بدست حزب وحدت افتید. مرکز اکمالات طالبان که از سقوط چپ‌چل اطلاع نداشتند مانند روزهای قبل هلیکوپتر را به سنگر می‌فرستد که بعد از نشست توسط افراد حزب وحدت خلع‌سلاح گردید. جمعیت ربانی می‌خواهد هلیکوپتر را به پنجشیر انتقال دهد ولی وحدت نمی‌پذیرد. بالاخره طرفین به جنگ و زد و خورد با هم می‌پردازند که در نتیجه ۲۰ نفر از هر دو جانب هلاک گردیده و هلیکوپتر نیز به آتش کشیده می‌شود.

صدیق

نماز طالبی و نماز جنبشی

در این اواخر در تمام مساجد ولایت مزار و شبرغان حاضری نماز ساخته شده و هر فرد مکلف است که به دو وقت نماز دولتی (خفتن و صبح) حتماً حاضر شود. سه وقت دیگر که عبارت از نماز جنبشی باشد مربوط به خود افراد می‌باشد. اگر فردی در نماز دولتی غیرحاضری کند به امربالمعروف برده شده، در زیر خانه کیبل‌کاری می‌شود و درین مورد هیچ نوع عذر معقول پذیرفته نمی‌شود. در ماه حمل ۱۳۷۹، ۲۲ تن غیرحاضر از مسجد اتفاق ولایت شبرغان توسط امربالمعروف برده شد و بعد از لت وکوب با جملاتی چون «شما غیرت ندارید»، «زنان تان هر روز بازار می‌روند و شما هم به نماز نمی‌آیید و...» مورد توهین و تحقیر قرار گرفتند در اثر همین فشارها سیلی از مردم به ایران و پاکستان کوچ کردند. تنها کسانی که توانمندی رفتن را ندارند، مجبور هستند زیر ساطور این بربرهای دینی زندگی کنند.

ا.خ. - هزاره‌جات

رذالت و جنایت خلیلی

در جریان سال ۷۸ زمامدار ولسوالی لعل و سرجنگل به نام صابری مربوط باند خلیلی بیش از ۳۰ نفر را بدون هیچ جرم وگناهی به قتل رسانیده است. از جمله دو نفر به نام‌های سیدنادرشاه «مجاهد» و شیخ‌صفر «احسانی» را که خار چشم خود تلقی می‌کرد با استفاده از سیاست «تفرقه‌انداز حکومت کن» از بین برد.

به تاریخ ۲۶ ثور ۷۸ سیدنادرشاه که دوست قدیمی احسانی بود، توسط صابری به خانه احسانی واقع منطقه سرجنگل فرستاده می‌شود و زمانیکه جهت وضو بیرون می‌شود توسط افراد صابری با ضرب گلوله به قتل می‌رسد. حاجی حبیب‌اله مسکونه خشکنوی‌لعل که با سیدنادرشاه بود، گفت: «بعد از کشته شدن سیدنادرشاه، شیخ‌صابری تلاش نمود تا احسانی را توسط وارثان سیدنادرشاه بکشد. بناءً به پسران سیدنادرشاه، احسانی را قاتل پدر شان معرفی کرده قول می‌دهد: "اگر شما انتقام پدر تان را می‌گیرید، به شما کمک می‌کنم." از طرف دیگر به احسانی می‌گوید: "پسران سیدنادرشاه ترا قاتل پدر خود می‌دانند خودت باید روز چهلم به منزل شان رفته وبگویی که ما هیچ نوع اختلافی نداریم و من قاتل پدرت نیستم و همچنان به اساس رواج منطقه چند نفر موسفید، قرآن، سید، زن، پیسه و یک راس گاو را هم با خود ببرید." » این کار عملی می‌شود. اما قبل از آن صابری به پسران سیدنادرشاه اطلاع می‌دهد که احسانی برای خواندن به قریه شما می‌آید. پسران سیدنادرشاه نیز برای کشتن وی آمادگی می‌گیرند و زمانی که احسانی نزدیک قریه می‌رسد و می‌خواهد برای تجدید وضو کنار دریا برود از جانب پسران سیدنادرشاه مورد حمله قرارگرفته کشته می‌شود. حال وارثان این دو دوست قدیمی و همسنگر چنان به جان همدیگر افتاده اند که از خانه‌های شان بدون اسلحه بیرون رفته نمی‌توانند.

داوود ـ میمنه

معاینه‌ی قاچاقی

در اوایل برج میزان همسر معلم امان‌اله به مریضی مهلکی گرفتار می‌شود. چون کسی در خانه نبود ناچار دخترش یولدود به شفاخانه می‌رود. وی به داکتران التماس می‌کند که مادرش توانایی آمدن به شفاخانه را ندارد، جهت معاینه به منزل شان بروند. داکتر می‌گوید از رئیس صاحب اجازه بگیر ولی رئیس می‌خواهد هر طوری شده مریض را به شفاخانه بیآورد. دختر با مشکل فراوان مادرش را بـه شفاخانه می‌رساند. رئیس شفاخانه با دیدن مریض که محرم مرد ندارد اجازه نمی‌دهد داکتر مرد معاینه‌اش نماید در حالی که در شفاخانه داکتر زن هم وجود ندارد. دختر مادرش را نزد قابله‌ها می‌برد و چون از قابله‌ها نیز کاری ساخته نبود، آنان داکتری را به بهانه‌ای می‌خواهند تا مریض را طور قاچاقی معاینه نماید.

ک. ن. ـ جاغوری

گزارشی از جاغوری طالب‌زده

اوضاع اجتماعی: در ولسوالی جاغوری تعداد افراد «امارت» طالبان به ۲۲ نفر می‌رسد. ولسوال از وردک و قاضی از لرگه مقر می‌باشد. غیر از تشکیلات ۲۰ نفری، طالبان تشکیلات ۱۴ نفری در سنگماشه جاغوری دارند که در واقع خاد طالبان است و در راس این گروپ شخصی به نام محمدعیسی معروف به، کارلوس قرار دارد. وظیفه کارلوس و افرادش با اختیارات عام و تام و صلاحیت هر نوع شکنجه، فقط جمعآوری اسلحه است. قرار گفته ولسوال، وی تا هنوز حدود ۱۵ میل سلاح از مردم جمع نموده است. چون در بین مردم نفاق زیاد است، اکثراً بنابر خصومت‌های شخصی در مورد افراد و سلاح شان به کارلوس اطلاع می‌دهند.

سال جاری کوچی‌ها نیز بنابر ترغیب طالبان در مناطق هزاره‌جات آمده بودند. آنان از هیچ چیز دریغ نداشتند. رمه‌ها و شترهای خویش را بالای کشت و کار مردم رها نموده و مردم منطقه را سخت بـه عذاب نموده بودند. آنان مسلح در مناطق گشت و گذار داشته و مانند طالبان بر مردم مسلط بودند. با داشتن فقط یک لنگی سیاه، هر پشتون می‌تواند نقش منفی یک طالب را ایفأ کند.

دخترفروشی منبع عایداتی خوبی برای فامیل‌ها می‌باشد. چون پیشکش یک دختر اقشار بالایی جامعه از هزارلک افغانی تا پانزده‌هزارلک افغانی رسیده است. اقشار پایین می‌توانند دختر شان را در بدل شش‌صدلک افغانی بفروشند.

اوضاع اقتصادی: در جاغوری امسال خشک‌سالی بی‌سابقه بود. (آب دریای ارغنداب معروف به دریای سنگماشه در قریه توغی پایین‌تر از ولسوالی خاک‌کور شده.) مردم قریه مذکور روی بند خویش پلاستیک می‌اندازند تا آب از آن نگذرد. در اکثر قریه‌جات درختان از بی‌آبی خشک شده اند. بته‌های سبزگندم به‌کاه تبدیل شده و خوراکه حیوانات شد. از زمینی که در سال‌های قبل بیست خروار گندم بدست‌می‌آمد امسال به شش خروار تنزل یافت. عواید اصلی مردم جاغوری گندم و بادام می‌باشد. بادام هم از بی‌آبی حاصل نداده و از پوست جدا نمی‌شد. مردم از بی‌علفی حیوانات شان را می‌فروشند. قیمت حیواناتی مثل گاو، گوسفند و بز بسیار پایین آمده قیمت یک گاو نر ۱۵۰لک افغانی، گوسفند مالداری ۴لک افغانی، گوسفند لاندی تا ۲۰لک افغانی، بز شیری سه‌لک افغانی و ماده گاو ۸۰لک افغانی می‌باشد. کالا در بازار زیاد است ولی مردم توان خریداری آن را ندارند. امسال اکثریت مردم مواد خوراکی سه ماه زمستان خود را بدست آورده نتوانستند.

در چنین وضعی طالبان بلای دیگری بالای مردم شده از آنان مالیه و عشر جمع می‌کنند و ساختمان‌های ویران دولتی دوباره تعمیر می‌شود که پول آن را باید مردم بپردازند.

اوضاع سیاسی: همه می‌دانند که این گروپ‌های خاین نمی‌توانند به هیچ صورت منشأ سودی برای شان باشند. مردم می‌گویند که طالبان را بدون سلاح با سنگ و چوب هم از منطقه خارج می‌توانیم ولی قدرت را بدست کی بدهیم. سگ‌های جهادی را هم می‌شناسیم که از اینان بدتر اند. همه مردم از نداشتن یک گروه واقعاً طرفدار خود رنج می‌برند. آنان به روشنفکرانی که در جاغوری هستند نیز اعتمادی ندارند.

مردم از نوکران ایران، پاکستان و عربستان شدیداً متنفر بوده و مداخله ایران و پاکستان را در افغانستان کاملاً رد می‌نمایند. به خصوص اهالی جاغوری دولت ایران را دشمن اصلی هزاره‌ها می‌دانند و اکثراً بر آن اند که عامل اصلی قتل‌عام‌هایی که توسط طالبان در مزار، بامیان، هرات، شاه‌جوی وغیره صورت گرفته است، دولت ایران می‌باشد. مردم می‌گویند که دولت ایران به هیچ صورت طرفدار هزاره‌ها نه بلکه دشمن قسم خورده هزاره‌ها و دوست مشتی مزدوران وحدتی و جناح‌های طرفدارش در باند ربانی و مسعود می‌باشد.

لیلا ـ جاغوری

فرار جنایتکاران وحدتی

تعدادی از اعضای شورای مرکزی حزب وحدت خلیلی مانند انجنیرعقیل رئیس کمسیون روابط اجتماعی، تورن‌مختار یکی از لومپن‌های این حزب، حاجی‌امینی قومندان فرقه ۹۶، داکترعارف نفر رابط بین خلیلی و آی‌اس‌آی پاکستان درین اواخر به‌کشورهای ناروی و

انگلستان پناهنده شده اند و سلسله پناهندگی برخی دیگر از جنایتکاران این حزب مزدور هنوز هم ادامه دارد.

د.و.ـ فراه

معارف شیندند زیر سم طالبان

تا اوایل کودتای هفت ثور ۲ مکتب لیسه فوق بکلوریا و چندین مکتب متوسطه و ابتدائیه در شیندند موجود بود که تعداد شاگردان یک لیسه تا ۲۰۰۰ نفر می‌رسید. در لیسه و ابتدائیه‌های دیگر هم تعداد شاگردان در همین حدود بود. استادان لیسه‌ها اکثراً لیسانسه و کتب و مواد درسی شان تکمیل بود.

در لیسه ملا حسین‌واعظ کاشفی شیندند لابراتوار مجهزی بخاطر آزمایشات و تجارب کیمیاوی و فزیکی موجود بود. شاگردان صنوف ۱۰، ۱۱ و ۱۲ به سیر علمی می‌رفتند. این لیسه کتابخانه‌ای حاوی ۳۰۰۰ جلد کتاب ادبی، اجتماعی و علمی داشت. این کتاب‌ها را شاگردان و استادان و حتی علاقمندان بیرون از مکتب مطالعه می‌کردند.

برعلاوه مکاتب پسران، مکاتب لیسه و متوسطه برای دختران نیز موجود بود که تا آمدن طالبان کم و بیش فعال بودند. اما با آمدن طالبان دروازه‌های مکاتب دختران بسته شده و فعلاً مؤسسات خارجی در آنها جابجا شده اند.

از ۱۲۰۰ نفر شاگردان لیسه واعظ کاشفی فقط ۵۶۰ نفر حاضر و متباقی غیرحاضر اند. ۱۸ نفر معلم دارد که ماهانه هر نفر ۳۲۸۰۰۰ افغانی معاش می‌گیرد. ۴ نفر ملا درین مکتب بخاطر تدریس مضامین دینی مقرر شده اند که هر کدام ماهانه ۱۰ الی ۱۱ لک افغانی معاش دارند. اینان برای امضا کردن حاضری و ورق معاشات از مهر کار می‌گیرند.

لابراتوار و مواد درسی را اول جهادی‌ها تاراج کرده و آنچه را که باقیمانده طالبان در هم شکسته و خراب کرده اند. کتاب‌های مربوط ساینس را در کتابخانه از بین برده اند و ساعات درسی مضامینی مثل فزیک، کیمیا و بیولوژی را در تقسیم‌اوقات کم کرده، به جای آنها تعلیم‌الاسلام، فقه اکبر و اصغر، قدری و شروط صلاً را اضافه کرده اند. درکتابخانه‌ای که ۳۰۰۰ جلد کتاب داشت فعلاً ۲۰۰ جلد باقیمانده که شامل قرآن و کتاب‌های پلیسی، ملانصرالدین (بدون ملا)، منظره مرگ و مسایل جنسی جوانان و... می‌باشد.

حاضری، ترقی‌تعلیم، نتایج و شقه‌ها تماماً از جمعآوری پول بچه‌ها خریداری می‌شود. از میز و چوکی خبری نیست. طالبان آنها را سوزانده اند. شاگردان روی گلیم‌های پاره پاره و زمین نمناک می‌نشینند. از تفتیش درسی خبری نیست فقط مسئولان امربالمعروف هر سه ماه یک مرتبه مسلح و دُره و شلاق در دست از مکتب دیدن می‌کنند؛ صنف‌ها را می‌گردند اول ریش شاگردان را می‌بینند، روی شاگردان را دست می‌کشند تا تراش نخورده باشد موهای شاگردان را با قیچی چهارترک می‌کنند، بعداً سوالاتی ازین قبیل که پدر و پدرکلان امام‌اعظم را نام بگیرید، دعای قنوت، آمنت‌بالله، شش کلمه دین و یا اینکه دعای قنوت چند «واو» دارد وغیره را از شاگردان صنوف چهارم و پنجم می‌پرسند تا آخرالامر شاگردی را به بهانه اینکه یاد ندارند به مسخره بگیرند و زمینه را برای دست‌کشیدن به روی شاگردان که هنوز ریش نکرده اند مساعد سازند.

بعد از شاگردان نوبت معلمان می‌رسد. معلمان را به دلیل کوتاه بودن ریش و نداشتن پتو و لباس مناسب طالبی توهین و تحقیر می‌کنند. به یکی می‌گویند ریشت کوتاهست، دیگری را به خاطر بلند بودن پاچه‌های تنبان و یا دستارش که به شکل طالب‌ها نیست و یا لباسش رنگ خیلی روشن دارد و یا تنگ دوخته شده است و... مورد تمسخر قرار می‌دهند و در آخر نسوار خود را در کنج اداره‌ی مکتب و صنف‌ها تف کرده خارج می‌شوند.

ناگفته نماند که کتاب‌های درسی با سویه‌ی شاگردان هیچ تناسب ندارد. چون در تمام مضامین از لسان عربی استفاده به عمل آمده شاگردان نمی‌توانند کلمات و جملات عربی را به درستی یاد بگیرند. همه مجبور اند به جای زبان پشتو و فارسی عربی یاد بگیرند. سه مضمون سپورت، خط و رسم از تقسیم‌اوقات شاگردان حذف گردیده زیرا طلبه کرام رسم را هم غیراسلامی می‌دانند و از سپورت هم تنها فوتبال را می‌فهمند.

در راس آمریت تعلیم و تربیه شیندند طالبی به نام آخندزاده ملامحمد قرار دارد که ۷ وظیفه رسمی را اجرا می‌کند:

۱ـ آمر تعلیم و تربیه؛

۲ـ مسئوول شورای علمای ولسوالی؛

۳ـ ملاامام مسجد جامع؛

۴ـ عضو نظارت ولسوالی؛

۵ـ رئیس مدارس مذهبی؛

زمونږ خلک د طالبی او جهادی بنسټپالو د تولو ظلمونو، خیانتونو او بی‌ناموسیو پای یوازې د سیاسی ډگر څخه د هغوی په له منځه وړلو کې وینی!

آیا این مرد می‌اندیشد که تفنگ را از مزدورک نو بدوران رسیده بقاپد، لنگی‌اش را طناب گردنش ساخته و قمچینش در سوراخ‌های بینی‌اش فرو برد؟

۶ـ کتاب‌فروشی؛
۷ـ عضو حج و اوقاف.

وی از هفت منبع معاش می‌گیرد. در طول مدت آمدن طالبان ملامحمد توانسته ۳ زن نکاحی بگیرد و هفت دکان و ۳ حویلی و مقداری زمین خریداری کند.

برعکس سیر نزولی مدارس علمی در شیندند مدارس مذهبی روز به روز زیاد شده می‌رود. فعلاً ۷ مدرسه فعال و نیمه فعال وجود دارد:

۱) ۲ باب در زاول یکی در عزیزآباد به سرپرستی ملاجمعه‌خان است. ۱۱ نفر طالب دارد و ماهانه مواد خوراکی و پول ۵۰ نفر را از طالبان می‌گیرد.

۲) مدرسه تحت سرپرستی حاجی آخندزاده صاحب است که مواد خوراکی و معاش ۱۲۰ نفر را می‌گیرد و در مدرسه‌اش ۳۷ نفر طالب حاضر است.

۳) مدرسه میدان هوایی شیندند که یک قندهاری سرپرستی آن را بدوش دارد. مدرسه را در کندک محافظ که یکی از جز و تام‌های آمریت میدان است جابجا کرده اند و طالب‌بچه‌های ۱۰ الی ۱۵ ساله را در آنجا به شکل لیلیه جا داده اند.

۴) مدرسه زیرکوه تحت سرپرستی مولوی حاجی‌احمدجان، وهابی مشهور است، قرار دارد.

۵) مدرسه بازار کهنه شیندند که ۱۰ ـ ۱۵ نفر شاگرد دارد ولی سرپرستان این مدرسه مثل ملاپیرمحمدآخند تا چندی پیش پول و مواد خوراکی ۱۰۰ نفر را دریافت می‌کردند.

۶) مدرسه رودکه سه ماه قبل تشکیل شده است.

۷) مدرسه مندل که تازه تشکیل شده ۲۲ شاگرد دارد و سرپرستی‌اش را طالبی به نام ملاعلاالدین به دوش دارد.

قابل یادآوریست که ملاهای مسئول درین مدارس از برکت طالبان به آب و نان رسیده اند. مانند کندک‌های قومی زمان دولت پوشالی اگر ۱۰ نفر شاگرد داشته باشند اعاشه و معاش ۱۰۰ نفر و بیشتر از آن را گرفته مقداری را مصرف مدرسه و باقیمانده را به جیب می‌زنند. ملاهای عادی درین مدارس از همان روزهای اول تشکیل مدارس پی برده اند که طالبان هم مثل دولت پوشالی تنها به قومندان‌های مسئول خود بها قایل اند و باقیمانده مدرسین اهمیتی ندارند.

حشمت ـ قندهار

نقشه کشتن ملاعمر

بعد از جابجایی موتر لاری حاوی مواد منفجره در اواخر آن روز یعنی ساعت پنج عصر ـ ملاعمر گفته بود باید تحقیق صورت گیرد که این موتر از کی است و به چه منظوری در این جا ایستاده است. موتر شناسایی و از این جا دور برده شود. ولی از طرف مسئولان امنیت ملاعمر این مسئله جدی گرفته نشده به دست فراموشی سپرده می‌شود. بعداً که شب فرا می‌رسد باز هم از طرف ملاعمر دستور تحقیق در باره آن موتر داده می‌شود و امر می‌کند که موتر را از ساحه دور سازند. اما با روشن شدن موتر انفجار صورت می‌گیرد که دو برادر ملاعمر و ۵۷ نفر از محافظان و چندین تن دیگر از اعضای فامیل وی که در خانه بودند بکلی از بین می‌روند که شامل خانم و دو طفل ملاعمر نیز می‌شوند. خود ملاعمر جراحت سطحی بر می‌دارد.

اسماعیل‌خان د طالبانو په سلا و لاړ که بی‌سلا؟

د هرات ولایت د پخوانی جهادی قومندان اسماعیل‌خان د تیښتی موضوع ته د بعضی طالب چاروا کوله طرفه داسی بڼه ورکول کیږی چی گوا کی‌نوموړی د طالبانو په مشوره او همکاری د طالبانو سره تښتیدلی دی. خو ځینی منابع دغه خبره نه تاییدوی. ویل کیږی چی د اسماعیل‌خان سره د څو کسه مشهورو طالبانو نه علاوه د قندهار ولایت د استخباراتو رئیس هم تښتیدلی دی، په دی هکله یواځی دا خبره ثابته ده چی نوموړی د استخباراتو رئیس د اسماعیل خان د وتلو په وخت کی د طالبانو آخری ساحو پوری لیدل شوی دی. دغه خلک په دریو موټرو کښی چی ټول په هر راز وسلو سمبال ؤ له کندهارڅخه وتلی دی.

د طالبی شریعت یوه سوچه بیلگه

د ۱۳۷۸ د تلی ۱۵ نیته، گل‌پاچا چه یو وړوکی د صرافی دکان لری، طالبانو وتښتاوه. کله چه دوستان یی په لټه کښی شول د طالبانو په بندیخانی کی یی پیدا کړ. نوموړی کوم جرم هم نلری خو طالبانو د هغه دوستانو ته وویل چه یولک کلداری راوړی او گل‌پاچا در سره بوځی.

سمندر ـ قندهار

په کندهار کی د بم چاودنی، کابل کی د اوبو او بریښنا وزیر وپړساوه

کله‌چه د اوبو او بریښنا وزیر ملامحمدعیسی‌اخوند، چی په کندهارکی د ملاعمر د کور تر مخ د بم چاودنی پړسولی ؤ او غوښتل ئی ددی پیښی تر سره کوونکی د خپل وزارت په ماموړینو کی پیدا کړی‌نو د خپلو ریاستونو د حاضری کنترول ته یی پخپله ملا وتړله، نوموړی سهار وختی یوه ریاست ته ولاړ چه یو شمیر ماموړین راغلی او یو تعداد نور یی پر لاری ؤ، مگر عیسی‌اخوند چی د طالبی جهالت او قومندانی خصوصیاتو څخه برخورداره دی حاضر او غیرحاضر ماموړین یی ټول غیرحاضر کړل او پخوانی غیرحاضران یی هم بیا غیرحاضر کړل یعنی قید کړل شوی حاضری یی هم بیا دوباره قید کړی. حاضرو ماموړینو ناری وهلی چه زمونږ حاضری قید نکړی مونږ حاضر یاستو او ته څوک یی چه حاضری قیدوی؟ په داسی حال کښی چه هیڅ چا ته یی غږ نه کاوه‌هماغسی د حاضری خانو ته لگیدلی ؤ او قلم یی پری کش کاؤ، عجیبه خو دا وه چه د طالبانو د دری کالو تسلط څخه را پدی خوا تر اوسه پوری ماموړینو خپل وزیر گوتی لا نه‌پیژانده. د ماموړینو د منل شوی قانون پر خلاف د وزیر د شفاهی وینا په اساس د غیرحاضر شوو ماموړینو څو څو ورځی معاشونه هم ورڅخه وضع شول. په دی ترڅ کی یوه رئیس طالبی وزیر ته د معذرت په ټول وویل چه وزیر صاحب ماموړین ډیر غریب دی او ناچیزه معاشونه لری. وزیر په جواب کی وویل: «زه د چا دروازی ته نه‌یم تللی چه په عذر می راغوښتی وی، چه خوښ نه وی نه‌دی راځی.»

رشید ـ تخار

فرایض یک ولسوال جهادی

مولوی‌نبی «بیان» آمر ولسوالی شهر بزرگ بدخشان از برکت زلزله‌ی تباه‌کن که کمک‌های ملل‌متحد را در پی داشت، مقدار هنگفتی از گندم، روغن، خیمه، دیگ، کاسه، لباس و تکه‌های لباس را برای خودش انبار کرده است. او بعد از چند ماه یکبار برنامه «شکن» را عملی ساخته و به زور تفنگ و شلاق از تمام دهات و ولسوالی پول جمع‌آوری می‌کند که تنها مبلغ جمع شده از یک قریه ۷۰۰لک افغانی جنبشی بود. شغل دیگر او قاچاق تریاک و هیروئین می‌باشد. افراد مسلح را در مرزهای تاجکستان و «داونگ» (چند قریه از این ولسوالی که با هم نزدیک و به یک لهجه سخن می‌گویند بنام داونگ یاد می‌شود.) مستقر ساخته، افراد دیگری را می‌گمارد تا مواد مخدر را به قاچاقچیان تاجیکی تسلیم نمایند. او تعداد زیادی از مردم این ولسوالی را به کار قاچاق هیروئین کشانده که هر چند وقت بعد ده‌ها نفر از آنان از سوی نگهبانان مرزی تاجکستان مورد هدف گلوله قرار می‌گیرند.

متاع بودن زن در سگ‌جنگی‌های بی‌ناموسان

بعد از شکست حکومت ربانی در کابل، قاضی غوث‌الدین بحیث آمر ولسوالی شهر بزرگ بدخشان تعیین شد و برای اینکه آمریت خود را تثبیت کرده باشد قوماندان عبدالروف را که از طرفداران مسعود بوده و قریه‌ی ۷۰۰ فامیل کول را زیر تسلط خود داشت نزدش خواسته با افرادش خلع سلاح می‌کند سپس او را برای کشتن به جمعه‌خان حواله می‌کند. اما قوماندان عبدالروف با قوماندان جمعه‌خان تعهد کرد که دخترش را فدیه‌ی جانش خواهد کرد. جمعه‌خان او را نکشت و در قریه سرشورک زندانی نمود. ولی قبل از آنکه به دختر عبدالروف برسد غوث‌الدین بر سنگرش یورش برده او را می‌کشد که چرا روف را زنده نگهداشته است.

زن سومی قوماندان عبدالروف، از جمله‌ی چهار زن منکوحه و یک زن مطلقه، خود را نزد مسعود می‌رساند تا شوهرش از زندان آزاد شود و او مولوی‌نبی ۲۸ ساله را که از قریه کاتک آن ولسوالی است با افرادی که خود مولوی تدارک دیده بود، به ولسوالی مذکور گسیل داشت. مولوی‌نبی، قاضی غوث‌الدین را دستگیر و افرادش را خلع سلاح کرد. و خود به کرسی آمریت می‌نشیند اما جالب اینکه دوباره قاضی‌غوث‌الدین را معاون خود تعیین می‌کند و روف را از زندان آزاد می‌سازد. قوماندان عبدالروف دختر کوچکش «حوا» را در بهای رهایی‌اش به مولوی‌نبی وعده‌دار شد. آمر جوان ولسوالی که در تلاش بجا آوردن سنت چهار زن است می‌کوشد دختر روف را ببیند و بعداً در مورد نکاح کردن یا نکردنش تصمیم بگیرد.

خرمستی جهادیان جنایتکار

پنج حمل ۱۳۷۹ در قریه کول ولسوالی شهر بزرگ جشنی بزکشی به مناسبت عید نوروز برگزار شد که همه قوماندانان این ولسوالی در آنجا آمده بودند. بالای هر ۱۶ فامیل یک گروپ نفر تعیین شده بود تا جو اسب‌ها و مواد خوراکه‌ی آنان را آماده سازند و این هنگامی بود که بهار فرا رسیده و مردم در فقر، تنگدستی و گرسنگی به سر می‌بردند. در روزهای بزکشی هنگامی که گوساله‌ای در اثر کشمکش پاره می‌شد و از بین می‌رفت، افراد مسلح این قریه چون میزبان جشن بودند هر جا که گوساله فربه‌تری بنظر می‌خورد، بدون اینکه بپرسند از کی هست می‌آوردند، سر می‌بریدند و تسلیم چاپ‌اندازان می‌کردند. وقتی که داد

و بیداد صاحب گوساله بالا می‌شد، به او فقط می‌گفتند که خاموش باش. خانم خلیفه‌جوره، زنی که گوساله‌اش را دو نفر مسلح کشان‌کشان به سوی میدان بزکشی می‌بردند، همزمان با چیغ و فریاد به عذر و زاری نشست که «دارایی‌ام همین است، دیگر چیزی ندارم، از برای خدا گوساله‌ام را نگیرید...» فرد مسلح دیگری که آن طرف‌تر ایستاده بود، فحش بی‌ناموسانه‌ای نثار پیرزن کرد. زن دید که چیزی به آبروریزی اش باقی نمانده و آبرو بالاتر از گوساله است، خود را به سوی دروازه کشاند و وارد خانه شد. گوساله‌ی دیگری را که افراد مسلح سر بریده بودند تا آماده کار کنند، قومندان صاحبان به نسبت کوچک بودنش نپذیرفته دور انداختند. مالکان گوساله‌ها عبارت بودند از پیررسول، حاجی‌عبدلرشید، محمدحسین، ملاسلیمان گنگ وغیره. چند روز قبل از جشن زمینی را برای بزکشی تدارک دیده بودند که تماماً کاشته شده بود اما در اثر شفاعت بعضی موسفیدان قریه مبنی بر اینکه قهر خدا می‌شود، زمین نجات یافت و زمین بی‌کشتی را انتخاب کردند.

در جریان جشن بزکشی مولوی‌نبی بر جایی نشسته بود که با دوربین خیلی‌ها مجهز که فاصله را بسیار نزدیک نشان می‌دهد، زنان را تماشا می‌کرد.

ع. ـ لوګر

د مولوی‌کبیر تمانچې ونیول شوې

د ۷۸ کال د کب د میاشتې په لومړۍ اونۍ کې په لوګر ولایت کې په تمانچو بار درې موټره چې له کابل څخه د پکتیا په لور روان ؤ ونیول شول چې د کابل راډیو «شریعت غږ» یې هم خبر خپور کړ. دغه تمانچې چې د ننګرهار والي مولوی‌کبیر پورې یې اړه درلوده کله چې تر کابله پورې بیرته رسیدلې نو یو موټر یې پاتې ؤ. منبع وایي چې مخکې تر دې هم د مولوی‌کبیر د وسلوخرڅولو له قاچاق څخه څو واره پرده پورته شوې ده.

حشمت ـ کنړ

طالبان د مخالفینو پر ځای له خلکو کسات اخلي

د ۱۳۷۸ کال د مرغومي میاشتې ۲۴ نیټه د دره‌نور ولسوالۍ د شوتن په منطقه کښې چې د طالبانو د پوستې وروستی خط دی د حضرت‌علي له طرفه یو تعرض شوی ؤ د دیوې پوستې نه یو کس مړ او دوه نفره نور زخمیان شوي دي. ددغه تعرض په سهار د طالبانو له طرفه د منطقې د خلکو نه څو کسه سپین ږیري او څو تنه نور تنکي ځوانان د بندي په شکل راوړل شوي ؤ چې د دره‌نور د ولسوالۍ معاون ملاامیرخان له طرف نه ډیر زیات تهدید شوي او ټکول شوي هم دي د طالبانو دغه راز کسات اخیستلو په سیمه کې د طالبانو په مقابل کې د خلکو نفرت نور هم زیات کړی دی.

ننګیالی ـ پغمان

طالبي داړه‌ماران

د مرغومي میاشتې په ۱۲ نیټه، د طالبي داړه‌مارانو یو ګروپ د پغمان د محمدخیلو د کلي اوسیدونکي غلام‌حبیب کور ته ننوځي خو کله‌چه د کور خاوند خبرېږي په ډیر مهارت سره د چره‌یي ټوپک په واسطه فیر کوي او ددوی له ډلې څخه یو نفر په پښه ټپي کوي. کله چه د خلکو ګڼه ګونه‌زیاتیږي، دوی خپل زخمي اخلي او د خپل موټر سره تیښته کوي. سبا چې دا واقعه تر ولسوالي پوري رسیږي، ولسوال صاحب د کور خاوند راغواړي او ددې لپاره چه ځان یې خلکو ته قهرمان ښودلی وی ټینګار کوي چې غل پیدا کړي او د قانون منګلو ته یې وسپاري. د کور خاوند، چې د ورځې په اوږدو کې د غله پته ورته لګیدلې وه، په ډیر جرأت سره وایي: «صاحبه غل خو هغه ستا ورور دی چه په پښه هم زخمي شوی دی.» ولسوال صاحب ددې خبرې په اوریدو لکه مار تاویږي، تور او سور اوړي او وایي: «زما ورور په خط کښې دی.» په دې وخت کښې د خلکو په وړاندې د کور خاوند رخصت کیږي،خو په بله ورځ یې بیا ولسوالي ته جلب کوي او په دې نامه چه طالبان تخریبوی د مرګ تر سلګیو پورې یې رسوي او تهدیدوي‌یې. او په آخر کې ورته وایي چې دا ځل خیر که بل ځل دې داسې عمل وکړ او طالبان دې بدنامه کړه په والله که ژوندی راڅخه پاتې شې، بل ځل داسې حماقت ونکړې.

سمندر ـ پروان

د پروان پر خلکو جهادي او طالبي تیري

طالبانو د خپل لومړي نظامي تیري او ماتې څخه وروسته د پروان خلکو ته ډیر سخت غاښ چیچلی کاوه نو ځکه یې د یوه کال تیاری نیولو وروسته د اسد په میاشت کې په پروان خپل تجاوز شروع کړ او کله‌چې پر مخ ولاړل د سیمو له نیولو سره جوخت یې د خپلو بادارانو په لارښوونه د پروان د خلکو د ښځو او پیغلو نجونو په یرغمل او غنیمت کولو شروع وکړه هر قومندان په خپل زړه د پروان د خلکو ښځې او نجونې په تیره بیا په لومړي او دوهمه ورځ په غلا سره پیښور او ننګرهار ته وتښتولې او وروسته له دوه ورځو چې خبره رسوا شوه بیایې د کابل ښار ته د ښځو او کورنیو وړل شروع کړل،

جوپی جوپی ښځې، ماشومان او سپین ږیري له غوا ګانو، پسونو او وزو سره او هره دهقانه کورنۍ له خپلو څارویو او یو پنډکي کالیو سره د کابل ښار ته پس له یوې ورځې او یوې شپې لار وهلو رارسیدل په هره کوڅه کې د ماشومانو ژړا ګانې او د غوا ګانو او وزو رمباړې اوریدل کیدلې. د کابل ټول ښار د طالبانو پر ضد قهر او غضب نیولی ؤ.

هغو ښځو چې د ننګرهار له کمپ څخه په تیښته بریالي شوي او کابلکې د خپلو خپلوانو کورونو ته راورسیدې وویل چې طالبانو د شپې له خوا ښایسته او ځوانې ښځې لټولې ځینو ښځو به بیا د شپې په تیاره کې شاوخوا کورونو ته پناه وړله او سبا به له هغه ځای څخه کابلته تللې او ځینې یې د طالبانو د شریعت په لومه کښې ونښتې او د طالبي تجاوز قرباني شوې. طالبانو د کابل په ښار کې ظاهراً د ښځو له «کنیز»کولو لاس ونیوه. مګر د تنکیو هلکانو او ځوانانو نیولو ته یې دوام ورکړ، زیات شمیر یې بندیان کړل او د ښځو د آرامتیا په نامه یې د تجاوز او بدبختي آرامګاه د شوروي په سفارت کې پرانیسته چه په دې تجاوز کې ډیر ماشومان، ښځې او سپین‌ږیري ورک شول د ځینو مړي او د ځینو تجاوز شوي جسدونه پیدا شول.

ځینو کورنیو د خپلو ځوانو نجونو او ښځو په بدل کښې خپلې زړې میندې او خواښې له کابل څخه د ننګرهار کمپ ته، چه هلته یې یو شمیر ښځې، نجونې او هلکان په زور راغونډ کړي ؤ او نه یې پریښودل له هیواده بهر یا د ننه خپلوانو سره یو ځای شي، بوتلې او په عوض کې یې د شمیر په پوره کولو سره ځوانې ښځې د مریض په نامه له کمپه وایستلې. ډیر شمیر ماشومان د ګرمۍ او لوږې له امله تلف شول لکه چې اته کلن احد وایي: «مونږ ته طالبانو نیمه ډوډۍ را کوله‌او ما نه خوړه ځکه چه مامي خپله برخه دوه وروڼو احمد شاه او رباني ته ورکوله چې ماړه شي او مړه نشي.»

له دوه ورځو وروسته طالبانو بیا ماتي وخوړه او د شر او فساد جهادي داړه مارانو ته هم د خلکو د مال او ناموس د چور او چپاول بهانه په لاس ورغله او تر دې نامه لاندې چه طالبانو حمله کړې وه او هر څه یې غلا کړي دي، دوی بیا هم د خلکو کورونه غلا او چور کړل. په آخري تجاوز پسې، کله چه طالبانو یو څه منطقه لاندې کړه، د همدې سیمې په منظم تخریب یې شروع وکړه او د خلکو د علاقې وړ اقتصادي او اجتماعي ټول تاسیسات یې وران او په منظمه توګه یې ایرې او خاورې کړل. مردکاران د طالبي سرکونو په جوړولو د ونو په اره کولو او د پلونو په چپه کولو کښې کمک کوي په منظم ډول ټول کورونه‌سوځول کیږي په تا کونوباندې د امونیا کمایع پاشي او بیا په اورلګیت باندې اور ورلګوي او سوځوي یې، شنه باغونه په بیدیا بدل شوي همداراز د اوبو کاریزونه په بمونو چودل او له مینځه وړل کیږي‌د غنمو درمندونه وسوځول شول او هم په کورونو کې غنم او ممیز د تیلو په پاشلو سره و سوځول شول. یوه ځوان وویل چه په مشوانیو کښې زمونږ کناراب روغ پاتي شوی ؤ چه بله ورځ یې هغه هم وسوځاوه. کله چه مسئله د طالبانو اساسي هدف وی نو هلته د پښتون او تاجک فرق نشته مګر د سؤاستفادې او غولونې په وخت کې بیا پښتون او تاجک هر یوه ته په بیله سترګه ګوري.

هغه کورونه او کلي چه «کرامو طالبانو» د خپلو جنایتکارانه بریدونو په لړ کښې په منظمه توګه له منځه وړي دي نومونه‌یې‌نمونې په ډول راوړل کیږي.

د میربچه کوټ په ولسوالي کښې: ډکو، باباقشقار، پاس مشواڼي کلي، لاندې مشواڼي کلي، فرضه کلي، قلم چاق کلي، قوچي کلي، قلعه اخوند کلي، د میربچه کوټ د بازار منطقه، ده‌میر کلي، ګذر، چیله‌باغ کلي، د سقي بالا کلي، سقي پایین کلي، قلعه پیرک کلي.

د کلکان ولسوالي: پخپله د کلکان ولسوالي، مالکي کلي، کارنده‌کلي، لغماني کلي، آبچکان کلي، سیاه آب کلي، ده میرکلي.

د ګلدرې منطقه: ده‌عربها کلي، ده‌نو کلي، استالف، حسن‌دره او همدا راز دقره‌باغ د ولسوالي اړونده کلي، په منظم ډول سره سوځول شوي دي چه پدې جمله کې د کلکانو د خواجه صاحب مشهور جامع مسجد او د باباي قشقار مشهور زیارت او داسې نور ټول لوی او واړه مسجدونه، زیارتونه او حتی د مشواڼیو هدیره یې هم سوځلې ده او په مسجدونو کې موجود دیني کتابونه یې هم سوځولي دي د همدې منطقې د خلکو د وینا سره سم تر اوسه پورې د پنجابي او قندهاري طالبانو تر مینځ د خلکو د ناموس د چپاول په سر څو ځایه نښتې شوي دي او هم تر اوسه پورې د بچه بازۍ په خاطر څو تنه تنکي هلکان دې ناوړه سلوک څخه د تیښتې په وخت کې وژل شوي.

د ګلدرې یو اوسیدونکي چې د اسد په میاشت کې د طالبانو له وحشیانه حملې وروسته له خپلې کورنۍ سره کابل ته مهاجر شوی او د پروژه‌ې جدید په سیمه کې د قباد په مسجد کښې اوسیږي. وایي چې یو ورور یې پخوا مړ شوی او د هغه ښځه او کوچنیان هم ورسره دي، څو ورځې کیږي چه څه شي‌یې ندي خوړلي او وږي دي، دی وایي چه کارنشته او نه پوهیږي چه څه وکړي. د ورور لور یې چې سهیلا نومیدله هم همدې لوږې او تش نسۍ مړه کړې ده. دی وایي: «سهیلا د شپې مړه شوه. زه او زما ښځه او د سهیلا مور دشپې له خوا لاړو د قبر په نامه یو خندق مو جوړ کړ ځکه چې د کفن لپاره مو څه نه درلودل سهیلا مو له خپلو جامو سره ښخه کړه او ځینې راغلو.»

سمندر - پغمان

د «کرامو طالبانو» شرعي غلا

په پغمان کې یوه دهقان چه انځرګل نومیږي د میزان په ۱۶ نیټه کچالوخرڅ کړل، چه ټولې پیسې یې ګلویښت‌لکه او اوه‌شپیته‌زره افغانۍ کیدلې. په همدې شپه طالبان راغلل او دهقان ته یې وویل ا ګرچه

تا تکلیف هم ایستلی دی مگر مونږ ته ۴۰۶۷۰۰۰ افغانی را کړه،چی یو پول یی هم کم وی نه یی اخلو. طالبانو د انځرگل هغه ټولی پیسی پر یو ځای ترلاسه کری او په خپله مخه ولاړل.

حشمت - پروان

بی‌ناموسی «طلبه کرام»

در جریان استقرار طالبان در شمالی سه زن توسط آنان اسیر گردیده و مورد تجاوز جمعی و دوامدار قرار می‌گیرند. یکی از این زنان که شوهرش را در جریان جنگ مقاومت از دست داده و صاحب دو طفل بود، موفق به فرار گردیده و خود را به نزدیکترین پوسته طالبان که مقر ملاعبدالرزاق بود رسانیده و شکایت می‌کند که شما خود مسلمان هستید، طالبان تان هرروز بر ما تجاوز می‌کنند و... اما هنوز حرفش را تمام نکرده باشد که ملاعبدالرزاق‌آخوند می‌گوید: «بروگم شو شما فاحشه‌ها هستید، دروغ می‌گویید و می‌خواهید طالبان را بدنام کنید.» آن زن بیوه که چاره‌ای نمی‌بیند با دو طفلش به سمت نامعلوم فرار می‌کند.

تعرض وحشیانه‌ی طالبان در شمالی

بعد از این که حدود بیست هزار نیرو از نقاط مختلف افغانستان (قندهار، هرات، فراه، پکتیکا، ننگرهار، غزنی، وردک وغیره) درکابل تجمع نمودند، تعرضی تحت قومندانی مولوی‌کبیر از طریق کوه‌صافی در مناطق کاپیسا و پروان همزمان شروع شد. در این جنگ وسیع قومندانان مشهور طالبان از قبیل ملافاضل، ملادادالله، ملاقیوم، ملارئیس‌خان‌هلمندی، رحمت‌الله‌سنگریار وغیره نیز شرکت داشتند. قومندان عمومی مولوی‌کبیر غیرقندهاری بود، که این مسئله باعث اختلاف شدید بین قومندانان قندهاری و او گردید. قومندانان قندهاری مولوی کبیر را جدی نمی‌گرفتند. بنابران در شب اول قبل از تعرض دو نفر از افراد معاون ولایت کنر که به جنگ آمده بودند بخاطر چرسی بودن شان توسط افراد ملادادالله مورد لت وکوب شدید قرار می‌گیرند و بعد به شفاخانه انتقال داده می‌شوند که یک نفر آن در کابل می‌میرد و فرد دیگر برای تداوی به پشاور انتقال داده می‌شود.

قندهاری‌ها می‌خواستند تا در صورتی که مولوی‌کبیر عکس‌العمل نشان دهد او را از موقفش عزل نمایند. اما مولوی‌کبیر بدون آن که عکس‌العمل نشان دهد از مسئولان زون‌شرق معذرت خواست و جریان را طوری وانمود کرد که گویی اصلاً واقعه‌ای صورت نگرفته است، در حالی که و تمام افراد مسلح شرق خواهان مجازات افراد ملادادالله بوده و می‌خواستند آنان را به افراد شرق تحویل دهند که در نتیجه عده‌ی قابل ملاحظه‌ای از همکاری خود با طالبان دست گرفتند.

د سیاف ځواکونه د مسعود په لاس کی

د هر سیاسی «موسم» له بدلون سره د سیاف څیره بدلیدل کومه پټه خبره نده، خوارکی لا له هغه وخته چی په پوهنتون کی محصل ؤ او د سیدقطب له پیروانو څخه گڼل کیده بیا تر اوسه پوری تل زیار ایستلی چی په هری ممکنی وسیلی ځان له روانو چارو سره برابر وښیی او چیرته ئی نو م د لویو داړه‌مارانو په لیکه کی وگڼل شی خو افسوس...

د بیلگی په توگه، کله چی سیاف په پوهنتون کی محصل ؤ د حالاتو غوښتنه داوه چی په خریلی ږیری سړ ی دروند ښکاریده او ځکه خو ده هم ږیره خریله

بیا د حفیظ‌الله‌امین په دوری کی چی په زرهاوو‌په هیواد مین مبارزین ووژل شول، سیاف له همدی جنایتکار سره خپلی اړیکی ټینگی کړی دده ټول دوستان اوانهیوالان هم چی په ورته تور بندیان شوی وو ووژل شول خو دی روغ رمټ له پلچرخی څخه بهر ته راووت.

ورسته د امین له وژل کیدلو سیاف پا کستان‌ته راغی او هلته د گلبدین‌حکمتیار په نوم یوه بل جنایتکار چی دده له پخوانیو انهیوالانو څخه وو په څنگ کی ونیو، ږیره ئی‌پریښودله او د هغه وخت د مجاهدینو د اتحاد په اصطلاح مشرئی تری جوړ کړ په دی وخت کی سیاف تر پخوا څخه هم لا کلک اخوانی جوړ شو، خو دی خبری هم ډیر دوام ونه موند ځکه سیاف له وهابیانو سره‌آشناشو،دهغوی څخه یی پیسی تر لاسه کړی، ږیره خوئی دومره ورته او ږده کړه‌چی تر نامه‌ئی هم لا کښته تیره شوه، د سیدقطب پر ځای ئی‌وهابیانو بیرغ پورته کړ او خپل نوم ئی هم د عربانو په اشاری له «عبدالرسول» څخه پر «عبدالرب رسول» واړاوه

خو کله چی د «شر او فساد» پیلاو ونکو وا کتر لاسه کړ د ربانی او مسعود خدمت ته ئی ملا وتړله‌اوبیاچی طالبان کابل ته راغلل، سیاف هم له مسعود سره د پنجشیر خواته وتښتید او د سپړو له کان څخه ئی ځان د زمرودو کان ته ورنژدی کړ. په هغه وخت کی د پکتیا ولایت ځینی قومندانان چی دده «جهادی» انهیوالان بلل کیدل شمالی ته ورغلل ترڅوئی له طالبانو سره پخلا کړی خو هغه مشوره ورکړه چی «زه اوس له ربانی سره بند پاتی یم کله چی شرایط مساعد شول گورو به، اوس تاسو ورځی طالبانو سره و درېږی».

له ربانی سره دده" بند پاتی کیدل" تر هغه ځایه ورسیدل چی کله پروسږ کال پسرلی طالبانو پر شمالی یرغل وکړ او د مسعود کسان ئی پرشا و تمبول، سیاف دمسعود په لارښوونه خپل قندهاری «مجاهدین» د چاریکارو، رباط او لغمانیود سیمو په پټو ځایونو کی ځای پر ځای کړل تر څو پر طالبانو باندی د شا له خوا د طالبانو په

مخصوصو جامو کی برید وکړی او د هغوی څوا کونه‌مات کړی.
وگورو چی سبا که مسعود غلیمانو پسی واخیست او یا ئی سیاف چخه کړ، بیا به د ربانی مخالفو پلوته څه پول داودس اوبه تازه کوی؟

د. م.

خون بهادر قاموس جنایتکاران دینی

در اواسط سرطان ۷۸ طالبان مسلح به خانه داکتر عبدالغفور که در شفاخانه پلیس ولایت لغمان وظیفه دارد داخل می‌شوند. بعد از پالیدن ۱۷هزار دالر امریکایی راکه در خانه موجود بود، می‌یابند. سپس به داکتر می‌گویند: «ما تورا می‌کشیم ولی اگر می‌خواهی زنده بمانی باید ۱۷هزار دالر خون بهایت را بپردازی.» داکتر هم که چاره‌ی دیگری نداشت با پرداخت «خون بها» زندگی خود را از چنگال جنایتکاران دینی نجات می‌دهد.

طالبان چتلی همدیگر را می‌لیسند

مولوی محمدرسول رئیس محکمه شهری ولایت ننگرهار که به جرم زنا تنزیل مقام یافته و به حیث معاون شاروال ولایت ننگرهار اجرای وظیفه می‌کند در موضوع ترکه خط از نزد سکینه دختر محمدرفیق‌خان مالک انصاف مارکیت مبلغ ۲۰۰۰۰۰هزار کلدار پاکستانی رشوه می‌گیرد که موضوع توسط دگرمن محمدامین یازنه‌ی سکینه افشا گردید. مولوی‌هیبت‌الله رئیس محکمه نظامی ولایت ننگرهار (در حال حاضر رئیس محکمه نظامی کابل) وقتی از این جریان اطلاع می‌یابد، جهت پرده‌پوشی اندیوال طالبش دگرمن محمدامین را به عنوان مفتری محاکمه نموده و به جرم «بدنام ساختن و دشنام دادن به قضات امارت اسلامی» در چوک مخابرات شهر جلال‌آباد در محضر عام شلاق می‌زند. سپس دگرمن محمدامین به فرمان ملاعمر محکوم به حبس می‌شود.

یوسف ـ نیمروز

معمای فرار اسماعیل والی جهادی

اسماعیل خان والی جهادی هرات با سرکرده‌ی طالبی استخبارات قندهار به تفاهم می‌رسد که در بدل پرداخت یکصدهزار دالر او را آزاد کند. بعد از اجرای معامله اسماعیل همراه با رئیس خاد طالبان و چند نفر دیگر از راه ولایت هلمند وارد ولسوالی چهاربرجک ولایت نیمروز می‌گردد. موتر حامل وی در ساحه‌ی تحت کنترول جبهه نیمروز به مین اصابت می‌کند که در نتیجه اسماعیل با دو نفر از همراهانش جراحت سطحی بر می‌دارند. افراد جبهه وی را به قرارگاه خود و بعداً به ایران انتقال می‌دهند. زمانی که طالبان از رسیدن اسماعیل به پایگاه آن جبهه اطلاع می‌یابند به حاجی‌کریم براهوی قوماندان جبهه پشنهاد می‌کنند که حاضرند در بدل تحویل اسماعیل‌خان به آنان یک ملیون دالر بپردازند. اما حاجی کریم که در زمان تسلط ربانی والی نیمروز بود این پشنهاد را رد می‌کند.

ربانی بخاطر کمک حاجی کریم به اسماعیل‌خان یک اراده موتر تیوتای‌لندکروزر صفر کیلومتر به او تحفه می‌دهد.

دولت ایران بعد از رسیدن اسماعیل‌خان به زابل و چند روز تحقیق و استراحت، وی را به مشهد انتقال می‌دهد. و فعلاً در اپارتمان بزرگی که دولت ایران در مشهد به او واگذار نموده است. با خانواده خود یکجا زندگی می‌کند.

ننگیالی ـ لغمان

د بد عمله طالب بندیان وتستیدل

د ۷۸ په ژمی کی د لغمان ولایت له مرکزی محبس څخه نذیر قومندان چه د ملک‌صاحب‌نور د زامنو قاتل ؤ له نورو بندیانو سره یو ځای وتښتیده. خبره داسی وه چه د نذیر له بندی‌کیدلو وروسته د نوموړی محبس آمر چی ملامحمداله‌پاچا نومیږی د نذیر له کورنی

سامعه ـ فاریاب

سنگسار

به تاریخ ۶ میزان ۱۳۷۹ در شهر فاریاب موسی ولد رحمن‌قل از قریه خمس ولسوالی پشتون‌کوت به جرم «زنا» در محضرعام سنگسار شد. متهم دیگر حلیمه بنت سیدجعفر به جزای صد دره شرعی محکوم گردید که اجرای آن تا زمان وضع حمل او به تعویق افتاده است. زن دیگری بنام فاطمه که نقش رابط را داشت به ۳۹ دره محکوم شد و سزا بر او تطبیق گردید.

سره روابط نیسی او تگ راتگ کوی، دده اریکی د نذیر کورنی سره دومره تینگیری چی نذیر ته هم کله کله د محبس حخه بهر د چکروهلو اجازه ورکوی. یوه شپه چی قومندان صاحب د نذیر کورته تللی او په خپلی بد عملی بوخت ؤ نذیر خبریری او په همدی شپه د محبس له تولو بندیانو سره یو ځای پسی سپکوی. کوم وخت چی پاچا صاحب د نذیر د کور نه راځی گوری چه بندیان نشته. سبا شپه آمر صاحب تکتک کوی او چغی وهی چه بندیان وتستیدل.

ر.س. ـ کابل ☆

بوی ملاعبدالرحمن آغا بالا شد

محکمه نظامی میراث منفور رژیم نجیب است که در زمان طالبان ملاعبدالرحمن آدم بیخبر از قضا و قضاوت و بشدت رشوه‌خور و پول‌پرست رییس آن مقر گردید.

ملاعبدالرحمن علاوه بر فیصله‌های مسایل سیاسی و نظامی حل و فصل منازعات جنایی و غیرجنایی را هم بعهده گرفت. مثلاً می‌خواست قضیه سرای حاجی‌هزارگل راکه در زمان حکومت داوود دوسیه نسبتی پیدا کرده بود در بدل اخذ مبلغ دو ملیون و دو صدهزار روپیه حل نماید. یک ملیون روپیه این پول بطور پیشکی اخذ گردید و متباقی آن پس از حل نهایی پرداخته می‌شد که موضوع از طرف ملاترابی کشف و ملتوی گذاشته شد. به همین ترتیب ملاعبدالرحمن‌آغا باگرفتن مبلغ هفت‌صدهزار روپیه دوسیه غوثی مارکیت را حل و فصل نمود. همچنان او به همکاری ملامجید شاروال سابق کابل مبلغ ۱۱ هزار دالر رشوه از درک توزیع سرای‌های مقابل شاروالی و تجارتخانه‌های بزرگ که مالکان شان نبودند، اخذ کرد.

در زمان زمامداری ربانی ساحاتی برای اعمار بلند منزل‌ها تعیین و توزیع گردیده بود که توسط ملاعبدالرحمن دوباره گرفته شده و با همکاری طاهرعزیزی رییس ناحیه ۴ و ملامجید شاروال کابل مجدداً بالای اشخاص دیگری فروخته شد که از آن مبلغ ۲۴ هزار دالر رشوه اخذ نموده بود. حل و فصل مسایل دزدی و قتل فقط در حد صلاحیت خود ملاعبدالرحمن‌آغا بود و فیصله دلخواهش عملی می‌شد.

سر جنایتکاران حامی هم اند

سال گذشته در اثر حادثه‌ای در ولسوالی چهارآسیاب پسر جوانی از یک خانواده کشته می‌شود. قاتل که قطب‌الدین نام داشت دستگیر و زندانی گردید و محکمه نظامی حکم قصاص او را صادر نمود. وابستگان قاتل با دادن ۴۰ هزار دالر رشوه می‌خواهند از عملی شدن حکم جلوگیری نمایند. ملاعبدالرحمن‌آغا زندانی دیگری را بجای قطب‌الدین شامل دوسیه ساخته و سرانجام او را قصاص می‌نماید. به مادر مقتول اعلان می‌گردد که انتقام پسرت گرفته شد. مادر مقتول به دیدن چهره مرد قصاص شده شتافت اما دید که او نه قاتل پسرش بلکه فرد دیگری می‌باشد. مادر دگرگون می‌شود ولی موظفان فوراً او را از محل دور می‌سازند.

ملاترابی که در واقع نقش ملاعمر را در کابل ایفا می‌نماید از مخالفان ملاعبدالرحمن و همیشه در پی آن بوده که چگونه زیر پای حریف را خالی سازد. زمانی که گماشته‌هایش این گزارش را به او می‌دهند وی با همکاری ملاعبیداله وزیر دفاع خانه مقتول را پیداکرده و شب به آنجا رفته خود را معرفی می‌نماید و خواهان معلومات می‌شوند. مادر مقتول که در اول با وحشت‌زدگی منکر شده بود در اثر دلداری ملاترابی قضیه را بازگو نموده و مدعی می‌شود که به چشمان خود دید که شخص قصاص شده قاتل پسرم نبود و شنیده که قاتل اصلی زنده بوده و به پاکستان رفته است.

ملاترابی قضیه را به ملاعمر گزارش داده و حکم دستگیری را صادر می‌کند. ملاعبدالرحمن که قبلاً از دستگیری‌اش اطلاع می‌یابد اطراف عمارت محکمه نظامی را توسط افرادش محاصره و بیش از سه ساعت مقاومت می‌نماید که سرانجام قوای وزارت داخله و دفاع وی را دستگیر و تحت‌الحفظ با دوسیه‌ها و جعل کاری‌هایش به قندهار اعزام داشته به ملاعمر تقدیم می‌دارد.

ملاعبدالرحمن مورد عفو «امیرالمومنین» قرار گرفت و حالا آوازه است که دوباره به کابل آمده و وظیفه دیگری را اشغال نموده است.

مفذا. کابل،

ملااختر بی‌ناموس و روسای بی‌ناموستر از خودش

ملااختر از وابستگان ملاعباس آخوند وزیر صحت‌عامه که در پست‌های ریاست اداری و معینیت اداری وزارت صحت‌عامه کار می‌کرد از مجبوریت‌های اقتصادی کارمندان وزارت سؤاستفاده کرده عده‌ای زنان پاکدامن را به عنوان رختشویی، خانه‌پاکی، مریضی و تزریق امپول‌ها به خانه خود دعوت و پس از تجاوز آنان را تهدید می‌کرد که در صورت شکایت و دعوا بلافاصله ازکار برکنار شده و خانه و خانواده شان برباد خواهد رفت.

ملااختر بی‌ناموس که از دسته ملاترابی وزیر عدلیه و برادر زن ملاعباس وزیر صحت‌عامه است چندی قبل زن جوانی به نام هما را که کارمند صحی بود فریب داده به خانه خود برده که اتفاقاً حین تجاوز

☆ـ گزارش‌های ذیل زمانی که مجله زیر چاپ می‌رفت بدست ما رسید و بناءً آنها را همین جاگنجانیدیم.

به وی از طرف کارمندان امربالمعروف بالفعل گرفتار و رسوا شد. وقتی ملااختر توسط عوامل امربالمعروف طالبان برده شد، وزیر امربالمعروف در ملای عام فریاد زد: «لعنت به این طالب و ملاکه زنا کرده... اگر من وزیر هستم شما خواهید دید که چطور این طالب و این زناکار به جزای عمل خویش خواهند رسید. حد شرعی سنگسار حتماً بالای شان تطبیق خواهد شد تا به دیگران پند باشد... شما مردم شاهد خواهید بود.»

اما ملااختر برعکس حرف‌های ریاکارانه و عوامفریبانه وزیرک جنایتکار، بعد از سپری کردن چند روزی در قندهار رها شده با آرامی و حرمت به خانه خود برگشت ولی هما هنوز در حبس بسر برده و سرنوشتش معلوم نیست.

مردم انتظار داشتند که گویا امروز یا فردا «حد شرعی» بر ملااختر هم تطبیق گردیده او هم مانند دیگران در محضر عام محکوم به سنگسار خواهد شد. اما برخلاف، او از جانب «امیرالمومنین» حمایه شده رها گردید.

برای کارمندان وزارت صحت‌عامه و مردم کابل یک بار دیگر ثابت گردید که: اعمال «حدود شرعی» و هر جنایتکاری دیگر تنها بر مردم رواست و نه هرگز برای طالبان! ◻

«راوا» در مطبوعات جهان

KINESIS فبروری ۲۰۰۰، کانادا
Changing the World Step-by-step جنوری ۲۰۰۰
CLAUDIA مارچ ۲۰۰۰، برازیل
Welfare Mothers Voice بهار، تابستان، خزان ۲۰۰۰
SOCIALIST نشریه حزب سوسیالیست امریکا، شماره ۲، مارچ و اپریل ۲۰۰۰
Newsheet شماره ۲ می و جون ۲۰۰۰، شرکت‌گاه
La Croix دسمبر ۱۹۹۹، شماره ۳۵۴۸۳، فرانسه
WOMEN'S ASIA شماره ۲۱، سال ۲۰۰۰، جاپان
L' ESPRESSO شماره ۴، ۲۰۰۰، ایتالیا

FRANCE GRANTS RAWA HUMAN RIGHTS PRIZE

Welfare Mothers Voice

La promesse de Saifullah, réfugié afghan

La Croix

Violence continues unabated against Afghan women

KINESIS

WOMEN'S ASIA

Afghan women resist and fight for their rights despite the Taliban regime's attempts to crush them.

The Taliban fundamentalist terrorists aim to beat half of our society through systematic humiliation.

THE SOCIALIST

France grants RAWA a human rights prize

Newsheet

ENTREVISTA EXCLUSIVA: SARA DARWAISH "NO AFEGANISTÃO, AS MULHERES SÃO TRATADAS COMO PRISIONEIRAS"

CLAUDIA

اعلامیه‌ها و انعکاس فعالیت‌های «راوا» در مطبوعات پاکستان

یواځې اقتصادي بندیزونه د تروریزم مخه نشي نیولای

هغه څه چې «راوا» د ډېرو اوږدو کلونو راهیسې د ټول پول بنسټپالو او دهغوی د کړو وړو په اړوند ویل، اوس د ځینو هیوادونو او دولتونو له خواپه یو نه یو ډول تائید کیږي.

کەملګري ملتونه او یا بل هر هیواد په طالبانو باندې د اقتصادي پابندیو د لګولو نه خبري کوي، خو مخکې د دغه سیاست د پلې کولو نه باید حداقل د یو ځل لپاره هم که وي، خپل پخواني غلط سیاستونه وڅیړي او دې پوښتنو ته ځواب ورکړي چې ولې افغانستان د اسامه‌بن‌لادن په شان تروریستانو کور جوړ شو او د بشر د حقوقو د نه هیریدونکي فاجعې عاملان د چا له‌خوا تربیه او وروزل شول؟

په طالبانو باندې د ملګرو ملتونو اقتصادي بندیز او د هغې د بشردوستي دعوا به هیڅ کله زمونږ بې وسه خلکو ته یو بڅري هم ارزښت ونلري که چیرې د طالبي او جهادي ټوله بنسټپالي دله‌منځه وړلو په خاطر د کوښښونو سره یوځای نوي.

په طالبانو باندې یواځې د ملګرو ملتونو اقتصادي بندیزونه لګول نشي کولای د افغانستان د کشالې د حل کولو لپاره مرسته وکړي ځکه چې:

۱) ملګري ملتونه په لومړۍ درجه کې باید په ټولو ملکونو دا پابندیاني ولګوي او تر فشار لاندې یې ونیسي چې د افغانستان په مسئلې کې لاس لرې او زمونږ په هیوادکې د حا کمولوټمارانو او غلو، پالونکي او روزونکي دي.

۲) د اقتصادي بندیزونو د لګولو اعلان تر اوسه یواځې د جنګي جنایتکارانو پر یوې خوا (طالبانو) شوی اوبله خوا (احمدشاه‌مسعود او د هغه ائتلاف) اصلا په نظر کې ندي نیول شوي. د جهادیانو او طالبانو ترمنځ توپیر لیدل په حقیقت کې هغه وسیله ده چې لاس‌وهونکي هیوادونه غواړي یوه خوا د فشار لاندې راولي او د بلې خوا نه په اصطلاح رهبران جوړ کړي او د طالبانو په ځای یې د افغانستان په خلکو وروتپي.

۳) دا پابندیاني د هرڅه نه لومړۍ زمونږ د خلکو په ضررتماميږي ، نه د طالبانو او یا جهادیانو. ځکه چې دې جاهلانو د خلکو د وینو او ژوند په بیه دومره پیسې او وسلې پیدا کړيچې کولای شي د اوږدې مودې لپاره ویجاړوونکو خپل مینځې جګړو ته دوام ورکړي. له همدې کبله هم دي چې د ملګرو ملتونو د ګواښ با وجود ملاعمر د اسامه د ورکولو څخه ډډه کړي.

۴) کەملګري ملتونه، امریکا او نور داسې هیوادونه واقعاً غواړي د افغانستان مسئله حل شي، باید طالبان او د هغوی په اصطلاح مخالفین بې‌وسلې کړي. ډیر کوچني کار چې دوی یې باید وکړي دادې چې طالبان او جهادیان د جنګي جنایتکارانو په توګه نړیوالې محکمې ته را کاږي.نور هغه وخت راغلی چې امریکا او د بنسټپالو پالونکي هیوادونه د افغانستان د خلکو څخه بخښنه وغواړي او د هغوی په ژورو ټپونو باندې د پټۍ ایښودلو لپاره ګام اوچت کړي.

«دافغانستان د ښځو انقلابي جمعیت» د خپلو خلکو او په تیره بیا د توربختو ښځو سره یوځای په داسې حال کې چې له‌یوې خوا د طالبانو او د هغوی د جهادي ورونو د غندلو په ا ړه د هرچا او هر ملک له‌اړخه چه وي، هرکلی کوي، له‌بلې خوا هغه بشپړ او کامل نه ګڼي. مونږ د ملګرو ملتونو، ښاغلی‌کلنتن،جنرال پرویزمشرف چې ویلي یې دي نور نشي کولای پا کستان‌او خلک ئې په اقتصادي تباهي، فساد، فقر او بدبختی کې ووینې او نورو څخه پوښتنه کوو چې آیا مګر زمونږ خلک لکه د نړۍ‌د نورو خلکو په شان سولې، دموکراسي، امنیت او خوشحالي ته اړتیا نلري؟ آیازمونږ‌خلک حق نلري ستاسې څخه د هغو جنګي جنایتکارانو د محا کمه‌کولو غوښتنه وکړي چې لس کاله کیږي زمونږ هیواد یې د خاورو او وینو سره یو کړی دی؟ آیا زمونږ زیاتره ښځې چې د ګدایي، ځان پلورنې او ځان وژنې پرته بله هیڅ لاره نده ورته پاتې شوې، حق نلري د خپلو خاوند نو، ورونو او پلرونو چې د آزادي غوښتنې په جرم د هغو قاتلانو او مجرمانو په واسطه چې د پا کستان‌د پخوانیو دولتونو او نورو سیمه‌ایزه اوغیرسیمه‌ایزه هیوادونو له خوا ورسره بې‌ساري مالي، نظامي او سیاسي مرستې شوي وې، ووژل شول، د غچ اخیستلو غوښتنه وکړي؟

نړیواله ټولنه باید په دې پوه شي چې واقعیت به د هغوی د ذهن او تصور نه لاډیر تریخ او کرکجن وي. ځکه که چیرې د جهادي او طالبي ټوله

بنسټپالو د پیاوړه کیدو او خوریدو مخه ونه نیول شی، ډیر ژر به د بنسټپالی د اور په لمبو کی د پاکستان او نورو هیوادونو د سوځیدلو شاهد واوسو چی یقیناً ددی فاجعی مسئولیت به د هرچا نه مخکی د امریکا په اوږو درونډوالی وکړی. ملگری ملتونه او امریکا باید نه یواځی دا چی د اسامه بن لادن د اخیستلو لپاره کوښښ وکړی بلکه باید زمونږ وطنی اسامه گانو ته هم نور ددی نه لازیات وخت ورنکړی چی د بشر حقوق په بیشرمانه توگه تر پښو لاندی کړی.

«راوا» په افغانستان کی د دموکراسی غوښتونکی او د بشر د حقوقو طرفداره سازمان په توگه که څه هم پوخ باور لری چی زمونږ خلک بالاخره طالبی او جهادی بنسټپالو ته د هغوی د ناوړه کړوړو په خاطر جزا ورکوونکی دی، خو بیاهم هیله‌من دی چی د ملگرو ملتونو، امریکا، پاکستان او نورو هیوادونو کوښښونه به د ټولو بنسټپالو ډلو د بی‌وسلی کولو او د دموکراسی پر بنسټ ولاړ حکومت جوړولو لپاره یواځی د هغوی د سیاسی او اقتصادی گټو لپاره نوی.

مونږ په دی باور یو چی که نن نړیوالو ټولنو د خپلو ځینو سیاسی او اقتصادی گټو په خاطر د طالبانو او جهادیانو د افشا کولونه ډه‌ډه کړی، خو سبا به همدوی د خلکو په محکمه کی ځواب ورکوونکی او مسئول وی.

پریږدی چی زمونږ بی‌وسه خلک لکه د نړی‌د نورو خلکو په شان د دموکراسی او سولی په موجودیت کی د یوویشتمی پیړی هرکلی وکړی.

«د افغانستان د ښځو انقلابی جمعیت»

د ۱۹۹۹ کال د اکتوبر ۲۰

بستن دفترهای جنایتکاران کافی نیست!

دراین اواخر دولت پاکستان تصمیم گرفت تا تمام دفترها احزاب افغانی بشمول طالبان در پاکستان را مسدود نماید.

«جمعیت انقلابی زنان افغانستان» در حالیکه از این اقدام که مدتها قبل انتظارش می‌رفت استقبال می‌نماید خواستار اعلان نکات زیر می باشد:

«راوا» کرارا اصرار ورزیده که تمامی احزاب بنیادگرای افغان داره‌های جنایت پیشه، وابسته و خاین بوده که هیچ جای پای قابل ملاحظه‌ای در بین مردم ندارند. از باند گلبدین تا ربانی و از سیاف تا خلیلی، همه دشمنان قسم خورده مردم افغانستان میباشند که چنگ و دندان شان به خون شماری از بهترین فرزندان آزادی خواه این خاک آغشته است. اگر دولت پاکستان واقعامیخواهد به نفع مردم افغانستان عمل نماید، نه تنها باید دفاتر بدنام و رسوا آنان را ببندد بلکه از همه اولتر قاتلان مذهبی را تحت تعقیب قرار داده و آنان را به محاکمه بکشاند، زیرا آنان بیشترین جنایات فجیع شان رادر پشاور، کویته و سایر مناطق پاکستان مرتکب شده اند.

اسناد مربوط قتل، شکنجه، اختطاف و جنایات دیگر که علیه این سلاطین تروریست مواد مخدر ثبت شده اند، نزد مقامات مربوطه پاکستان مثل آی‌اس‌آی و کمشنری افغان موجود اند.

اگر چه طالبان فرصت آنرا نیافته اند تا در حد برادران ایمانی جهادی شان دست به اعمال تروریستی زنند، اما فرق اساسی میان آن دو وجود ندارد.

طالبان با سؤاستفاده‌ی ریاکارانه از عقاید مردم، بخصوص زنان ما را زیر نام اسلام، شریعت و سایه تفنگ زندانی نموده اند. تنهابستن دفاتر کافی نیست. اولتر از همه پاکستان باید به شناسایی «امارت اسلامی» بدنام خاتمه داده به دنیا نشان دهد که در عصر حاضر برای یک نهاد زن ستیز غیرانسانی و فاشیست جایی در قالب دولت وجود ندارد.

جمعیت انقلابی زنان افغانستان از تصمیم پاکستان مبنی بر باطل شناختن رژیم طالبان استقبال خواهد کرد. نمایندگان گروه دوستم بدنام نیز باید به مثابه متجاوزان و بی ناموسان خاین که تاریخ جنایاتشان به دوران رژیم پوشالی طرفدار شوروی بر می‌گردد سزاوار به محاکمه کشیدن اند.

اما، دولت پاکستان باید بین گروههای قاتل ذکر شده وگروه های غیر بنیادگرا فرق قایل گردد. با این هم گامی در جهت درست خواهد بود اگر دولت پاکستان صبغت‌الله مجددی را بخاطر اخذ ۱۰ ملیون دالر آمریکایی از نواز شریف تحت بازجویی قرار دهد. پول مذکور از مالیه دهندگان فقیر پاکستان بود و درکنار مردم افغانستان حق دولت پاکستان نیز است تابه بررسی موضوع پرداخته، معلوم نماید که پول کجا رفته است. گفته می شود که صبغت الله مجددی مبلغ قابل توجه پول را بین اعضأ خانواده خویش تقسیم نموده است.

تنها آن دولت های که باندهای بنیادگرایان افغان را بمثابه قاتلان مردم ما و دشمنان بزرگ دموکراسی و حقوق زنان محکوم کنند میتوانند مورد

تحسین ملت افغان قرار گیرند. پاکستان باید دوستی خود را با مردم افغانستان و نه با قاتلان قرون وسطایی آنان به اثبات رساند.

«جمعیت انقلابی زنان افغانستان»
۲۲ فبروری ۲۰۰۰

اعلامیه «راوا» به مناسبت «مذاکرات صلح» جده

بار دیگر هیاهویی پیرامون «مذاکرات صلح» بین جنایتکاران طالبی و جهادی برپاست و رسانه‌های معین چنین وانمود می‌نمایند که گرگان باران دیده بعد از این همه فجایع و درندگی، گویا می‌خواهند با این بار قسم‌خوردن در جوار مدینه و مکه دیگر دست خون‌آلود شان را از سر مردم تباه شده‌ی ما برداشته و در نتیجه صلح و آرامش به افغانستان باز خواهد گشت.

تاریخ سیاه و ننگین این دو کمپ جنایت‌پیشه چه می‌گوید؟ این درنده خویان واقعاً مایل خواهند بود به تجاوز به جان و مال و ناموس مردم ما خاتمه بخشند؟ آیا آنان می‌خواهند و قادر خواهند بود با ماهیت شان که در وابستگی به قدرت‌های خارجی، ارتجاع، تروریزم، جهالت، زن‌ستیزی، خصومت با علم و فرهنگ خلاصه می‌شود، وداع نمایند؟ آیا آنان دیگر از «امارت»های خون و خیانت و کشت خشخاش و قاچاق هیروئین و لاجورد و زمرد و دیگر سنگ‌های گرانبها دل خواهند کند؟ اگر پاسخ به همه‌ی این سوالات مثبت است، پس واقعاً معجزه‌ای رخ داده و باید امیدوار بود که آغای «ناپلیون» پنجشیر به جای آن که نوکر روس و ایران و فرانسه باشد، یک «قهرمان ملی» شده ملاعمرخان نیز شب و روز برای سر بلندی و رفاه مردم تسبیح می‌اندازد و دعا می‌خواند!!

ولی دیگر قرن‌هاست قصه‌ی معجزه‌ها پایان یافته است. چنانچه ما به کرات و مصرانه توضیح داده ایم، ماهیت بنیادگرایان آن هم از نوع افغانی شان از جنگ جدایی ناپذیر است. خلاص شدن میهنفروشان طالبی و جهادی از تفنگ و تجاوز و هیروئین و حراج وطن ما همان و مرگ مفاجات شان همان. اینان چون هیچ چیز ندارند به مردم ما بدهند، «مطرح» بودن و «اهمیت» شان را فقط در تکیه به گلوله و خیانت و «امارت» بازی و بسته‌بندی خود در زرورق‌های پر از آیات و حدیث می‌دانند.

ادعای فوق ما در گذشته مکرراً به اثبات رسیده و این بار هم متأسفانه جز این نخواهد بود: «مذاکرات صلح» بین کمپ‌های جانی طالبی و جهادی وقت‌کشی و تدارکی است برای برافروختن جنگ‌های وحشیانه‌تر. باز هم چنان که به کرات اعلام داشته‌ایم آشتی بین جنایتکاران مختلف بنیادگرا - اگر به فرض محال به میان آید - تشدید و خونبار شدن و فاجعه‌بار شدن تیغ ستم و غارت و فرومایگی اینان علیه مردم ما و باز هم عقب‌ماندن کشور گورستان شده‌ی ما از کاروان تمدن و علم و رفاه بشری خواهد بود. آنانی که هر چند گاهی به آشتی بین بنیادگرایان افغانستان می‌اندیشند و گام می‌نهند و هرگز اعتنایی به زدوده شدن این غده‌های چرکین از پیکر وطن ما ندارند، به هیچوجه دوست مردم افغانستان حساب شده نمی‌توانند. ایجاد صلح و رفاه و پیشرفت در افغانستان تنها و تنها منوط به پایان یافتن سلطه بنیادگرایان در کشور ما خواهد بود و بس.

ما مخصوصاً از دولت جدید پاکستان می‌خواهیم در مناسباتش با طالبان تجدید نظر کند. دولت جدید پاکستان در اولین روزها به حق و به درستی اعلام داشت که در افغانستان دولت نماینده وجود ندارد. اما حالا متأسفانه می‌بینیم که رهبران پاکستان از نمایندگان همین دولت غیر قانونی و غاصب و پوشالی مثل دولت ربانی، استقبال به عمل آورده و حتی با آنان درباره تعیین خط مرزی دو کشور در منطقه کاریز قمرالدین توافقنامه امضا می‌کند. آیا توافقنامه با دولتی آنچنان، می‌تواند معتبر و پایدار باشد؟ آیا هنوز هم دولت یا رژیمی منفور و خونریز و مسخره در سطحی جهانی را مغایر ابتدایی‌ترین اصول دموکراسی و حقوق بشر و حقوق بین‌الدول نمی‌داند؟ آیا برای دولت پاکستان عار نیست که رژیمی را که حتی عکاسی و صدای پای زن را حرام می‌شمارد، به رسمیت بشناسد؟

پاکستان باید به مردم ما و استقرار آزادی و صلح در افغانستان بیندیشد تا احترام و دوستی ملت ما را کسب کند.

«جمعیت انقلابی زنان افغانستان»
۲۲ می ۲۰۰۰

«امید» بر «راوا» می‌جفد، نفرین بر اکرم عثمان و شرکاءِ!

هفته نامه «امید» چاپ امریکا در شماره ۴۱۰ طی مقاله‌ای با امضای کنیزکی زیرپای بنیادگرایان جنایتکار به نام محمدالیاس ایزدپناه، «راوا» را «حرام، تهوع‌آور، میکروب مضره سرطانی و سلمان رشدی» خوانده و بعد از رجزخوانی‌هایی از نوع خادی ـ جهادی، از «علمای دینی» خواسته تا علیه آن داخل اقدام شوند! وکنیزکی دیگر به نام محمدعزیزنوبهار نیز همین مطالب را نشخوار کرده است.

به راستی که دردناک است وقتی همه را مار می‌خورد و ما را بقه کور!

«لیدران جهادی» در آستانه افول ستاره‌ی بخت شان به دست برادران طالبی شان، تاختن سفیهانه و لئیمانه بر ما را راهی برای خالی کردن باد دلک ناشاد و شکسته خود یافته اند!

اما ببینیم این «بقه کور» چرا ناگهان فیگور گرفته و اکت گاو بودن می‌کند؟ به نظر ما دو علت می تواند دخیل باشد: ۱-خاینان جهادی و مشخصاً باند ربانی ـ مسعود در جریان مسابقه خیانت و جنایت با طالبان، برای آنکه به تمام دولت‌ها و نیروهای جنایتکار همفکر و طرفدار خود در منطقه و جهان، نشان دهند که در ارتکاب تبهکاری و رذالت و آزادیکشی نه از طالبان پس می‌مانند و نه حتی از رژیم ایران، یکی هم حمله بـه «راوا» را «مـناسب» تشخیص داده اند. ولی البته حالاکه بوی شان بشدت بالاگرفته و می‌بینند که فقط طی سه چهار سال پنجال انداختن شان بر کابل و سایر شهرها نام «جهادی» و «رهبران جهادی» از ربانی، سیاف، گلبدین، مسعود و خلیلی گرفته تا دوستم و اکبری و مـحسنی و صبغت‌الله مـجددی، مـرادف میهنفروشی، سبعیت، بی‌ناموسی، چپاولگری و هر بیشرافتی دیگر شده و «راوا» این تومار پرننگ را بر سر آنان بسته و افشأ نموده است، پس چه بهتر که چون راه دیگری وجود ندارد، «راوا» را به اتهامِ آسان و انگلیس‌وار «فعالیت بر ضد اسلام» متهم سازند.

اینان با اینگونه حمله به «راوا» خواسته اند به صاحبان خود اطمینان دهند که خالکوبی‌های «دموکراسی» و «رعایت حقوق زنان» و ازین قبیل فقط برای بازارگرمی و نمایش در برابر برخی دولت‌ها و موسسات غربی است اما در واقعیت امر همانقدر دشمن آن ارزش‌ها و همانقدر خواهر و مـادر نشناس و زن‌ستیز اند که طالبان و حتی هارتر. ۲ ـ در اوایل ماه اپریل سال جاری دو نماینده «جمعیت انقلابی زنان افغانستان» به امریکا رفته و در آنجا برای اولین بار طی ۸ سال اخیر غیر از طالبان، بنیادگرایان جهادی را نیز طی تظاهرات و دهها سخنرانـی و مـحفل و مـلاقات، بـه مـثابه تـبهکاران سیاهکارتر از طالبان افشأ نمودند و این، عوامل خادی ـ جهادی و بخصوص هفته‌نامه «امید» و «رادیو صدای افغانستان» را دستپاچه ساخته و همچون گرز بر سرشان فرود آمد. شاید داکتر اکرم‌عثمان، لطیف‌پدرام، سمندرغوریانی، داکتر مخدوم‌رهین وغیره دلالان مطبوعاتی باند ربانی ـ مسعود و شرکاء در برابر مالکان افتیده بودند که امریکا همانند پشاور «حریم» امن باندهای جهادی است و نیرویی نیست که ماسک آنان را بـدرد. مـوفقیت چشمگیر چند ماهه‌ی نمایندگان «راوا» باید هم این تروریست‌های دینی را پریشان ساخته و به واکنشی حقیر و مسخره وامیداشت.

«امید» و شرکاء باید به خاطر داشته باشند که از ۱۳۷۱ تا ۱۳۷۵ که توسط وحوش طالبی از کابل چخ شدند، تجاوزکاران جهادی آنقدر خود را با بی‌ناموسی وفساد ورذالت آغشتند که حتی از طرف ولی‌نعمتان ایرانی و عربستانی به «بدنام ساختن اسلام عزیز» متهم شدند! مردم ما آگاهند که «راوا» آنانی را افشأ و رسوا نموده و می‌نماید که دین اسلام را پوشش اعمال غیرانسانی و تبهکارانه‌ی شان می‌سازند. و نیز آگاهند که مشتی بـیگانه‌پرست خون‌آشام طالبی و جهادی حقِ ندارند به هیچ عنوانی هیچ فرد یا جمعی را «تکفیر» کنند. این اکت‌های رژیم ایران را اگر هرکس در دنیا به خود اجازه دهد آنقدر تنفرانگیز نخواهد بود که از عمال امریکانشین باندهای جنایتکار جهادی است!

باید به یاد این شرف باختگان داد که «صدراعظم» شان گلبدین قبل از تفاله شدن، هر چه در چنته‌ی تهدیدها و «تکفیر»های تروریستی داشت علیه «راوا» ابراز نمود و طالبان هم در اولین ماههای استقرار «امارت» خون و خیانت شان از زبان مولوی موذن رییس خاد شان زبان به تهدیدهای به «صد در صد اسلامی» بر ضد ما گشودند که به موقعش با برگزاری تظاهرات و محفل‌ها در «حریم» شان به آنان پاسخ دادیم.

جالب است که همزمان با تهدیدهای لومپنانه‌ی «امید»، نشریه «شریعت» طالبان نیز با به عاریه گرفتن اراجیفی گلبدینی، چند شماره‌اش را بـه حمله‌هایی پوسیده در سطح خود شان علیه «راوا» اختصاص می‌دهد! سگ‌جنگی جاری بین طالبان و جهادی‌ها به هیچوجه اشتراک نظر و عمل این دوکمپ میهنفروش را در مورد دموکراسی، حقوق زنان و عدالت زیر سوال نمی‌برد.

این شرفباختگان بیشتر از آن که بصورت بدمعاش‌های فلم‌های هندی به تهدید «راوا» بپردازند، باید به پایان دیر یا زودکار باندهای خود از سوی «طلبه کرام» بیندیشند و هم به اینکه در فردای آزادی افغانستان، مردم آنان را فراموش نکرده و درکنار خاینان طالبی و پرچمی و خلقی به محاکمه صحرایی خواهند کشاند. ولی تا فرا رسیدن آن روز بزرگ، امروز نیز در برابر تهدیدهای این چوچه‌های متعفن‌تر خمینی لازم می‌دانیم بگوییم: مـا خوشحالیم که این تهدیدهای «امید» قبل از همه چتلی ایست که برروی داکتراکرم عثمان، سمندرغوریانی، داکتر مخدوم‌رهین، لطیف‌پدرام و سایر

نویسندگان خادی ـ جهادی می‌نشینند که هفته نامه «امید» را سنگر دفاع از جنایتکاران جهادی ساخته و با بیشرمی کم نظیری آن را آرایش «دموکراتیک» می‌دهند!

نه درست است و نه ما می‌خواهیم یاوه‌های این اراذل را با تکیه روی مفاهیمی چون «حقوق بشر»، «آزادی بیان و عقیده» و این چیزها رد نماییم چراکه اینان و برادران طالبی شان را موجودات جنایتکار تا مغز استخوان منحط، غیرسیاسی و بی‌پرنسیپ می‌دانیم که همیشه لوح آن ارزش‌ها را بر شرمگاه شان آویخته و صرف بر مقتضای شرایط با آن بازی می‌کنند. فقط مایل هستیم به اینان گوشزد کنیم که سگی که زیاد عوعو می‌کند نمی‌گزد ـ بفرمایید ببینیم از گلبدین، زرداد، سیاف و دیگر «قیادی»های جلاد و بی‌ناموس تان چقدر پیشی خواهید گرفت و آن «علمای دینی» که به دنبال شما خواهند رفت کیانند. بدنیست آن «علما» از همین حالا بدانند که «راوا» از هیچ افترایی نمی‌ترسد و هر ملا و مولوی‌ای راکه به جای تقبیح خیانتها و جنایتهای جهادی‌ها به فتوا صادرکردن‌ها علیه ما جرأت به خرج دهد، چیزی بیشتر از حضرت شوربازاری‌های بیمقدار نمی‌شناسد.

ما را با مدیر مسئول وغیره در «امید» هم کاری نیست. باید کماکان ماسک داکتر اکرم‌عثمان‌ها، لطیف‌پدرام‌ها و... را پاره کرده و آنان را به مثابه خادی‌هایی که با فروختن شان به باندهای جهادی به توطئه علیه یکپارچگی مردم ما در مبارزه‌ی ضد بنیادگرایی و برای آزادی سرگرم اند رسوا ساخت.

گردانندگان «امید» و «رادیو آزادی» و «رادیو صدای افغانستان» و دیگر منابع کثیف تبلیغاتی باندهای جهادی متوجه اند که لکه‌های خون بر دست و روی آنان از دور پیداست و چنانچه گفته شد روز آزادی افغانستان از چنگال اهریمنان طالبی که فرا برسد، نه تنها صاحبان جهادی بلکه خود شان را هم علی‌رغم هزار و یک زد و بند با دستگاههای جاسوسی و صدها ملیون دالر امکانات مادی، از همان امریکا وکانادا و اروپا ولچک و زولانه‌و شانه بسته، در نمایشگاه «پلیدترین جانیان تاریخ افغانستان» مدتی به معرض نمایش گذاشته و بعد هم طی محاکمه‌ای مجازات خواهند کرد.

قوله‌ی نویسندگان خادی ـ جهادی «امید» علیه «راوا» مفهوم است. اینان مثل طالبان، لگد تاریخ را بر پوزه‌ی شان به خوبی حس می‌کنند و بناءً قوله‌ی شان هر قدر کرکننده‌تر، خبر از ترکیدن نهایی پوقانه باندهای پرخون و خیانت جهادی می‌دهد.

پس قوله‌ی «امید» خادی ـ جهادی و «شریعت» طالبی برضد «راوا» بلندتر باد!

«جمعیت انقلابی زنان افغانستان»

۱۵ جولای ۲۰۰۰

در شمـاره‌هـای آینـده

کرکسان در «خانه عقاب»

گزارشی بر اساس فلمی از مجلس منصورنادری (سیدکیان) با شرکت ظهوررزمجو، لطیف پدرام و دیگر خاینان خادی ـ جهادی

... و حریر پوشان شیاد و ژولیده فکر

اشاره‌ای به کتاب «کرباس پوشان برهنه پا» از داکتر حسن شرق

«سپیده»ای که نبود

نگاهی بر محتویات نشریه «سپیده»

«حرفی در دفاع از حقیقت»
یا تلاشی بی‌شرمانه در توجیه خیانت به ملت؟

اشاره‌ای به مقاله‌ی داکتر محمدعثمان روستارتره کی در «افغان ملت» شماره ۷۴ و ۷۵

ترکیدن پوقانه «مقاومت درون مرزی»

توسط مدافعان شرمنده آن رهنوردزریاب و پرتونادری

ISSN 1563-8464

PAYAM-E-ZAN (Woman's Message)

A Publication of the Revolutionary Association of the Women of Afghanistan (RAWA)

No. 53-54, October 2000

از ۱۱ سالگی چشمش به دنیای جهادی‌زده،
دنیای میهنفروشی، خیانت، غارت، تجاوز و
بی‌ناموسی احزاب جهادی در هرات و در سراسر
کشور آزار دیده و قلب کوچکش سخت فسرد. اما
با گذشت ماهها و سال‌ها دید که مردمش هنوز
از سوگ ناسور جنایتکاران جهادی رهایی نیافته،
در بلای سیاهتر و پلیدتر طالبان گرفتار آمدند؛
و از آنجایی که نه در جمعی آگاه بود و نه در
موقعیت خانوادگی تسلی‌بخشی بسر می‌برد تنها
راه را آن دید که دودش به آسمان رود تا دیگر از
تجربه این همه تبهکاری و تهدید و تحقیر خود و
مردمش توسط مشتی آدمکش خونخوار و متعفن
برای همیشه رهایی یابد.

ادامه در صفحه ۹۵

قیمت این شماره ۱۰۰۰۰ افغانی (۳۰ روپیه